

Giới thiệu Lương Điền Thiên Khoảnh

Lương Điền Thiên Khoảnh câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Tọa Chước Linh Linh Thủy là cuộc hành trình của nữ chính lạnh lùng thông minh đến Đại Đường thịnh thế với ước mơ làm giàu.

Giang Lăng bỗng nhiên cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm trong hốc mắt cũng đầy nước mắt, cảm giác ấm áp bắt đầu khởi động trong lòng nàng, Mạc danh kỳ diệu có cảm tình trong lòng Giang Lăng ỨC CHẾ ĐEM NƯỚC MẮT ÉP BUỘC TRỞ VỀ.

Giang Đào đứng lên, vung một cánh tay ánh mắt sáng trong càng nghiêm cẩn, hành động và lời nói ngây thơ của Giang Đào làm cho Giang Lăng nở nụ cười nằng nậy mũi thuận theo nương và để đem cháo trong chén ăn hết .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: xuyên không đến Đường triều

Giang Lăng ngồi dựa vào giường , xuyên qua cửa phòng ngắm nhìn bầu trời bên ngoài . Tuy đã là tháng tư âm lịch , nhưng bầu trời ở cổ đại xanh biếc , mây trắng như tơ .

Nhìn xuống dưới là thấy một bức tường lớn được quét vôi trắng , góc tường có hoa tường vi nở đỏ au , mái ngói cong cong .

Ngồi kế bên giường là một thằng nhóc mặc quần áo cổ trang , nhắc nhở Giang Lăng nơi này chính là cổ đại .

Giang Lăng luôn lạnh nhạt , mỉm cười lộ vẻ chán ghét , đang sống sờ sờ , đột nhiên đến nơi đây ,chắc là mình xuyên không cũng không sai đâu .

" Lăng Nhi , đến đây ăn chút đi " .

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi dung mạo tú lệ bụng bát cháo đến .

" Nương , ngài ngồi đi "

Ngồi trước giường là đệ đệ Giang Đào , ngửi hương thơm ngào ngạt của bát cháo gà , nhìn không được nuốt nước miếng , đứng lên nhường ghế cho mẫu thân .

Lí Thanh Hà liếc nhìn con trai áy náy , ngồi vào trước giường , sờ sờ cái trán của Giang Lăng , vui mừng mỉm cười , múc một muỗng cháo , thổi cho nguội rồi đút vào miệng của Giang Lăng .

Cháo này là Lí Thanh Hà cẩn thận nấu chín .

Đem kê nhạt sạch , gà lạng hết mỡ , thêm một chút gạo , nấu lửa nhỏ đến khi thật nhừ . Vừa bỏ đường lại dễ tiêu hóa , hương vị cũng thật là ngon .

Ăn chén cháo gà ngát hương thơm , Giang Lăng nâng mắt lên nhìn Lí Thanh Hà đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy yêu thương . Lại xoay qua nhìn đệ đệ Giang Đào , tuy là thêm ăn nhỏ dãi nhưng vẫn không khóc nháo đòi ăn .

Nàng ăn nửa chén cháo liền lắc đầu : " nhiều quá ta ăn không hết " .

Lí Thanh Hà ở đây sao không biết được nàng đang nghĩ gì , cười cười vỗ vào tay Giang Lăng

: " hài tử ngốc , người rảnh ăn nhiều thêm vài thứ , nhanh chóng tốt lên , nương và đệ đệ còn vui hơn là ăn sơn trân hải vị . "

" Đùng rồi đó tỷ tỷ , tỷ ăn nhiều thì càng mau hết bệnh " .Giang Đào chớp chớp đôi mắt to đen lúng liếng , giống như một tiểu đại nhân an ủi nàng .

Giang Lăng bỗng nhiên cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm , trong hốc mắt cũng đầy nước mắt , cảm giác ấm áp bắt đầu khởi động trong lòng nàng.

Như vậy liền cảm động ? Cái vị Đường triều tiểu cô nương thật là đa sầu đa cảm a ! Mạc danh kỳ diệu có cảm tình , trong lòng Giang Lăng ỨC CHẾ , đem nước mắt ép buộc trở về .Nhưng ngược lại càng làm nước mắt trào ra .

"Nha đầu ngốc khóc cái gì ? Chờ người khỏe hơn , nương làm thêm mấy bức tranh thêu , chúng ta từ từ sẽ tốt lên " . Lí Thanh Hà lấy ra khăn tay , nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Giang Lăng .

"Chờ ta trưởng thành , kiếm thật nhiều thật nhiều tiền , mua cho tỷ tỷ rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon , tỷ tỷ muốn ăn cái gì thì liền ăn cái đó . "

Giang Đào đứng lên, vung một cánh tay, ánh mắt sáng trong càng nghiêm cần.

Hành động và lời nói ngây thơ của Giang Đào làm cho Giang Lăng nở nụ cười, nàng khịt khịt mũi, thuận theo nương và đệ đem cháo trong chén ăn hết.

Xem khẩu vị của nữ nhi tốt như vậy, trong mắt Lí Thanh Hà tất cả đều là vui mừng, vui vẻ ra mặt nói: "hôm nay một ngày cũng không thấy mệt, sốt cũng đã lùi, khẩu vị lại tốt như vậy, xem ra bệnh đã thật sự tốt lên. Chờ một chút nương lại bóc thêm cho ngươi hai phần dược, triệt để trị hết bệnh".

Giang Lăng lắc đầu, "đã tốt lắm rồi, không cần uống thuốc nữa đâu".

Ngày hôm qua nàng xuyên không đến trên người tiểu cô nương này, trải qua một đêm điều tức, thân thể này đã tốt hơn phân nửa.

Có thể thấy được không phải do dược kia có tác dụng. Nàng tin tưởng chỉ cần điều tức thêm hai ngày là có thể hoàn toàn bình phục.

Huống hờ, theo trí nhớ của tiểu cô nương này biết được, cửa hàng, điền sản vì phụ thân của Giang Lăng xem bệnh, thêm làm tang sự mà tiêu tán hết.

Tiếp đến Giang Lăng bệnh nặng, Lí Thanh Hà lại đem tòa nhà trong thành, cùng quần áo trang sức của các nàng đều bán đi, gia đình nô bộc trong nhà cũng phân phát. Hiện thời nhà bọn họ chỉ còn lại nơi cư trú là một tiểu viện tử. Nếu thuốc này lại tiếp tục uống, phòng chừng cả tiểu viện cũ nát này cũng bị bán đi.

Nàng cũng không muốn vừa đến Đường triều lại phải ăn uống đầu đường xó chợ.

Nàng thấy Lí Thanh Hà còn muốn khuyên mình, mở miệng nói: "Ngài không cần lại nói, thân thể của ta chính ta biết. Dược kia dù có mua về ta cũng không ăn. Lại nói, ngài đem áo trong ngoài đều bán, phòng chừng trong nhà cũng không đủ tiền bốc thuốc đâu.?"

Nghe xong lời này, Lí Thanh Hà kinh dị nhìn Giang Lăng. Đứa nhỏ này bị bệnh một hồi, chẳng những giống người lớn quan tâm biết chuyện, mà còn giống như lọt xác, phá vỡ trùng sinh.

Vừa rồi trong ánh mắt kia toát ra vẻ nhân nhật uy nghiêm, đúng là khí chất của người ở địa vị cao mới có, trước đây chưa từng thấy ở nàng.

Loại cảm giác này Lí Thanh Hà vừa quen thuộc, vừa xa lạ, phảng phất giống như người kia...

Lí Thanh Hà cắn chặt môi, hơn nửa ngày, vờ tay vuốt ve mặt Giang Lăng, miệng lầm bầm nói "Lăng Nhi, Lăng Nhi... ngươi trưởng thành, ngươi thật sự trưởng thành". Nước mắt trong suốt tràn bờ mi, mỗi giọt rơi trên vạt áo của nàng.

Giang Lăng không có thói quen thân thiết, theo bản năng là muốn tránh đi, nhưng thân xác tiểu cô nương dung hợp với linh hồn nàng thì tình cảm phát triển không ngừng.

Nhìn đến Lí Thanh Hà rơi lệ, nàng thàn than một tiếng, đang muốn mở miệng an ủi vài câu thì nghe phía ngoài vọng đến tiếng gõ cửa.

Lí Thanh Hà lấy ra khăn tay lau đi nước mắt trên quai hàm, đứng lên sửa sang lại quần áo, ổn định lại cảm xúc của bản thân, xong bước ra ngoài hỏi "Ai a?"

"Chị dâu, là ta". Theo thanh âm ngoài cửa truyền vào là một người nam tử. Lí Thanh Hà nghe tiếng nói quen thuộc, do dự một chút, cuối cùng cũng đích thân ra mở cửa.

"Chị dâu"

"Sao ngươi lại đến đây?" Lí Thanh Hà giọng nói có chút lạnh lùng.

"Ta đến xem các ngươi, Lăng Nhi đã khỏe lên chưa?" Âm thanh của nam tử tựa như có chút lầy lờn.

Lí Thanh Hà than nhẹ một tiếng, nói chuyện hòa hoãn một ít: "Đã tốt hơn rất nhiều, mời vào nhà".

Giang Lăng nghe đoạn đối thoại, ngược mắt lên nhìn, theo cửa bước vào là thúc thúc Giang Văn Tự. Vị này nhìn hơn ba mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, trên người mặc quần áo tơ lụa, xem ra cũng là người nhà nhàn, nho nhã.

Giang Đào gặp Giang Văn Tự tiến vào, đứng dậy thưa một tiếng: "thúc thúc"

"Đào Nhi" Giang Văn Tự vỗ vỗ bả vai của Giang Đào. Nhìn đứa cháu nhỏ trên người quần áo thô ráp, lại nhìn khắp phòng đều là vật dụng bài trí cũ nát, trong ánh mắt tránh qua một tia âm đạm.

Hắn than nhẹ một tiếng, xoay người đi đến trước giường của Giang Lăng, cười hỏi: "

Lăng Nhi, ngươi cảm thấy trong người sao rồi?"

"Cảm ơn thúc thúc, đã tốt hơn nhiều rồi"

Giang Lăng lễ phép gật gật đầu, trong đầu tìm kiếm thông tin về vị thúc thúc này trong trí nhớ của nguyên chủ.

"Vây là tốt rồi ". Giang Văn Tự nhìn sắc mặt , khí sắc của Giang Lăng tựa hồ không sai , thờ phào nhẹ nhõm . Từ trong lòng lấy ra ít tiền đưa cho Giang Đào .

Nhìn về phía Lí Thanh Hà nói : " chị dâu , Văn Tự bắt tài , đây là nửa xâu tiền do ta để dành , nàng không biết , người lấy bốc thuốc cho Lăng Nhi đi " .

Lí Thanh Hà sừng sốt một chút , lập tức khoát tay , thái độ cũng ôn hòa hơn rất nhiều : " không cần , ta vẫn còn chống đỡ được , đa tạ ý tốt của nhị đệ . Nhưng thỉnh nhị đệ đem tiền thu hồi lại đi " .

Giang Đào nghe mẫu thân nói xong lời này , vội vàng lui một bước , cũng không tiếp nhận tiền trên tay của Giang Văn Tự .

Giang Văn Tự đem tiền đặt trên bàn , nói : " chị dâu người không cần lại chối từ .Huynh trưởng qua đời , gia đình gặp biến cố lớn , Văn Tự luôn luôn không thể giúp đỡ được các người , thật là xấu hổ . Hiện giờ các người đã rơi vào tình thế như vậy , ta lại không đưa tay giúp đỡ , sau này xuống suối vàng có mặt mũi nào mà gặp mặt đại ca . "

" Nhị đệ không cần nhiều lời , tiền này chúng ta vạn lần không thể lấy , đệ cất vào đi . " Lí Thanh Hà vẻ mặt thật là kiên định , nói tới đây nàng lại lạnh lùng " Lại nói , khoảng thời gian trước người đưa đến đây nửa xâu tiền , ta cũng còn chưa trả lại được , thỉnh đệ muội thư thả cho ít ngày , ta sẽ tìm cách gửi trả cho . "

Giang Văn Tự lộ ra chút chua xót " Chị dâu như thế là trách cứ Văn Tự vô năng sao ? "

Lí Thanh Hà cười nhẹ " không dám "

Giang Lăng lúc này cảm giác bên ngoài có người , la lớn lên : " Ai ở bên ngoài ? "

Cả nhà sừng sốt , đồng loạt hướng ra cửa nhìn lại .

" khanh khách " một trận tiếng cười vang lên , chỉ thấy một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi , trên người mặc lăng la tơ lụa , được một nha hoàn đỡ cánh tay đi vào .

Nữ nhân này tương đối đầy đặn , ngũ quan cùng khí chất so với Lí Thanh Hà có phần kém hơn , nhưng cũng có vài phần tư sắc . Nàng cười rung rẩy hết cả người .

Liếc nhìn xung quanh phòng ở , trong mắt hiện lên vẻ vui mừng khi thấy người gặp họa .

Lại xoay về hướng Lí Thanh Hà " Chị dâu , nửa xâu tiền này là tiền riêng của Văn Tự , nhưng là cho người mượn thôi , miễn cho tướng công ngày đêm nhớ thương , sớm muộn gì cũng vương bạn , làm cho người ta đau lòng " .

Lí Thanh Hà khi thấy nữ nhân kia tiến vào sắc mặt đã trầm xuống , bây giờ lại nghe những lời này , lạnh lùng liếc nhìn Trương Lưu Phương một cái , cũng không để ý đến nàng , xoay qua nói với Giang Văn Tự : " Thỉnh nhị đệ đem tiền cùng người nhà của người đi nhanh đi ! "

Giang Văn Tự khi thấy vợ mình là Trương Lưu Phương bước vào thì sắc mặt đã đại biến , nhanh chân chạy đến đem tiền dấu vào trong áo . Lúc này nghe lời nói của Lí Thanh Hà , ngưng ngừng lời kéo tay áo của Trương Lưu Phương .

Sắc mặt Trương Lưu Phương đột nhiên thay đổi , giật mạnh ống tay áo lại , chỉ vào Giang Văn Tự quát lên : " giỏi cho Giang Văn Tự , dám khoe khoang bản sự , lấy tiền thuê phòng cất dấu riêng để lấy lòng nữ nhân a . Người đừng tưởng là ta không biết tâm tư xấu xa của người , nhìn quả phụ tẩu tử người ta xinh đẹp định câu tam thập tứ . Người xem lão nương ta là người như thế nào ? Người nghĩ Trương gia ta là người dễ khi dễ hay sao ? "

" Phu...phu nhân ... " Giang Văn Tự xưa nay là sợ nhất con cọp mẹ này . Vốn thấy nàng tiến vào sắc mặt đã tái nhợt . Lúc này thấy nàng không bận tâm gì đến thể diện , đem chậu nước bẩn hướng mình và tẩu tử hắt đến , nhất thời mặt hấn đỏ bừng , một câu cũng nói không nên lời .

"Giang Trương thị , người không cần quá mức ! " Lí Thanh Hà đi đến trước mặt , lạnh lùng nhìn nàng : " chính người dơ bẩn , đừng nghĩ mọi người đều dơ bẩn giống người . Người lập tức đi ra ngoài cho ta , không cần ở đây làm dơ bẩn chỗ này " .

" Người thôi đi . Người cho là người thanh cao , người tài giỏi , bất quá người xuất thân chỉ là con của kẻ thất do tỳ nữ sinh ra , thật đúng cho rằng mình là danh môn khuê tú , suốt ngày lên mặt , bất quá cũng là dựa hơi Giang gia lão đại đã chết kia ... "

" Người người " nghe Trương Lưu Phương nhắc đến tướng công đã chết mà không chút nào tôn trọng , mặt Lí Thanh Hà trở nên tái nhợt , chỉ vào nàng tức giận nói không ra lời .

" Thế nào ? Chạm đến chỗ đau của người à ? Trước kia có người che chở người , liền cho mình là Giang gia đại phu nhân , làm ra bộ dáng thanh cao , còn ngấm thơ vẽ tranh . Ta khinh bỉ , nói cho người , lão nương nhìn người thật là chướng mắt . "

Lí Thanh Hà luôn luôn hòa ái , có bao giờ cùng người cãi nhau , lúc này bị Trương Lưu Phương nói như vậy tức giận đến cả người phát run , nhưng lại nói không nên lời .

" Cút "

Chợt một tiếng gầm lên , âm thanh mặc dù thấp nhưng lại lộ ra vô tận uy nghiêm cùng hàn ý , đem vài người trong phòng giật nảy mình .

Cả nhà theo âm thanh nhìn lại , chỉ thấy Giang Lăng ngồi dựa ở đầu giường , đang nhìn về phía Trương Lưu Phương ánh mắt lóe hàn quang .

Bạn đang đọc truyện *Luong Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: lĩnh hội võ công từ lúc nào ?

Trương Lưu Phương bị ánh mắt này nhìn xem thì trong lòng chợt dạ , nhưng Giang Lăng bắt quả chỉ là một cái tiểu cô nương mới mười bốn tuổi , lúc trước cũng không có gì là lợi hại nên Trương Lưu Phương cũng không thật sự rất sợ nàng . Xoay người lại chỉ vào Giang Lăng mắng : " Tốt , người "

" Ta kêu ngươi cút , có nghe thấy không ? "

Giang Lăng trên mặt trầm xuống , trong mắt hàn ý càng sâu . Trương Lưu Phương bị nàng nhìn trừng trừng , chỉ thấy trái tim mạnh mẽ căng thẳng , không tự giác liền im miệng .

Giang Văn Tự vốn định đến giúp đỡ chị dâu một phen , lại bị nữ nhân của mình nháo lớn như vậy , hấn cảm thấy xấu hổ không thôi . Lấy hết dũng khí đến gần Trương Lưu Phương , kéo kéo tay áo nhẹ nhàng khuyên nhủ : " Đi thôi , về nhà . "

Trương Lưu Phương phục hồi lại tinh thần , một cỗ tức giận xông lên , từ trước tới nay nàng toàn chơi đùa người ta , hôm nay bại với tay một con nhóc mười bốn tuổi thì làm sao chịu được . Bất quá trong lòng cũng có bóng ma , nàng chuyển mục tiêu sang mắng Lí Thanh Hà : " Xem xem , trong nhà đứa nhỏ bị ngươi dạy thành cái dạng gì "

" Phách "

Một tiếng vang lên , trên mặt Trương Lưu Phương hiện lên một bàn tay có năm ngón tay nhỏ nhỏ.

Trương Lưu Phương ôm gương mặt nóng bừng , chăm chăm nhìn về phía hắc ám mà nàng đã cố tình tránh đi , chỉ thấy Giang Lăng đã trở lại ngồi dựa vào giường , đang lấy khăn lau lau bàn tay , trên mặt đầy vẻ chán ghét .

Những người khác đều kinh ngạc nhìn nàng . Hiển nhiên , cái bạt tai vừa rồi chính là do Giang Lăng đánh .

" Hào , người cái đồ ranh con , dám đánh lão nương . Lão nương liều mạng với người . "

Trương Lưu Phương bị một cái tát này , trong lòng con tức " tăng tăng " , không còn quan tâm gì nữa , vọt tới trước giường , giơ một bàn tay lên định đánh thẳng vào mặt Giang Lăng .

Cũng không ngờ , nàng chưa né đến một bên , đã bị Giang Lăng " phách , phách , phách " tặng thêm nàng mấy cái bạt tai , làm cho khuôn mặt béo của Trương Lưu Phương nhất thời biến thành đầu heo .

Chờ nàng hết choáng đầu , hoa mắt , phục hồi lại tinh thần , mở mắt ra thì đã nhìn thấy Giang Lăng ngồi lại trên giường , lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng .

Trương Lưu Phương lần này rốt cục cũng là sợ hãi thật sự .

Nàng rõ ràng là đứng bên cạnh giường , cách xa Giang Lăng gần hai thước , Giang Lăng mới vừa hết bệnh , lại đứng xa như vậy , trong nháy mắt đánh nàng mấy cái bạt tay .

Trương Lưu Phương cũng không dám hướng về Giang Lăng ai oán , chỉ biết đứng lên kêu trời kêu đất : " Đánh người , đánh người , tiểu bối dám đánh trưởng bối "

Giang Lăng bước xuống giường , đi đến đứng yên trước mặt Trương Lưu Phương.

" Ngươi... ngươingươi muốn làm gì ? "

Trương Lưu Phương cảnh giác , lấy khuỷu tay che lại , muốn bảo hộ bản thân . Vươn một cánh tay béo mập ra : " Nếu ngươi dám đánh lão nương , lão nương "

" Phách "

Lại thêm một tiếng bạt tai vang lên , tốc độ cực nhanh . Dù cho nàng muốn che chắn cũng không được.

Giang Lăng ánh mắt nhủ lại, điềm nhiên nói : " Giống người như ngươi chính là căn bã , rác rưởi , loại phụ nữ ngu ngốc . Bỏ cô nương thường người bạt tai đó là đề mắt tới ngươi . Ngươi nếu không cắt , bỏ cô nương không đề ý lại thường thêm cho ngươi vài cái . "

" Ngươi , ngươi , ngươi muốn như thế nào ? " Nhìn đến ánh mắt Giang Lăng đầy lãnh ý ,

thêm khí chất trên người phóng xuất ra làm Trương Lưu Phương thở hổn hển , đầy áp lực , trán toát mồ hôi .

Nàng gặp Giang Lăng tới gần thêm một bước , cuống quýt chạy ra cửa , cũng không ngờ là vướng vào cạnh cửa , té một cái " oanh " thật là vang dội .

Lần gặp gỡ này đã khiến Trương Lưu Phương vừa đau vừa thẹn , hỏa giận không biết phát tác ở đâu , chỉ biết trút lên mình cô nàng nha hoàn theo cùng : " Nha đầu chết tiệt kia , không muốn sống chẳng ? "

Cái nha hoàn đã sớm bị dọa ngây người , lúc này bị Trương Lưu Phương quát , mới thanh tỉnh lại , chạy nhanh đến nâng Trương Lưu Phương dậy . Giang Văn Tự cũng vội vàng đi qua : " Phu nhân , phu nhân không sao chứ ? "

" Cút ngay ! "

Trương Lưu Phương một tay đẩy Giang Văn Tự ra , một tay xoa xoa cánh tay bị đau do đụng phải cánh cửa , ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn Giang Văn Tự một cái , không dám nhìn Giang Lăng , cũng không dám nói thêm lời gì nữa , xoay người bước nhanh ra ngoài cửa viện .Giang Văn Tự cũng chạy nhanh theo ra ngoài .

Cọp mẹ bình thường cường hãn vô cùng , hôm nay bị Giang Lăng vài cái bạt tai đánh cho chạy trốn chết .

Lí Thanh Hà đứng ở đó sững sốt nửa ngày , trong mắt đầy kinh ngạc và nghi ngờ nhìn về phía Giang Lăng .

Phải là nữ nhi luôn văn nhã , điềm tĩnh của mình không , nàng khi nào thì biết võ công ?

Giang Đào cũng không suy nghĩ đến nhiều như vậy . Tỷ tỷ vừa ra tay đã đánh cho cái bà đáng ghét kia chạy dài , hấn quả thật là sùng bái đến cực điểm , ánh mắt lóe sáng nhìn Giang Lăng " Vừa rồi là công phu gì vậy tỷ tỷ ? Thế nào mà ta vừa chớp mắt một cái là tỷ đã ở trước mặt thăm thăm rồi ? Thật sự là quá lợi hại , tỷ chỉ dạy cho ta đi ! "

Nhìn đến gương mặt tròn tròn của Giang Đào hưng phấn đỏ bừng , hai mắt sáng lấp lánh đều là khát vọng , trong lòng Giang Lăng tràn đầy yêu thương , cười cười vỗ tay hấn : " Hào , chờ tỷ tỷ hết bệnh rồi sẽ dạy cho ngươi "

Nàng liếc nhìn Lí Thanh Hà một cái , nói với Giang Đào : " Tiểu Đào , ngươi đến phòng bếp lấy cho tỷ tỷ ít nước rửa tay . Vừa rồi đánh lên mặt nữ nhân kia nên tay bị ô uế hết rồi "

" Tốt , tỷ tỷ chờ ta một chút , ta đi nấu một ít nước nóng , chút nữa là sẽ có . " Được tỷ tỷ lợi hại sai sử Giang Đào cảm thấy vô cùng vinh hạnh , chạy vội ra cửa .

Nhìn bóng dáng Giang Đào biến mất ở cửa , Giang Lăng một lần nữa trở lại ngồi trên giường , gương mặt bình tĩnh , giống như là chưa từng phát sinh chuyện gì .

" Lăng Nhi , ngươi ngươi liền không nói cùng nương sao ? " Lí Thanh Hà nhìn về phía Giang Lăng , ánh mắt cực sáng , chờ đợi Giang Lăng trả lời .

Nếu Lí Thanh Hà không hỏi , Giang Lăng cũng lười giải thích , bây giờ đã hỏi đến , nàng liền đem những lời đã suy nghĩ sẵn trong đầu nói ra :

" Võ công của ta là do một người thần bí chỉ dạy . Lúc ta sáu tuổi đã bắt đầu , có một người mỗi buổi tối đều đến trong phòng ta giúp ta luyện công , bọn nha đầu đều bị hấn điếm huyết ngủ cho nên các nàng đều không biết . Nhưng mà phụ thân qua đời , người đó cũng không đến nữa . Ta không biết hấn là ai , cũng không biết hấn môn phái nào , chỉ biết là hấn rất lợi hại . "

" Cái gì ? Ngươi nói là thật ? "

Lí Thanh Hà nghe xong lời này , vẻ mặt kinh ngạc cùng vui mừng , bỏ nhào vào giường , nắm lấy tay Giang Lăng : " Thật sự có người đến dạy ngươi võ công sao ? "

" Thật " .Giang Lăng gật gật đầu , có chút nghi hoặc nhìn về phía Lí Thanh Hà ____ phản ứng của nàng hình như có chút kỳ quái .

" Hấn có nói là do ai phái đến không ? Hay có nói đến bảo vệ ngươi không ? "

Lí Thanh Hà đã bị nước mắt làm nhoà , nhưng mắt vẫn cố gắng mở to , hi vọng nhìn về phía Giang Lăng , chỉ sợ là không nhìn thấy Giang Lăng gật đầu .

" Không có " Giang Lăng phun ra hai chữ này thì mắt Lí Thanh Hà liền ảm đạm , bộ dáng cực kỳ thất vọng . Tâm niệm của nàng vừa động , trong mắt tránh qua một tia nghi hoặc .

Giang Lăng tuy là không đành lòng , nhưng vẫn hướng Lí Thanh Hà cấp thêm một bồn nước lạnh : " Cái người cao nhân kia , nói là có một ngày gặp ta ở bên ngoài , thấy ta tư chất không sai , cho nên truyền võ công . Về phần cái khác , cái gì cũng chưa nói . "

" Chính là như vậy ? " Lí Thanh Hà tựa hồ cực kỳ thất vọng , buông bàn tay nắm Giang Lăng ra , ánh mắt có chút thất thần , ngực phập phồng lợi hại , nhìn ra được là gọn sóng trong lòng nàng vẫn chưa bình ổn .

Sững sờ một lát , nước mắt bỗng như vỡ òa trào ra mãnh liệt , nàng tựa hồ sợ hãi sẽ khóc ra thành tiếng , gắt gao cắn môi , vội vàng che miệng , lao ra khỏi phòng .

Nghe cách vách truyền đến tiếng khóc bị đè nén , Giang Lăng cau mày , tìm kiếm nguyên nhân trong trí nhớ . Lại phát hiện Lí Thanh Hà tuy là xuất thân từ nữ , nhưng nàng là người có tài hoa , cảm kỳ thi họa , nữ hồng , trù nghệ đều tinh thông , không gì không giỏi .

Gả cho phụ thân của Giang Lăng là Giang Văn Họa , sinh được hai người tỷ đệ bọn họ .

Lúc trước nhà chưa suy tàn , địa vị của nàng cực kỳ được tôn sùng , tình cảm vợ chồng coi như cũng không sai lệch . Mười mấy năm qua gia đình cũng bình tĩnh hạnh phúc .

Còn về Trương Lưu Phương tự cho là xuất thân danh môn , làm gì cũng không bằng được Lí Thanh Hà , trong lòng đầy oán hận . Thừa dịp gia đình gặp khó khăn , đi rêu rao trào phúng khắp nơi , xả ra một ngụm ác khí .

Mười mấy năm qua luôn luôn bình thuận , sinh hoạt tại khuê phòng , Lí Thanh Hà rất ít cùng người kết giao . Vậy tại sao vừa nghe qua có người truyền thụ võ công liền kích động vạn phần ? Vừa nghe không biết gì về lai lịch của người đó lại khóc thương tâm như vậy . Hay là nàng có cái gì bí mật hoặc là có nỗi khổ không thể nói ra ?

Bạn đang đọc truyện *Lương Diễm Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tù thân không gian

Giang Lăng tìm trong trí nhớ của nguyên chủ vẫn không ra đáp án , liền thôi không suy nghĩ đến nữa . Đem gối đầu kê lại thật tốt , chậm rãi nằm lại trên giường .

Vừa rồi dùng sức đánh nữ nhân kia mấy bạt tai , cơ thể của nàng bệnh nặng còn chưa lành hẳn , thật là có chút ăn không tiêu . Cũng may ở thời điểm mấu chốt vẫn điều khiển được cơ thể theo ý của nàng .

Nhưng mà hiệu quả so với cơ thể trước kia ở kiếp trước thì còn kém xa . Xem ra phải chăm chỉ luyện công mới được , bằng không , bọn ruồi bọ giống như Trương Lưu Phương có thể đến khi dễ trên đầu nàng . Đúng rồi , còn phải kiếm tiền giúp đỡ gia đình nữa .

Giang Lăng nằm thẳng trên giường , tâm trí an tĩnh , nhắm mắt lại hô hấp phun nập , cảm thấy ở đan điền kia có một cỗ nhiệt lưu .

" Tỷ" Giang Đào bùng một chậu nước từ bên ngoài tiến vào , gặp Giang Lăng mắt đã nhắm nghiền , lén lút đem nước đặt ở trước giường , lấy khăn vải bố thấm ướt , vắt khô , nhẹ nhàng lau hai bàn tay của nàng . Xong việc lại bùng chậu nước đi ra ngoài , trước khi đi còn thuận tay đóng cửa phòng lại .

Nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng , Giang Lăng mở mắt ra nhìn chăm chăm vào tấm màn màu lam mà ngăn người .

Vừa rồi trong đây lòng cảm giác ảm áp bắt đầu khởi động . Loại cảm động này khi ở hiện đại nàng chưa bao giờ cảm thụ qua . Tuy rằng nhà nàng có quyền lợi cơ tiền , nhưng những thứ như tình thân này thì nhà nàng không có .

" Nương , người làm sao vậy ? " Nghe tiếng Giang Đào trong viện truyền đến .

" Nương không có việc gì , chính là nhớ cha người nên thương tâm " . Âm thanh của Lí Thanh Hà có chút khàn khàn .

" Tại vì thăm thăm làm cho người thương tâm thôi . Nương người đừng khổ sở , ta sẽ làm cho nương và tỷ tỷ giống như những ngày trước kia thật tốt " . Giang Đào âm thanh thật là kiên định .

Lí Thanh Hà nói : " Còn có nương mà , chi cần người có chí khí , háo hạo đọc sách là được . " Không đợi Giang Đào mở miệng , nàng lại quát : " Không được nói câu không đọc sách " .

" Không nói thì không nói " Giang Đào lườm đi về phòng .

Phòng ở cổ đại kết cấu bằng gỗ , một chút cách âm cũng không có . Trong phòng , Giang Lăng nghe hết động tĩnh ở bên ngoài , nhìn chăm chăm lên đỉnh màn , mắt nhẹ chớp , chậm rãi nhắm mắt lại , điều chỉnh hô hấp .

Nội gia phun nập công kiếp trước nàng đã luyện hai mươi mấy năm . Hơn nữa tiểu cô nương này tâm tính cực kỳ tinh thuần , cho nên chỉ chốc lát sau Giang Lăng liền thân tĩnh ,

lòng yên tĩnh , ý tĩnh , rất nhanh liền đạt tới tâm và hơi thở gắn bó , cảnh giới không tạp niệm .

Đây là cái gì ?

Khí vừa di chuyển đến trước ngực , Giang Lăng bỗng nhiên tiến vào một cái không gian , chỉ thấy không gian này hỗn độn , giống như khi trời đất mới được hình thành .

Trên không trung có một cỗ ánh sáng chiếu thẳng vào , sương trắng lượn lờ xung quanh , phía dưới là bùn đất ướt át , trên còn có cỏ dài xanh mượt rất là khả quan . Kế bên đám cỏ là một dòng suối trong suốt thấy đáy , nhưng mà cũng không thấy có cá tôm bơi lội bên trong .

Bốn vách tường trong không gian hơi mờ , Giang Lăng lấy tay sờ sờ , cảm giác rất là cứng rắn , lại lạnh lạnh làm cho người ta thật là thoải mái .

Đây đến cùng là chỗ nào ?

Dù Giang Lăng là người đã xuyên không qua , nhưng tự nhiên đến một nơi xa lạ , trong lòng nàng cũng có chút sợ hãi .

Nàng đánh giá không gian , lại duỗi tay ra đi sờ soạng xung quanh vách tường , hi vọng có thể tìm được đường đi ra ngoài .

" Đi ra ngoài " ý niệm vừa động , mắt nàng sáng lên , đây chính là tấm rèm màu lam quen thuộc trong phòng nàng--- nàng lại trở về Đường triều , trong tiểu viện nho nhỏ , ngồi trên chiếc giường của nàng .

Giang Lăng sững sờ một hồi lâu , theo bản năng sờ hướng trước ngực , tay đụng phải cái gì đây ? Thì ra là một cái mộc bài , nàng đưa lên nhìn xem . Mộc bài to khoảng bằng hai ngón tay , phía trên không có hoa văn hay chữ viết gì hết , dài ngắn cũng không hợp quy tắc , giống như có người tùy tiện tước đại cái nhánh cây nào đó làm thành . Bất quá phía trên mộc bài cũng có một cái lỗ nhỏ nhỏ để xỏ dây đeo vào .

Nguyên do là cái mộc bài này hay sao ? Giang Lăng lại thử thử , trong lòng mừng rỡ không thôi . Nàng phát hiện chỉ cần ý niệm vừa động , là nàng có thể tự do ra vào cái địa phương kia .

Xem ra cái này chính là dị năng không gian trong truyền thuyết.

Nhưng mà cái mộc bài khi nào thì xuất hiện trên cổ nàng , sao trong trí nhớ nàng không biết gì về nó hết .

Cảm giác trong không gian linh khí cực thịnh , Giang Lăng chuyển vào trong đó luyện công . May mắn là trong không gian , chỉ cần nàng nghĩ đến là biết được động tĩnh phía bên ngoài , cũng không sợ Lí Thanh Hà bọn họ phát hiện nàng không có ở trên giường .

Thẳng đến khi trong phòng bếp truyền đến tiếng " thùng thùng " chũm chũm , Giang Lăng mới từ trong không gian xuất ra , cảm thấy khí lực sung túc , tinh thần no đủ , trên mặt nàng lộ ra một chút vui sướng .

Nàng xoay người bước xuống giường , vững vàng đứng trên đất , lấy áo khoác ở đầu giường mặc vào , nhẹ nhàng chậm rãi bước ra khỏi phòng . Khói bếp lượn lờ , mùi thức ăn thơm ngát bay ra , Giang Lăng nghe Giang Đào cùng Lí Thanh Hà đang cúi đầu nói chuyện , dòng nước ấm quen thuộc trong lòng Giang Lăng chuyển động , đây là cảm giác gia đình sao ? Đây là tình thân ấm áp sao ?

Kiếp trước không được thương yêu , kiếp này lại được người thân của nguyên chủ làm cho cảm động , cái mùi Giang Lăng vừa chua xót , vừa trưởng thành khó chịu .

Nàng hít sâu một hơi , nhìn về phía cây cỏ trong viện . Viện này diện tích không tính là nhỏ , khoảng chừng ba bốn trăm mét vuông . Trong viện trừ bỏ chỗ ăn ở , còn có hai cây lớn . Những chỗ khác thì dùng đá tảng rào lại làm vườn hoa .

Chính vì không có người quản lý , trong vườn hoa cỏ mọc tràn lan . Theo trí nhớ của Giang Lăng , tiểu viện này phụ thân nàng Giang Văn Họa mua để về tranh , nghe nói vùng kế bên phong cảnh rất là đẹp .

Dị năng không gian kia có đại mộc tốt như vậy thì nhất định có thể gieo trồng gì đó đi ? Giang Lăng nghĩ thế liền đi đến trong viện , nhổ đại một gốc cây rau dại mà nàng không biết tên . Liếc nhìn sang phòng bếp thấy hai mẹ con Lí Thanh Hà không nhìn thấy nàng lặng lẽ đi về phòng , đóng cửa lại , tiến vào không gian .

Giang Lăng nhổ bỏ một ít cỏ dại , đem cây rau dại lúc này trồng xuống . Nghĩ nghĩ , lại xuất ra khỏi không gian , cầm vào một cái bát , múc hai chén nước tưới vào cây rau dại mới trồng .

Hi vọng cái không gian này là cái động tiên , làm cho cây cối mau lớn lại ăn ngon a ! Giang Lăng trong lòng cầu nguyện .

Nàng lấy bàn tay làm kí hiệu , đo chiều cao thân cây , để xem hiệu quả như thế nào .

" Nên ăn cơm chiều , không biết tỷ tỷ người đã tỉnh chưa , người vào xem một chút , nhớ nhẹ nhàng , cũng đừng có đánh thức nàng " . Trong viện truyền đến âm thanh của Lí Thanh Hà , Giang Lăng nghe vậy vội vàng chạy xuất ra khỏi không gian .

" Dạ , người yên tâm đi , ta sẽ nhẹ tay nhẹ chân " . Giang Đào cười hi hi đáp lời , chạy tới , nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào . Nhìn thấy Giang Lăng đã ngồi ngay ngắn trên giường , trên người đã mặc quần áo chỉnh tề , vui mừng nói : " Tỷ tỷ đã tỉnh ? Sao lại ngồi dậy , mau mau nằm xuống ! "

"A, không sao, ta hiện giờ đã tốt hơn nhiều, không cần lúc nào cũng nằm đâu." Giang Lăng đứng lên.

"Nương, tỷ tỷ đứng lên" Giang Đào vội vàng đi lên đỡ nàng, mặt khác lớn tiếng báo tin vui cho mẫu thân.

"Lăng Nhi, người thế nào đứng lên?" Lí Thanh Hà sớm đã nghe tiếng nói chuyện trong phòng, biết Giang Lăng đã tỉnh, bưng một chén cháo gà bước vào. Liếc nhìn Giang Lăng đang đứng trước giường, tuy là trách cứ, nhưng trong mắt tràn đầy vui sướng, yêu thương.

"Ta thực không có việc gì, không tin ta đi cho các người xem."

Dùng hợp với tính cách của Đường triều tiểu cô nương, nên Giang Lăng cũng hoạt bát hẳn lên. Đem tay Giang Đào đẩy ra, rồi đi vài bước. Lúc này trông cây lam cơ thể nàng một phen ếp buộc, bệnh nặng mới khỏi bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi, nhưng mà đi vài bước cũng không vấn đề gì. Bước đi thật là vững chắc.

"Tỷ tỷ, ngài thật sự tốt lên, thật tốt quá!" Giang Đào cao hứng vỗ vỗ tay, khuôn mặt tròn tròn lộ ra một cái lúm đồng tiền.

"Nương, cơ thể ta đã tốt lên sao ngài còn khóc?" Giang Lăng nhìn về Lí Thanh Hà cặp mắt đỏ hoe oán trách.

"Không khóc, không khóc, là nương cao hứng". Lí Thanh Hà lau khoé mắt, đi đến đỡ Giang Lăng ngồi lại giường.

"Tuy rằng đã đi được, nhưng không nên để mệt mỏi, thân thể còn phải chậm rãi điều dưỡng. Đến đây ăn cháo".

Giang Lăng ăn mấy muỗng cháo, mở miệng hỏi: "Nương, trên cổ ta có khối mộc bài, ở nơi nào có?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tình thân ấm áp

"Người khi đó bệnh, đại phu xem qua đều lắc đầu, kết quả có một hòa thượng đến đây cho người cái mộc bài này, nói là có thể cứu người một mạng. Lúc đầu ta cũng không có tin, không nghĩ đến người từ lúc đeo nó thân thể quả nhiên là tốt lên, đúng là Phật Tổ phù hộ a!"

"Hòa thượng kia đâu?"

"Không biết đi đâu nữa." Lí Thanh Hà lắc đầu, "Đó là một hòa thượng tha phương, người bệnh tốt lên, ta muốn đi cảm tạ hắn, nhưng tìm thế nào cũng tìm không ra. Bất quá, hòa thượng kia đã dặn qua, mộc bài này người không được tháo xuống, nó có thể bảo vệ người trường mệnh trăm tuổi, vô bệnh, vô tai."

Lí Thanh Hà cùng Giang Đào ăn cơm, tắm rửa xong thì trời cũng đã tối. Trong khoảng thời gian Giang Lăng bệnh, Lí Thanh Hà luôn ở cùng phòng để tiện việc chiếu cố nàng.

Bây giờ Giang Lăng có bí mật, tất nhiên là không muốn Lí Thanh Hà ở chung trong này. Khuyến can, làm nũng, hứa hẹn, bảo đảm... giờ hết tuyệt chiêu ra mới đưa được Lí Thanh Hà đến ngủ bên phòng cách vách.

Nhìn đến Lí Thanh Hà lo lắng đóng cửa đi ra ngoài, Giang Lăng thở phào một hơi. Đời trước sống hai mươi lăm năm, nàng cũng chưa gặp qua tình huống như vậy. Cha mẹ vì gia tộc mà kết hôn, suốt ngày ở bên ngoài vì quyền, vì tiền mà bận rộn. Về nhà cũng là gương mặt lạnh băng, đối với nữ nhi cũng không tươi cười, đừng nói gì đến làm nũng. Chính là cười việc Giang Lăng rất ít cười.

Cổ đại này tuy là nhà nghèo khó quần bách, nhưng mà làm cho Giang Lăng ấm áp, cùng quyến luyến.

Nhớ đến cây rau dại Giang Lăng thôi tắt đèn, ý niệm chợt loé liền tiến vào trong không gian.

A! Bất quá chỉ là hai ba canh giờ, cây rau dại kia so với trước lớn hơn một vòng, cũng cao thêm một mảng lớn.

Xem ra, nơi này quả thật là động tiên a! Giang Lăng cao hứng cười toe toét, trong lòng cũng an ổn không ít.

Nàng ở hiện đại cầm hai tấm bằng thạc sĩ, tinh thông mấy ngoại ngữ, biết chơi dương cầm cùng vẽ tranh sơn dầu. Nhưng mấy thứ đó ở cổ đại đều không dùng được.

Hiện tại, nàng có dị năng không gian, không dám nói là làm giàu, nhưng ít ra người một nhà sẽ không bị đói. Bất quá không gian này chỉ có mười mét vuông, mà hồ nước thì chiếm hơn phân nửa. Liên tính là thu hoạch cấp tốc, nhưng sản lượng vẫn không được nhiều.

Có thể lớn hơn một chút là tốt rồi, Giang Lăng tiếc hận thở dài một hơi. Xuất đi ra ngoài đem vào một khối vải bố, nàng ngồi xuống bắt đầu luyện công.

Trên đầu có một quang ánh sáng như thái dương chiếu thẳng vào người Giang Lăng, khiến cho quanh thân nàng ấm áp. Bốn phía linh khí quanh quần xung quanh nàng. Chỉ chớp lát sau Giang Lăng đã chìm vào cảnh giới không tạp niệm. Lúc Giang Lăng từ trong không gian đi ra, phát hiện ngoài cửa sổ có ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn truyền đến. Nàng nhìn lên trời thấy trăng đã lên cao, phỏng chừng giờ này khoảng mười một, mười hai giờ khuya. Đã trễ thế này, vậy mà có ai còn chưa ngủ?

Giang Lăng mở cửa đi ra ngoài, lại phát hiện ngọn đèn là từ phòng của Lí Thanh Hà chiếu xạ xuất ra.

Bóng dáng Lí Thanh Hà xuyên thấu qua ngọn đèn chiếu vào trên cửa sổ, tay nàng cầm châm tuyền tới tới lui lui, kêu lên kêu xuống.

Giang Lăng đi qua gõ gõ cửa: "Nương, đã trễ thế này sao người còn chưa ngủ?"

Lí Thanh Hà buông trong tay gì đó, đi tới mở cửa phòng, trách cứ nói: "Người thế nào không ngủ được? Cơ thể mới tốt lên một chút, lại không biết yêu quý bản thân?"

Giang Lăng nói dối: "Ta đã ngủ một giấc, mới tỉnh lại". Nhìn nhìn trên bàn, hỏi: "Trễ như vậy ngài còn khâu cái gì?"

Lí Thanh Hà cười cười: "Nương làm cho xong bức tranh thêu, ngày mai bán mới được."

"Nương...."

Giang Lăng xem mặt nàng một hồi, trong lòng cảm động không thôi. Lời nói quan tâm bất thốt ra: "Thức như vậy bệnh thì làm sao, cũng không đáng giá, vẫn là đi ngủ sớm đi."

"Ừm!"

Lí Thanh Hà yêu thương vươn tay đến sờ sờ trên mặt Giang Lăng: "Người cũng nhanh về ngủ đi."

"Dạ" Giang Lăng lúc này cũng không có ý tưởng tránh đi, cảm thụ bàn tay hơi hơi thô ráp của Lí Thanh Hà. Hướng về nàng nở nụ cười: "Ngài ngủ đi, ta trở về."

Trong lòng mang theo cảm giác ấm áp, Giang Lăng ngủ một giấc thật ngon.

Ngày thứ hai khi mở mắt ra bầu trời đã sáng choang, gió thổi lá cây "sàn sạt", mang theo không khí tươi mát theo cửa sổ vào phòng, dưới mái hiên chim sẻ líu ríu không ngừng hoan xướng.

Bên kia phòng là tiếng đọc sách thanh thanh của Giang Đào, trong viện cạnh giếng là thanh âm Lí Thanh Hà múc nước.

Giang Lăng không tự giác liền nở nụ cười,

trong lòng vô cùng yên tĩnh cùng vui vẻ. Thân thể của nàng so với hôm qua đã tốt hơn nhiều.

Nàng mặc xong quần áo, mở cửa đi ra ngoài, thần thái sáng láng, gặp Lí Thanh Hà chào hỏi: "Nương, sớm!"

Lí Thanh Hà nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nữ nhi đã khôi phục hồng nhuận, tinh thần cũng vô cùng tốt, trong mắt tràn đầy vui mừng: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Đã ngủ rất nhiều rồi, nhưng còn ngại, hôm qua thức khuya như vậy, sáng nay lại dậy sớm, thân thể làm sao mà chịu được?"

Giang Lăng gắt giọng, những lời như thế này ở kiếp trước dù có đánh chết nàng cũng nói không ra lời, mà lúc này nàng lại nói cực kỳ tự nhiên, kêu "Nương" cũng thật là thuận miệng.

"Nương không có việc gì, con nít thì phải ngủ nhiều chút mới tốt, người lớn thì không cần như vậy."

Lí Thanh Hà bụng đến một thùng nước, "Bữa sáng đã làm xong rồi, người mau rửa mặt rồi ăn sáng, trong nồi có nước ấm đó."

Thức ăn buổi sáng là cháo loãng, Lí Thanh Hà cho thêm hai tỷ lệ mỗi người một cái trứng gà, còn nàng thì ăn cháo loãng cùng một ít dưa muối.

Sau đó nàng về phòng, vội vàng lấy ra một gói đồ, hướng hai tỷ lệ nói: "Nương đi bán bức tranh thêu, hai đứa ở nhà cho tốt, đem cửa khóa lại, ai kêu cũng không được mở. Đào Nhi đem đoạn văn kia học thuộc lòng, xong thì viết thêm mười chữ to. Lăng Nhi người nghỉ ngơi cho tốt, có gì thì kêu đệ đệ giúp người làm."

"Nương yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tỷ tỷ thật tốt". Giang Lăng chưa kịp nói thì Giang Đào đã cướp lời.

Giang Lăng thấy Lí Thanh Hà đã đi ra đến cửa , vội nói : " Nương , ngài bán bức tranh thêu có tiền mua chút mầm mống rau củ về trồng trong viện của chúng ta , như vậy ít ra cũng tiết kiệm được chút tiền ăn hằng ngày . "

" Trồng rau à ?..." Lí Thanh Hà sừng sốt , trên mặt có chút xấu hổ , " Nương trước giờ chưa trồng qua"

" Chính là đem mầm mống cho vào trong đất , định kỳ tưới nước thì sẽ được thôi . "

Giang Lăng cũng là người chưa trồng cây bao giờ , nhưng sống ở thời đại thông tin phát triển , chưa ăn qua thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy .Huống hồ , nàng ở đời trước cũng đã từng chăm sóc qua một chậu hoa , phòng chừng không khác nhau là mấy .

" Lúc ngài mua mầm mống , cùng người bán hỏi thăm cách gieo trồng , chắc cũng không khó khăn . "

Lí Thanh Hà gật gật đầu , " Ta đi đây "

" Đi sớm về sớm ! "

" Chú ý an toàn ! "

Hai tỷ đệ đồng thanh nói , nói xong cả hai cùng nở nụ cười .

Giang Đào đem chốt cửa cài lại , rồi quay trở về phòng đọc sách .

Phụ thân Giang Văn Họa trước kia là một cái tài tử . Khi hắn còn sống , việc học của Giang Đào đều do hắn đích thân chỉ dạy . Khi hắn qua đời , Lí Thanh Hà đưa Giang Đào đến đọc sách ở một học đường .

Sau này Giang Lăng sinh bệnh dùng tiền , phải bán nhà , chuyển phòng . Giang Đào không đến học đường được nữa , phải tự học ở nhà .

Nhìn Giang Đào đã trở về phòng , Giang Lăng kiếm một góc khuất mà Giang Đào không thấy được luyện một ít quyền .

Sau đó đi kiểm một cái cuộc , chuẩn bị sửa sang lại đất trong viện . Còn dùng tay nhỏ đi mấy cây cỏ dại .

Đây là tiết trời cuối xuân , tối qua còn nghe thấy tiếng mưa rơi , viện này đã ba tháng nay không có người chăm sóc , thêm một cơn mưa càng làm cho bùn đất lầy lội .

Giang Lăng cầm cái cuốc bộ dáng tuy có chút ngốc , thân thể có chút vô lực , nhưng mỗi nhát cuốc đi xuống cũng đem được một khối bùn lớn đi lên . Xem ra cũng rất có thành tựu , thỏa mãn .

Mùi bùn đất , mùi cỏ xanh hoà quyện vào không khí , trong lòng Giang Lăng có một cảm giác thật nhẹ nhàng .

" Tỷ , người đang làm gì vậy ? " Giang Lăng mới cuốc được mấy cuốc , Giang Đào nghe động tĩnh liền chạy ra .

" Ngươi đọc sách thế nào mà không chuyên tâm ? Chạy nhanh về phòng , nơi này không cần ngươi lo ! "

Giang Lăng ở hiện đại trong nhà là con gái một . Về phần cha mẹ ở bên ngoài có con riêng hay không thì nàng không biết .

Hiện giờ có một tiểu chính thái đáng yêu làm đệ đệ , nàng cảm giác thật là thích , lên giọng tỷ tỷ khiển trách cũng không sai .

" Tỷ , bệnh của tỷ vừa mới khỏi , sao có thể làm mệt được . Nương kêu ta học bài ta đã học thuộc rồi , cái này để ta làm đi ! "

Giang Đào trước kia chính là tiểu thiếu gia được người hầu hạ , nay nhìn thấy Giang Lăng cuốc , cảm giác mới lạ , tay ngứa ngáy , cũng muốn đến cuốc thử một phen .

"Vậy ngươi đến đây đi ! " Giang Lăng nhìn bộ dáng hưng phấn , khát vọng của hắn thì thấy buồn cười . Đưa cuốc cho Giang Đào , còn mình thì chuyển sang một cái ghế nhỏ ngồi chỉ huy . Thân thể của nàng mới hết bệnh , thật đúng là không thể chịu được ép buộc .

Tỷ đệ đồng tâm hiệp lực , chỉ một lúc sau cỏ ở trong sân đã được san bằng hết , chỉ để lại cây hoa tường vi có hoa màu đỏ thắm .

Tay của hai tỷ đệ đều nổi bóng nước , đau rát , đỏ bừng , nhưng nhìn đến thành quả lao động của bản thân thì thật là cao hứng .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nửa râu tiền nợ

"Được rồi, người rửa tay chạy nhanh về phòng viết chữ đi, một lát nương về thấy người không viết thì lại tức giận." Giang Lăng suy nghĩ chắc nương cũng gần về, liền đuổi Giang Đào đi.

"Đã biết" Giang Đào lên tiếng, vừa đem cái cuốc đưa cho Giang Lăng. Chợt nghe bên ngoài có tiếng người gõ cửa.

"Nương đã trở lại!" Giang Đào phát hoảng, chạy nhanh trở về phòng.

"Ai vậy?" Nhớ lại Lí Thanh Hà đã dặn, Giang Lăng cẩn thận hỏi một tiếng.

"Là ta, nương của các người bị xe ngựa đụng phải, mau chạy nhanh ra mở cửa." Một giọng nữ xa lạ vang lên.

"Cái gì?" Giang Đào nghe vậy chạy quay trở lại, chạy nhanh như bay, định giờ tay ra mở cửa.

Giang Lăng ngăn hấn lại, trầm giọng hỏi: "Người là ai? Người làm sao biết nương ta bị đụng phải, bây giờ nương ta ở đâu?"

"Lăng Nhi, mở cửa đi!" Một âm thanh mỏng manh vang lên.

"Là tiếng nói của nương" Giang Đào bay nhanh ra mở cửa.

Lí Thanh Hà sắc mặt tái nhợt, được một người phụ nữ đỡ lấy. Giang Đào bỏ nhào đến nắm tay của mẫu thân, vội hỏi: "Nương, ngài như thế nào?"

"Không có việc gì, bị xe ngựa đụng trúng một chút, không có gì trở ngại."

Giang Lăng nhìn trên người Lí Thanh Hà không thấy có vết máu, lúc này mới yên lòng.

Nhưng mà nhìn người phụ nữ kia dùng hết sức đỡ nàng, tâm lại bắt đầu lo lắng: "Nương người đến cùng là bị đụng ở chỗ nào, sẽ không bị nội thương chứ?"

"Nàng bị xe ngựa quệt trúng, liền té lăn trên đất, hẳn là bị thương ở chân đi." Phụ nhân kia cười nói: "Mau đến đỡ nương người đi vào thôi."

"Đây là Vương đại thẩm cách vách, hôm nay may mắn gặp nàng, bằng không nương cũng không biết làm sao về được nhà nữa!" Lí Thanh Hà cười cười.

"Thuận đường nên đỡ nàng thôi mà". Vương đại thẩm cùng nhau giúp đỡ Lí Thanh Hà đi vào nhà, sau đó mới cáo từ ra về.

"Nương, người tại sao không đi y quán?" Giang Lăng đem ống quần Lí Thanh Hà kéo lên, thấy chỗ mắt cá chân đã sưng, lên tiếng trách cứ.

"Không có việc gì, thân thể ta bản thân ta biết, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi" Lí Thanh Hà cười cười.

Giang Lăng một trận xót xa: Lí Thanh Hà như vậy chẳng qua là muốn tiết kiệm tiền mà thôi.

Cũng may kiếp trước Giang Lăng là người tập võ, đối với xử lý vết thương cũng có chút kinh nghiệm.

Nàng kiểm tra các đốt ngón tay của Lí Thanh Hà, quả thật không bị thương ở xương cốt lúc đó mới yên lòng. Bất quá tục ngữ nói đúng: "Thương tổn gân cốt phải dưỡng một trăm ngày". Cái chân Lí Thanh Hà không hai, ba chục ngày khôi phục không xong.

Giang Lăng kêu Giang Đào ra ngoài mua một khối thuốc mỡ về xoa chân cho Lí Thanh Hà. Thờ dài nhẹ nhõm một hơi: "Là ai đánh xe ngựa kêu ngoạ như vậy?"

Lí Thanh Hà có chút thẹn thùng: "Cũng không trách người ta được, tại ta đi mà không nhìn đường."

Giang Lăng giương mắt nhìn xem Lí Thanh Hà: "Có phải hay không bức tranh thêu không bán được?" Bằng không Lí Thanh Hà cũng không thất thần mà đi như vậy.

Lí Thanh Hà lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Giang Lăng xem Lí Thanh Hà có điều giấu diếm, vội la lên: "Hiện tại chúng ta ba người sống nương tựa lẫn nhau, ngài còn có chuyện gì không thể nói cùng chúng ta?"

"Chính là vậy đó nương!" Giang Đào phụ họa nói.

Lí Thanh Hà biết hai con quan tâm mình, trong mắt vừa vui mừng, vừa tự trách: "Ta ở trên đường vừa vụng vụng gặp gỡ thúc thúc của người, hẳn đến là có ý nói cho chúng ta biết, thăm thăm của người đã đi về nhà mẹ đẻ, nghĩ là lấy cái viện này của chúng ta để cản trở nợ. Phòng chừng hai ba ngày nữa sẽ đến, kêu chúng ta chuẩn bị cho tốt."

"Tiểu viện? Nàng nghĩ hay a! Nếu nàng dám cướp, ta cũng dám kiện nàng lên nha môn." Giang Lăng cắn răng nói.

Trương Lưu Phương này thật khinh người quá đáng. Nửa xâu tiền trị giá là một trăm đấu gạo, tính một cân gạo hai đồng tiền, chỉ tương đương với hiện

đại là hai ngàn năm trăm tệ . Các nàng cho rằng tòa tiểu viện này có giá hai ngàn năm trăm tệ hay sao ?

(Chưa đến 10 triệu đồng Việt Nam)

Lí Thanh Hà thở dài một hơi : " Ca ca Trương thị làm việc trong nha môn , địa phương đó là của gia đình nàng a ! "

Khó trách , nữ nhân đó kêu ngoạ như vậy , thì ra là có người chống lưng .

Giang Lăng nhú nhú mày : " Nhà chúng ta còn tiền sao ? "

Nửa xâu tiền , là số lượng không nhỏ . Tình huống trong nhà hơn phân nửa là không có gì có thể cầm cố , bằng không với tính khí của Lí Thanh Hà ngày đó đã đem tiền trả lại Trương Lưu Phương rồi .

Mà Giang Lăng chính nàng vừa mới đến nơi này , cuộc sống còn chưa quen , muốn nàng trong thời gian ngắn làm cho phát tài , đó là không có khả năng .

Quả nhiên , Lí Thanh Hà lắc đầu : " Trong nhà chỉ có hai mươi đồng tiền . Hiện thời , chỉ có thể là đem viện này bán đi , lại thuê một chỗ khác để ở . "

Nàng nhìn xung quanh nhà , thở dài một hơi : " Thời gian chỉ có hai , ba ngày , sợ là kiếm người mua cũng khó . Chờ một chút ăn cơm xong , người qua nhà Vương đại nương , nhờ nàng hỏi giúp trong thôn có ai muốn mua phòng ở không " .

Giang Lăng nói : " Không lẽ chúng ta chỉ vì nửa xâu tiền nợ mà phải bán luôn phòng ở ? Không còn biện pháp gì sao ? "

Lí Thanh Hà cười khổ một chút : " Dệt hoa trên gấm thì dễ , khó ai đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi . Từ lúc phụ thân người sinh bệnh qua đời , đến lúc bán nhà chữa bệnh cho người , ta đã xem rõ sắc mặt của những người này . Nếu là có biện pháp , ta nguyện không đi nhờ vả bọn họ . "

Giang Lăng đã biết tình hình thực tế , im lặng nửa ngày cũng không nói chuyện .

" Đến đây đỡ nương đi làm cơm ! " Lí Thanh Hà chuẩn bị đi vào phòng bếp .

" Ngồi nghỉ ngơi cho tốt , còn có ta mà " . Giang Lăng cuộn tay áo liền ra cửa .

" Tỷ , ta giúp người ! " Giang Đào cũng chạy theo ra ngoài .

Kiếp trước Giang Lăng ở nước ngoài là người cực kỳ độc lập , trời sinh lại thích ăn ngon , nên nấu cơm không thành vấn đề . Nhưng mà phòng bếp ở cổ đại làm sao tiện nghi bằng ở hiện đại . Cũng may có Giang Đào nhóm lửa , thời điểm Giang Lăng bị bệnh hẳn cũng giúp Lí Thanh Hà những việc lật vật trong nhà .

Dưới sự giúp đỡ của Giang Đào , Giang Lăng cuối cùng cũng nấu xong một bữa cơm hương vị cũng không tệ .

Nằm ở trên giường được nữ nhi nấu cơm ăn , Lí Thanh Hà cảm khái vạn phần .

Giang Lăng nhớ đến Lí Thanh Hà có mang mầm mống rau củ về , chạy nhanh ăn cơm cho xong . Mượn giỏ trúc có mầm cây trở về phòng . Đóng cửa lại liền vào không gian .

Thời gian khẩn cấp , nàng cũng không xem Lí Thanh Hà mua là giống cây gì , đem củ trên đất nhỏ đi , lại trồng hết cây con xuống .

Bùn đất thật là tối xộp , cho nên Giang Lăng không cần phí chút sức lực nào đã trồng xong , lại dùng nước trong hồ tưới lên . Rồi vội vàng ra khỏi không gian .

Nàng gieo trồng rau củ , bất quá là lợi dụng thời gian phát triển nhanh của không gian để kiếm hiệu quả và một chút lợi ích mà thôi .

Giang Lăng biết , nếu chỉ dựa vào mấy cây rau này , tuyệt đối là không kiếm được bao nhiêu tiền . Trừ phi nó có thể mọc ra cái trắng là ngọc phi thúy a !

Nàng còn phải kiếm trên đường xem còn cơ hội gì nữa không . Nếu thật sự không được , thì phải đành bán cái viện này đi .

Lí Thanh Hà đem nữ nhi dưỡng ở khuê phòng , nên trong trí nhớ của Giang Lăng đối với bên ngoài không có nửa điểm ấn tượng .

Nghĩ là tránh phiền toái , Giang Lăng muốn cải trang thành nam nhân xuất môn . Lại cầm đến quần áo Giang Đào thì quá nhỏ , căn bản là mặc không vừa . Không có biện pháp , đành phải mặc nữ trang xuất môn thôi .

Đường triều phóng khoáng , hẳn là nữ nhân đi ra ngoài chắc không gặp vấn đề gì đâu ? Cho dù là có vấn đề , tuy là cơ thể nàng gầy yếu , đơn bạc , luyện công cũng được ít ngày , nhưng đối phó với một , hai người cũng không sao .

Đi đến cửa phòng Giang Đào , phân phó hắn đem mầm cây còn thừa lại đem trồng . Lại đối với Lí Thanh Hà nói : " Nương , ta đi qua nhà Vương đại nương , có khả năng là ngồi lâu một chút , ngài đừng lo lắng . "

" Ra cửa đi về bên trái vài bước là đến nhà nàng . Cẩn thận một chút , nói rõ ràng rồi trở lại . " Lí Thanh Hà xem Giang Lăng xuất môn , thật sự lo lắng

dặn dò .

" Đã biết ! " Giang Lăng lên tiếng . Xuất môn đi về bên trái quả nhiên nhìn đến một cái sân . Sân này so với tiểu viện của Giang gia còn lớn hơn một chút , tường vây bên ngoài bằng bùn có cắm mấy ngọn trúc ly ba . phía trên ly ba là mấy dây leo dài rũ xuống .

Giang Lăng nhìn đến cửa viện mở lớn , định đi qua hỏi thăm , bỗng nhiên một con chó mực lớn trong viện chạy ra lao thẳng về phía Giang Lăng .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diễm Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nhà hàng xóm họ Vương

" Lão hắc ! " một tiếng kêu từ trong phòng truyền đến.

Nghe tiếng kêu của chủ nhân , con chó kia dừng lại một chút , nhưng vẫn lên đến trước mặt Giang Lăng , thật thân thiết dùng đầu cọ cọ vào đùi nàng , nó lại lắc lắc cái đuôi , chính là bộ dáng lấy lòng .

Giang Lăng xem khí thế của nó tiến đến , vốn tưởng rằng muốn công kích nàng , nên Giang Lăng đã khởi động sẵn tinh thần , chuẩn bị cùng cậu chiến đấu .

Phải biết rằng con chó này cao gần bằng nàng , lông toàn thân đen mượt , chính trực tráng niên , khí thế tuyệt đối là không nhỏ . Cũng không nghĩ đến nó có tinh chạy ra chính là để nghênh đón nàng , đối với nàng thật sự hiền lành . Giang Lăng kinh ngạc vô cùng , mình từ khi nào thì cùng với cậu có duyên ?!

Lấy tay vỗ nhẹ vào đầu lão hắc , Giang Lăng định lên tiếng hỏi , người trong nhà cũng vội vàng chạy ra vì sợ chó không nghe lời mà cắn bậy . Đi ra là một nàng dâu khoảng hơn hai mươi tuổi , trên tay còn bế thêm một đứa bé vài tháng tuổi .

Nàng ấy biết lão hắc bình thường đối với người xa lạ cực kỳ hung ác , giờ này đang xoay quanh một tiểu cô nương mà vẫy đuôi , bộ dáng thật là thân thiết . Trên mặt nàng ta lộ ra biểu cảm kinh ngạc không thôi .

Nhìn nhìn trên dưới Giang Lăng , đánh giá một chút về nàng , xong mới mở miệng hỏi : " Ngươi tìm ai ? "

Giang Lăng cười nói : " Ta là Giang gia ở kế bên nhà , xin hỏi Vương đại nương có ở nhà không vậy ? "

" Ngươi là ở nhà bên kia ? " Nàng dâu kinh ngạc chỉ chỉ về phía sân Giang gia , thấy Giang Lăng gật đầu , vội cười nói : Khó trách , nhìn ngươi không giống cô nương của gia đình nông dân , nguyên lai là người của Giang gia a " .

Nói xong quay đầu kêu lớn : " Nương ơi , có người kiếm ngươi "

" Vị này à ? " Vương đại nương không biết đang tẩy rửa gì bên trong , hai tay ướt sũng đi ra ngoài . Nhìn đến Giang Lăng , vội vàng xoa xoa tay vào cái tạp dề trước bụng , đi đến trước cửa viện : " Thì ra là cô nương Giang gia , nương ngươi đã khỏe chút nào chưa ? Đến đây , đi vào trong nhà ngồi . " Lại giới thiệu nàng dâu kia : " Đây là con dâu thứ hai của ta .

Giang Lăng nhìn sang Vương nhị tẩu cười cười , cùng Vương đại nương đi vào phòng .

" Lão hắc , đi ra ngoài . " Vương đại nương thấy con chó cũng đi theo vào thì quát lên . Lão hắc gầm nhẹ một tiếng , lưu luyến nhìn Giang Lăng , cuối cùng mới chịu rời đi .

Vương nhị tẩu thấy như vậy không nhịn được kinh ngạc liền hỏi : " Lão hắc nhà ta xưa nay thấy người lạ thì rất là hung dữ , nhưng sao nó lại thân thiết với Giang cô nương vậy ? "

" Phải không ? " Giang Lăng cười cười : " Có thể nó biết ta không phải là người xấu đi . "

Mới vừa nói dứt lời , lại thấy thêm một con chó nhỏ mập mập té chạy vào . Vây quanh mấy người một hồi , lại chạy đến chân Giang Lăng kêu lên " uông , uông , uông " , cọ cọ thân hình mũm mĩm , đen thui vào người Giang Lăng .

Vương đại nương la lên : " Tiểu hắc , đừng náo ! "

Vương đại nương khiển trách con chó nhỏ một tiếng , lại nhìn sang Giang Lăng cười : " Nương của ngươi sao rồi ? "

" Không bị thương xương cốt , nhưng cũng phải nằm dưỡng hai mươi ngày mới xuống giường được . "

Con chó nhỏ mặc dù đáng yêu, nhưng Giang Lăng không có tâm trí nào đùa giỡn cùng nó. Đem chuyện thăm thăm Trương Lưu Phương muốn lấy tiểu viện để cản trở nợ nói qua một lần với Vương đại nương. Đương nhiên, những lời Trương Lưu Phương hồ ngôn loạn ngữ thì nàng không nhắc đến.

Giang Lăng không biết Vương đại nương biết bao nhiêu chuyện về Giang gia, nhưng nàng rõ ràng dư luận chính là lực lượng cường đại. Ngày hôm qua Trương Lưu Phương trong lời nói muốn đem nước bẩn hắt đến trên người Lí Thanh Hà. Mà Lí Thanh Hà là một quả phụ, thân phận vốn miễn cảm.

Nếu Trương Lưu Phương lại đến gây chuyện, hàng xóm nghe lời ô uế của nàng, khó trách ánh mắt nhìn về Lí Thanh Hà không khỏi khác thường.

Nếu thật sự là như vậy, Giang gia ba người khó mà sống yên ở đây. Lí Thanh Hà trọng phu qua đời, nữ nhi sinh bệnh, đau khổ cố gắng cheo chống, tâm lực đã mệt mỏi hết sức, nếu lần này bị đã kích như vậy không biết nàng có vượt qua được không.

Giang Lăng đã đến nơi này, trở thành con của Lí Thanh Hà, vô luận là vì tương lai của bản thân nàng, hay vì trả ơn hai ngày qua Lí Thanh Hà đã yêu thương, chăm sóc, nàng cũng phải tận lực bảo vệ cái nhà này.

Chính là nàng đến đây trong thời gian ngắn ngủi, không có năng lực ngăn cản hành vi của Trương Lưu Phương. Chỉ có thể đề phòng trước, đem hướng gió của dư luận hướng theo ý của mình, tranh thủ đạt được sự đồng tình lớn nhất của mọi người. Đến lúc đó một nhà của Vương đại nương sẽ vì gia đình nàng mà nói một lời công đạo, so với chính mình nói một trăm câu còn tốt hơn.

"Trời ạ! Thiên hạ này sao có thú thú, thăm thăm như vậy? Phụ thân người qua đời, trong nhà gặp khó khăn, họ không giúp thì thôi, đằng này còn bỏ đá xuống giếng, quả thật là rất quá mức!" Vương nhị tẩu xem ra cũng là người ngay thẳng, vừa nghe xong đã bất bình lên tiếng.

Vương đại nương cũng thờ dài: "Viện của các người mua cũng được mười năm. Hàng năm vào mùa xuân, phụ thân các người thường đến đây ở vài ngày. Có khi đi trên đường, gặp chúng ta cũng cười cười, là một người cực kỳ hiền lành. Không thể tưởng tượng được hắn sớm như vậy ra đi, lưu lại một nhà cô nhi quả phụ chịu khổ a!"

Nói xong lại nói tiếp: "Nửa xấu tiền, đối với người có tiền thì không nhiều lắm, nhưng đối với những người nghèo khổ như chúng ta thì cũng là không ít. Nương của người bây giờ tính toán làm sao?"

Giang Lăng âm thầm gật đầu. Người bình thường khi nghe người khác kể khổ, phỏng chừng người nợ còn chưa kịp mở miệng thì họ đã giành nói trước, đem hết chuyện khó khăn trong nhà của mình nói ra, làm cho người ta muốn mượn tiền cũng không thể nói nên lời.

Mà Vương đại nương này lại không làm như vậy, còn chủ động mở miệng hỏi thăm, có thể thấy đây là một người phúc hậu, nhiệt tâm.

"Nương ta nghĩ là sẽ đem cái viện kia bán đi. Đại nương ở nơi này quen biết nhiều người, có thể hay không hỏi thăm một chút, xem có ai muốn mua không."

"Bán viện?" Hai mắt Vương đại nương sáng lên, nhưng liền ảm đạm đi xuống: "Chuẩn bị bán bao nhiêu tiền?"

"Nếu quả thật có người muốn mua, thì nói hắn đến thương lượng giá với nương của ta. Dù sao so với thị trường ở ngoài vẫn là tiện nghi hơn."

Vương đại nương do dự một chút, cuối cùng vẫn là thở than một tiếng, lạnh lẽo đáp: "Được rồi, ta lập tức đi hỏi giúp người."

Giang Lăng đứng lên: "Việc kia cảm ơn đại nương!" Nói xong lại nhìn nhìn Vương nhị tẩu, ngưng ngưng nói: "Ta muốn đi lên trấn trên, xem có việc gì kiếm ra tiền không. Nhị tẩu có thể hay không qua nhà nói giúp với nương ta một tiếng, nói ta và đại nương đã đi hỏi chuyện phòng ở, tránh cho nàng ở nhà lại lo lắng ta."

Vương nhị tẩu chưa nói gì, Vương đại nương đã lên tiếng: "Khó mà làm được, người là một tiểu cô nương không thể lên trấn trên mà chạy loạn. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, lại càng không xong. Lại nói, nương người còn không có biện pháp, người là cô nương ở trong nhà, ra ngoài nghĩ ra được gì? Cho là người có thể kiếm được tiền đi, nhưng trong ba ngày làm sao kiếm được nửa xấu tiền? Vẫn là ở nhà chờ tin của đại nương đi!"

Giang Lăng cũng biết mình thỉnh cầu như vậy là có chút quá mức, dù sao nếu nàng có chuyện gì, Vương gia vì đảm bảo an toàn cho mình phải gánh lấy trách nhiệm, liền cũng không miễn cưỡng. Cười nói: "Đại nương nói cũng đúng, đã làm phiền đại nương, ta đi đây."

"Nói vậy làm gì, không cần khách khí." Vương đại nương cười đáp: "Ta cũng phải đi hỏi giúp chuyện tiểu viện của các người, cùng nhau xuất môn đi."

Cùng Vương nhị tẩu nói không cần đưa tiễn, lại theo Vương đại nương đi ra ngoài cửa viện. Do dự nhìn nhìn trên đường, vẫn là hướng Vương đại nương hỏi: "Đại nương, đường lên trấn trên đi như thế nào?"

"Người đứa nhỏ này, còn nghĩ đến đi lên trấn trên?" Vương đại nương tức giận liếc Giang Lăng một cái, nhưng nàng cũng thương thức Giang Lăng là một người mạnh mẽ.

Vương đại nương khi còn trẻ cũng là một nữ nhân không sợ trời, không sợ đất. Sinh được bốn người con, người nào cũng tự cường, tự lập, tất cả đều đảm đương, tháo vát. Đây là việc đặc ý nhất trong cuộc đời nàng.

Cho nên nhìn thấy Giang Lăng, tuổi còn nhỏ đã biết vì gia đình chia sẻ lo âu, nàng liền cực kỳ thương thức, cũng nghĩ giúp nàng một phen. "Như vậy đi, giờ này đi qua các gia đình khác bàn chuyện tiểu viện cũng sợ bọn họ không có ở nhà. Ta trước hết cùng người đi lên phố đi, đến tối ta lại qua nhà bọn họ."

Giang Lăng vừa nghe mừng rỡ cảm kích nói : " Cảm ơn đại nương ! "

" Đi thôi , đi sớm về sớm ". Vương đại nương quay lại phân phó Vương nhị tẩu sang nhà Giang gia truyền lời , nói Giang Lăng đã cùng Vương đại nương lên phố .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trên đường

Đi theo Vương đại nương một lát liền đến đường lớn , nhìn trước sau một chút , Giang Lăng mới phát hiện nơi này ở cách trấn nhỏ rất gần . Đứng ở đầu thôn là có thể thấy được những căn nhà trấn trên . Đường đi đến đó cũng khoảng vài phút lộ trình . Mà hai nhà Giang gia cùng Vương gia ở gần cửa thôn , cũng là nơi thuận tiện nhất để lên trấn . Thôn có mấy chục hộ gia đình sinh sống , xem như không lớn lắm .

Hai ngày nay Giang Lăng đã nói bóng nói gió hỏi qua Giang Đào , biết được nơi này là trấn nhỏ ở phía nam Trung Quốc , gọi là Thanh Sơn trấn . Thôn cạnh trấn gọi là Thanh Sơn thôn , sở dĩ gọi là Thanh Sơn thôn vì thôn dựa vào núi , phía dưới còn có một cái hồ trong xanh , phong cảnh rất là tú lệ .

Đi một lát hai người liền đến trấn trên , trấn này cũng không lớn , người đi bộ là chủ yếu , trên đường người đến người đi , cũng xem như là náo nhiệt .

Vương đại nương chỉ vào phía trước nói : " Cạnh bên đường lớn đều là từ lâu , khách sạn , cùng các cửa hàng bán này nọ . Theo bên đó đi vào là chợ . Giang cô nương đi đến nơi này là muốn nhìn cái gì ? "

" Chúng ta đi đến chợ nhìn xem đi ! " Giang Lăng chủ yếu là muốn dựa vào không gian của nàng , nhìn xem có cách gì cấp tốc mà có thể kiếm ra tiền không , tự nhiên là muốn đi vào chợ nhìn trước .

Queo phải đi vào chợ , Giang Lăng cực kỳ thất vọng , thấy chợ lạnh lùng thanh vắng , chỉ có hai sạp bán hoa quả , một sạp bán thịt , một sạp bán cá , hai sạp bán rau cải . Trước mặt người bán rau cải kia là cái giỏ trúc , trong đó có một ít đậu đũa , cùng đậu phộng , còn có hai bó cải . Trừ nàng và Vương đại nương ra thì không còn ai mua gì nữa , trong chợ vắng hoe .

Giang Lăng đến hỏi giá rau cải , một đồng tiền có thể mua được hai cân đậu đũa hoặc đậu phộng , mà rau xanh thì giá lại càng rẻ .

Hai người kia thấy có người đến hỏi giá , vẻ mặt chờ đợi , nhiệt tình tiếp đón . Giang Lăng chỉ tiếc là mình không thể mua hết giúp họ .

Người bán thịt vẻ mặt dửng dưng , dùng khăn lau phe phẩy đuổi mấy con ruồi , một đám ruồi bọ " ong , ong " bay ra .

" Đại nương , đến mua thịt đi " , trên mặt dửng dưng của đồ tể nở một nụ cười .

Người bán cá đang ngủ gà ngủ gật , nghe tiếng nói của người bán thịt , cũng tỉnh dậy chào mời : " Đại nương hôm nay nhà có khách đi ? Đến đây mua một con cá ! "

" Ha ha , không , không , ta chỉ tùy tiện nhìn , tùy tiện nhìn thôi . " Vương đại nương cười nháy mắt với Giang Lăng , kéo nàng đi ra khỏi chợ .

" Bình thường đều thanh vắng , lặng lẽ như thế này sao ? " Giang Lăng có chút thất thần hỏi .

Nàng cứ nghĩ là mình có cái không gian , không kiếm được tiền nhiều , thì ít ra cũng kiếm được số tiền nho nhỏ . Cũng không ngờ là thực tế cùng mong muốn lại khác xa như vậy .

Nàng đã quên đây là cổ đại , kinh tế chính là nông nghiệp , cá thể tự cung tự cấp , nông sản giao dịch trên thị trường căn bản là không náo nhiệt . Không có người mua này mua nọ , người trồng ra có lợi ích gì . " Buổi sáng náo nhiệt chút " . Vương đại nương nói : " Nhà ai cũng trồng rau , ăn là chính đồ nhà mình trồng . Chỉ có những gia đình giàu có , hoặc là nhà nào có khách mới đến đây mua cá thịt . Cũng có từ lâu , người giàu mua một ít rau dưa . Nhưng mà thôn trấn chúng ta nhỏ , cũng không có mấy hộ giàu . Liền tính là họ có tiền , thì trong nhà họ cũng có đất trồng rau , có từ lâu họ cũng tự trồng . Đến mùa cũng chỉ có mấy loại đồ ăn này . Trái mùa thì có tiền cũng mua không được . "

" Mùa ? " Mắt Giang Lăng sáng lên . Nàng có không gian ẩm áp , nếu nhiệt độ ổn định thì có thể hay không trồng ra loại rau dưa trái mùa . Đến lúc đó bán cho các từ lâu và những người có tiền , như vậy con đường phát tài sẽ không xa a !

Nhưng mà làm như vậy sẽ có sự khác thường , có khác thường thì sẽ có người chú ý . Khi đó sự an toàn của người thân sẽ gặp vấn đề . Còn nghĩ là phát tài , chính là nằm mơ đi !

Giang Lăng thở dài một hơi , buồn bã ỉu xìu nói : " Chúng ta đi cửa hàng bên kia nhìn xem đi " .

Vương đại nương gật gù đầu : " Được rồi , không cho người nhìn đến người sẽ không chết tâm . Kỳ thật , tài thù của nương người vô cùng tốt ,

nếu không phải thăm thăm người đến ép trả nợ , nàng thêu mấy bức tranh đem bán ở trong thành là có thể nuôi các người tốt , cũng không cần tiểu cô nương như người lo lắng chuyện trong nhà ."

" Trên đời này làm gì có chữ " nếu " , mà chẳng phải bây giờ nàng đã đến ép trả nợ hay sao ? " Giang Lăng mỉm cười , khôi phục lại tinh thần . Sự thật là không thể thay đổi , chỉ có thể đổi mặt . Mới vừa nhìn xem , chỉ có thể thay đổi biện pháp khác thôi .

Hai người vừa đi đến đường cái , liền thấy phía trước có một đám người đang vây quanh , trong đó còn kèm theo tiếng khóc .

" Như thế nào ? Như thế nào ? " . Người Trung Quốc đúng là rất thích xem náo nhiệt , chen lấn vào xem còn tranh thủ hưởng người bên cạnh hỏi thăm .

" Đi , chúng ta cũng đi nhìn xem một chút " . Vương đại nương kéo kéo Giang Lăng .

Giang Lăng không thích xem những loại náo nhiệt như thế này , nhưng thấy Vương đại nương hứng trí bưng bưng thì cũng không tiện từ chối , cùng theo nàng đi qua .

" Ai Thật là đáng thương , con gái bị người ta bắt , hán còn bị đánh gãy chân"

" Lí gia là người có tiền , làm tiểu thiếp của hán xem ra cũng không mệt đi"

Giang Lăng không chen vào nữa , chỉ đứng ở bên ngoài , nghe những người đó nghị luận .

Vương đại nương chen vào trong , nghĩ đến sự an toàn của Giang Lăng lại đi ra . Lôi kéo Giang Lăng đi sang hướng bên cạnh , một bên nói : " Trần này có một hộ họ Lưu , nhà hán có một cô nương bộ dáng rất là xinh đẹp , Lí lão gia coi trọng , muốn cưới nàng làm tiểu thiếp . Lưu gia không chịu , Lí lão gia bèn cho người đánh gãy chân cha của nàng . Cô nương kia không còn cách nào khác đành phải lên kiệu hoa . Ai.. , chúng ta là người nghèo khổ , phải nhận mệnh khổ ."

Giang Lăng đứng lại , xoay lại nhìn đám người vây quanh , nghe trong đó có tiếng khóc truyền ra , một cảm giác vô lực nảy lên trong lòng .

Vận mệnh của người không tiền , không quyền giống như là một con kiến , tùy thời bị người ta chà đạp .

Cuộc sống như vậy nàng chưa từng gặp qua , kiếp trước nàng sống trong gia đình quyền quý , tuy là cha không thân , mẹ không thương , nhưng nàng chưa bao giờ vì tiền mà sầu lo . Tiền đối với nàng mà nói , gần như chỉ là con số , chỉ cần một lần không hơn mấy chục vạn thì không là vấn đề .

Về phần quyền , ông nội , ông ngoại , cha mẹ , cùng một đám thân thích đều ở trung tâm quyền lực . Vô luận đi đến nơi nào , nàng đều là công chúa cao tại thượng , được đầu trâu mặt ngựa bảo vệ từ mây dặm bên ngoài , chỉ có nàng đối với người khác bất công , chưa bao giờ hưởng qua tư vị không công bằng .

Khi nàng ở nước ngoài , cũng là được bảo vệ thật tốt , cũng chưa chịu qua ủy khuất gì .

Không nghĩ đến đột nhiên bệnh cấp tính , liền xuyên không đến Đường triều , nàng liền thành một con kiến , vì nửa xâu tiền bị người ta làm cho muốn bán nhà .

Nếu quả thật có một ngày , có một kẻ có tiền xem trọng nàng , có phải hay không vận mệnh nàng cũng giống cô nương kia , bị người ta ép làm tiểu thiếp ? Nhìn đám người chậm rãi rời đi , nam nhân họ Lưu kia được mọi người dùng ván cửa khiêng đến y quán , trên mặt hán thấm thiết đau thương , cùng miệng thì thảo : " Ta vô dụng Ta thật vô dụng " còn có nữ nhân của hán thương tâm , ní non . Trong lòng Giang Lăng như sóng ba đào mãnh liệt quay cuồng .

Nàng đời trước rất là chú ý đến người trong nhà luôn theo đuổi tiền và quyền . Cảm thấy bọn họ vì lợi ích mà mê muội . Đến bây giờ , nàng mới biết được không có tầng bảo hộ kia che chở , nàng tựa như là con cá mắc cạn , căn bản không nắm được vận mệnh của bản thân mình .

" Đi thôi , về quá muộn nương của người sẽ lo lắng " . Vương đại nương kéo Giang Lăng chút , xoay người hướng phía trước đi đến .

Giang Lăng hít sâu một hơi , xoay người lại bước nhanh đuổi kịp bước chân Vương đại nương .

Nàng hiện tại muốn kiếm tiền , nỗ lực kiếm tiền , nàng muốn dựa vào lực lượng của chính bản thân mình , muốn sống yên ở xã hội này phải nắm chắc vận mệnh của bản thân .

Nàng muốn cuộc sống của mình cùng những người thân phải trải qua những ngày tốt đẹp , có tự do , có tôn nghiêm .

Nhìn đến thái độ Giang Lăng vừa rồi , Vương đại nương nghĩ nàng bị kích thích , vỗ vỗ tay an ủi nói : " Chớ sợ , chớ sợ . Nhà các người chỉ cần vượt qua được cửa ải khó khăn này , cố gắng bồi dưỡng đệ đệ người , hán thi đậu một cái công danh làm quan thì gia đình người sẽ lại tốt lên ."

" Dạ " . Giang Lăng dùng sức gật gật đầu . Nhìn trước cửa một tủ lâu có dán một tờ giấy

, Giang Lăng dùng bước . " Đại nương , chờ chút ! "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tìm hướng đi cho tương lai

"Như thế nào ? " Vương đại nương quay trở lại .

Giang Lăng nhìn xem thì ra giấy kia là viết đang cần thuê tiểu nhị . Giang Lăng không muốn dối gạt Vương đại nương , hưởng hồ , còn muốn nhờ nàng thuyết phục Lí Thanh Hà .

Nàng liền lôi kéo Vương đại nương đứng cách xa cửa tửu lâu chút , nói nhỏ : " Đại nương , tửu lâu này đang cần tuyển tiểu nhị , ta nghĩ ta sẽ phần nam trang đi làm , đại nương có thể giúp ta hay không ? "

" Gì ? " Vương đại nương nghe lời này liền phát hoảng , xua xua tay " Không thể , không muốn . Ngươi là một cái tiểu cô nương , đến nơi như thế này làm việc , khó mà làm được .

Trong tửu lâu này nam nhân khi uống rượu say , chuyện gì cũng có thể xảy ra . Nghe đại nương , ở nhà cho tốt . Chờ nương ngươi nghĩ biện pháp khác đi . Lại nói , người làm tiểu nhị thì được bao nhiêu tiền công ? Mà cho là được rất nhiều tiền đi nữa , thì cũng phải đợi tháng sau mới lấy được , cũng không giải quyết được khó khăn trước mắt . "

"Đại nương , ngài trước hết nghe ta nói .

Ta có võ công , hai hay ba người nam nhân cùng tiến lên cũng không đánh lại ta , không tin thì người có thể hỏi nương ta là biết . Cho nên về vấn đề an toàn thì người cứ yên tâm , tuyệt đối không có việc gì . "

" Nhà chúng ta vì cho ta chữa bệnh , đã đem tiền hoàn toàn tiêu hết . Nếu chỉ dựa vào việc thuê thừa của nương ta , cũng không đủ cho gia đình ta sống tạm qua ngày . Về sau một khi xảy ra chuyện gì , liền xoay sở làm sao ? Còn không bằng thừa dịp hiện tại nỗ lực một phen , kiếm được bao nhiêu hay bấy nhiêu , ngài nghĩ có đúng không ? "

Vương đại nương nghe xong lời này cũng thấy thập phần có lý , do dự một chút nói : " ngươi thật sự có võ công ? "

" Đúng vậy , ngày đó thăm thăm ta đến nhà nói lời ác độc , chính là ta đánh nàng chạy đi . " Giang Lăng thấy đại nương nghe hấp dẫn , liền lôi kéo tay nàng làm nũng : " Đại nương , van cầu ngài , ngài giúp ta đi mà . "

Vương đại nương có bốn người con , tiếc nuôi của nàng là không sinh được cái nữ nhi nào . Tuy rằng có cưới nàng dâu , nhưng nàng dâu và nữ nhi là hai chuyện khác nhau , không có nàng dâu nào dám trước mặt mẹ chồng làm nũng . Lúc này bị Giang Lăng lay động , tâm liền mềm xuống : " Hảo hảo hảo , ngươi nói ngươi nói , ta giúp ngươi như thế nào ? "

" Ngài nói với lão bản là có một người thân thích muốn đến nơi này làm việc , hỏi tiền công bao nhiêu , làm từ khi nào đến khi nào . Còn nữa , ngài nhìn xem giúp ta lão bản là người hiền hòa hay không . Ta sẽ không đi qua , ở bên này chờ ngài " .

" Đi , vậy ngươi ở đây chờ . " Vương đại nương cực kỳ lạnh lẽ , một khi quyết định giúp Giang Lăng tuyệt đối sẽ không hàm hồ , vỗ vỗ cánh tay Giang Lăng liền xoay người đi vào tửu lâu . Giang Lăng đứng bên hông , xem xét mấy nhà tửu lâu , trong lòng nảy lên vài phần hưng phấn . Kiếp trước nàng sinh ra trong miệng đã ngậm chìa khoá vàng , vô luận muốn làm cái chuyện gì , chỉ cần vẫy tay thì thành công cũng sẽ tự đưa đến cửa .

Mà hiện tại đến nơi đây , nàng tuy rằng rơi xuống vũng bùn , nhưng nếu nàng ở hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể mở ra vùng trời của riêng mình , thì chính là chứng minh được năng lực của bản thân nàng.

Đương nhiên , nàng không ngại thơ đến nỗi cho là làm tiểu nhị thì sẽ kiếm được nhiều tiền . Mục đích chính của nàng là muốn xem thức ăn ở tửu lâu Đường triều như thế nào .

Nếu có khả năng , nàng sẽ chuẩn bị một ít thực đơn ở hiện đại đến bán cho lão bản của tửu lâu , coi như là thu hoạch đầu tiên của nàng ở Đường triều .

Kế tiếp , nếu rau cải trong không gian nàng trồng ra có hương vị thật tốt , thì sẽ thuyết phục lão bản mua nó , kí hợp đồng cung cấp lâu dài . Mà để làm được điều đó , trước tiên phải tìm hiểu xem hương vị thức ăn ở Đường triều như thế nào . Cho nên đến nơi đây làm tiểu nhị một thời gian là quyết định không sai.

Qua không lâu , Vương đại nương đi ra nói : " Đi , chúng ta vừa đi vừa nói chuyện " .

Đi cách tửu lâu một đoạn khoảng cách , Vương đại nương nói : " Tửu lâu này sinh ý không được tốt lắm , nên tiền công không được bao nhiêu , một tháng chỉ được năm mươi đồng , bao cơm trưa . Thời gian bắt đầu làm việc từ buổi sáng giờ Tỵ đến buổi chiều giờ Dậu . Còn chương quây là người cực kỳ hiền lành .

Giang Lăng trong lòng quy đổi một chút , buổi sáng giờ Tý đến buổi chiều giờ Dậu , nói cách khác , là từ chín giờ sáng đến sáu giờ chiều .Mùa xuân đang qua , mùa hè đang đến ,chạng vạng khi sáu giờ trời vẫn còn chưa tối , về nhà đường lại không xa , vấn đề an toàn hẳn là không lớn .

Về phần tiền công , Giang Lăng không để ở trong lòng . Dù sao nàng đến nơi đây làm việc cũng không phải hưởng về số tiền này, hơn nữa nàng cũng không phải làm ở chỗ này lâu. Từ lâu sinh ý không tốt nàng mới có tương lai bán được này nọ a .

" Nhưng mà nương người có thể đồng ý cho người đến từ lâu làm việc sao ?" Vương đại nương xem mặt Giang Lăng hưng phấn , nhin không được tạt cho nàng một thau nước lạnh .

"Ta sẽ thuyết phục nàng ." Giang Lăng nói .Kỳ thật , đối với Lí Thanh Hà nàng cũng không tự tin là mình thuyết phục được . Tuy chỉ tiếp xúc hai ngày , nhưng trong trí nhớ của cơ thể này Lí Thanh Hà rất là trân trọng nàng , Lí Thanh Hà thà rằng bản thân chịu tội , cũng không chịu cho nữ nhi mình một mồi .

Bất quá Giang Lăng ở kiếp trước chính là một người cực kỳ có chủ kiến , chuyện gì một khi đã quyết định , dù là lão gia tử quyền cao chức trọng cũng không có biện pháp với nàng.

Nàng hiện tại xuyên đến trên người nữ hài tử trùng tên trùng họ , có duyên với cơ thể này , đối với Lí Thanh Hà mặc dù có tình thân , nhưng phần tình cảm này còn xa mới thay đổi được chủ ý của nàng . Cùng Vương đại nương chia tay ở đầu ngõ , Giang Lăng tự mình trở về nhà. Vừa vào cửa , đã thấy Giang Đào đỡ Lí Thanh Hà bước ra , xem ra họ đang chuẩn bị xuất môn .

" Lăng Nhi , sao người lại đi lâu vậy ? " Lí Thanh Hà nhìn thấy Giang Lăng , vẻ sốt ruột cũng hòa hoãn đi .

" Đúng vậy , tý tý người đi lâu như vậy nương ở nhà rất là lo lắng , định đi kiểm tý , ta ngăn cản thế nào cũng không được ." Giang Đào hét lên .

Giang Lăng kinh ngạc nói : " Giang gia nhị tẩu không đến nói cho các người biết là ta đi cùng Vương đại nương sao ? "

" Có nói , nhưng mà từ trước tới giờ người chưa từng đi đâu , nên ta vẫn lo cho người ." Lí Thanh Hà ánh mắt nhu hòa nhìn xem Giang Lăng ." Một mồi không ? Chạy nhanh về phòng nghỉ ngơi đi ."

Đối với Lí Thanh Hà quá mức lo lắng , Giang Lăng thật là bất đắc dĩ , nhưng sự yêu thương cùng chăm sóc của nàng làm cho Giang Lăng cảm giác ấm áp .

Giang Lăng đỡ lấy cánh tay của Lí Thanh Hà nói : " Nương , chân ngài bị thương , mau mau về phòng nằm . Nếu ngài đi lại nhiều như vậy , sợ là đến một tháng cũng chưa lành lại được ."

Chuyện trong nhà lớn nhỏ đều phải cần thu xếp , Lí Thanh Hà một ngày cũng không muốn nằm trên giường . Nghe được lời của Giang Lăng nói , nàng cũng không còn dám cựa mạnh , liền nắm lấy tay hai con đi trở về phòng .

" Chuyện tiểu viện sao rồi ? "

" Nương , sao người không nhờ người đi lên trần trên hỏi ? Thôn chúng ta sợ là khó có người có thể mua được tiểu viện của ta đi ! " Giang Lăng nói : " Không bằng kêu tiểu Đào viết một tờ tin tức rao bán tiểu viện , dán bên cạnh tủ lâu ở trần trên , như vậy còn có hy vọng lớn hơn một chút ."

Lí Thanh Hà thờ dài một hơi : " Mấy năm nay , tuy là ta luôn ở trong nhà , nhưng vẫn biết nhiều người vẫn cựa mạnh hiếp yếu , chúng ta cô nhi quả phụ , nếu lỡ năng phô trương ra bên ngoài làm cho người ta biết chúng ta tình huống như vậy , sợ là đưa đến phiền toái không cần thiết . Dù sao người ở trong thôn cũng là tương đối giản dị , lại có nhà Vương đại nương giúp đỡ , ta mới dám đem chuyện bán tiểu viện nói ra ."

Giang Lăng trầm mặc một lát , mới đem chuyện Lưu gia nữ nhi bị người ta ép buộc kể lại cho Lí Thanh Hà nghe . " Nương , ta biết là người thương chúng ta , nhưng nếu ta và tiểu Đào luôn tránh ở phía sau người , chuyện gì cũng không hiểu , chuyện gì cũng làm không xong , người cho là người có thể che chở cho chúng ta cả đời sao ? Nếu quả thật có một ngày , có người mơ ước muốn chiếm lấy người

hay tài sản trong nhà chúng ta thì người có năng lực bảo hộ sao ? "

Lí Thanh Hà nghe xong chuyện đó liền kinh hãi , lại nghe xong lời này , ngơ ngác nhìn Giang Lăng , qua hồi lâu mới roi lệ thờ dài : " Nương thật vô dụng " .

" Chúng ta trưởng thành , một ngày nào đó cũng phải rời khỏi ngài , cho dù ngài thật giỏi cũng không thể nào bảo hộ chúng ta cả đời . Cho nên ngài không cần ôm hết mọi chuyện về mình ."

Nói xong Giang Lăng lại khéo léo đem chuyện mình muốn cái nam trang đi làm ở từ lâu nói ra một lần .

" Ta biết ngài khẳng định lại sẽ nói lo lắng , không cho ta đi .Nhưng mà ta đã quyết , ngài lại nói cũng vô dụng . Làm như vậy tuy là không giải quyết được chuyện lần này , nhưng có thể vì nương kiếm một chút tiền , vẫn là chuyện tốt . Ta cũng không muốn trong nhà luôn luôn son cùng thủy tận như vậy , bị nửa xâu tiền làm cho cùng đường " .

Bạn đang đọc truyện *Luog Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tỷ lệ phân chia việc nhà

Giang Lăng nói xong lời này, đoán là Lí Thanh Hà sẽ cực lực phản đối, nhưng nàng lại không nói gì, trong phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh.

"Như thế nào?" Giang Lăng đảo mắt nhìn qua, thấy Lí Thanh Hà và Giang Đào đều đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh dị, giống như là từ trước tới nay chưa từng quen biết nàng, Giang Lăng có chút khó xử.

"A, không thể nào. Người nói đúng, người nói đúng..." Lí Thanh Hà giống như bừng tỉnh lại từ trong mộng, nhẹ nhàng trả lời.

Lí Thanh Hà thở phào một hơi, ánh mắt có chút kính sợ nhìn về phía Giang Lăng. Vừa rồi trong lúc lơ đãng, khí thế này là của người trên nhìn xuống, toát ra nhân nhật uy nghiêm, chọc người không dám đến gần, làm Lí Thanh Hà hít thở không thông.

Gánh nặng nhiều năm nàng gánh trên vai, hôm nay đã có thể bỏ xuống được rồi. Lí Thanh Hà cảm thấy cái mũi trưởng trưởng, ê ẩm. Nàng xoay nhanh người đi, lén dùng khăn tay lau đi nước mắt.

Lăng Nhi rốt cuộc cũng đã trưởng thành... ..

"Tỷ tỷ, ta cùng với người đi làm việc". Từ ngày Giang Lăng đánh người đến nay, Giang Đào rất là sùng bái nàng, trong lòng hẳn hình tượng Giang Lăng cao lớn vô cùng. Hiện tại hẳn thấy nàng càng lấp lánh ánh hào quang. Cho nên hẳn nghĩ việc nàng làm lúc nào cũng đúng, đương nhiên hẳn cũng muốn làm theo.

Nhìn Giang Đào mắt sáng như sao, trái tim Giang Lăng cảm giác yêu thương tràn đầy. Nàng ôn nhu nói với Giang Đào "Tiểu Đào, tỷ lệ chúng ta cùng nhau phân chia công việc được không? Kiểm tiền việc này nhường cho tỷ tỷ làm. Còn người đọc sách cho giỏi, khảo khoa cử làm quan. Như vậy, nhà chúng ta về sau vừa có tiền cũng có quyền, ai muốn khi dễ nhà chúng ta đều không được."

Giang Đào nhú nhú chân mày ra vẻ giống như người lớn, trầm tư một chút, lập tức dùng sức gật đầu: "Được!" rất là vang dội.

Mặc dù trong nháy mắt, Lí Thanh Hà đối với Giang Lăng chỉ có kính ngưỡng, hi vọng, cùng phục tùng, nhưng nàng cuối cùng cũng lo lắng: "Lăng Nhi, người xác định người ở nơi đó làm việc không có nguy hiểm gì sao? Còn có rất là vất vả...."

"Yên tâm đi, ta sẽ không vì một chút tiền công mà không nghĩ đến an toàn của bản thân mình." Giang Lăng quả quyết nói, trên mặt nàng lại có biểu cảm chân thật, đáng tin. Làm Lí Thanh Hà muốn khuyên can cũng nói không nên lời. Lí Thanh Hà thở dài một hơi, cũng không nói thêm lời gì nữa.

"Nương, người có thể sửa giúp ta hai bộ quần áo nam trang không?" Nhớ tới quần áo Giang Lăng có chút đau đầu. Trong nhà khó khăn như vậy, muốn làm hai bộ quần áo mới là không có khả năng.

Nữ trang muốn sửa thành nam trang.....điều đó khó khăn rất lớn. Giờ chỉ còn trông cậy vào đôi bàn tay khéo léo của Lí Thanh Hà.

"Có thể, có thể" Lí Thanh Hà nghe nữ nhi bàn chuyện thì kinh hãi hiện lên trên mặt. Lúc trước vì tiết kiệm tiền, nên quần áo của Đào Nhi ta có ý mua tương đối dài, xong rồi về nhà đem mấy chỗ thu ngắn lại cho hẳn mặc. Một lát, ta đem chúng thả ra, vậy là người có thể mặc vừa rồi."

"Kia thật là tốt quá!" Sự tình có thể giải quyết, tâm tình Giang Lăng vô cùng tốt, nhện không được đi đến ghẹo ghẹo Giang Đào "Sửa lại quần áo Tiểu Đào khiến hẳn không có quần áo mặc, vậy thì cho hẳn mặc quần áo của ta đi"

Giang Đào vừa nghe xong mặt đã đỏ lên: "Ta không phải nữ nhân...."

Hôm đó cơm chiều vẫn là hai tỷ lệ cùng nhau làm, Giang Lăng đã chuẩn bị trước, nên nấu cơm cũng dụng tâm hơn, đối với khổng chế củi lửa, sử dụng muối thô cũng dần quen lên. Tuy rằng món ăn vô cùng đơn giản, chỉ là chút rau xanh cho thêm dầu và muối, nhưng hương vị so với giữa trưa vẫn tốt hơn nhiều.

Cơm nước xong, Giang Đào như thường lệ xung phong đi rửa bát, Giang Lăng chạy nhanh về phòng muốn vào trong không gian xem mấy cây rau bộ dáng như thế nào.

Đóng cửa lại vào không gian, cảnh tượng trước mắt làm Giang Lăng vô cùng vui sướng.

Chỉ thấy rau mọc một mảng xanh mượt, vô cùng khỏe mạnh, xem ra so với giữa trưa lớn hơn một vòng. Nhìn mấy cây rau Giang Lăng cũng không biết nó là cây gì, nhưng theo hình dáng thì có thể phân chúng làm ba loại.

Có một loại là dây leo, có xu hướng mọc bò tràn lan. Nhớ đến khi ở nhà Vương đại nương nhìn thấy đậu đũa, Giang Lăng suy nghĩ mình có nên làm sào trúc cho nó bò lên không?

Giang Lăng dùng bát múc nước trong hồ tưới qua một lần cho cây rồi đi ra ngoài.

Nhớ đến mấy mầm cây thừa lại đã đưa Giang Đào trồng, Giang Lăng không biết chúng bây giờ ra sao, nàng mở cửa đi ra ngoài sân vườn. Vừa nhìn thấy Giang Lăng đã phì cười. Đứa nhỏ này chắc là chưa thấy qua ai trồng trọt bao giờ, nên không biết cây cối cũng cần có không gian để phát triển. Hân đem tất cả trồng chung vào một góc, dày đặc đến nỗi không biết ai là ai, lại còn không biết là cần phải tưới nước cho cây, may mắn là đất bùn kia ướt át, tuy là cây có chút ủ rũ, nhưng có thể vẫn sống được.

Giang Lăng đem mấy cây rau nhỏ lên, phân theo loại rồi trồng lại một lần nữa. Nhìn Giang Đào đi vào phòng bếp nấu nước tắm, Giang Lăng vội trộm đi vào không gian lấy một ít nước trong hồ, làm cho nước chảy từ ngón tay đến các cây rau mới trồng lại, tất cả đều tưới qua một lần. Tưới bằng nước trong không gian có thể kích thích cây sinh trưởng đi _ Giang Lăng nghĩ vậy.

Mấy ngày nay vừa xuyên không đến đây, hoàn cảnh xa lạ, cơ thể không khỏe, cuộc sống quần bách, gia đình mắc nợ... làm Giang Lăng tâm lý bất an, lòng đầy áp lực. Giờ đây ở giữa thiên nhiên, hít thở khí trời, mùi thơm cây cỏ tâm của Giang Lăng bình yên lại, những chuyện không như ý một khắc kia cũng không còn.

Giang Lăng đứng lên, thờ phào nhẹ nhõm, đến bên cạnh giếng múc một thùng nước rửa tay, trên mặt nàng mang theo chút mỉm cười mà chính nàng cũng không phát hiện ra.

Thu thập xong thì Giang Đào cũng nấu xong nước tắm. Đờ Lí Thanh Hà đi tắm, Giang Lăng quay về phòng lấy quần áo, phía ngoài cửa viện liền truyền đến âm thanh của Vương đại nương "Giang cô nương đã ăn cơm chưa?"

"Đại nương, mời vào!" Giang Lăng xoay người lại "Ta đã ăn cơm xong, còn ngài?"

"Ha ha, ta cũng đã ăn qua. Nương người đâu?"

"Ồ trong phòng".

Lí Thanh Hà ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng nói của Vương đại nương, ra tiếng hô: "Vương đại nương, mời vào!"

Vương đại nương đến ngồi ở chỗ của mình, ân cần hỏi thăm Lí Thanh Hà vài câu, liền mang vẻ mặt xấu hổ nói: "Giang phu nhân, ta được người coi trọng, ủy thác cho ta giúp người thu xếp chuyện bán sản, nhưng mà thật là ngượng ngùng, lão tử tỷ ta không giúp gì được cho người. Những người trong thôn ta đã hỏi qua, không ai muốn mua hết. Nếu không, người tìm người lên trấn trên hỏi thử xem!"

Nghe xong lời này, tâm Lí Thanh Hà trầm xuống đáy cốc. Nguyên lai nàng trông cậy vào việc bán được cái tiểu viện này, trả hết nợ thì nàng cũng thừa ra một ít tiền, thuê một cái phòng tốt để ở, thuê một chút đồ đem bán, cuộc sống cũng từ từ được tốt lên. Hiện tại bán không xong, tình huống trở nên không thể không chế được.

Nàng cùng Trương Lưu Phương chị em bạn dâu đã mười mấy năm, tính tình đối với mình cay nghiệt nàng là người biết rõ nhất. Nhiều năm nay nàng căm ghét nhà mình, hiện giờ có cơ hội, sợ là không dễ dàng buông tha các nàng.

"Không quan hệ, ngày mai ta liền lên trấn trên dán thông báo bán viện, hẳn là có người mua". Giang Lăng nhìn sắc mặt tái nhợt của Lí Thanh Hà, an ủi nói: "Thật sự bán không xong, nữ nhân kia đến ép trả nợ thì tính sau, trời sẽ không tuyệt đường người, sẽ có biện pháp thôi".

Vương đại nương nhìn bộ dáng thất vọng của Lí Thanh Hà, há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

"Đại nương, người có việc gì cứ việc nói" Giang Lăng lên tiếng. Nàng không nghĩ là đến vay tiền của Vương đại nương, nhưng đối với người nghèo mà nói nửa xâu tiền là số lượng không nhỏ. Lại nói, không quen, vô cớ, Vương gia làm dựa vào cái gì mà đem tiền tích lũy của bản thân cho người mượn. Mà nếu mở miệng hỏi, sợ là chút nhân tình ít ỏi cũng không còn.

"Trong thôn nhà của Lưu Đại Hòa nhờ ta nói với người một việc. Chỉ cần người đáp ứng, tiền này sẽ không thành vấn đề....." Lưu đại nương áp a áp ứng nói.

"Chuyện gì? Ngài nói đi!" Lí Thanh Hà đã khôi phục được tâm trạng, trấn định nói.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: nghe đấm thân kinh ngạc

"Cái kia.....Nhà Lưu Đại Hòa ở thôn chúng ta được xem như là người giàu có, có hai mươi mẫu ruộng tốt, phía trên có lão gia tử, vợ chồng Lưu Đại Hòa sinh được ba nữ, hai nam.

Ba cái nữ nhi đều đã xuất giá, con gái nhỏ nhất còn gả cho lão bản bán gạo ở trấn trên. Con trai lớn nhất thì đã thành thân. Còn lại tiểu nhi từ tên là Lưu

Khánh Xuân, hiện tại mười tám tuổi, bộ dạng cao cao, rất là khỏe mạnh, cũng là người thông minh. Nhà hắn đây, muốn kết thân với gia đình các người, muốn cưới Giang cô nương về làm vợ, lấy một xâu tiền làm lễ hỏi. Giang phu nhân người xem như thế nào ? "

Nói đến đây, Vương đại nương nhìn sắc mặt Lí Thanh Hà rất không dễ coi, thờ dài một hơi lại nói tiếp : " Kỳ thực nha, ta cũng biết gia đình các người là dòng dõi thư hương, khả năng chường mắt nhà nông dân chúng ta. Bất quá y ta nói, nhà nông dân thì có cái hay của nông dân, ít nhất kẻ có tiền không có gia quy hay quy củ nhiều như vậy. Vợ chồng son cùng người lớn trong nhà ở cùng nhau được thì ở cùng, không được liền ra riêng. Chia cho mười mẫu đất, chỉ cần bản thân chịu khó, cũng qua ngày thoải mái, thân nhiên. Trọng yếu nhất là có một xâu tiền làm lễ hỏi, các người vượt qua được cửa ải khó khăn này,

nữ nhi gả cũng gần, bên nhà chồng nếu không chịu được ủy khuất, uốn lượn thì cũng ở gần nhau.

Việc thứ hai, mẹ con người cô nhi quả phụ cũng có thể dựa vào. Tuy rằng Lưu gia chỉ có hai con trai, nhưng còn ba con rể đấy. Không được việc thì còn có những người trong thôn, không cho người ngoài tùy tiện khi dễ đi.

Thứ ba, Giang cô nương gả gần cũng chiếu cố được người trong nhà, mỗi ngày trở về mấy vòng đều có thể. Chuyện này có thể nói là lợi mấy lần, phu nhân nếu cảm thấy được, sáng mai ta dắt tiểu tử kia qua cho người xem".

Nghe hết lời nói của Vương đại nương, Lí Thanh Hà cười cười : " Ta cũng biết đại nương nói lời này là có ý tốt. Nói thật, nếu Lăng Nhi không phải đã đính thân rồi, thì cửa hôn nhân này rất có thể. Gả cho hộ nông dân, con nhỏ qua ngày còn thật một chút.

Mà lúc này vấn đề là, từ lúc Lăng Nhi còn trong tá lốt, cha nàng liền cho nàng đính thân.

Lúc này cha nàng mất, ta lại cùng đường, cũng không có khả năng lấy việc hôn nhân của nàng ra cứu cấp.

Cho nên một phen tâm ý này của Lưu gia, đại nương thay ta nói lời xin lỗi cùng bọn họ đi."

Giang Lăng nghe xong lời nói của Vương đại nương, vẫn vững vàng ngồi ở chỗ kia, trên mặt một tia đỏ ửng đều không tìm thấy, lại càng không thấy nàng thẹn thùng.

Trong giây lát nghe Lí Thanh Hà nói mình từ nhỏ đã đính thân, chấn động vội hỏi : " Cái gì ? Đính thân ? Ta thế nào lại không biết ? "

Lí Thanh Hà tức giận liếc mắt nhìn nàng một cái : " Người là nữ hài tử, loại sự tình này, ta cùng người nói cái gì đây ? "

"... .." Giang Lăng không còn biết nói gì, trong bụng một bụng oán niệm ----- ông trời ơi ! ông muốn cho ta xuyên không liền xuyên đi, xuyên đến gia đình bản cùng này thì bản cùng đi, ta cũng không oán trách gì. Ta là thân nữ oa nhi ông làm chi ra cái loại sự tình này. Ta đời trước chưa từng trải qua luyện ái, ít ra ông cũng phải cho ta một lần cơ hội, đời này ông cũng không cần như vậy mà quyết định luôn a !

Vương đại nương cầm tay Giang Lăng vỗ vỗ, an ủi nàng, hướng về Lí Thanh Hà nói :

" Người nhà kia đâu ? Các người hiện tại khó khăn như vậy, bọn họ thế nào không ra mặt mà giúp các người ? Nếu như vậy quả là người bạc tình bạc nghĩa. Phu nhân a, nghe lão tỷ tỷ ta nói một câu, cũng không thể vì giữ một chữ tín nghĩa mà kia mà đem khuê nữ tốt nhất của chúng ta đến nhà bọn họ."

Lí Thanh Hà thờ dài một hơi : " Nhà hắn cũng không phải giống như người nói như vậy. Mười năm trước triều đình ra một đạo chiếu lệnh, ông thông gia liền đem một nhà già trẻ

đi giữ chức ở biên quan. Vài năm đầu còn có đưa thư về, sau này liền mất đi liên lạc, cũng không biết bây giờ nhà bọn họ như thế nào."

" Vẫn là làm quan đâu ? " Vương đại nương ngẩn ngơ cả người, ngược lại than tiếc nói : " Nếu hắn luôn luôn không tin tức, như vậy chung thân đại sự của Giang cô nương hay không chậm trễ ? "

Lí Thanh Hà quay đầu nhìn Giang Lăng một cái, lắc đầu : " Hiện tại Lăng Nhi còn nhỏ, nếu qua hai năm nữa, mà hắn vẫn không có tin tức, ta sẽ vì Lăng Nhi mà kiếm nhà tương xứng."

Vương đại nương gật đầu cười : " Chính là như vậy, chúng ta làm người lớn không thể quá mức cứng nhắc, kết quả là hại đứa nhỏ."

Nói xong nàng lại nói : " Nhưng mà người làm sao vượt qua được cửa ải khó khăn này ? "

Lí Thanh Hà trầm mặc một chút, có không chút tự tin trả lời : " Nếu thật sự không được, ta chỉ biết lên công đường báo quan. Phu quân đã chết có từng nói qua, đương kim hoàng thượng chính trực thánh minh, trong triều quan lại công chính liêm khiết. Tuy là Trương Lưu Phương có người thân làm trong nha môn, nhưng biết đâu các vị đại nhân cho chúng ta một cái công đạo không chừng."

Vương đại nương nghe xong, nhìn một chỗ phát ngốc, lại cuối đầu mân mê vạt áo, nửa ngày không lên tiếng. Trong phòng lâm vào một trận im lặng.

" Vương đại nương, người có cái gì thì cứ việc nói " Giang Lăng có thể cảm thụ được Vương đại nương lời nói luôn là muốn tốt cho gia đình mình. Lúc này thấy nàng có tâm sự trùng trùng, nên Giang Lăng mở miệng nói.

" Làlà như thế này nếu các người cảm thấy ta nói không được, thì coi như ta cũng chưa từng nói ha, không cần để ở trong lòng." Nét mặt già nua

của Vương đại nương bỗng nhiên đỏ bừng, ấp a ấp úng nói.

"Không có việc gì, ngại cứ nói". Lí Thanh Hà đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, ngược lại tâm lý giờ đã trấn định hơn, Vương đại nương nói cái gì đi nữa thì nàng cũng không để ý.

"Là như thế này. Nhà của chúng ta ở chân núi còn có một căn nhà cũ. Mấy đứa nhỏ lớn lên, trong nhà trở nên chật chội, lão nhân gia nhà ta liền xây dựng phòng ở trên khối đất này. Nguyên lai cái tòa nhà kia là do tiểu thúc sinh sống. Chú em kia cũng là người có phúc khí, theo người ta học buôn bán phát tài, liền mua nhà ở trong thành, hẳn rước hai lão nhân gia cùng vào thành hưởng phúc đi. Nhà ta bốn người con đều thành thân, người ở trong nhà nhiều thêm, hẳn thấy vậy nên bán lại cho chúng ta giá rẻ. Hiện tại, con thứ ba và thứ tư đều ở bên kia.

Nhưng mà bên kia phòng ở ít, chỉ có năm phòng, về sau tôn tử, cháu gái lớn khẳng định là không đủ chỗ.

Hôm nay lão nhân nhà ta trở về, vừa nghe đến việc này, hẳn có một ý tưởng, muốn dùng cái nhà cũ kia đổi lấy cái viện này của ngại. Lại bù cho ngại tiền chênh lệch giá là bốn trăm đồng. Ngươi xem coi như thế nào?"

Vương đại nương tuy rằng cảm thấy việc này có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng hiện tại lời nói cũng đã nói ra, đành ngồi chờ Lí Thanh Hà lên tiếng. Nàng yêu thương tôn tử, nếu được chuyển đến gần đây thì ngày nào nàng cũng được gặp cháu a.

"Này" Lí Thanh Hà do dự, chủ ý không biết làm sao, nhin không được liếc về Giang Lăng một cái.

"Như vậy đi, sáng mai ta cùng ngài đi xem nhà cũ xem qua, chúng ta lại bàn tính chuyện này. Đại nương người thấy như thế nào?" Giang Lăng mở miệng nói, kỳ thực nàng cũng đã quyết định, có thể trả nợ, còn có chỗ để ở, so với đi công đường đánh trống thì tốt hơn bao nhiêu lần.

Lại nói thiếu nợ thì phải trả tiền, đó là điều thiên kinh địa nghĩa.

Gặp quan lại công chính, thì nhà này vẫn phải bán, bán được giá bao nhiêu vẫn còn chưa biết được. Nhưng nếu quan phủ đưa ra đầu giá, tất nhiên sẽ không bằng giá thị trường, còn không bằng cùng Vương đại nương đổi cái tòa nhà khác, tránh đi phiền toái, còn cấp cho người ta một chút nhân tình.

Vương đại nương gật gù đầu, xoay qua nói với Lí Thanh Hà "Giang phu nhân, ngại xem"

Lí Thanh Hà xua tay cười nói: "Nhà chúng ta a, Lăng Nhi nói đều đúng."

"Được rồi, tốt lắm. Ngày mai trời vừa sáng ta sẽ đến kêu Giang cô nương." Vương đại nương nói xong cũng đứng lên. "Trời không còn sớm ta cũng đi về đây."

"Đại nương đi thông thả" Giang Lăng tiễn Vương đại nương đi ra ngoài, quay lại nói với Lí Thanh Hà: "Nương, việc hôn nhân kia, ngại có thể hay không lui đi."

"Vì sao muốn lui? Cha ngại với Tần bá bá tình như thủ túc. Tần bá bá ngại trước khi đi biên quan đã từng hứa hẹn qua sẽ chiếu cố ngại cả đời. Ngươi gả đến nhà hắn, hẳn sẽ xem ngại như khuê nữ mà đối đãi, không sợ con hắn ủy khuất, cũng làm cho ngại không ủy khuất."

Lại nói, nhi tử của hắn so với ngại lớn tuổi hơn, cực kỳ thông minh, bộ dáng lại tốt, nhân phẩm càng quý. Chỉ có người trong gia đình như vậy, nương mới an tâm mà gả ngại đi.

Bằng không, vô luận ngại gả cho gia đình nào, nương cũng không yên tâm. Lại nói Tần bá bá ngại trước khi đi biên quan đã là Trung Trấn Bình tướng quân, chức vị cừu phẩm.

Sau này đến biên quan, nghe nói liền thăng quan. Hiện tại, nhiều năm đã trôi qua như vậy, lấy năng lực của hắn chức vụ sẽ không nhỏ. Cho nên nghe lời mẹ, ngại không cần tướng đồng tửng tây. Hai năm này chúng ta sẽ nghĩ biện pháp đi thăm hỏi một chút, nhìn xem có thể hay không liên lạc với họ. Bất quá ngại yên tâm, nếu con trai hắn không nên thân, nương sẽ không cho ngại gả."

Cuối cùng có những lời này, Giang Lăng cũng đã yên lòng. Hiện tại trong nhà việc phiên muộn thật sự nhiều, Giang Lăng cũng không muốn cùng Lí Thanh Hà nổi lên tranh chấp.

Dù sao thời gian cũng còn dài, có thể nhiều năm không liên lạc được thì cửa hôn sự này sẽ được bỏ qua. Nàng cũng không cần lo sợ đâu.

Gặp Lí Thanh Hà ở dưới ánh đèn bắt đầu thù bức tranh thù, Giang Lăng đi phòng bếp lấy nước tắm, lại phân phó Giang Đào hai câu, rồi trở về phòng luyện công hơn một canh giờ.

Thấy tất cả phòng khác đều tắt đèn, nàng cũng lên giường đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tòa nhà cạnh sườn núi

Ngày thứ hai tỉnh lại, Giang Lăng cảm thấy nội lực tràn đầy, tinh thần sảng khoái. Linh khí trong không gian tràn ngập, luyện công hiệu suất tăng lên nhiều.

Kiếp trước nàng tập luyện hai năm công phu mới đã thông được hai huyết nhục đan, lúc đó những người lớn trong nhà đã tán thưởng nàng là người luyện võ kỳ tài.

Nếu bây giờ những người đó mà biết trong vòng ba ngày nàng đã đã thông tiểu chu thiên, không biết họ còn kinh ngạc đến trình độ nào.

Nhớ tới hiện đại, bằng hữu cùng người nhà, dù là đối với mình không khả năng gì lưu luyến, nhưng nàng vẫn hoài niệm, ngồi nhớ đến phát ngốc cả ngày.

Cái này giống như một người lữ hành, đi đến một vùng đất xa lạ, lúc mới bắt đầu chính là cảm giác hưng phấn, mới mẻ, chỉ muốn được ở đó nhiều hơn để du ngoạn vài ngày. Ở một thời gian lâu, liền bắt đầu nhớ nhà. Những người nhà mình thấy phiền chán bây giờ vì nhớ họ mà cảm thấy họ trở nên đáng yêu.

"Rào rào" một âm thanh trong viện vang lên, làm Giang Lăng đang hoài niệm bừng tỉnh. Nàng nhanh đứng dậy, thay đổi quần áo rồi chạy nhanh ra ngoài.

"Nương, ngài như thế nào?" Nhìn thấy Lí Thanh Hà ngã ở trong sân, gian nan đang muốn đứng lên. Giang Lăng vội vàng chạy tới nâng nàng dậy, miệng nhin không được oán trách nói: "Ngài như thế nào lại đi ra? Có cái gì cần kêu một tiếng là được rồi. Nếu chân bị thương lại xoay đi một chút, ba tháng sau chân người vẫn không thể lành."

"Ta nghĩ đi ra ngoài làm điểm tâm cho các người, ai biết vô dụng như vậy." Lí Thanh Hà ngượng ngừng cười nói.

"Đã nói có ta và Tiểu Đào, ngài an tâm mà dưỡng bệnh, tâm không cần nghĩ nhiều như vậy. Ngài mau về phòng nằm, để ta lấy nước cho ngài rửa mặt."

"Tốt lắm, hôm nay khí trời không lạnh, lấy nước lạnh là được rồi." Lí Thanh Hà cũng mong cho chân mau lành lại, cũng không kiên trì, thuận theo Giang Lăng được nàng đỡ đi về phòng.

Lấy ít nước cho Lí Thanh Hà rửa mặt, Giang Đào cũng đã rời giường. Giang Lăng rửa mặt chải đầu xong, liền đi ra sân nhìn mấy cây đã trồng hôm qua. Chỉ thấy tất cả rau cải hôm qua ủ rû, hôm nay tinh thần đã chấn hưng, lá cây khôi phục lại sự sống, trên bề mặt lá còn đọng lại một ít sương sớm. Cũng không biết là do tâm lý vui vẻ hay không, Giang Lăng thấy chúng đều lớn thêm một vòng.

Giang Lăng đối với đất trồng rau cao hứng cười lên toe toét. Xem ra nước trong không gian đối với bên ngoài cũng có tác dụng thúc đẩy sinh trưởng, thậm chí còn có công năng hồi phục, bằng không mấy loại rau này cũng không trưởng thành nhanh như vậy.

Tối hôm qua dùng rất nhiều nước trong hồ tưới cây, vậy mà nước trong hồ vẫn không thiếu đi chút nào. Về sau vườn rau hoàn toàn có thể dùng nước trong hồ để tưới.

Có phải hay không cũng nên lấy một ít nước này cho Lí Thanh Hà uống cho nàng mau bình phục.

Nghĩ ngày đó nàng đã uống nước trong không gian mà vẫn không bị tiêu chảy. Thừa dịp Giang Đào không chú ý, Giang Lăng vụng trộm rót vào bồn chứa nước trong phòng bếp hơn phân nửa bồn.

Kế tiếp hai tỷ đệ phối hợp ăn ý đem điểm tâm làm tốt. Vừa ăn cơm xong, Vương đại nương cũng đã tới rồi, cầm trong tay hai bó cải trắng, nói là nhà mình trồng ra, đem đến cho Giang gia làm đồ ăn. Đem cải trắng đưa về trong phòng bếp, nàng lại qua phòng ân cần hỏi thăm Lí Thanh Hà, xong rồi mới cùng Giang Lăng đi ra cửa xem nhà.

Theo thôn đi vào đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, đi mãi khoảng hai mươi phút, Vương đại nương chỉ vào phía trước nói: "Lại quẹo qua bên rừng cây kia liền đến".

Chờ đi chuyển qua bên kia rừng cây, cảnh tượng trước mắt làm Giang Lăng ngẩn người.

Bên cạnh sườn núi là một dòng suối trong xanh lượn quanh, trên núi hoa đỗ quỳ nở hồng rực rỡ, phía bên bờ hồ là một đám trúc tùng xanh biếc, cạnh rừng trúc là một tòa nhà tường vôi trắng tinh.

Lúc này là quang cảnh buổi sáng khoảng tám chín giờ, trong núi sương trắng còn chưa tan đi, núi xanh, nước biếc, hoa hồng, trúc xanh, ven hồ có một căn nhà, tất cả đều mờ mờ ảo ảo bên trong sương mù. Chim hót vui tai, tưới mát xen lẫn mùi hoa thơm trong không khí xông vào mũi, làm Giang Lăng giật mình, nghĩ là nàng đã lạc vào tiên cảnh nhân gian.

"Này nhà kia là của ngài à?" Giang Lăng đề lại nhịp tim đang đập liên hồi, hai mắt sáng như sao nhìn Vương đại nương.

" Đứng vậy ! "

" Ngài thật sự nguyện ý đổi tòa nhà này lấy tiểu viện của chúng ta ? "

Giang Lăng gật gao nhìn chằm chằm Vương đại nương , chỉ sợ nàng ngay sau đó liền đổi ý . Lúc này không cần nói Vương gia bù thêm bốn trăm đồng tiền chênh lệch giá, nếu là đổi lại Giang gia phải bù tiền thì Giang Lăng cũng lập tức đồng ý . Có thể ở lại một nơi như tiên cảnh này , thì cùng thần tiên hưởng thụ cũng giống nhau đi .

Vương đại nương gật gù đầu xin lỗi nói : " Nhà chúng ta chỉ có thể bù thêm bốn trăm đồng tiền chênh lệch giá , thật sự lấy không ra được nhiều thêm tiền . Nếu các ngươi không thích , không đổi cũng không quan hệ , ngàn vạn lần không cần ngại ngùng mà không nói " .

Cổ đại hoàn cảnh tốt , phong cảnh như thế này nơi nơi đều có , không phải hiếm lạ nên Vương đại nương cũng không kinh ngạc gì . Nhưng tòa nhà này xây dựng ở đây , khuyết điểm cũng không phải ít ----- cách trần trên xa , giao thông không tiện , cùng với trong thôn cũng có khoảng cách , chỉ có một nhà đơn độc , an toàn tính ra là không tốt . Lại quá gần núi và sông , rắn rết nhiều lắm . Hơn nữa phòng lại ít , vợ chồng nhỏ đi làm khá xa , nàng đi lại không tiện vì mang thai đứa nhỏ . Lão tam , lão tứ nhiều lần lâu bầu bần thân chịu thiệt . Nếu có thể cùng Giang gia thay đổi phòng ở , bọn họ hai cái lão già cũng coi như là đã xử lý công bằng cho các con .

Giang Lăng cố nén lại vui mừng , ráng nhịn không phun ra từ " Đổi " . Nàng biết việc này không thể xúc động mà quyết định , còn phải xem qua phòng ở mới nói sau .

Hai người lại đi vài phút , đi đến phía trước tòa nhà . Vương đại nương nhìn đến cửa viện đang mở thì trực tiếp đi vào , không nghĩ đến xem chút nữa là đụng phải tiểu nàng dâu trong nhà đi ra .

" Nương , ngài mới đến ? " Tiểu nàng dâu kia đang ôm một cái thùng múc nước , nhìn thấy Vương đại nương liền vui vẻ tiếp đón . Nàng xoay qua cẩn thận đánh giá Giang Lăng , lập tức cười nói : " Đây chính là Giang cô nương đi , bộ dạng cũng thật thanh tú " . Nhìn Giang Lăng đến nàng giống như một chút cũng không ngoài ý muốn , hiển nhiên việc đổi phòng đã cùng Vương đại nương bàn bạc qua .

" Tẩu tử hảo ! " . Giang Lăng kiếp trước tuy rằng lạnh lùng , nhưng đi đến nơi này có việc cầu người , tự nhiên không thể bày ra thái độ xa cách ngàn dặm . Cho nên vô luận là đối với Lí Thanh Hà , hay cùng người Vương gia ở chung , nàng đều tận lực biểu hiện thân thiết ra mặt . Cũng may nguyên chủ cơ thể này tính cách rất là trong sáng , hoạt bát nên những lời này cũng thật tự nhiên , không khác xa với bản tính thật của nàng kia .

" Đây là con dâu thứ ba . " Vương đại nương nói .

" Đến , mau vào trong ngồi đi . " Vương tam tẩu buông thùng nước xuống , đưa Giang Lăng đi vào phòng .

Giang Lăng cười cười : " Ta nghĩ ở trong sân nhìn xem trước , tam tẩu tử có việc vội thì đi đi . " Vương đại nương cũng nhìn con dâu vẫy vẫy tay : " Đi nấu nước đi , nơi này có ta . "

Xem Vương tam tẩu ôm thùng nước đi ra ngoài , Giang Lăng hỏi : " Tam tẩu tử đây là đi chỗ nào lấy nước ? "

" Chân núi có một đầm nước , cách nơi này không xa , nước trong veo , chỉ cần ra cửa quẹo trái đi hai , ba mươi bước là đến . " Vương đại nương cười nói . Lão nhân nhà nàng nhìn trũng sân nhà của Giang gia vì có một nguyên nhân quan trọng , chính là trong viện kia có giếng nước . Chuẩn bị sau này đem hai cái sân nhà đã thông nhau , gia đình nàng dùng nước thì thật là tiện lợi , không cần đi xa xách nước đem về .

" Ừm " . Giang Lăng xem sân trước mắt gật gù đầu . Viện này tường vây chỉ vây quanh một nửa , còn một nửa là hàng rào cây , tầm mắt không bị giới hạn .

Đại khái vì nơi này không có người tranh giành , sân vây cực rộng , bên hông chỗ tường vây là bãi đất trống sửa sang lại thành đất trồng rau , từng luống trồng một ít rau dưa .

Lại quay đầu nhìn xem phòng ở , phòng ở thế nhưng là do gạch vụn xây thành , bên ngoài trát lên một tầng vôi trắng , nhìn ra được đây chính là phòng đã xuống cấp . Trên tường vôi trắng loang lổ , rơi rụng ra không ít . Ngói trên nóc nhà cũng có một ít bị bể , không biết thời điểm trời đổ mưa có thể hay không dột nước .

" Đi vào nhà nhìn xem đi ! " Vương đại nương tiếp đón , mang Giang Lăng đi vào một phòng . Xem ra đây là phòng hai huynh đệ xài chung , bên trong có xiêm áo , một cái bàn bát tiên và bốn cái ghế ngồi . Bên cạnh là một ít nông cụ cùng những vật linh tinh . Gian phòng này khoảng chừng bốn mươi mét vuông , xem như cũng rộng rãi .

" Còn lại những phòng kia cũng lớn như phòng này đi ? " Giang Lăng hỏi , gặp Vương đại nương gật đầu , nàng liền suy nghĩ :

Sân nhà Giang gia tuy là không lớn , nhưng phòng ốc thường xuyên tu sửa , chẳng những vách tường , phòng , mái ngói đều chắc chắn hoàn hảo , cửa sổ còn khắc hoa tương đối tinh xảo , vừa thấy liền so với tòa nhà này hơn hẳn vài cấp bậc . Hơn nữa nơi đó giao thông thuận tiện , cách nhà thôn dân khác cũng không bao xa , ở cổ đại không có ô tô ồn ào nào động , nơi đó chính là nơi cực kỳ lý tưởng để ở lại .

Mà Vương gia bên này tuy là phong cảnh thật tốt , nhưng phòng ốc có chút cũ kỹ , giao thông không tiện , an toàn cũng tồn tại tai họa ngầm . Đây là vấn đề hiện thực , cũng không thể vì phong cảnh lãng mạn mà không để ý đến hiện thực .

Khó trách Vương đại nương ngưng ngừng khi nói chuyện đổi phòng , đó là bù thêm bốn trăm đồng , Giang gia vẫn còn chịu thiệt .

Viện này, đổi hay là không đổi đây ?

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nghị định

"Giang cô nương, người xem phòng ở này" Vương đại nương nhìn thấy Giang Lăng đã trầm tư một lúc lâu không lên tiếng, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy không thể bỏ lỡ, nhìn không được cẩn thận mở miệng nói.

Tuy vị cô nương này chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng lời nói, hành động đều lão luyện, thành thực, cực kỳ có chủ kiến, thật sự không thể thấy nhỏ mà dò xét năng. Vương đại nương không chút nghi ngờ Lí Thanh Hà đã nói lời nói của Giang Lăng có thể làm chủ ở trong nhà.

Giang Lăng chiếu theo suy nghĩ của chính mình, phòng ở này quả thật có rất nhiều không như ý, nhưng cho nàng nói, nàng thật nguyện ý đổi đến nơi này, nàng thật sự rất thích chỗ này.

Nhưng mà, Vương đại nương tuy là đối với Giang gia rất tốt, nhưng cũng không lớn đến nỗi Giang gia phải hồi báo đến trình độ như vậy. Còn nói thêm, phòng chừng lão nhân nhà nàng đưa ra điều kiện này, cũng không phải là không thừa dịp Giang gia gấp túng quần mà đưa ra ý tưởng muốn chiếm chút tiện nghi.

Giang Lăng tự nhiên sẽ không khách khí với bọn họ, lúc đàm phán vẫn là cực lực vì Giang gia tranh thủ kiếm lợi ích lớn nhất.

"Này Đại nương, phòng ở này của ngài có phải hay không lúc trời mưa đều dột nước mưa ?" Giang Lăng ngẩng đầu nhìn nóc nhà, lộ ra vẻ kinh ngạc còn làm biểu cảm khó xử nhìn Vương đại nương.

"Không có, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không dột nước. Nếu không như vậy đi, trước khi đổi phòng, nhà chúng ta sẽ đem nóc nhà này sửa chữa lại một chút, người xem coi thế nào ?"

"Nhưng là lúc đầu nhà chúng ta muốn bán tòa nhà chỉ vì trả nợ, nay đối với các người, nhưng tiền vẫn không đủ trả hết nợ, như vậy có cần thiết đổi nữa hay không, ngài nghĩ xem có đúng không ?"

Người xem, chênh lệch giá nơi đó các người có thể hay không nhiều thêm một trăm đồng. Chiếu theo tình trạng của hai nhà, bù thêm năm trăm đồng tiền chênh lệch giá thì tính ra nhà các người vẫn là lợi chứ không hại".

"Này" Vương đại nương trầm ngâm một lát, cười nói : "Nhà chúng ta, ta làm chủ không xong. Để ta về hỏi lại lão nhân nhà ta, sau sẽ trả lời cho người một cách đáng hoàng, người thấy sao ?"

"Được rồi, nhưng thỉnh đại bá ra quyết định cho nhanh, bằng không nữ nhân kia đến nhà náo loạn, đến lúc đó tòa nhà kia ta cũng làm chủ không được.

"Nhất định, nhất định" Vương đại nương liên thanh đáp.

Hai người theo trong phòng đi ra, vừa vặn gặp được con dâu thứ tư của Vương đại nương. Trên lưng nàng có cõng theo một đứa bé, tay còn ôm theo một chậu quần áo trở về.

Ba người nói chuyện một chút, Giang Lăng mới cùng Vương đại nương trở về, đến đầu thôn thì chia tay, tự trở về nhà.

Biết Lí Thanh Hà đang lo lắng chuyện này, vừa vào cửa Giang Lăng liền đi thẳng vào phòng Lí Thanh Hà "Nương, ta đã trở về".

"Thế nào ?" Lí Thanh Hà buông xuống bức tranh thêu.

Giang Lăng đem tình huống cùng nàng nói qua một lần, lại đem điều kiện của bản thân nói ra.

Vị trí của tòa nhà kia Lí Thanh Hà không thật vừa lòng, nhưng tình thế bức người, không vừa lòng cũng phải chấp nhận. Chỉ nghe đến Giang Lăng đem giá chênh lệch đòi thêm một trăm đồng, trên mặt của nàng lộ ra chút do dự :

"Chúng ta làm như vậy, có phải hay không không tốt ? Nhà Vương đại nương làm như vậy dù sao cũng giúp chúng ta một cái đại ân, chúng ta dù sao cũng nhận ân tình của họ."

"Này có gì không tốt ? Chiếu theo tình huống bình thường, nhà hán bù thêm bảy trăm đồng tiền chênh lệch giá vẫn không thiệt thòi. Lại nói lấy bốn trăm

đồng tiền kia chúng ta vẫn không đủ trả nợ. Đến lúc đó người đi chỗ nào kiếm thêm một trăm đồng ?"

Giang Lăng không cho là đúng. Ở chung mấy ngày nàng cũng đã biết tính tình của Lí Thanh Hà ---- tuy là có chủ kiến, có kiến thức nhưng mà quá mức thiện lương, có tiềm chất thánh mẫu, luôn suy nghĩ vì người khác.

Khoảng thời gian trước nàng cường ngạnh, chẳng qua là do hiện thực bắt buộc nàng phải cứng rắn chống chọi. Bây giờ gặp chuyện phải có người ở sau thúc đẩy, giữ vững chân để nàng không quá mức yếu đuối.

"Ừm, cũng đúng". Lí Thanh Hà bị nàng nói như vậy, quả nhiên gật gật đầu không phản đối lại. Dù sao Giang Lăng cũng đã đem lời nói xuất ra, cho dù không đồng ý Lí Thanh Hà cũng không đem lời của nữ nhi bác bỏ.

Qua thời gian không đến một ly trà, Vương đại nương đã vội vàng đi đến, xem ra Vương gia cũng lo lắng sợ Trương Lưu Phương đến làm rối. Nàng vào cửa, vừa ngồi xuống liền cười nói với Lí Thanh Hà: "Tình huống nhà cũ kia của chúng ta, chắc Giang cô nương đã cùng người nói qua, chẳng hay Giang phu nhân có đồng ý không?"

Lí Thanh Hà gật gật đầu: "Nếu có thể theo lời Lăng Nhi nói thêm tiền chênh lệch giá thì ta không ý kiến."

Vương đại nương trên mặt lộ ra tia ngại ngùng: "Đương gia nhà chúng ta nói, nhiều nhất chỉ đưa thêm bốn trăm năm mươi đồng, không thể lại đưa hơn. Hơn nữa ký hợp đồng năm mươi năm. Còn có đã nhiều thêm ra năm mươi đồng, nên nhà chúng ta sẽ không sửa giúp phòng ở."

"Năm mươi năm" Lí Thanh Hà nhú nhú mày, quay đầu liếc nhìn Giang Lăng một cái, vẫn là thấy Giang Lăng gật gật đầu.

Tối qua Giang Lăng đã hỏi qua những công việc liên quan đến bất động sản ở Đường triều. Lúc này thấy Vương gia đưa ra ký năm mươi năm, nàng thấy cũng không có gì.

Bởi vì nàng cảm thấy, bằng năng lực của bản thân mình, chỉ cần cố gắng vài năm là sẽ mua được tòa nhà, nói vậy cũng không có gì là khó. Ba mươi năm cùng năm mươi năm, nàng cho là khác biệt cũng không lớn. Lại nói, không đồng ý cũng không còn biện pháp. Vương gia lão nhân chắc là nhìn ra được điểm này, mới đưa ra điều kiện như vậy.

Giang Lăng thấy Lí Thanh Hà không có ý kiến, nhìn Vương đại nương cười: "Làm vậy đi! Chính là còn một việc, nếu là phòng đột nước mưa, có một ngày ta cần tu sửa lại nóc nhà, còn thỉnh bốn vị đại ca bỏ ra một ngày giúp ta lợp lại ngói."

"Được!" Vương đại nương vỗ đùi, trên mặt tràn ra tươi cười: "Việc này không cần hỏi lại đương gia, ta làm chủ. Các người muốn lợp lại ngói chỉ cần gọi một tiếng là được, ta sẽ kêu mấy đứa con đi giúp các người."

Nói xong lại nói: "Đã như vậy, chúng ta hiện tại phải đi kiếm người trong thôn đem sự việc làm khẩn cấp, phòng ngừa đêm dài lắm mộng."

Sự tình có thể như vậy giải quyết, thật sự không gì tốt hơn. Tuy có chút chịu thiệt, Lí Thanh Hà vẫn nhẹ nhõm, thở dài một hơi. Nhưng nàng có thương tích trong người, nhìn chân bị thương bắt đầu rỉ, lại nhìn Giang Lăng xin lỗi: "Lăng Nhi, nương hành động không tiện, người cùng đệ đệ đi xem đi."

"Đã nói, về sau trong nhà mọi chuyện người đều giao cho ta là tốt rồi, ngài không cần bận tâm đâu". Giang Lăng chọc làm Lí Thanh Hà cười, đứng lên nói với Vương đại nương: "Đại nương, chúng ta đi thôi."

"Đi, trước buổi trưa ký xong được bao nhiêu thì ký, còn thừa lại cơm chiều xong lại đi một chuyến, việc hôm nay có thể làm hết."

Vương đại nương đạt được mong muốn, cũng vui vẻ ra mặt.

Kế tiếp, Giang Lăng cùng Giang Đào đi theo Vương đại nương và Vương đại bá đến nhà người có uy vọng nhất trong thôn - Ngô đại gia gia.

Đem tình huống nói qua một lần. Ngô đại gia là lí chính thân thích, mọi người trong thôn có tranh chấp gì đều nhờ hắn giải quyết.

Vương gia lão nhân cùng Ngô đại gia quan hệ rất tốt, việc này lại không xúc phạm đến lợi ích của ai, Ngô đại gia mừng rỡ bán cho một cái nhân tình, thống thống khoái khoái ký tên, đóng dấu.

Kế tiếp mấy người đều đến những nhà lân cận trong thôn viếng thăm một lần. Lúc trước thời điểm Giang gia mua cái nhà này, người chủ cũ cũng từng phiền toái qua này nọ với người ta. Cho nên Giang gia tuy rằng phải hai tiểu hài tử đến, nhưng họ cũng hiểu được tình huống của Giang gia.

Hơn nữa Vương đại bá cùng Vương đại nương ở trong thôn duyên vô cùng tốt, việc này cũng không phải mua bán nhà cửa, nên họ không nói hai lời liền ký tên, đóng dấu cho.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Náo đến tận cửa

Lại xem, ngài nói hai nhà đổi phòng vì sao người trong thôn phải ký tên? Nguyên lai là ở đại Đường có một cái quy củ, muốn bán nhà thì phải trưng cầu thân nhân và ý kiến láng giềng. Nếu bọn họ cho phép thì mỗi người sẽ ký tên đồng ý.

Người muốn bán, nhưng nếu có một người không đồng ý, chỉ cần nêu ra được lý do không đồng ý, thí dụ như ngài bán là sản nghiệp tổ tiên, thuộc loại phá sản, như vậy là làm cho người thân mất mặt, vậy là không thể bán.

Ngài không phục, tự ý muốn bán. Tốt thôi! Liên sẽ có một vị mỡ nào đó ăn nhằm thuốc vắc đơn đi kiện ngài lên nha môn, đương nhiên chờ ngài sẽ là đòn roi đi.

Lí Thanh Hà ban đầu nghĩ là đem nhà âm thầm bán đi cho người trong thôn, cũng là không muốn cho Trương Lưu Phương biết. Cũng muốn tránh cho Giang Văn Tự vì có ý tốt giúp nhà nạng mà gặp phiền toái.

Mà lúc này đổi phòng sẽ không tồn tại những vấn đề rắc rối. Phòng ở của Giang gia cùng Vương gia vẫn giữ nguyên quyền sở hữu tài sản của bản thân. Năm mươi năm sau, Giang gia sẽ dùng bốn trăm năm mươi đồng đổi lại nhà với Vương gia. Cái này gọi là "Điền phòng". Mà "Điền phòng" thì không cần làm qua thủ tục thay đổi hộ. Chỉ cần láng giềng ký tên, đóng dấu lên thông cáo mà thôi.

Đạo qua một vòng, mọi người lại trở về nhà Ngô đại gia. Hiệp ước giống nhau được chia làm ba phần, hai nhà mỗi nhà một phần, còn một phần lưu lại cho Ngô đại gia làm hồ sơ.

Lấy đến hiệp ước, Vương đại bá trước mặt Ngô đại gia, đem bốn trăm năm mươi đồng đưa đến trong tay Giang Đào. Hắn nghĩ nam nhân cho dù là tuổi nhiều hay tuổi ít vẫn là đương gia chủ nhà.

Ngô đại gia là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, dáng người thấp bé, lại rất khôn khéo. Hắn nhìn Giang Đào hỏi: "Giang công tử, gia đình ngươi không có ruộng đất, về sau tính làm nghề nghiệp gì?"

Giang Đào tuổi còn nhỏ, bị hắn hỏi cũng không biết trả lời làm sao, quay đầu lại nhìn Giang Lăng.

Giang Lăng vội cười nói: "Mẫu thân ta tay nghề thừa thừa vô cùng tốt, hơn nữa còn có ta hoàn toàn có thể nuôi sống người một nhà. Tiểu Đào từ nhỏ thông minh, những tiên sinh dạy học đều cực lực khen, nói sau này hắn sẽ thành công lớn. Cho nên ta và mẫu thân tính toán cho hắn tiếp tục đọc sách, lấy sự thông minh của hắn, chỉ cần qua vài năm là thi đậu được chút công danh."

"Quyết định này tốt! Quyết định này tốt!" Ngô đại gia liên tục gật đầu, nhìn Giang Đào hiền lành cười nói: "Chúng ta thôn này, lúc đầu chỉ có mấy hộ người họ Trương. Khác dòng họ đều là do chiến loạn đến nơi đây."

Hiện tại các người có thể đến thôn chúng ta ở lại, chính là cùng đại gia ta hữu duyên, không cần quá mức xa lạ. Giang công tử người tuổi còn nhỏ, mẫu thân và tỷ tỷ đều là nữ nhân. Về sau ngươi có chuyện gì, cứ việc cùng Ngô đại gia nói, đại gia có thể giúp, tự nhiên sẽ tận tâm."

Giang Đào lúc này không cần Giang Lăng thay hắn trả lời, đứng dậy đối với Ngô đại gia làm cái vái lạy: "Đa tạ Ngô đại gia".

Giang Lăng đứng lên, đi đến bên cạnh Giang Đào, đối với Ngô đại gia vén áo thi lễ: "Đệ đệ ta tuổi còn nhỏ, về sau trong nhà có chuyện gì, không thiếu làm phiền Ngô đại gia và Vương đại bá chiếu ứng. Đợi ngày đệ đệ ta khảo được công danh, tất sẽ không quên đại gia, đại bá đối với nhà ta ân tình".

"Được. Hào, hảo!" Ngô đại gia mỉm cười vuốt cằm, nhìn về phía Giang Lăng, ánh mắt muốn bao nhiêu hòa ái thì có bấy nhiêu hòa ái, trong lòng tán thưởng: thật đúng là tiểu thư con nhà giàu xuất ra, mọi việc chỉ cần một điểm liền nhìn thấu, hoàn toàn không cần nhiều lời, người trong gia đình như vậy, nhất định phải chiếu ứng cho tốt.

Vương đại bá nghe xong lời này cũng cả kinh. Hắn lúc đầu chỉ suy nghĩ Giang gia trừ bỏ đổi phòng cũng không còn con đường nào khác. Cho nên một lòng đánh bàn tính đè nặng ép giá, nhằm chiếm một chút tiện nghi.

Mà đối với Giang gia tiểu tử, sau này có tiền đồ hay không hắn không có nghĩ đến. Hắn cảm thấy mình xử lý như vậy có chút ảo não, giương mắt nhìn sang Ngô đại gia, đối với Ngô đại gia cực kỳ bội phục --- quả thật không hổ là lí chính, có thể nhìn xa như vậy, hắn bất quá chỉ là giúp Giang gia ký cái tên, nói thêm mấy câu mà nhận được nhân tình lớn như trời.

Còn Vương gia của mình vì Giang gia trả nợ, chuyện lớn như vậy chỉ vì năm mươi đồng tiền chênh lệch giá áp chế, thành ra lại rơi xuống phía sau.

Bất quá, có tiện nghi thì phải chiếm. Nhưng hiệp ước đã cầm trong tay, bây giờ lại hướng bên trên đưa thêm năm mươi đồng thì không đẹp. Cùng lắm là kêu lão bà qua nhà chiếu ứng gia đình họ nhiều chút là được.

Vương đại bá hạ quyết tâm, bèn không rối rắm việc này nữa. Cùng Giang gia tỷ đệ cáo từ Ngô đại gia rồi cùng nhau đi về nhà. Cẩn thận chăm chú, đối với Giang Đào nói vài câu tốt đẹp. Giang Đào là đứa nhỏ đơn thuần, nào đâu biết lòng người cong cong queo queo, một lát sau liền cảm thấy Vương đại bá là một người thật thật là tốt.

Giang Lăng cùng Vương đại nương im lặng đi theo bọn họ. Nghe Vương đại bá tận lực giao hảo, Giang Lăng tuy rằng thấy hắn thái độ có chút không đúng, nhưng không có một tia buồn lòng. Ai không vì mình mà tính toán? mua này ép nọ chính là đạo lý bình thường. Vương gia ra giá này cũng không

tính là quá mức .Khó có được ở lúc khẩn yếu đã kéo Giang gia một phen . Nàng Giang Lăng thừa nhận ân tình của Vương gia .

Bốn người đi một lát , còn chưa đến đầu thôn , gặp Vương nhị tẩu đã đón đầu , ôm đứa nhỏ vội vã đi đến . Vừa thấy bọn họ một hàng , Vương nhị tẩu mừng rỡ , đối với Giang Lăng nói : " Giang cô nương , các người chạy nhanh trở về đi . Người thăm thăm kia đã tìm tới cửa , còn dắt theo vài người , chửi bậy muốn các người trả nợ đấy ! "

" Cái gì ? " Giang Lăng cả kinh , đang nhắc chân muốn chạy , bỗng nhiên nhớ đến tiền còn chưa gom đủ . Chạy nhanh giữ lại bước chân Giang Đào : " Tiểu Đào , người đợi chút ! "

" Còn chờ cái gì ? Chạy nhanh đi , nếu bọn họ đem nương đánh là nguy rồi !" Giang Đào vẻ mặt sốt ruột , đẩy tay Giang Lăng ra .Hắn không rõ tỷ tỷ giờ phút này còn lần nữa cái gì .

Giang Lăng lại nắm chặt vạt áo hắn không tha , quay đầu lại nói với Vương đại bá : " Đại bá , cầu ngài cho nhà ta mượn năm mươi đồng , mười ngày ta cam đoan trả lại ."

Vương đại bá đang suy nghĩ như thế nào giao hảo cùng Giang gia , vừa nghe lời này trong lòng nhất thời mừng rỡ . Năm mươi đồng tiền là số lượng nhỏ , lại nói tiền này để ở nhà mười ngày cũng không nhiều ra thêm mấy đồng . Nếu cho Giang gia mượn thì coi như cấp cho họ phần nhân tình rất lớn .

Nghĩ lại thật sự làm khó hắn : bởi vì lúc trước đã nói nhà hắn thật sự không kiếm ra tiền , mới ép giá bốn trăm năm mươi đồng . Bây giờ tự nhiên đem tiền lấy ra , sau này Giang gia phản ứng lại câu giận , như vậy càng không tốt . Nhưng nếu hắn không cho mượn , Giang gia chuyển sang đến hỏi Ngô đại gia , Ngô đại gia nhất định là sẽ cho mượn số tiền này , Vương gia phải chăng lại mất đi cơ hội .

" Còn thất thần làm chi ? Chạy nhanh về lấy tiền ." Vương đại nương xem Vương đại bá sững sờ , đã làm vợ chồng với nhau vài chục năm , làm sao mà không biết hắn đang nghĩ gì . Nàng thúc giục đẩy lão nhân một phen .

" Ủ ừ ừ , ta đi tìm con trai thứ hai thử xem , có lẽ trên tay hắn còn tiền ." Vương đại bá bị đẩy , cái khó ló cái khôn , tìm được cái cớ , chân cẳng lưu loát hướng thẳng về nhà mà chạy.

" Tiểu Đào , người cùng đại bá về nhà lấy tiền . Ta đi bảo hộ nương ."

Giang Lăng gặp Vương gia cho mượn tiền , thở phào nhẹ nhõm một hơi . Vốn nàng tưởng rằng trong vòng hai ngày sẽ kiếm thêm được năm mươi đồng , nhưng không ngờ Trương Lưu Phương đến nhanh như vậy .

" Giang cô nương , ta cùng người đi . Nhị tẩu người đã đi báo với Ngô đại gia Giang gia bị người ta khi dễ rồi ." Vương đại nương gặp chuyện cũng quyết đoán mau lẹ , lưu loát phân công nhiệm vụ cho nàng dâu . Cùng Giang Lăng tiến đến nhà nàng .

Nhớ thương an nguy của Lí Thanh Hà , Giang Lăng cũng không nghe được Vương đại nương nói cái gì , phân phó xong Giang Đào nàng liền phi nước đại về nhà .

Mới vừa đi về đến bên hông cửa nhà , chợt nghe trong viện truyền đến âm thanh chửi bậy : " Lí thị , người không phải cảm thấy bản thân mình giỏi nhất sao ? Người không phải là khinh thường lão nương sao ? Lúc này người dựa vào cái gì ? Tướng công ma quỷ của người mười bốn năm trước đã bị lão gia tử đuổi ra khỏi nhà , đã sớm không còn là người của Giang gia .

Lão thái thái đã sớm không nhận người là nàng dâu của Giang gia , chê người làm mất mặt đấy . Bất quá dựa vào vài phần tư sắc quyền rũ nam nhân , dám phụ , còn chưa có thành thân liền sinh ra đứa nhỏ . Còn cả ngày làm cái mặt phụ nhân thanh cao , cho ai xem nha ? "

Giang Lăng ba bước hợp lại thành hai bước , bay nhanh vào sân , lại phát hiện Lí Thanh Hà gắt gao đóng chặt cửa . Trương Lưu Phương đem theo hai nàng dâu cùng hai gia đình cường tráng , đứng ở ngoài sân chửi đồng vào phòng Lí Thanh Hà .

Nhìn đến Lí Thanh Hà cơ thể chưa bị gì , Giang Lăng yên lòng , dừng chân lại dựa vào cửa nhà , Trương Lưu Phương vẫn chưa phát hiện ra nàng . Giang Lăng tếu tếu mở miệng : " Vị lão bà bà này , người là ai a ? Đến nhà của ta hồ ngôn loạn ngữ , chắc không phải là bị điên đi ? Người nhà của người thế nào không dẫn người đi tìm đại phu ? Điên rồi còn ở nơi này chạy loạn , nhưng đừng có cần người , làm cho người ta tưởng là chó dại cắn thì không tốt ."

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đánh trả trở về

Lí Thanh Hà chỉ nói Trương Lưu Phương nên vì người thân mà tích khẩu đức , liền không nói nữa . Giữa ban ngày , Trương Lưu Phương cũng không dám cậy mạnh mà phá cửa phòng Lí Thanh Hà . Một người đối diện cửa phòng mà chửi cũng không thú vị , lúc này thật vất vả mới có một đối thủ xuất hiện . Lại là người nàng kính sợ - Giang Lăng .

Bất quá nàng hôm nay có chuẩn bị mà đến, lo lắng dặt theo nhiều người, cũng là không sợ. Nhưng bị lời nói của Giang Lăng làm tức giận đến chết khiếp, lay động ngón tay béo của nàng, Trương Lư Phương thở hổn hển quát:

"Người..., người nói cái gì? Ai là lão bà bà? Người mới là đồ điên, người mới bệnh chó dại!"

"Người không phải là lão bà bà sao? Tuy rằng trét lên nửa cân phấn, nhưng không thể che hết nếp nhăn trên mặt kia. Chậc chậc chậc, ta nói người nghe nha, vừa già vừa xấu như người thì nên ở trong nhà là được, ra ngoài chỉ thêm xấu hổ?!"

Giang Lăng nhàn nhạt xem Trương Lư Phương, giọng điệu thật là bình thản: "Còn có a, nếu không phải là đồ điên, không mắc bệnh chó dại thì làm sao lại chạy đến nhà ta loạn sủa? Các vị thúc thúc, bá bá, thăm thăm cẩn thận coi chừng chó cắn bị thương."

Hàng xóm mới vừa ký tên đóng dấu cho Giang gia xong, bất quá chưa đầy hai nén nhang, chợt nghe đến trong viện Giang gia truyền ra tiếng chửi bậy. Người Trung Quốc vốn có truyền thống thích xem náo nhiệt, Đường triều người dân cũng không ngoại lệ, những người lớn đều bỏ hết việc đang làm, chạy lại xem.

Chính là thấy Trương Lư Phương người đầy lông la to lụ, bên người còn có gia đình,

những người trong thôn cũng không dám đến gần, để tránh cá chết lưới rách.

Hiện tại, Giang gia tiểu cô nương đã trở lại, còn hữu lực đánh trả, âm thanh chậm rãi, nhỏ nhẹ mấy câu, một chữ thô tục cũng không phun, liền đem đối thủ tức giận đến chịu không nổi, tất cả đều cảm thấy thoải mái đầm đìa, nhìn không được ồ ồ cười vang. --- Tốt xấu gì cũng là hàng xóm ở cùng một thôn, cớ động cũng đâu là gì.

Nữ nhân này cũng hơn ba mươi tuổi, cũng có vài phần tư sắc, bị Giang Lăng nói cho vừa già, vừa xấu, lời này đặt trên người nữ nhân không tức giận học máu mới là lạ. Huống chi còn bị nói là bệnh chó dại, đồ điên. Bọn họ cả đời xem qua cãi nhau vô số, đều là cao giọng quát mắng, hoặc là đem lời ô uế phun ra, hôm nay mới là được mở mang kiến thức, nguyên lai cãi nhau còn có thể như vậy ---- Đây mới là cãi nhau cảnh giới cao nhất!

Trương Lư Phương chơi đùa, cả đời chỉ gặp hai loại đối thủ, một giống như Lí Thanh Hà tự cao, thân phận có giáo dưỡng, cùng nàng có kiến thức khác nhau. Còn một loại giống nàng, chỉ trông vào mắng chửi thô tục, cớ tình gây sự, loại đàn bà chanh chua.

Nơi nào gặp qua cao thủ như Giang Lăng, chỉ bằng mấy câu nói nhàn nhạt đã làm cho tâm nàng xuất huyết.

Cho nên vừa nghe xong những lời của Giang Lăng, Trương Lư Phương tức giận đến người phát run, chỉ vào Giang Lăng nói: "Giỏi cho nha đầu mỏ nhọn, quả là đứa nhỏ do tỳ nữ sinh ra ở nơi hoang dã, không có một chút giáo dưỡng. Nơi này không có chỗ cho đã chừng nói chuyện."

Nói xong lại hướng phòng Lí Thanh Hà kêu to: "Lí Thanh Hà người ra đây cho ta, đừng có núp trong phòng giống như còn rùa đen rút đầu!"

"Người nói tỳ nữ chính là tỳ nữ sao? Người nói dã chủng chính là dã chủng sao? Vị lão bà bà này, người là ai nha? Chạy đến nơi đây miệng phun đầy phân. Vốn ta còn tưởng là mụ điên ở Xuân Hương viện chạy ra. Nhưng nhìn người lớn lên bộ dáng xấu xa, nói người là người của Xuân Hương viện thì lại là cất nhắc cho người. Được rồi, ta cũng không cùng bà điên nhận thức, người mau rút đi cho ta. Bằng không ta cáo trạng người xông chiếm nhà dân. Không được sự đồng ý của chủ nhân, dám tiến vào nhà ta nháo sự, đây cũng là nhiều người ở đây tận mắt nhìn thấy, dù thế nào người cũng không thể nói trắng thành đen."

"Đừng, chính là vậy. Chúng ta kiện nàng xông chiếm nhà dân, có lên công đường thì ta làm chứng." Vương đại nương gặp Giang Lăng mắng thống khoái, đã ở một bên vỗ bộ ngực hát đệm. Những người thôn dân khác cũng hô tiếp ứng.

"Người xú nha đầu này, đã tạp chủng, người đừng tưởng rằng người hôm nay có người làm chỗ dựa liền quên nguồn quên gốc. Vũ nhục trách móc trường bối, trong mắt của người có còn vương pháp hay không?" Trương Lư Phương liếc nhìn hai gã sai dịch mà mình mang đến đang đứng chung với đám người kia, ánh mắt nàng lóe lên một tia sắc bén.

"Trường bối?" Giang Lăng lạnh lùng cười. "Cho xin đi! vị lão bà bà này, người muốn nhận thân nhân cũng đừng có nhắc lên nhà của ta, nhà của ta không có trường bối như vậy. Bằng không có thân thích như vậy, khả năng hù chết người ta."

"Người, người.... Giang Lăng người giỏi, dám nói lão nương như vậy. Tuy rằng Giang gia chúng ta không chấp nhận người, nhưng dù sao đi nữa theo huyết thống người phải gọi lão nương ta một tiếng thăm thăm!"

"Thăm thăm? người quả thật là thăm thăm của ta?" Giang Lăng trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, liền rung mình một cái.

"Nếu như thế mẹ ta chính là chị dâu người? Huynh trưởng như cha, trưởng tẩu như mẹ, người vừa rồi nói những lời ngôn ngữ ô uế này, ta có thể hay không lý giải thành người không tôn trọng còn nhục mạ trưởng bối?"

"Người một cái tiểu thím, dặt theo một nhà gia đình ở trước nhà chị dâu góa vũ nhục, chửi bậy, chúng hương lân đều nhìn thấy ở trong mắt, giữa ban ngày không thể thay đổi càn khôn. Khi đến nha môn, ta cũng tin tưởng quan lão gia sẽ theo lẽ công bằng mà tiến hành, tuyệt sẽ phân biệt được thị phi đúng sai, không cho người điên đảo trắng đen, càn quấy."

"Người, người..." Trương Lư Phương chỉ vào Giang Lăng, thế nhưng vì tức giận quá nên nói không ra lời.

Nhớ năm đó, Giang Văn Hòa phong lưu, phóng khoáng, tài hoa hơn người. Nàng vừa thấy liền thích ngay. Lúc này người trong nhà vì nàng nghị thân.

Cũng không ngờ Giang Văn Họa quả quyết cự tuyệt , ngay lúc đó liền đi kinh thành . Hai năm sau liền mang về một nữ nhân cùng một đứa nhỏ . Mà Lí Thanh Hà xuất thân chỉ là tỷ nữ nhưng tác phong , hành động đều cao quý , làm cho nữ nhân cả thị trấn đều âm thầm , thất sắc . Điều này làm cho nàng không thể chống lại quyết định của gia tộc là gả cho Giang Văn Tự .

Trương Lưu Phương oán hận chất chứa quá sâu , vừa nhìn thấy Lí Thanh Hà đã hận nghiêng răng nghiêng lợi . Chẳng qua Giang Văn Họa bảo hộ được ngay , hai huynh đệ tuy có tới lui , nhưng hai nhà kết giao cũng không thân . Làm cho Trương Lưu Phương luôn luôn không có cách nào khác giờ trò xấu với Lí Thanh Hà .

Hiện tại , Giang Văn Họa đã chết , Giang gia lại không có lão nhân , Trương Lưu Phương nắm hết quyền quản lý tài sản trong nhà , cũng không cho Giang Văn Tự tiếp tế một nhà chị dâu .

Không chỉ có như thế , nàng còn muốn đem Lí Thanh Hà cùng nữ nhi hung hăng dẫm nát dưới chân . Chính là ngày đó , nàng dẫn theo tỷ nữ đến , cho rằng sẽ vũ nhục Lí Thanh Hà một phen , cũng không ngờ đến Giang Lăng xưa nay cơ thể yếu đuối giống như là thay đổi thành người khác , thế nhưng đánh nàng vài cái bạt tai . Điều này làm cho Trương Lưu Phương đối với nhà Lí Thanh Hà càng hận thấu xương , không đem các nàng đến trong nha môn vũ nhục một phen , căn bản không xả ra được oán khí trong lòng nàng .

Cho nên hôm nay nàng đến , đã tính toán rất tốt : nàng sẽ không đề cập đến vấn đề tiền nợ trước , mà là trước mặt mọi người đem nước bẩn đều hắt lên người Lí Thanh Hà , làm cho nàng danh dự mất hết , ở trong thôn này cũng không sống được .

Tại đây trong quá trình nhục mạ , Giang Lăng nhất định sẽ không chịu được mẫu thân bị nhục , nổi giận đánh người , như vậy nàng có thể lấy danh nghĩa ấu dâm tôn trưởng làm cho người ta bắt Giang Lăng lên nha môn , bất quá kế hoạch cũng có chút kinh sợ . Đến lúc đó cao cao tại thượng như Lí Thanh Hà sẽ phải ngoan ngoãn quỳ gối trước mặt nàng , nàng nghĩ vũ nhục như thế nào thì vũ nhục như thế đó , còn phải thành thành thật thật mà giao bất động sản ra đây . Mà xử nhà đầu đánh nàng , không làm cho nha môn đánh nàng nảy gậy , nàng sẽ không bỏ qua .

Vì đạt được mục đích , Trương Lưu Phương bèn đem sai dịch trong nha môn đến . Chính là hai cái sai dịch không muốn người ta bắt được nhược điểm , không muốn cùng Trương Lưu Phương tiến vào . Nhưng Trương Lưu Phương tin tưởng , chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng , hai cái sai dịch sẽ lập tức tiến vào bắt người .

Những thôn dân đang vây xem , nàng căn bản không để vào mắt . Cùng nha môn đối nghịch , sẽ không ai có dũng khí đó .

Cũng không thể tưởng tượng được Giang Lăng lại biểu hiện khác xa dự kiến của Trương Lưu Phương . Nha đầu kia căn bản không đề cập đến việc nàng vũ nhục Lí Thanh Hà , cũng không giống như lần trước kích động đánh người , chính là một mực chắc chắn không biết nàng , sau đó chặt chẽ nắm lấy điểm yếu trong lời nói , hướng đường Trương Lưu Phương đi là tà đạo , khiến nàng rơi vào đường cùng .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Xấu mặt

Trương Lưu Phương từ lúc lập gia đình đến nay , bình thường không thiếu cùng bà bà , tướng công cãi ầm ĩ ; cùng nhà mẹ đẻ ca ca , tẩu tẩu cãi ầm ĩ ; cùng hàng xóm láng giềng cãi ầm ĩ . Đã trải qua vô số chiến dịch . Cho nên nhất thời ghen hờn . Sau đó nàng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tính , phóng ra .

Chỉ để ý thấy thân hình mập mạp của nàng hướng đến trước mặt Giang Lăng vừa đứng . Vươn tay lên hướng mặt Giang Lăng mà tát : " Xú nha đầu , ngươi có nương sinh không có nương dạy , lão nương hôm nay sẽ đến giáo huấn ngươi một chút . "

Thời cổ đại đều lấy " Hiếu " trị thiên hạ , Đường triều cũng không ngoại lệ . Tuy rằng Trương Lưu Phương có thừa nhận các nàng có quan hệ thân thích , có hiềm nghi vũ nhục chị dâu , nhưng bất quá hai nàng cũng là hàng xóm , không đến nỗi làm nhục trưởng bối , cho nên Trương Lưu Phương tự giác không sợ .

Mà hiện tại nàng muốn đánh Giang Lăng bạt tai , cũng là trưởng bối giáo huấn vẫn bối , theo lý phải làm .

Nhưng kể từ đó , đã đem Giang Lăng bức đến góc tường --- nếu không liền ở đó tùy ý bị Trương Lưu Phương đánh , trước mặt mọi người chịu nhục còn phải ngậm bồ hòn ; nếu không liền phản kháng . Chỉ cần nàng phản kháng một lần , thế thì Trương Lưu Phương bắt được kẻ dưới này , lấy tội danh ấu dâm trưởng bối làm cho hai sai dịch bắt nàng lên nha môn .

Giang Lăng là loại người nào ? Đòi trước ở trung tâm quyền lực , cho là nàng tuổi không lớn chưa vào quan trường , nhưng mưa dầm thấm đất , cái thủ đoạn đầu đá gi mà nàng không biết .

Trương Lưu Phương xuân phụ này có thể tính ra được kế gì ? Nàng ngày đó bị đánh trúng , lúc này còn không sợ chết lại chủ động tiến lên khiêu khích , kia chỉ có thể thuyết minh một điểm , nữ nhân này có âm mưu . Mà loại này liếc mắt một cái có thể nhìn ra . Giang Lăng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến mình bạch .

Cho nên lúc Trương Lưu Phương dùng hết khí lực tát bạt tai, mong muốn tiếp xúc khuôn mặt phẫn nộ của Giang Lăng, muốn được nghe tiếng "phách" khi tát nàng. Nhưng không ngờ tay lại tát mạnh vào không khí, mà một chân không biết thế nào lại bị trật, thân thể không chế không được, nghiêng về bên trái, lao đảo ngã một cái "Oành" nằm trên mặt đất.

Cả một nhà đều nghe được tiếng trầm đục đó, tựa hồ cảm giác mặt đất đều run rẩy, tất cả mọi người không khỏi vì nàng mím mím miệng, yên tĩnh một lúc sau không nhìn được nữa cười rộ lên.

Đầu năm nay có tiền đều không xem được diễn, nay không tiền mà vẫn có người diễn cho xem. Rất thú vị phải không nào !?

Xem Trương Lưu Phương quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, một nha hoàn hơi có dũng khí thấy bạn mình vẫn đang ngây đại nhìn xem, liền chạy nhanh đến lấy lòng, nâng chủ từ dậy. Cũng không nghĩ là tay nàng vừa đưa đến nách Trương Lưu Phương liền bị Trương Lưu Phương tát trả một bạt tai. Cái tát này chẳng những đem nha hoàn kia đánh cho hôn mê, cũng đem người xem làm cho ngơ ngác - diễn xướng kia vừa ra a, thế nào mà người một nhà lại đi đánh người một nhà ?

Kỳ thực nha hoàn cũng tốt, nhân dân Đường triều xem diễn cũng tốt, nhưng lại không hiểu được tâm tình của đồng chí Trương Lưu Phương, không từng thông cảm cho hình tượng ngã gục trên đất của nàng.

Phải biết rằng Trương Lưu Phương đồng chí từ nhiều năm trước tới nay là người không quen nhìn Lí Thanh Hà tao nhã, ung dung. Nên có một động lực vĩ đại thúc nàng phải vượt qua Lí Thanh Hà, tích cực yêu cầu tiến bộ, ăn mặc, khí chất, phong phạm, đều chiếu theo tiêu chuẩn thật cao của quý phu nhân, bắt buộc bản thân phải thực hành nghiêm cẩn, ý đồ muốn áp chế khí chất của Lí Thanh Hà, khiến cho Giang Văn Họa kinh diễm cùng hồi hận thối thiết vì đã không chọn nàng.

Tuy rằng tính cách nàng cường hãn, cũng thường theo người khác cãi nhau khóc lóc om sòm, nhưng dung nhan, dáng vẻ trên là công trình nàng nghiêm túc rèn luyện. Cho dù người nàng để ý là Giang Văn Họa đã chết cách đây một năm, nhưng chỉ cần Lí Thanh Hà còn sống một ngày, thì ý chí chiến đấu của nàng vẫn được khích lệ, sôi trào trong máu.

Cho nên có thể nghĩ, lúc này ngay tại trong viện của Lí Thanh Hà, trước mặt là Giang Lăng - người kế thừa khí chất đẹp đẽ của Lí Thanh Hà, còn có mấy chục nam nữ lão ấu đang thối thiết nhìn nàng. Hình tượng quỳ rạp trên mặt đất làm cho đồng chí Trương Lưu Phương chịu biết bao nhiêu đã kích. Cảm giác xấu hổ hiện ra trong lòng nàng, cho nên nàng tình nguyện nằm sấp, cũng không tình nguyện đứng lên.

Vậy mà cố tình ở thời điểm này, một cái nha hoàn tự cho mình là thông minh cứng rắn đem người nàng nâng dậy, đem khuôn mặt béo bần của nàng đối diện đại chúng, người nha, chẳng phải là muốn đi tìm chết sao ! Nhưng Trương Lưu Phương đã quen với việc khóc nháo om sòm, năng lực điều chỉnh tâm lý cũng thuộc loại cường. Đánh nha hoàn kia cái bạt tai xong thì nàng cũng hết bực mình. Bây giờ ý chí chiến đấu lại sục sôi.

Vừa rồi khi giao chiến, nàng cảm thấy mình té có chút kỳ quái ---- nàng đứng vững vàng, thế nào lại có một bàn tay đem nàng đẩy ngã. Chẳng lẽ là xú nha đầu kia giả quý ?

Cho nên nàng rõ ràng đã sai lại càng sai, trở mình lại ngồi trên đất lải nhải, vỗ đùi xuất ra vài giọt nước mắt, miệng thì kêu gào : "Đánh người, đánh người, chất nữ đánh thím, văn bối đánh trường bối. Không được, không vương pháp"

"Ách". Cả nhà đồng loạt không ai nói gì. Gặp qua vô lại, nhưng chưa thấy ai vô lại như vậy. Rõ ràng là bản thân đánh người khác không thấy, xoay lại nói người ta đánh mình. Thật là quá buồn cười.

"Hai vị sai dịch đại ca, chạy nhanh đem nàng bắt lại đi. Nàng chẳng những nhục mạ, ấu đã trường bối, còn vay tiền không trả."

Trương Lưu Phương gào mấy lời trong cổ họng, chỉ thấy cả nhà nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, đành phải đứng lên. Đem hai nha dịch đẩy ra bên ngoài. Từ trước đến nay dân không cùng quan đầu, nàng tin tưởng vững chắc, chỉ cần hai vị đại ca này đi ra, Giang Lăng chỉ có thể quỳ trên đất mà cầu xin tha thứ.

Lúc này, Ngô đại gia và Giang Đào đã đến từ sớm, người trong thôn nghe tiếng gió cũng lục tục chạy tới xem náo nhiệt, cho đến khi tiểu viện chật như nêm cối, trên tường viện cũng có người ngồi.

Thôn này không lớn, người trong thôn đều biết rõ lẫn nhau. Chính là vừa rồi tiết mục trong sân biểu diễn quá hấp dẫn, nên không phát hiện trong sân có người xa lạ. Lúc này bị Trương Lưu Phương chỉ ra, hai gã sai dịch nhất thời bị bại lộ trước mặt mọi người.

Hai gã nha dịch bị chỉ ra vẻ mặt chua xót, trong lòng là cái tư vị gì cũng nói không nên lời. Ca ca Trương Lưu Phương trong nha môn bắt quá chỉ là người sao chép văn thư, bởi vì đồng liêu, bình thường quan hệ không sai. Cho nên Trương Trình nói có người mượn tiền muối muối hần không trả, cho hai người đi theo làm chỗ dựa cho nàng, bọn họ cũng đáp ứng.

Ai ngờ muối muối Trương Trình đến nơi này, nửa câu cũng không đề cập đến tiền nợ, một mặt còn trách móc, vũ nhục người khác. Làm cho bọn họ đã hồi hận khi đến đây.

Không nghĩ tới nữ nhân này trước mặt mọi người hắc bạch diên đảo, làm cho bọn họ bắt người lung tung, thế này không phải muốn hại họ mất chén cơm sao ? Phải biết rằng đây là năm Trinh Quán, Lí Thế Dân trị vì thiên hạ, chính trực, cực kỳ thánh minh, tham quan ô lại cũng chưa bao nhiêu. Bọn họ ở trong nha môn kiếm ăn, nào dám lợi dụng trong tay chức quyền khi nhỏ, hiếp yếu. Lại nói, chuyện này liên quan gì bọn họ a ? Muối muối của đồng nghiệp có đáng giá cho bọn họ biết pháp mà phạm pháp sao ?

" Khụ " Nữ nhân kia , người đừng có loạn chỉ nói lung tung a . Ta theo huynh đệ chính là đi ngang qua nơi này , tùy tiện nhìn xem nào nhiệt , cũng không phải là sai dịch đại ca gì của người . " Trong đó có người lão thành chút , nhanh chóng đem mặt nghiêm lại , chạy nhanh phải sạch quan hệ cùng Trương Lưu Phương .

" Cái gì ? " Trương Lưu Phương ngậy ngẩng cả người , chỉ vào sai dịch không dám tin hỏi : " Người không phải là do ca ca ta hấn thỉnh "

" Oa , lão bà bà này , mọi người đều nói chính là đi ngang qua . Người ở đây nhìn xem , hai vị đại thúc này một mặt chính khí , đầu có thể nào trợ Trụ vi ngược , đầu cùng một giuộc với người ! " . Giang Lăng đánh gãy lời của nàng , một mặt vì hai người mà biện giải . Đoàn kết chính là sức mạnh , đoàn kết làm suy yếu lực lượng của địch nhân , lớn mạnh bản thân , đây là pháp bảo lớn nhất để đấu tranh giành thắng lợi .

Hai vị nha dịch vừa nghe thấy lời này , nhất thời cảm thấy như gặp gỡ tri âm . Cùng một giuộc chúng ta nghe không hiểu , nhưng một mặt chính khí a , đó là nói chúng ta ! Chúng ta là người chính nghĩa , sao có thể chung nhóm với xuân phụ kia . Hai người lúc này khí đã lên đến ngực , trừng mắt nhìn Trương Lưu Phương đang dùng ngón tay chỉ về phía này .

" " Trương Lưu Phương rốt cục cũng biết năm xưa bắt lợi , hận mình xuất môn không xem hoàng lịch , chọn lựa kỹ càng , đành phải buông tay đang chỉ xuống , từ trong lòng móc ra một tờ giấy , xoay người sang phòng Lí Thanh Hà đem chiếu cuối cùng xuất ra : " Lí Thanh Hà , cho dù nữ nhi của người nói xạo thế nào , đây là giấy vay nợ giấy trắng mực đen , người cũng không xong . Chạy nhanh lấy tiền đến đây . Không tiền thì chúng ta lên công đường gặp mặt . "

" Các vị đại bá , đại nương , thúc thúc , thăm thăm , các vị hãy nhìn đến , đây là " thăm thăm " nhà chúng ta ! " Giang Lăng quay đầu , nhìn các thôn dân cười đậm một tiếng .

Trong đám người nhất thời vang lên một mảnh nghị luận . Ở hiện đại nhân tình thân thích đậm đặc . Còn cổ đại , nếu trong nhà nam nhân trụ cột qua đời , thúc bá , thậm chí là đường thúc bá phải có nghĩa vụ giúp đỡ gia đình kia trong lúc khốn cùng , thất vọng , không nơi nương tựa .

Giống Trương Lưu Phương như vậy , chẳng những không trợ giúp nâng đỡ , ngược lại còn có hành vi ép trả nợ , là muốn chịu dư luận xã hội khiển trách cùng thóa mạ . Nếu Giang Văn Tự có nhậm chức quan , chỉ cần có người đưa lên một quyển hoạch tội này , thì hấn chỉ phải về nhà nằm .

Chiếm được sự đồng tình của dư luận , Giang Lăng tiếp nhận từ tay Giang Đào năm mươi đồng mới mượn kia , cắt vào trong áo . Nàng đi đến bên người Trương Lưu Phương : " Giấy vay nợ của người có thật hay không ? Lấy ra cho ta nhìn xem . "

Mọi người nghị luận thanh âm rất lớn , nhất là Vương đại nương , càng đem sự khó xử của Giang gia và việc Trương Lưu Phương ép trả nợ kể hết ra một lần cho cả nhà cùng nghe .

Trương Lưu Phương da thật dày , lúc này đây bị mọi người chỉ trích , cũng nhin không được trên mặt lúc hồng lúc trắng . Bất quá việc đã đến nước này , nàng chỉ còn biết nói đi xuống , hai mắt trừng , né qua tay Giang Lăng : " Dựa vào cái gì ta đưa cho người xem ? "

Giang Lăng cười mỉa : " Yên tâm , ta cũng không giống người , chỉ biết chơi xấu . Chỉ cần xác nhận giấy vay nợ này là thật , ta lập tức trả tiền cho người . "

" Trả tiền ? Người có tiền để trả hay sao ? " Trương Lưu Phương bữu môi một cái , vẻ mặt khinh thường . Nàng không tin , chỉ trong vòng hai ngày Lí Thanh Hà có thể biến ra được nửa xâu tiền đến .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đắc thắng trở về

" Có còn tiền hay không đó là chuyện của nhà chúng ta , không cần người quan tâm ; nếu người không lấy giấy nợ ra cho chúng ta xem , vu khống , vậy thì đừng có nói là chúng ta nợ người tiền . " Giang Lăng thân nhiên nói . Lần này Trương Lưu Phương cũng không tránh đi , Giang Lăng từ trên tay nàng lấy giấy vay nợ , đi đến gõ cửa phòng Lí Thanh Hà : " Nương , người xem một chút giấy vay nợ này có đúng hay không ? "

Thanh âm chưa dứt , cửa liền mở ra . Xem ra Lí Thanh Hà mặc dù ở trong phòng , nhưng vẫn đứng ở cạnh cửa quan sát động tĩnh bên ngoài .

Nàng tự biết bản thân sẽ không cãi nhau , một khi ra cửa trừ bỏ bị Trương Lưu Phương nhục nhã , không còn con đường nào khác để đi . Chỉ phải đóng cửa ở trong phòng chờ Giang Lăng đem tiền trở về .

Cũng không ngờ Giang Lăng lợi hại như thế , vừa trở về đã mượn lời nói bức trụ được Trương Lưu Phương , chẳng những không bị Trương Lưu Phương nhục nhã , còn từng bước làm cho nàng ta ăn đau khổ .

Lí Thanh Hà ở trong phòng nghe xong , trong lòng vừa vui mừng , vừa tự trách vì mình không đứng ở sau để giúp đỡ nữ nhi , nàng lo sợ sự xuất hiện của

mình khiến Trương Lưu Phương lấy nàng ra làm cái cớ, sẽ làm Giang Lăng rơi vào hoàn cảnh bị động .

Lúc này lại nghe được Giang Lăng kêu nàng ra kiểm tra giấy vay nợ , Lí Thanh Hà chạy nhanh ra mở cửa . Tiếp nhận giấy vay nợ , nàng cẩn thận kiểm tra một chút , nhìn sang Giang Lăng gật gật đầu : " Đúng vậy , không sai ."

Giang Lăng không cùng Trương Lưu Phương nói lời vô nghĩa , từ trong lòng lấy ra năm trăm đồng tiền được xỏ thành hai xâu lớn nhỏ ném vào trong lòng Trương Lưu Phương : " Đếm cho kỹ rồi chạy nhanh cho ta ! "

Trương Lưu Phương không nghĩ là Giang Lăng có tiền để đưa cho nàng , nâng hai dây tiền đồng nặng trĩu trong tay , nàng ngốc lăng một hồi , lúc này mới thanh tỉnh lại Nhìn xem thôn dân đang nhìn mình chỉ trỏ , lại nhìn trong đám người cũng không thấy bóng dáng hai cái nha dịch đâu , nàng cũng không còn mặt mũi mà ngồi ở đây chậm rãi đếm tiền , lại càng không dám nói thêm lời gì khiêu khích.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm quản lý tiền bạc , ước lượng sức nặng của hai xâu tiền cũng không chênh lệch tiền nợ bao nhiêu , nàng xoay người lại quát nha đinh và nha hoàn " Đi " .Liền lúc đó thôn dân cười vang một trận , mặt nàng xám xịt rời khỏi Thanh Sơn thôn .

" Đa tạ các vị đại bá , đại nương , thúc thúc , thăm thăm , mong rằng sau này các vị chiếu ứng nhiều hơn cho nhà của ta ." Giang Lăng xem mọi người chuẩn bị rời đi , vội đi đến trong viện hướng bốn phía vén áo thi lễ , cất cao giọng nói cảm tạ .

Về sau cuộc sống của ba người các nàng nếu có thôn dân chiếu ứng sẽ tốt hơn nhiều lắm .

"Không cần xem như người ngoài " . Tất cả mọi người đều cười rộ lên , ào ào đáp . Giang Lăng " Tạ " một tiếng , làm cho trong lòng bọn họ cực kỳ thoải mái .

Phải biết rằng Giang gia lúc trước cũng là người giàu có , thuộc dòng dõi thư hương . Nhưng người như Giang cô nương , lại đối với bọn hắn có lẽ , thật khó mà có được . Ai.... ! Nữ nhân kia cũng là người Giang gia , sao mà khác nhau một trời một vực .

" Đúng vậy , Giang cô nương , không cần khách khí . Về sau có việc gì cứ việc lên tiếng . Mọi người đều là quê nhà hương thân , có thể giúp nhất định sẽ giúp ." Ngô đại gia đứng ở cửa viện lớn tiếng đáp lại .

" Đa tạ Ngô đại gia ! " Giang Lăng vén áo thi lễ thật sâu .

Thôn dân các nhóm nhìn lại kinh ngạc , dừng bước nhìn xem .Ngô đại gia này nói cho dễ nghe chính là khôn khéo , nói khó nghe chính là xu nịnh . Hắn đối với người khác vô luận là thái độ gì , cũng đều có nguyên nhân trong đó . Tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đối xử tốt với người . Lúc này hắn chủ động đối xử tốt với người Giang gia , hay là người nhà này có thể làm gì ưu việt cho hắn ?

Sau này phải đi đi lại lại chiếu ứng người Giang gia cho thật tốt . Những người khôn khéo trên đường trở về nhà đều có ý tưởng này .

Vương đại nương đi lại giúp Giang Lăng đỡ Lí Thanh Hà về phòng , ngồi lên giường . Lại khuyên giải , an ủi nàng vài câu rồi mới đi về nhà .

Nhìn trời đã đến giữa trưa , Giang Lăng cùng Giang Đào đi nấu cơm . Người một nhà cùng ngồi ở trước giường Lí Thanh Hà ăn cơm .

Trả xong nợ , tảng đá đè nặng trong lòng cũng được bỏ xuống , ba người đều cảm thấy dị thường thoải mái .

Lí Thanh Hà cũng biết việc mượn Vương gia năm mươi đồng , nói : " Trong nhà còn gạo không ? Trước lấy mười đồng mua gạo đi . Mấy ngày này để ta ráng thuê thêm vài món đồ , gom góp cho đủ năm mươi đồng cho kịp ngày còn trả người ta ."

Cổ đại người ta có thói quen ăn ngày hai bữa , nhưng Giang Lăng đến nơi này lại không quen , hơn nữa Giang Đào trong giai đoạn phát triển , mà thức ăn chỉ có rau xanh , không có một chút cá thịt , bụng đói đến hoảng . Chồng đỡ không bao lâu lại đói tiếp . Lí Thanh Hà nghĩ có khó khăn cũng không thể lấy thân thể đứa nhỏ ra đùa . Liền cùng Giang Lăng làm cơm một ngày ba bữa .Bởi vậy thùng gạo mới đó đã cạn đến đáy thùng.

" Nương , ngài cũng đừng có thức đêm . Núi xanh còn đó , sợ gì không có củi đốt . Chỉ cần thân thể tốt , tiền không thành vấn đề .Vương đại bá người này rất tốt ,nếu mười ngày không trả được , cũng không có gì là vội vàng . Còn thừa lại hơn mười đồng , bao nhiêu thì bao nhiêu , chúng ta tiết kiệm cũng qua ngày .

Lại nói , cơm nước xong ta liền lên túp lều ở trên đồi một chút đi . Nếu có thể ở nơi đó làm việc giỏi , một tháng cũng được mấy chục đồng tiền công , cho nên nợ này không cần phát sầu , ngài cứ việc mà thả lỏng tâm ."

Tình cảm của Giang Lăng lúc đầu là bị động , thừa hưởng cảm xúc còn sót lại của nguyên chủ . Nhưng trải qua những ngày ở chung này , nàng dần dần bị cảm hoá . Đến bây giờ , nàng đã xem Lí Thanh Hà và Giang Đào là người thân nhất của nàng . Trước đó giả vờ thân mật , hiện tại quan tâm đã phát ra từ nội tâm . Vừa rồi lời nói này , thả nàng ở kiếp trước , cho dù đánh chết nàng cũng nói không ra.

" Lăng Nhi , năm mươi đồng tiền nợ , nương thuê nhanh vài ngày là có thể xuất ra . Người vẫn là không cần đi túp lều làm việc đâu . Kia là địa phương hỗn tạp , người là nữ hài tử "

" Nương không cần lại nói , việc này như vậy đã định rồi ." Giang Lăng âm thanh có chút cao , đánh gãy lời Lí Thanh Hà.

Nhìn đến Giang Đào đang ngẩn người lên nhìn mình , Giang Lăng biết vừa rồi bản thân hành động khác người . Ở cổ đại rất chú ý đến hiếu đạo , như Giang Lăng vừa rồi đánh gãy lời trưởng bối là hành động không ôn lễ . Nhưng mà nàng cũng không hối hận , ở trong nhà này nắm giữ lời nói quyền lực

, bằng không về sau bị những cái như "tình thân" gì đó trói buộc. Dù sao xuyên không đến nơi đây, chiếm lấy thân thể này, sau này chỉ cần đối với Lí Thanh Hà và Giang Đào tốt là được. Nhưng bắt nạt ngu hiểu, là tuyệt đối không thể.

Đối với hành động không lễ phép của Giang Lăng vừa rồi Lí Thanh Hà lại không chút để ý. Hai ngày nay, nàng đã quen Giang Lăng cường thế như thế này, đem bản thân đặt ở vị trí phụ thuộc, nàng cảm thấy an tâm. Nàng gấp mấy đũa đồ ăn cho Giang Lăng, ôn nhu cười nói: "Hảo hảo hảo, nương không lái nhai. Người trưởng thành, bản thân có chủ kiến, chỉ cần chú ý an toàn bản thân là được."

"Nương, ngài cũng dùng bữa." Giang Lăng gấp một đũa thức ăn cho nàng, giọng điệu hòa dịu nói: "Yên tâm đi, bản thân ta biết phân biệt nặng nhẹ."

Ăn cơm xong, Lí Thanh Hà lấy ra một bộ quần áo đến: "Đây là quần áo đã sửa tốt, Lăng Nhi người xem có vừa người không?"

Giang Lăng trở về phòng thử một lần, phát hiện Lí Thanh Hà tài nghệ may vá quả thật không sai, quần áo sửa cực kỳ vừa người. Thân thể này phát dục tương đối chậm, mười bốn tuổi mà bộ ngực chỉ bằng hai cái bánh bao nhỏ. Giang Lăng tối hôm qua đã tìm được một ít mảnh vải, nàng đem ngực bó lại, lại mặc quần áo mới sửa, đem tóc búi lại giống như bộ dáng của Giang Đào.

Ra đến phòng của Lí Thanh Hà cho nàng nhìn xem, ngược lại làm Lí Thanh Hà và Giang Đào ngây ngẩn cả người.

"Thế nào? Nhìn không ra đi?" Giang Lăng dạo qua một vòng, đột nhiên nàng phát hiện mình có chút ngốc, nàng đến đây ba ngày, cũng không nhìn xem mình xuyên vào người có bộ dáng như thế nào.

Kiếp trước nàng được xưng là "Băng mỹ nhân", tướng mạo thuộc loại hại nước hại dân, họa thủy cực kỳ, đi đến nơi nào cũng là tâm điểm bị người chú ý. Cũng vì gia thế và tướng mạo là duyên cớ, nàng căn bản không phân rõ nam nhân vậy bên người nàng là thích nàng vì quyền tiền, hay là mỹ mạo của nàng. Cho nên đến lúc nàng chết cũng chưa thử qua tình cảm yêu thương ai.

Cũng bởi vậy, sau khi xuyên không đến nơi đây, đối với nữ hài tử luôn chú trọng dung mạo thì bị nàng xem nhẹ, ba ngày qua cũng chưa đi nhìn gương một lần.

"Được, không sai. Không cần thận nhìn thì cũng không nhận ra người là nữ hài tử." Lí Thanh Hà gật gật đầu. Cổ đại thư sinh văn nhược rất nhiều, Đường triều lại lưu hành nữ tử mặc nam trang. Giống Giang Lăng như vậy đi trên đường cũng không khiến người ta kì quái.

"Ách, ý từ của ngài là cần thận cũng có thể nhìn ra được?" Giang Lăng có chút buồn bực, nhìn đến trên bàn của Lí Thanh Hà có một cái gương đồng, cầm lấy chiếu chiếu.

Tuy là nhìn xem không được rõ ràng, nhưng Giang Lăng vẫn thấy được bộ dáng của mình trong gương. Nhìn thế nào cũng không thấy xinh đẹp, trước kia hại nước hại dân giờ kém rất nhiều.

Bất quá cần thận mà nhìn, lại phát hiện ngũ quan cũng không tệ, mũi cao thẳng, môi không lớn không nhỏ rất là thích hợp, răng trắng noãn chỉnh tề, khuôn mặt cũng là tiêu chuẩn mặt trái xoan.

Đáng ngợi khen nhất là cặp mắt to ngập nước, trong suốt sáng ngời, càng thấy xinh đẹp. Nhưng mà làn da hơi tối, không sáng bóng hồng nhuận, lông mày nồng đậm có khí chất giống như nam tử, làn môi khêu gợi cũng tái nhợt không huyết sắc. Làm cho ngũ quan xinh đẹp giống như mình châu bị chôn vào trong bùn đất không thể chiếu được hào quang của bản thân ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Xin làm tiểu nhị

Xem ra khí sắc kém như thế, hẳn là do ban đầu bệnh nặng mà thành. Nếu đem thân thể này từ từ điều dưỡng cho tốt, làn da khôi phục lại sáng bóng, đem lông mày tia lại, thì khuôn mặt này cũng có thể mê đảo mọi người a!

Tuy có chút ngại gương mặt này có điểm xinh đẹp, nhưng sâu trong nội tâm Giang Lăng vẫn cao hứng. Đầu ai muốn bản thân mình có bộ dáng rất xấu phải không nào? Chỉ cần không giống nàng kiếp trước quá mức chói mắt, là có thể.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt này lại không biết thẩm mỹ của nhân dân Đường triều như thế nào. Nghe nói ở thời đại Đường triều này phải béo mới đẹp. Như vậy có thể hay không gương mặt mập tròn vo mới là tiêu chuẩn về đẹp ở đây?

Giang Lăng tin tưởng, bằng vào kỹ thuật hóa trang cao siêu của nàng, nhất định làm cho khuôn mặt này đạt tới hiệu quả mà bản thân mong muốn: muốn nó xấu nó liền xấu, muốn nó đẹp nó liền thành họa thủy.

Phải biết rằng , kiếp trước nàng muốn hưởng cuộc sống bình thường , được đi dạo phố giống như những người khác , muốn bản thân xấu đi , nàng đã từng học qua kỹ thuật hóa trang , thay đổi sắc mặt đối với nàng mà nói là không thành vấn đề .

" Nương , ngài có đồ trang điểm gì không ? " Quan sát bản thân một lát , Giang Lăng quay đầu hỏi .

" Chính ngươi có mà , ở trong tủ trong phòng ngươi đó ! " Lí Thanh Hà cười nói .

Giang Lăng trở về phòng , tìm trong ngăn tủ quả nhiên tìm được một cái hộp nhỏ , xem ra là Giang Văn Họa khi còn sống đã đặt mua , thợ khéo làm cực kỳ tinh mỹ , bên trong đầy đủ mà tinh xảo . Tuy rằng không thể cùng đồ trang điểm hiện đại so sánh , nhưng Giang Lăng cảm thấy khi sử dụng cũng thật thuận tay .

Đem mí mắt vẽ đậm thêm , viền miệng cũng vẽ thêm rõ ràng , đem phấn đánh cho xương gò má cao lên làm cho gương mặt có góc cạnh . Lại hóa trang che mắt chỗ đeo khuyên tai .

Trong gương đồng không còn hình bóng nữ nhi son phấn , bây giờ chỉ thấy một thiếu niên khí thế oai hùng .

Vốn định đem làn da bôi đen chút , hiệu quả càng tốt hơn . Nhưng Giang Lăng nghĩ đến những chỗ cần trát phấn , phải trát luôn cả cổ và tay. Về sau , muốn làm việc lâu dài trong tù lâu , tiếp xúc với nước là điều không tránh khỏi , hơi vô ý là bị người ta phát hiện , ngược lại không đẹp . Bởi vậy không làm nữa .

Giang Lăng một lần nữa xuất hiện cho Lí Thanh Hà xem . Lí Thanh Hà ngốc ngây ngẩn cả người , trong mắt nàng hiện lên trăm mối cảm xúc , biểu cảm ngổn ngang , làm cho Giang Lăng thấy có chút không thích hợp .

Nàng bỗng nhiên phát hiện , bộ dạng của mình không giống Lí Thanh Hà , cũng không giống Giang Văn Họa trong trí nhớ .

Hay là bản thân thân thể này có ẩn tình gì ? Ý niệm này chợt loé Giang Lăng liền lắc đầu

không muốn nghĩ đến nữa . Linh hồn của nàng bắt quá là dừng chân trong thân thể này , chỉ cần có thể sống tốt những ngày trước mắt , tương lai cuộc sống hạnh phúc là được . Về phần trước kia có chuyện gì , nàng không hứng thú muốn biết .

Lại nói , có nhiều đứa bé khi sinh ra đã không giống cha mẹ nó , chỉ bằng một chút biểu cảm của Lí Thanh Hà , liền hoài nghi nàng cùng nam nhân khác có liên quan , thì cũng thật xin lỗi vị mẫu thân đã yêu thương kia đi .

" Nương , ta đi lên trần trên đây ! " Giang Lăng đánh giá bản thân một lát , thấy không có gì không ổn , liền đối với Lí Thanh Hà đang còn ngẩn người nói .

" Ừm , được . " Lí Thanh Hà lúc này mới hồi phục lại tinh thần , biểu cảm phức tạp nhìn Giang Lăng đi ra cửa , đem sự lo lắng cùng cảm khái chôn ở đáy lòng .

Giang Lăng định trở về phòng đọc sách dặn dò Giang Đào hai câu , nhưng nghĩ lại nếu tù lâu không cần mình , một lát lại đem khuôn mặt xám xịt trở về , thôi , như vậy không cần trình thông báo .

Ra khỏi cửa , Giang Lăng thẳng trần trên mà đi . Kiếp trước Giang Lăng là một người yêu thích du lịch , ngắm nhìn phong cảnh . Kiếp này cũng là như vậy , nhưng mà đường từ Thanh Sơn thôn lên trần lại là đường cái , muốn kiếm cảnh đẹp cũng rất khó khăn . Hơn nữa tòa tù lâu kia chính là nằm ở vị trí ngay mặt tiền đường . Giang Lăng đi một chút đã gặp ngay bảng hiệu " Vị Hương Cư " , chữ viết rất là bay bổng .

Không biết canh giờ này nàng đến sẽ như thế nào ?

Tù lâu cùng ngày hôm qua vẫn giống nhau , một người khách nhân đều không có , trên sân có thể giăng lưới bắt chim , cái thông báo tuyển người vẫn còn dán phía trước cửa . Giang Lăng đi tới , hướng bên trong nhìn nhìn , thấy một người nam nhân khoảng hơn năm mươi tuổi ngồi tại quầy , đang ngủ say .

" Khụ khụ , khụ khụ " Giang Lăng ho khan vài tiếng , rốt cục cũng đem nam nhân kia từ trong mộng bừng tỉnh .

Hắn giật bắn người đứng mạnh lên , mắt mở trừng nhìn người phía trước , lau lau cái mặt , lại biến thành gương mặt tươi cười : " Khách quan , ăn cái gì ? "

" Thật là ngượng ngùng , ngài là chương quầy phải không ? Quầy rầy ngài ! " Giang Lăng cực kỳ lễ phép , cười nói . " Ha ha , không có việc gì , không có việc gì ! " Chương quầy cười nói , hướng về bên trong hô lớn : " A Phúc , đem trà lên ! " .

" Đến ngay " bên trong vang lên tiếng trả lời lười biếng , chắc là vị A Phúc kia cũng mới từ trong mộng bừng tỉnh , thanh âm chưa dứt tiếp theo liền có một tiếng gấp vang .

" Không không không , ta không phải là đến ăn cơm . " Giang Lăng thấy nàng chỉ mới nói có vài câu mà đã nháo đến như vậy , vội vàng xua tay liên tục giải thích .

" Ta là thấy tiểu điểm các ngươi có dán thông báo tuyển dụng , ta đến đây xin làm " .

" Không phải ăn cơm à ? " Chương quầy cực kỳ thất vọng , vô lực ngồi xuống , thân hình mập mạp làm cái ghế trúc bị ép kêu " xèo xèo " .

"Luu chường quỹ, trà đây !" Phòng trong đi ra một nam nhân hơn ba mươi tuổi, trắng trẻo, mập mạp, mang theo một ấm trà đến, bên hông còn mang theo một cái tạp dề bần, cười hề hề.

"Không cần, hẳn không phải là đến ăn cơm." Luu chường quỹ buồn bã, ỉu xiu, phát phát tay.

A Phúc cực kỳ bất mãn, nhìn Giang Lăng liếc một cái, bụng ấm trà kia đi trở vào bên trong.

"Luu chường quỹ, người xem ta có được không?" Giang Lăng xem Luu chường quỹ thất vọng nhiều, lại sắp đến quầy chuẩn bị ngủ tiếp, vội vàng lên tiếng hỏi.

Luu chường quỹ ngẩng đầu lên, cao thấp đánh giá Giang Lăng vài lần, hỏi: "Người là người ở nơi nào? Có người bảo đảm không?"

"Còn phải có người bảo đảm a?" Giang Lăng sững sốt một chút, liền đáp: "Người Thanh Sơn thôn, hôm qua đại nương ta có đến hỏi ngài đó."

"À, Vương đại tẩu là giúp người hỏi à? Người đó ta có biết." Luu chường quỹ ngáp một cái, gật gật đầu. "Dù sao cũng không xa, người trở lại thôn nhờ một người Vương gia đến đây bảo đảm cho người, rồi tính sau."

"Vậy đi, nếu đại nương bọn họ rảnh, ta chờ một lát sẽ quay lại." Giang Lăng biết từ lâu dùng người phải hiểu rõ ràng, bằng không xảy ra chuyện hoặc trộm cắp này nọ thì không biết tra ở đâu, cho nên đối với yêu cầu này của Luu chường quỹ nàng cũng không có ý kiến gì.

"Ừm! Tiền công gì thì người đều biết rồi phải không?" Gặp Giang Lăng gật gật đầu, Luu chường quỹ phát phát tay, lại ngáp một cái: "Được rồi, đi đi, không vội, dù sao hiện tại cũng không có khách, trước giờ cơm chiều đến là được rồi."

Xem ra từ lâu này là địa phương ăn cướp a! Giang Lăng âm thầm lắc đầu, rời khỏi từ lâu.

Trở về đi tới cửa thôn, đang muốn vào thôn thì Giang Lăng gặp ngay Vương nhị tẩu "Nhị tẩu, người đi đâu đây?"

Giang Lăng vui vẻ, vội ra tiếng chào đón. Nếu Vương nhị tẩu có thể giúp nàng bảo đảm, thì không cần trở về phiên Vương đại nương đi ra một chuyến.

Wương nhị tẩu sững sốt, cao thấp đánh giá Giang Lăng một lát, nghi hoặc hỏi: "Người là ai? Chúng ta biết nhau sao?"

"Ách" Giang Lăng có nhớ mình hiện tại phần nam trang đâu, nhìn xem xung quanh không có người, nhỏ giọng nói: "Nhị tẩu thật sự không biết ta? Ta là Giang cô nương, buổi sáng còn qua nhà người xem phòng ở đó."

"A" Vương nhị tẩu giật mình, lại nhìn Giang Lăng một lát, nở nụ cười: "Người ăn mặc trang điểm như vậy là muốn làm gì đi?"

Giang Lăng đem chuyện của bản thân nói một lần, nói: "Nhị tẩu, người có thể hay không giúp ta làm một cái bảo đảm?"

"Đi, không thành vấn đề." Vương nhị tẩu buổi trưa đã được Vương đại bá dặn dò là phải đối xử cho tốt với người Giang gia, cho nên đáp ứng cực kỳ sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chú chó hoa nhỏ

Giang Lăng quay người lại, cùng Vương nhị tẩu hướng về từ lâu mà đi. Trên đường nói chuyện phiếm, Giang Lăng biết được nhà họ Vương hiện tại có mười sáu người, cũng có khoảng hai mươi mẫu ruộng. Trừ bỏ lão đại tương đối thành thật, đi theo lão cha làm ruộng bên ngoài. Ba huynh đệ khác đều có chút tay nghề.

Giống như trạng phụ của Vương nhị tẩu là thợ xây dựng, hiện tại đang xây nhà cho người ta ở Linh Lăng Thành, cách Thanh Sơn trấn gần mười lăm dặm. Hôm nay trở về còn mang theo này nọ, nên Vương nhị tẩu lên trấn trên để mang đồ về giúp chồng.

Nhà Giang Lăng lúc trước cũng ở tại Linh Lăng Thành, sau này Lí Thanh Hà đem tòa nhà trong thành bán đi, mới chuyển đến sống tại Thanh Sơn thôn. Hiện tại thúc thúc Giang Văn Tự đang sống tại thành này.

Chính là Linh Lăng Thành ở hiện đại là nơi nào Giang Lăng cũng không biết rõ. Mấy ngày nay nói bóng nói gió hỏi thăm hỏi lâu, mới biết được Linh Lăng Thành còn có một cái tên Vĩnh Châu.

Hồ Nam, Vĩnh Châu cách Bắc Kinh rất xa a! Giang Lăng lúc đó ngắm nhìn non xanh nước biếc phiên muộn thật lâu.

Hàn huyền một lát, Vương nhị tẩu có chút ngượng ngùng hỏi: "Ta lúc đi ra, bà bà ta còn lái nhái, hỏi các người khi nào thì chuyển nhà. Từ mười mười nhà ta chuẩn bị sinh đứa nhỏ, phỏng chừng là vài ngày tới. Nếu mấy ngày này mà không chuyển nhà, vậy phải đợi hơn một tháng nữa từ mười mới hết ở

cử , lúc đó mới chuyển được . Mà trong khoảng thời gian này lão nhân gia tới tới lui lui hầu hạ lại không tiện ."

" A ! Không có việc gì . Ta một lát trở về gặp nương nương lượng một chút , nhìn xem được thì ngày mai liền chuyển . Giang Lăng cười nói .

Đã cầm tiền đổi phòng , phòng các nàng hiện ở bây giờ thuộc về Vương gia .

Cho nên nhà này chuyển chậm không bằng chuyển sớm , miễn cho nhà Vương gia sinh ra tâm ý phiền giận .

Hai người nói chuyện , rất nhanh liền đến cửa tửu lâu . Lưu chương quỹ lúc này lại tiến vào mộng đẹp , đang ngủ giấc rất say .

Giang Lăng nghĩ ngày mai mình chuyển nhà , phải đến ngày hôm sau mình mới đi làm được . Bây giờ mà đánh thức Lưu chương quỹ thì có chút ngưng ngừng .

Nhưng mà không có biện pháp , nếu dịp này không quyết định luôn , đến lúc đó có người đến xin làm , nàng sẽ mất đi cơ hội .

Giang Lăng không kiên trì , liền đánh thức Lưu chương quỹ .

" Tìm được người ? " Lưu chương quỹ mắt buồn ngủ mông lung , ngẩng đầu lên , nhìn Giang Lăng , lại nhìn qua Vương nhị tẩu : " Người là nàng dâu của Vương lão nhị ? "

Wang nhị tẩu sững sốt một chút , vội hỏi : " Chương quỹ , ngài biết ta à ? "

Lưu chương quỹ hơi hơi vuốt cằm : " Đúng vậy . Ở tại đầu thôn phía đông , Trần gia lão thái chính là bác của ta , ngày lễ tết ta cũng đi lại không ít .

Các người cũng thường xuyên đi qua lại nơi này , cho nên các người trong thôn ta cũng nhận được tám chín phần . Bất quá " hần chỉ chỉ Giang Lăng " Vị tiểu ca ca này , trước giờ chưa từng thấy qua , lạ mặt thật . Hần cũng là người cùng thôn các người ? "

" A , đúng vậy , bọn họ trước đó không lâu mới từ trong thành chuyển đến , ở cách vách nhà ta . Đứa nhỏ này cơ trí , lại hiểu biết chữ nghĩa . Nương nhà hần bị bệnh , trong nhà cần dùng tiền , không còn biện pháp , chỉ còn phải ra ngoài tìm việc làm . Nghe nói ngài tuyển tiểu nhị , đã đến đây rồi ."

" Vậy à ? " Lưu chương quỹ nhìn nhìn Giang Lăng , gật gật đầu . " Được rồi , người đã là người trong thôn , Vương gia tẩu tử nguyện ý bảo đảm cho người . Vậy thì chúng ta sẽ ký một cái hiệp ước , hôm nay chúng ta liền bắt đầu làm việc đi . "

Lưu chương quỹ nói xong liền đứng dậy đi vào phòng lấy giấy viết .

Giang Lăng vội hỏi : " Lưu chương quỹ , nhà chúng ta cùng Vương gia đổi phòng ở với nhau , chuẩn bị ngày mai chuyển nhà . Người xem ta bắt đầu làm việc thời gian có thể chậm hơn được không , ngày sau ta đến ? Đương nhiên là tiền công bắt đầu từ ngày sau mới tính . "

" Ngày sau ? " Lưu chương quỹ dừng tay , xoay người lại nhìn Giang Lăng , trong mắt ánh lên tia giao hoạt.

" Chỗ ta nơi này tiểu nhị hôm qua bỏ việc , trong tiệm thật ra không có người làm . Tối hôm qua đều là đích thân ta đi đón khách nhân . Người muốn ngày sau lại đến , vậy hai ngày kia ta phải làm sao bây giờ ? Không thể như vậy . Nếu không thì hôm nay bắt đầu làm việc , từ ngày mai bắt đầu tính tiền công . Nếu không thì người ngày sau lại đến . Đến lúc đó nếu trong tiệm còn chưa nhận được người , xem như vận khí người tốt , vị trí tiểu nhị thuộc về người . "

Giang Lăng là loại người nào ? Lưu chương quỹ kia ánh mắt loé tia giao hoạt sao có thể thoát qua được ánh mắt nàng . Nàng thầm mắng một tiếng " lão hồ ly ! " , cười nói : " Như vậy đi , nếu ngài nhường ta từ ngày sau mới đi làm , thì mỗi tháng tiền công ta chỉ lấy bốn mươi lăm đồng . Ngài xem như thế nào ? "

" Giang cô..... Giang công tử , người van cầu chương quỹ nhiều hơn một chút là được rồi , đâu cần giảm tiền công ! " Vương nhị tẩu vừa nghe , trong lòng khản trương . Cái nào làm việc mà không đòi tiền công cao lên ? Giang Lăng này bản thân lại chủ động giảm tiền công . Năm đồng tiền , đối với gia đình những người nghèo khổ cũng không phải ít .

" Như vậy a ? " Lưu chương quỹ bất mãn liếc Vương nhị tẩu một cái . Quay đầu lại nhìn Giang Lăng , bộ dạng trầm ngâm một lát , gật gật đầu : " Quyết định vậy đi ! "

Sự tình đã thỏa thuận xong , hần liền lấy ra văn phòng tứ bảo , lại từ trong phòng lấy ra một tờ hiệp ước cũ , đưa cho Giang Lăng : " Người biết viết chữ , đem nội dung sao chép lại đi , chỗ tên họ sửa lại là được . "

Cổ đại nam nhân biết chữ cũng không nhiều , huống chi là nữ nhân . Vương nhị tẩu chẳng qua nghe bà bà nói Giang gia là dòng dõi thư hương , vừa rồi liền thôi phồng lên cho thuận việc . Lúc này thấy chương quỹ kêu viết chữ , không khỏi lo lắng , liếc mắt nhìn Giang Lăng .

Giang Văn Hòa bản thân thật sự tài hoa , lúc còn sống thích nhất dạy hai con đọc sách , viết chữ . Giang Lăng lại có trí nhớ của thân thể này . Cho nên viết chữ thì không sợ .

Nàng chấm chấm mực nước , đề bút đem nội dung hiệp ước chép xuống . Đến chỗ ký tên ghi tên bản thân , chỗ người bảo lãnh ghi ba chữ Vương nhị tẩu . Viết xong hiệp ước mới liền đưa cho Lưu chương quỹ .

Lưu chương quỹ thấy chữ viết trên hiệp ước thật xinh đẹp , chữ viết nhỏ nhẹ nhàng linh động , nhìn không được thắm kêu một tiếng " Hào " . Đã tin lời Vương nhị tẩu nói Giang gia là dòng dõi thư hương , nhìn về phía Giang Lăng ánh mắt đã khác trước .

Cổ nhân cực kỳ kính trọng người đọc sách , nếu quả thật trong tiệm của hắn có người đọc sách làm tiểu nhị , nói ra thì hắn rất tự hào .

" Xem công tử viết chữ , viết thật bất phàm . Không biết vì sao công tử không tiếp tục đọc sách cầu công danh , lại chạy đến đây làm tiểu nhị ? " Lưu chương quỹ nhìn không được bất quá một chút .

" Công tử ? " Giang Lăng không nghĩ chữ viết vừa lộ ra , Lưu chương quỹ liền thay đổi cách xưng hô từ " Tiểu ca " biến thành " Công tử " , trong lòng không khỏi buồn cười : " Mẹ bệnh , em nhỏ , cơm không đủ ăn thì đừng nói gì công danh hay không công danh . "

Nói xong liền chấp tay , " Lưu chương quỹ ngài xem hiệp ước này có gì sai hay không ? Nếu không sai , thỉnh ngài ký tên đồng ý đi . "

Lưu chương quỹ thấy Giang Lăng không muốn nói nhiều đến cảnh ngộ bản thân , cũng không miễn cưỡng . Nhìn hiệp ước không có gì không ổn , liền ký tên lên .

Vương nhị tẩu ấn lên cái dấu tay , rồi cùng Giang Lăng đồng loạt cáo từ . Nàng liền thẳng trên đường mà đi tiếp , Giang Lăng quay trở về thôn .

Thời gian khẩn trương , nàng chạy nhanh đi báo Vương đại nương một tiếng , sau đó liền trở về thu thập này nọ . Muốn một ngày mà chuyển hết đồ trong nhà , khó khăn không phải nhỏ . Bất quá hai nhà đều có nguyện vọng lập tức chuyển nhà , bằng không thật sự là phiền toái .

Giang Lăng đến nhà Vương gia , đem sự tình Vương nhị tẩu báo lãnh giúp mình nói ra một lần , cũng đem việc chuyển nhà nói cùng Vương đại nương . Sau đó ngượng ngùng nói : " Đại nương , nhà ngài có phải hay không có con chó nhỏ vừa sinh vài con ? Nhà ở cạnh núi cách thôn lại xa , ngài có thể cho ta một con để nó canh chừng nhà ? "

Vương đại nương vỗ tay một cái " Người mà nói trẻ hơn hai ngày , con chó nhỏ sẽ không có . Chị dâu nhà mẹ đẻ của ta vừa mới ôm đi một con , trong thôn Trương gia cùng Lý gia cũng muốn một con , ăn cơm xong họ sẽ đến bắt . Cũng còn lại một con , vốn nghĩ là tặng cho một người thân thích , người đã muốn , chỗ bên kia ta sẽ không tặng , người ôm đi đi . "

Nói xong chỉ vào một con chó hoa nhỏ nói : " Hai con kia họ đều chọn lựa tốt rồi , không có con khác cho người đổi , chỉ còn có con hoa nhỏ này , của người . "

Giang Lăng đánh giá chú chó hoa nhỏ kia

một chút , cực kỳ thất vọng . Nàng lúc trước nhìn xem tiểu hắc rất là thông minh , trưởng thành sẽ cùng mẹ nó là đại hắc giống nhau , tuyệt đối là con chó giỏi , có thể mới nhớ mà đến nhà Vương gia xin nó . Mà lúc này xin được lại là một con chó nhỏ yếu nhất . Nhưng Vương đại nương đã nói những lời này , nàng nếu ghét bỏ nó , vậy là rất không biết tốt xấu .

" Con chó này gầy yếu chút , bất quá cho nó ăn tốt , có người xa lạ đến nó kêu lên vài tiếng báo động xem như cũng được đi . " Vương đại nương nhìn hoa nhỏ gầy yếu , yếu yếu trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ . Lão hắc nhà nàng bộ dạng tốt , cho nên chó con vừa sinh ra đã có rất nhiều người muốn xin . Cho người này không cho người kia , rất dễ đắc tội với người . Nếu không phải hoa nhỏ bộ dạng quá mức nhỏ gầy , phỏng chừng con chó này cũng không đến được tay Giang Lăng .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thu hoạch rau trong không gian

Không biết duyên cớ gì , mỗi lần Giang Lăng đến Vương gia , lão hắc đối với nàng đều cực kỳ nhiệt tình . Mà lúc này ba con chó nhỏ tựa hồ đều muốn cùng nàng thân thiết , đụng đến chân nàng , thân hình mập mập đong đưa đuôi , vurun đầu lưỡi liếm vạt áo của Giang Lăng , bộ dáng chính là muốn lấy lòng .

Mà hoa nhỏ bởi vì quá mức nhỏ gầy , mỗi lần chen vào là bị hai con chó nhỏ khác đuổi ra , gấp đến nỗi hướng về Giang Lăng kêu lên " Rung rung " , bộ dạng rất là biết nịnh chủ . Có lẽ vì nó là chó của mình , Giang Lăng thấy nó như vậy trong lòng sinh ra một tia trìu mến , nàng cúi hạ thất lưng vurun tay sờ đầu của nó . Hoa nhỏ được nàng sờ một lần , mới bắt đầu an tĩnh , ánh mắt híp lại , nhìn như cực kỳ thoải mái .

Giang Lăng quay đầu lại cười nói với Vương đại nương : " Không có việc gì , con chó hoa nhỏ này ta rất thích , bất quá phải làm phiền đại nương dưỡng nó thêm hai ngày , chờ cho nhà chúng ta chuyển xong hết ta lại ôm nó đi . "

" Không thành vấn đề . Còn chuyện chuyển nhà người xem như vậy có được không , một lát người về nhà đem này nọ thu thập cho tốt , cái nào bỏ vô hòm được thì bỏ vô hòm , đến buổi tối giờ Dậu con ta dâu ta quay trở lại , ta lại kêu mấy nhà hàng xóm , mọi người cùng nhau hỗ trợ , phỏng chừng nửa canh giờ là có thể chuyển tốt rồi . Đêm nay các người thu thập cái chỗ nghỉ ngơi trước , đến ngày mai chậm rãi bố trí quét dọn . Nếu ngày mai mới dọn thì mọi người lại đi làm hết , lại phải kéo dài đến đêm mai . Người ngày sau lại phải đi từ lâu làm việc , cũng không còn thời gian mà sắp xếp lại phòng ở

."

"Được , cứ vậy mà làm ! " Giang Lăng tự nhiên không ý kiến , chuyển nhanh cho xong việc . Nàng đứng dậy nói : " Ta đây trở về thu thập này nọ đi , đến lúc đại ca bọn họ tan tằm trở về thì người lại bảo ta . "

Trở về trong nhà , Giang Lăng phát hiện cái người đáng lẽ phải nằm trên giường thêu hoa - Lí Thanh Hà hiện giờ đang ngồi trong sân , tâm thần không yên , ngẩng đầu ra cửa nhìn quanh . Vừa thấy Giang Lăng tiến vào , nàng liền kích động đứng mạnh lên , lại quên mất bản thân mình đang bị thương . Trên chân truyền đến một trận đau đớn khiến khuôn mặt nàng nhất thời lộ vẻ thống khổ .

Giang Lăng vội vàng chạy đến , đỡ nàng ngồi xuống , miệng oán trách nói : " Nương , ngươi sao không ở trong phòng nằm cho tốt , ra ngoài sân làm gì ? "

Lí Thanh Hà ngượng ngùng : " Ta nhìn ngươi đã nửa ngày cũng chưa trở về , ở trong nhà nằm không yên . "

" Nửa ngày ? Xin nhờ , ta mới đi có nửa canh giờ có được không ? Đã nói là không cần lo lắng , không phải ta đã trở về nguyên vẹn hay sao ? " "

" Ngươi không gặp chuyện gì đi ? " Lí Thanh Hà đánh giá nữ nhi một lát , thấy nàng quần áo vẫn chỉnh tề , sắc mặt như thường , lúc này mới yên lòng .

Nhớ đến Giang Lăng đi ra ngoài nửa canh giờ đã trở lại , cho rằng sự tình không thuận lợi , vội an ủi nói : " Có phải hay không từ lâu đã có người làm ? Không quan hệ , ngươi không làm được tiêu nhị cũng không quan hệ . Nương trước kia dạy ngươi nữ hồng , ngươi luyện thêm chút nữa , đi theo nương thêu một ít bức tranh thêu , cũng giống nhau , giúp nương chia sẻ việc chi tiêu trong nhà . "

" Tỷ tỷ người đã trở lại ? " Giang Đào nghe được tiếng nói của Giang Lăng , cũng theo trong phòng chạy đến .

" Ngươi thế nào lại để cho nương đi ra ngoài sân ? " Giang Lăng trách cứ , liếc hần một cái .

" Nương lo lắng cho ngươi , ở trong phòng không chịu được . Nếu không phải là ta ngăn cản , người còn muốn đi ra đường chờ ngươi . " Giang Đào chu chu cái miệng giải thích .

Giang Lăng quay đầu bắt đầu nhìn Lí Thanh Hà , liếc mắt một cái , nói : " Ta đã cùng chương quỳ ký hiệp ước , ngày sau mới bắt đầu làm việc . Vương gia từ mấy ngày tới sắp sinh đứa nhỏ , muốn chúng ta hôm nay liền chuyển nhà . Ta trở về đây thu thập này nọ trước , một lát Vương đại ca bọn họ tan tằm trở về sẽ giúp chúng ta chuyển nhà . "

" A , vậy ngươi mau đỡ ta về phòng thu thập . " Lí Thanh Hà đứng nhanh dậy .

" Ngai chân đi lại không tiện , ta cùng tiểu Đào thu thập là tốt rồi . Ngai ngồi ở đây hay là muốn về phòng ngồi ? " Giang Lăng hỏi .

" Ta vẫn là ngồi ở đây chờ đi , đến trên giường gây trở ngại các ngươi thu dọn . "

Giang Lăng nghe vậy cũng không miễn cưỡng . Bản thân trở về phòng thay đổi một bộ nữ trang , lại đem mặt rửa sạch sẽ , xong rồi mới bắt tay thu thập này nọ .

Những đồ đáng giá sớm đã bị Lí Thanh Hà bán đi . Hiện tại mỗi phòng chỉ còn lại một cái giường , một cái bàn , một cái tủ quần áo , nhưng mà trong tủ quần áo cũng còn lại có mấy bộ đồ . Có thể nói là nhà này chỉ còn lại bốn bức tường , nghèo rớt mồng tơi , thật không còn gì có thể thu thập .

Giang Lăng đem quần áo dùng bao gói đồ bao lại , đem chăn nệm trên giường dùng dây thừng cột chắc , đem ấm trà cùng mấy thứ lật vật bỏ vào giỏ trúc , sau là phòng bếp , nồi chén , bồn đều thu thập xong , củi cũng được cột gọn thành bó để vào một góc . Đi dạo một vòng chung quanh , lại không phát hiện có gì cần thu thập nữa .

" Đều thu thập xong . " Giang Lăng hướng về Lí Thanh Hà nói : " Vương gia các vị đại ca là giờ Dậu mới về , bây giờ thời gian còn khoảng hai canh giờ không sai biệt lắm , không bằng mình ăn cơm xong lại chuyển nhà đi , miễn cho lúc đó tìm này tìm nọ phiền toái . "

" Được , tốt ! " Lí Thanh Hà thấy hai hài tử không có người lớn hỗ trợ mà vẫn thu thập gọn gàng , trong lòng cực kỳ vui mừng , liền cũng tùy vào sự an bài của Giang Lăng , yên tâm ngồi đó thêu hoa .

Nấu ăn mấy ngày nay , Giang Lăng hôm nay không cần Giang Đào hỗ trợ , cho hần trở về phòng đọc sách . Nàng đem gạo vo sạch , lửa cũng đã cháy tốt . Chuẩn bị đi rửa rau thì phát hiện trong phòng bếp trừ bỏ gạo ra thì không còn gì để ăn .

Hôm kia là Lí Thanh Hà mua đồ ăn , hôm qua thì Vương đại nương cho hai bó cải trắng , liên tục ăn mấy bữa . Cho nên Giang Lăng cũng không nghĩ đến việc thu xếp mua đồ ăn . Hai ngày nay việc cũng nhiều , xem ra Lí Thanh Hà cũng không nhớ đến vấn đề này .

Đi mua đồ ăn? Giang Lăng lắc đầu . Quản lý tiền bạc mới biết củi gạo quý ! Kiếp trước Giang Lăng không có khái niệm gì về tiền bạc , lúc này vô cùng rõ ràng một đồng tiền đối với gia đình này trọng yếu như thế nào .

Nàng nhìn trong viện rau cỏ mới ương đã đứng thẳng lên , lại nhìn nồi cơm hạ bớt lửa , quyết định vào trong không gian lấy một ít rau củ ra ăn .

Đi đến cửa sau phòng bếp , Giang Lăng trực tiếp đi vào không gian . Hôm nay bên ngoài trời đầy mây , gió mát mát , có dấu hiệu sắp chuyển mưa . Nhưng trong không gian khí hậu không bị ảnh hưởng giống bên ngoài , vĩnh viễn là cảnh xuân tươi đẹp , nhiệt độ không khí cố định , sương mù mờ mờ , bầu trời có một vật sáng chiếu rọi không gian chói lọi , âm đạo dạt .

Giang Lăng ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mấy cái cây. Chỉ thấy so với buổi sáng trưởng thành hơn không ít, xanh mượt rất là khả quan. Kia là mấy cây dây leo vươn cành thật dài, hướng lên không trung giống như muốn kiếm một chỗ dựa vững chắc để leo lên.

Một loại cây khác thân cây màu xanh, phía trên có chút tím, phiến lá thô ráp, gốc cây cứng rắn, có mấy điểm nhỏ li ti giống như là nụ hoa.

Mấy loại cây này Giang Lăng cũng không nhận thức được chúng, không biết là dùng chúng ăn quả như ăn đậu đũa, hay ăn cành lá như cải trắng hoặc là ăn củ giống như khoai tây.

Nhưng có hai loại cây Giang Lăng rất có ấn tượng, đó là cải trắng và rau muống. Nên ăn loại nào đây?

Mấy ngày nay đã ăn cải trắng rồi, hay là hôm nay ăn rau muống đi. Giang Lăng suy nghĩ. Nhưng cuối cùng vẫn không hái rau muống, phải biết rằng rau này mới trồng xuống có hai ngày, nếu lấy ra ăn, sợ là rau trái mùa. Lúc đó Lí Thanh Hà hỏi đến thì phải nói dối bao nhiêu mới ứng phó được nghi vấn của nàng.

Kỳ thực Giang Lăng không biết mình lo lắng hoàn toàn dư thừa. Lí Thanh Hà là người chẳng phân biệt được ngũ cốc, hoa màu. Trước kia đều là tôi tớ làm xong đồ ăn thật tốt rồi bùng lên, nàng chỉ cần biết ăn được hay không là được, nơi nào cần biết loại này mùa nào. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể

đem đồ ăn làm thành thực có thể ăn, đã là tiến bộ rất lớn.

Bởi vì trong không gian không lớn, nên mỗi loại Giang Lăng chỉ trồng vài cây. Dem bảy, tám cây cải trắng nhổ hết nàng lác mình thoát ra khỏi không gian.

Bỏ vào trong bếp lò thêm một ít củi, Giang Lăng rửa sạch rau, rồi cắt thành từng đoạn ngắn. Thấy nồi com đã sôi lên, nàng đem nắp nồi mở ra, giảm bớt lửa, cẩn thận nhìn thấy nồi com đã bốc hơi muốn cạn nước,

có thể dùng đũa đảo đảo, đây lại nắp. Nàng đem củi đang cháy chuyển qua một cái bếp khác.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chuyển nhà

Rau xanh tươi tự nhiên xào ăn là ngon nhất, nhưng Giang Lăng từ ngày đó tiếp nhận nấu com đến nay, cũng không dám áp dụng hành vi phá sản như vậy. Trong nhà lưng còn mang nợ, một đồng tiền hận không thể tính toán ra hai, nơi nào còn tiền đi mua dầu? Nhìn hũ đựng dầu chỉ còn một vòng dưới đáy, Giang Lăng không xào rau mà chuyển sang luộc.

Trước nấu nước, chờ cho nước sôi, tiếp đến cho những cành cải cứng vào trước, châm chước cho ít dầu vào, lại thêm một ít muối thô, bây giờ lại cho lá cải vào, rau hơi đổi màu là vớt ra, như vậy là có thể ăn.

Ở cổ đại rau cải không bị nhiễm hóa chất, ăn uống không phải lo. Nhưng mà ngày ngày ăn, bữa bữa ăn món ăn thiếu dầu, thiếu muối này, làm cho ánh mắt mọi người đều trở nên xám xịt.

Giang Lăng xem rau xanh trong nồi, thở dài một hơi. Nhưng mà coi như tốt đi, ít ra còn có com để ăn. Nếu cho nàng xuyên đến xã hội nguyên thủy, hoặc niên đại có chiến tranh loạn lạc, kia chẳng phải càng bi thảm hơn sao?

Mà hiện tại, chỉ cần nàng có bản lĩnh là có thể kiếm tiền. Nhà nàng nhất định sẽ tốt lên.

Nàng bới một chén com, cho một ít đồ ăn cùng canh, đặt vào một cái khay, đem đến phòng Lí Thanh Hà: "Nướng, ăn com".

"Được". Lí Thanh Hà buông trong tay kim chỉ ra, tiếp nhận đồ ăn, nhìn nhìn, cười nói: "Nhà của chúng ta Lăng Nhi ngày càng có khả năng, đồ ăn xanh mượt, làm thật tốt."

Giang Lăng mỉm cười, không lên tiếng. Nước trong nấu cải trắng, cũng không cần kỹ thuật gì, chỉ cần khi nấu không dậy nắp, tự nhiên xanh mượt. Lí Thanh Hà nói lời này bất quá xem nàng như tiểu hài tử mà dỗ dành thôi.

"Oa! Đồ ăn người làm thế nào? Thế nào mà ăn ngon vậy?" Giang Lăng đang muốn đi ra ngoài ăn com, liền nghe Lí Thanh Hà kêu lên kinh hãi.

"Ăn ngon lắm sao?" Giang Lăng kinh hỉ xoay người lại, xem Lí Thanh Hà.

"Đúng vậy, ngọt ngào, mang theo một chút thơm ngát, hơn nữa thật mềm mại. Lí Thanh Hà lại uống một ngụm canh "Canh này hương vị cũng tốt lắm."

" Ta đi nếm thử " .Giang Lăng cũng không trả lời vấn đề của Lí Thanh Hà , bay nhanh chạy ra cửa phòng thẳng về phòng bếp , cũng quên kêu Giang Đào đi ăn cơm . Bản thân cầm một bát đũa ,gắp chút đồ ăn vào bát , khăn cấp đưa vào miệng . Đại kế phát tài của nàng a , đây là bước đầu tiên .

Rau cải trắng liếc mắt nhìn qua cảm giác cứng cứng , giòn giòn , khi bỏ vào miệng cắn một ngụm đi xuống ,không cần phí sức nhai kỹ , một cổ tư vị trong veo tràn ngập khoang miệng , tư vị này so với kiếp trước Giang Lăng ăn còn tốt hơn nhiều .

Giang Lăng lại chậm rãi uống một ngụm canh , từ từ nuốt xuống , sau lại nhin không được lập tức uống thêm một ngụm - canh này tựa như một đạo trà cực phẩm , tư vị thơm ngát vô cùng , làm cho người ta muốn dừng mà không được .

Ăn quá ngon . Giang Lăng giờ phút này trong đầu trừ bỏ ăn , cũng không có ý niệm thứ hai . Thẳng đến khi nàng ăn sạch đồ ăn và canh trong chén , vẫn còn chưa đã thèm lại muốn thêm một ít , ngoài cửa truyền đến âm thanh của Giang Đào : " Tỷ , cơm làm tốt không ? "

" A ! " Giang Lăng cả kinh , đang trầm mê trong mỹ vị , giật mình tỉnh táo lại . Nghĩ đến ý nghĩ tham lam vừa rồi của bản thân , nếu không phải Giang Đào làm cho bình tĩnh , sợ là muốn đem đồ ăn trong nồi tất cả đều ăn sạch , nhin không được đồ mất , lên tiếng đáp : " Làm tốt , đến ăn cơm đi . " Nói xong cười nhẹ nhàng , chạy nhanh đi lấy thêm bát đũa lại , gắp đồ ăn ngon đưa qua cho Giang Đào .

Giang Đào đang trong giai đoạn phát triển thân thể , toàn là ăn rau luộc , đồ ăn lại ít , giữa trưa ăn cơm giờ đã đói bụng . Cho nên tiếp nhận bát cơm , hỏi qua Lí Thanh Hà đã ăn chưa , không nói hai lời liền ngồi xuống ăn . Nuốt xuống một ngụm đồ ăn , trên mặt hiện lên kinh ngạc : " Tỷ , đồ ăn này là chỗ nào đến ? Ăn quá ngon ! "

" A , hôm nay trên đường cái ta gặp một lão bà bà bán rế . Ăn ngon a ? Lần tới gặp gỡ nàng , ta lại mua . " Giang Lăng xả ra lời nói dối , cũng gắp thức ăn ăn tiếp .

Ăn cơm xong đến phòng Lí Thanh Hà thu thập bát đũa , nhường cho Giang Đào rửa sạch chén . Giang Lăng chạy nhanh đến trong viện , đem rau cải trắng nhỏ lên hết , trở lại trong phòng nàng đi vào trong không gian trồng cải xuống bãi đất trống . Lúc này nàng cũng không quán chặt hay không chặt , chỗ nào có thể trồng nàng đều trồng vô hết.

Ăn xong bữa cơm này , lại phải lo tiếp thức ăn bữa sau , đồ ăn lấy ở đâu đây ? Còn phải chờ mấy cây rau lớn lên . Nhưng nàng không lo , vì đã có không gian sinh trưởng mau , lại còn dư trữ được thức ăn .

Trông xong mấy cây cải , Giang Lăng đem dụng cụ phòng bếp thu thập lại . Lúc này Vương đại nương đã dẫn theo con dâu và hàng xóm đến . Giang Lăng khuyên can , Lí Thanh Hà không động được , trong mắt nàng Giang Lăng chỉ là một đứa trẻ . Cho nên lúc này Vương đại nương đứng ra làm tổng chỉ huy .

Người của Giang gia không nhiều , trước chuyển đồ sang tòa nhà cạnh sườn núi , lúc đi trở về thì đem đồ của Vương gia chuyển về , chính là cả hai nhà cùng chuyển . Các nữ nhân đều lợi dụng thời gian rảnh vệ sinh sạch sẽ . Chờ đem đồ của Vương gia vào trong nhà , tiếp đó đem đồ Giang gia nhát nhát chỉnh lý . Những đồ lặt vặt của Vương gia thì qua ngày sau đến giải quyết .

Người người cùng làm , chỉ lát sau Giang gia đã chuyển hết , an bài thỏa đáng . Ngay cả một cái chổi , một thanh sắt treo màn cũng được chuyển từ nhà cũ sang nhà mới , được đặt trong một góc nhà .

Vương đại nương đi vòng quanh kiểm tra lại một lần , cũng không thấy vấn đề gì , lúc này mới cùng Giang Lăng đỡ Lí Thanh Hà đi qua nhà mới . " Phu nhân , người xem có nơi nào cần chỉnh lý ? Nếu không có chúng ta đây trở về . "

" Không có , người nhanh đi đi . Đa tạ các người , bằng không hai cái hài tử làm sao thu thập tốt như vậy . " Đối với Vương gia hỗ trợ , Lí Thanh Hà thật là cảm kích . Đối tòa nhà là nhà mình tự nguyện . Chuyển nhà nếu người ta không giúp người , cũng là lẽ bình thường .

Cho dù chân nàng không bị thương , Giang Lăng và Giang Đào đều là tiểu hài tử thì làm sao chuyển được tủ và giường . Hiện tại Vương gia chẳng những chuyển giúp đỡ , còn nơi nơi quét dọn sạch sẽ , đồ đạc gì đó đều chỉnh lý chỉnh tề , rèm cửa và rèm cửa sổ cũng đều treo lên tốt lắm . Nhân tình này , nàng ghi tạc trong lòng .

Nghĩ đến đây , trong lòng Lí Thanh Hà rất là cảm khái . Chiếu theo quan hệ , Giang Văn Tự và Trương Lưu Phương là thúc thúc , thăm thăm , mà một nhà Vương đại nương bất quá chỉ là giao tình hàng xóm . Người nhà lại ép trả nợ , kém chút nữa là họ phải lưu lạc đầu đường . Mà một nhà Vương đại nương lại chiếu cố có thêm , ở thời điểm mấu chốt vươn tay ra giúp đỡ . Mặc kệ đôi phòng họ có tâm tư hay không , đều là đã cứu một nhà này .

" Nói vậy làm gì ? Đều là ở cùng một thôn , giúp đỡ nhau là việc phải làm . " Vương đại nương cười nói : " Ta đây đi về trước , có việc gì phải tiêu công từ qua kêu một tiếng là được . "

Ra cửa , Vương đại nương phân phó nhóm con dâu các nàng đi về trước , liền hướng về Giang Lăng trong phòng vẫy tay : " Giang cô nương , người ra đây . "

Giang Lăng buông quần áo đang thu dọn xuống , bước ra ngoài , cười nói : " Đại nương , hôm nay thật là cảm ơn các người . "

" Đứa nhỏ này , giống nương của người , thật là khách khí . " Vương đại nương kéo Giang Lăng đến chỗ đất trồng rau , nói : " Mấy cây rau này , hôm nay chính là của các người . Ta thấy nương người mỗi ngày đều đi mua đồ ăn , rất là tiêu tiền . Biết là nói lời không xuôi tai , nhưng mà như vậy sẽ khó qua ngày . Chúng ta nơi này nhà nào không trồng một ít rau củ ăn ? "

Người đó , lúc rảnh cũng nên học trồng một ít rau . Mặc kệ như thế nào cũng tiết kiệm được chút tiền . Bằng không , người làm ở tù lâu kia vất vả một tháng , kiếm được năm mươi đồng đều đổ vào mua đồ ăn hết . "

Nói xong , Vương đại nương lôi kéo Giang Lăng ngồi xổm xuống bên cạnh đất trồng rau , chỉ vào luống rau nói : " Đây là rau hẹ , thời điểm người ăn đừng có nhổ cả gốc , dùng dao cắt phía trên là được , qua một thời gian là nó lại mọc ra ;

Đây là rau diếp , lá cùng cành đều có thể ăn , đem phần vỏ dày tước ra là có thể ;

Còn đây cây đậu nành , bây giờ chưa có nở hoa , các người nếu không có đồ ăn , có thể ngắt đợt non ăn , sau nó sẽ mọc ra đợt mới , cũng không chậm trễ việc đậu trái , nhưng mà qua tháng nở hoa rồi thì không ngắt đợt được nữa . "

" Còn loại này thì sao ? " Giang Lăng nghe xong cảm thấy thật mới mẻ , nằng thật không biết theo đất trồng rau lại có nhiều chú ý như vậy .

Vương đại nương theo tay Giang Lăng chỉ mấy loại rau , cười nói : " Cái loại này mới trồng xuống không lâu , còn chưa ăn được . Người có rảnh đến nhà của ta ngồi , ta lại hảo hảo nói cho người nghe . Hôm nay đã trễ , ta phải đi trở về . "

Giang Lăng nhìn trời không sai biệt lắm , đã sắp tối . Vợ đưa tiễn Vương đại nương ra cửa . Quay đầu lại thấy sương mù chạng vạng trên mặt hồ , xanh xanh rừng trúc gió nhẹ đưa , phát ra âm thanh " sần sật " , phía đất trồng rau có một vài côn trùng kêu vang " chiêm chiêm " , ven hồ cách đó không xa ngẫu nhiên có vài tiếng ếch kêu " ộp ộp " . Bên phòng Li Thanh Hà cửa sổ mở ra chiếu lên ngọn đèn màu da cam ấm áp . Trong phòng bếp là tiếng " phách phách " âm thanh của Giang Đào chế củi . Giang Lăng thỏa mãn , thở dài một hơi , trong lòng bỗng nhiên tràn ngập ý chí chiến đấu .

Ruộng tốt ngàn khoảnh , không bằng có một kỹ năng trong người . Có dị năng không gian , như vậy có một nơi tránh mưa cản gió . Nàng nhất định có thể ở nơi Đại Đường thịnh thế này khai sáng ra đất trời riêng của mình , làm cho bản thân cùng người nhà sống qua những ngày giàu có , hạnh phúc .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: câu cá

Sáng sớm hôm sau , Giang Lăng bị tiếng chim hót véo von đánh thức . Nàng chậm rãi ngồi dậy thay đổi xong quần áo , chải đầu tóc gọn gàng rồi đẩy cửa đi ra ngoài . Một cổ ướt át , tươi mát , mang theo hương thơm của hoa theo không khí phả vào mặt nàng .

Đi đến trong viện , những cây rau tối hôm qua nàng dùng nước trong không gian tưới lên , hôm nay đã trưởng thành một ít , tinh thần phần khởi vươn thẳng lên trong nắng sớm , phô trương vẻ đẹp xanh biếc , trên lá cây còn đọng lại vài giọt sương trong suốt , lúc này lá cây giống như được rửa qua một lần xanh càng thêm xanh .

Mà lúc này nước trong hồ bị mặt trời chiếu vào , bốc hơi lên mờ ảo , nước hồ trong xanh , màu lam của mặt nước hòa với màu lam của bầu trời , làm cho người nhìn vào không còn phân biệt được đâu là nước , đâu là trời .

Trong hồ có một con cá nhỏ nhảy mạnh lên , tạo nên những vòng sóng gọn lắt tắng . Giang Lăng nhìn xem đến trầm mê , chợt nghe " Riu rít " , một tiếng chim thanh thúy từ sau núi truyền đến .

Nàng đang muốn quay trở lại , lại nghe trên mặt hồ xôn xao một tiếng , một cái thuyền nhỏ không biết từ khi nào trong sương mù đi ra . Người trên thuyền cầm một cái lưới đánh cá , hướng trên hồ tát một cái , giống như là đang ở đó bắt cá .

Cá !

Giang Lăng đang chìm đắm trong cảnh đẹp , từ trong lẳng mạn trở về hiện thực , ánh mắt sáng ngời nhìn về phía mặt hồ .

Nàng thế nào đã quên , có nước liền có cá ! Hiện giờ nhà nàng ở cạnh bên hồ , như vậy chẳng phải ngày nào cũng có cá ăn hay sao ?

Giang Lăng thuộc tuýp người hành động , nói là làm liền . Nàng đi vào phòng bếp lấy ra một con dao , mở cửa viện , đi đến trúc tùng kế bên hồ , chọn một cây trúc to bằng ngón tay , thân trúc đều , nàng lấy dao chặt xuống .

" Giang cô nương , sớm a ! " Người trên thuyền nghe được tiếng vang , một mặt cho thuyền tới gần bờ hồ , một mặt hướng về Giang Lăng chào hỏi .

Giang Lăng quay đầu lại nhìn , thì ra đây là con trai thứ tư của Vương đại nương , ngày hôm qua chuyển nhà đã có gặp qua . Tức thời cười nói : " Nguyên lai là tử ca a , người thế nào sáng sớm đã đánh cá , thu hoạch thế nào ? "

Vương gia lão tứ là người có nước da ngăm đen , khoảng hai mươi tuổi , nhìn cũng rất thật thà " Chị dâu người không phải sắp sinh đứa nhỏ sao , ta bắt cá bồi bổ cho nàng . "

Nói xong chờ thuyền lại gần bờ , hắn liền xách theo một cái thùng gỗ nhảy thẳng lên bờ . Đem thuyền nhỏ cột vào cây liễu xong , hắn mới lấy từ trong

thùng ra một con cá khoảng hai cân đưa cho Giang Lăng . " Hôm nay vận khí tốt , bắt được ba bốn cân cá . Đây , cho người , cầm lấy , đừng ngại nhỏ . "

Giang Lăng vội vàng xua tay : " Điều này sao được , người mau cầm lại đem về nhanh cho tẩu tử ăn đi . Lại nói , người nhà người nhiều , bao nhiêu cá này cũng không đủ ăn a ! "

Nói xong quơ quơ sào trúc " Cho người con cá , không bằng cho người cần câu . Ta câu thử xem , chính mình câu được cá không . Nếu ta câu không thấy , xin từ ca phiền toái chỉ dạy cho ta thế nào câu được . "

" Đứng là cô nương trong nhà dòng dõi thư hương . Thật là có học vấn a ! " Vương lão tứ nghe Giang Lăng nói một câu văn vẻ , cũng không hiểu lắm , tán thưởng một câu . Thấy Giang Lăng không muốn nhận cá , cũng không kiên trì , đem cá ném trở lại trong thùng , nhìn sắc trời nói : " Được rồi , một lát ta còn phải đi lên trấn trên làm việc , phải trở về . Nếu người còn muốn học câu cá , buổi tối đến trong nhà tìm ta . "

Nói xong lại chỉ chỉ vào thuyền nói : " Lúc trước chúng ta ở nơi này , nên làm chiếc thuyền bắt cá . Bình thường trong thôn cũng không có người dùng đến , nhưng cũng có lúc có mấy tiểu tử choai choai vùng trộm chạy ra hồ chơi , nếu thuyền lật vào trong nước là nguy rồi . Các người có rảnh thì trông chừng bọn nhỏ , đừng cho họ làm loạn . Còn có đệ đệ người , cũng xem chừng cẩn thận , đừng để đến gần mép nước . "

" Tốt . Chúng ta sẽ chú ý . Từ ca đi thông thả . " Thấy Vương lão tứ đã quay người hồi thôn , Giang Lăng nhìn xem sào trúc trên tay , giờ giờ lên mi , xong lại đem các nhánh nhỏ tước xuống hết , cũng trở về sân .

" Lăng Nhi , sao người thức sớm vậy ? "

Lí Thanh Hà tay chống quai trượng từ trong phòng bước ra , thấy Giang Lăng cầm sào trúc từ ngoài đi vào thì ngạc nhiên : " Người lấy sào trúc làm gì ? "

" Câu cá " Giang Lăng vội buông đồ trong tay ra , đi lấy nước cho Lí Thanh Hà rửa mặt . Sân này không có giếng nước . Vại đựng nước hôm qua Vương gia lão tam đã chuyển qua giúp họ . Tối qua tắm rửa đã dùng hơn phân nửa , hiện thời không còn nhiều lắm . Giang Lăng nhìn hai cái thùng do Vương đại nương cứng rắn muốn lưu lại cho nhà mình , cười cười . Nàng đưa ngón tay vào vại đựng nước , nước trong không gian theo ngón tay chảy vào , chỉ chốc lát sau đã đầy .

Giang Lăng mức nước đưa ra ngoài cho Lí Thanh Hà , xong lại lấy một cái cuốc đi ra ngoài vườn rau đào đất .

" Tỷ , người làm gì vậy ? " Giang Đào xoa xoa mắt , từ trong phòng đi ra .

" Bắt mấy con giun , câu cá . " Giang Lăng cuốc một cuốc , liền thấy hai ba con giun , vội vàng lấy hai nhánh cây nhỏ làm đũa gấp giun bỏ vào cái chén bể . Kiếp trước lúc ông nội còn sống , nàng thường đi câu cá cùng ông , lúc đó thường là do vệ sĩ chuẩn bị mỗi câu . Bất quá nàng cũng nghe lão gia từ cùng người khác nói chuyện , câu cá dùng giun làm mồi câu là phương pháp phổ biến nhất . Lúc này tuy là nhìn hình dáng con giun thấy ghê ghê , nhưng mà vấn đề sinh tồn của cả nhà , Giang Lăng không có biện pháp giả thực nữ ngại này sợ kia .

Bắt xong mấy con giun , Giang Lăng hỏi xin Lí Thanh Hà một dây chỉ chắc chắn , cùng một cây kim khâu . Dùng kẽm bẻ thành lưỡi câu , cột vào chỉ thêu , đem cột vào sào trúc , một cái cần câu giản dị liền làm xong tốt lắm .

Giang Lăng đem cần câu và một cái thùng ra khỏi nhà , hướng về bờ hồ , kiếm một chỗ yên tĩnh , đem giun móc vào lưỡi câu , buông cần xuống nước .

Kiếp trước sở dĩ Giang Lăng nguyện ý cùng lão gia từ đi câu cá , là vì nàng phát hiện câu cá cũng là một cách luyện công tốt . Tìm một địa phương không có người quấy rầy , một người ngồi xuống , buông cần , sau đó tiến vào trạng thái điều tức , làm cho bản thân tận lực cùng thiên nhiên dung hợp , thân tĩnh , ý tĩnh , lòng yên tĩnh , thiên nhiên hợp nhất . Ở trạng thái như vậy , người cho dù nhắm mắt nhưng cũng có thể cảm giác được bên người từng lá cây , ngọn cỏ , côn trùng , con cá

Cho nên Giang Lăng kiếp trước nhiều điều không hiểu , nhưng mỗi lần câu đều là người câu được nhiều cá nhất . Vì duyên cớ này nên lão gia từ rất thích mang nàng theo đi câu , có thể hướng mấy ông bạn già khoe thành tích cháu gái mình .

Nhưng mà sau này lão gia từ qua đời , nàng liền xuất ngoại , từ đó cũng không còn câu cá nữa .

Không thể tưởng tượng được , xuyên không đến cổ đại , loại hình giải trí này giờ đã thành thủ đoạn mưu sinh của nàng .

Giang Lăng thở dài một hơi , đem thượng vàng hạ cám trong trí nhớ vứt bỏ , bình tâm tĩnh khí bắt đầu điều tức .

Gió nhẹ nhàng thổi qua bên người , cỏ nhỏ , mặt hồ cũng vì vậy mà lay động , khơi dậy tầng tầng gợn sóng . Xa xa có cá nhảy lên mặt nước , gần đó có con tôm nhỏ bơi qua bơi lại Giang Lăng cảm nhận động tĩnh xung quanh mình , chính là tinh thần đang yên tĩnh , bỗng nhiên cảm thấy ngón tay một trận chớp lên , nàng vội vàng mở mắt ra , lúc này đã cảm giác được trên tay nặng nặng , chờ cho dây câu bị kéo xuống , nàng biết con cá này đã ăn mồi , cũng không sót ruột , nhường cho nó ở trong nước bơi một lúc , cảm giác được nó rút cục cũng vô lực , đến lúc này mới kéo cần lên . Hướng trên bờ bỏ xuống , một con cá chép nặng gần hai cân bị quăng trên cỏ .

Giang Lăng vội vàng buông cần câu , tiến lên đem cá bắt được bỏ vào trong thùng nước.

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi , Giang Lăng thật cao hứng , quyết định lại câu tiếp , phải câu thêm mấy con nữa . Trong không gian có một hồ nước , nếu có thể bỏ mấy con cá vào , thời điểm muốn ăn liền bắt ra , chẳng phải thật là tiện lợi hay sao ? Lại nói trong đó trông ra cái trắng mỹ vị như vậy , có phải hay không nuôi cá lại càng ăn ngon ?

Hồ này rất lớn, người trong Thanh Sơn thôn lại không nhiều, cũng có những người bận việc làm ăn, nên chỉ có nhân hạ như Vương tứ ca mới đến đây bắt cá, vì vậy cá ở trong hồ nhiều lắm. Hơn nữa kỹ thuật câu cá của Giang Lăng xem như thành thạo, nửa canh giờ nàng đã câu được bốn năm con cá. Cho đến khi câu được một con cá lớn, kim câu làm thành lưới câu không chịu được sức nặng của nó, rớt cục con cá liền lôi luôn cả cần chạy mất, Giang Lăng lúc này mới đắc thắng trở về.

Bắt quá trước khi về nhà, nàng chỉ để lại trong thùng hai con, còn lại nàng đều cho hết vào hồ nước trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Làm công ở tử lâu

"Trời ạ, nướng, nướng, người mau ra đây xem a! Tỳ tỳ câu được hai con cá lớn về." Giang Lăng về nhà, vừa buông thùng nước xuống, Giang Đào liền kêu to lên.

"A, phải không, để ta nhìn xem." Không đợi Giang Lăng lên tiếng, Lí Thanh Hà liền chống quai trượng từ trong phòng đi ra.

Nhìn đến hai con cá trong thùng, nàng cũng hưng phấn giống như Giang Đào "Lúc này có thể có cá ăn". Nói xong còn không quên khen ngợi Giang Lăng một câu: "Lăng Nhi, người thật có khả năng."

"Đúng vậy, đúng vậy, tỳ tỳ, người quá lợi hại." Giang Đào hét lên "Tỳ, người dạy ta câu cá đi!"

"Được, suốt ngày đọc sách, đối với thân thể cũng không tốt, thỉnh thoảng làm chút việc cũng không sai." Giang Lăng cười nói: "Chờ ta mua gạo về nấu cơm xong, ta sẽ dạy người."

Lí Thanh Hà thấy trước mặt đồ ăn mặn, đồ ăn chay đều có, lúc này mới nhớ đến nhà đã hết sạch gạo, liền chạy nhanh về phòng lấy mười đồng tiền đưa cho Giang Lăng. Cũng nói vị trí sạp bán gạo ở trấn trên cho Giang Lăng biết.

Cầm tiền ra cửa, Giang Lăng không đi trấn trên, mà là thẳng đến nhà Vương đại nương. Kiếp trước không phải quan tâm dầu, muối, củi, gạo. Kiếp này có một gia đình cần phải lo, Giang Lăng lúc nào cũng suy nghĩ làm sao tiết kiệm được tiền.

Tuy rằng tiền là vật ngoài thân, xài hết thì lại kiếm, nhưng trên lưng còn mang nợ, mà phương pháp kiếm ra tiền đều không có, đành phải tiết kiệm từng chút một.

Giang Lăng đến nhà Vương đại nương, không vì cái gì khác, chỉ vì mua gạo. Nàng nghĩ người trong thôn có ruộng sản xuất, lương thực ăn không hết, tự nhiên là muốn bán đi. Bọn họ bán cho tiệm gạo, nàng lại đến tiệm gạo mua trở về, này không phải là không công kiếm tiền lời cho tiệm gạo hay sao?

Lại nói, quê nhà hương thân, còn có Vương đại nương giúp đỡ, nàng mua gạo này có lợi chứ không hại.

Đến nhà Vương đại nương, nàng vừa nghe xong ý tưởng này của Giang Lăng, liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Cô nương đây mới gặp qua ngày đã giỏi như vậy. Chúng ta là người nghèo, trên tay không thể buông lỏng, một đồng tiền thừa cũng không xong, phải biết tính toán tỉ mỉ."

Lại nói: "Nhà của ta ruộng không nhiều lắm, người cũng không ít, lương thực cũng vừa đủ ăn. Nhưng mà không quan hệ, trong thôn này có mấy nhà ruộng nhiều mà người lại ít, bình thường còn có lương thực bán cho sạp gạo đi, người đi mua như vậy họ càng cao hứng. Vừa vặn cách nhà của người không xa, nhà Lưu Đại Hoà trong nhà còn có lương thực, ta mang người đi."

"Lưu Đại Hoà?" Giang Lăng nghe đến tên người này, nhớ đến Vương đại nương từng nhắc đến nhà này muốn cùng nhà mình kết thân, ngừng chân một chút, nói: "Cái kia ta đi thật không tiện."

Vương đại nương nhìn bộ dáng khó xử của Giang Lăng, gạt mình tính ngộ, vỗ tay nói: "Xem ta hồ đồ này, quả thật người đi không tiện đi, làm cho người lo lắng rồi." Nói xong nhìn hai tay Giang Lăng trông tròn, Vương đại nương vỗ nhà lấy theo một cái túi, nói: "Đi thôi, người đi về trước, ta giúp người mua gạo về nhà, như vậy không cần chỉ có năm gạo mà chuyển tới chuyển lui. Nhưng mà người muốn mua kê hay là gạo đã giã sạch?"

"Mua gạo giã tốt đi." Giang Lăng đem tiền đưa cho nàng, lại nói: "Đại nương, con chó nhỏ kia hiện tại ta ôm nó về đi."

"Được". Vương đại nương nói xong hướng về phòng kêu "Hoa nhỏ". Chó nhỏ kia liền chạy đi ra, phía sau còn có thêm hai con chó nhỏ khác. Mà lão hắc không biết đã chạy đi đâu.

"Trở về". Vương đại nương hướng hai con chó nhỏ kia phát phát tay, ôm lấy hoa nhỏ đưa cho Giang Lăng. Giang Lăng nhìn nó cũng sạch sẽ, vươn tay nhận lấy. Hoa nhỏ mở to đôi mắt đen nhánh, ngoan ngoãn ghé vào lòng Giang Lăng không ẩm, cũng không náo động.

Hai người cùng nhau đi đến sườn núi, Vương đại nương theo hướng nhà Lưu gia mà đi, Giang Lăng ôm con chó nhỏ, một mình bước nhanh về nhà.

Qua không bao lâu, Vương đại nương thuận lợi đem theo một túi gạo vào sân, phía sau còn có một người phụ nữ đi theo, vừa đi vừa cắn hạt dưa.

Người phụ nữ kia khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao cao mạnh khoẻ, mặc quần áo tơ lụa hơi cũ, sắc màu đỏ tươi. Người đó da hơi đen, còn trát thêm một lớp phấn, trên đầu trâm cài là hai đóa châu hoa. Xem ra không giống nông phụ trong thôn.

"Đại nương, nhanh như vậy?" Giang Lăng đang giặt quần áo, thấy hai người tiến vào, liền rửa sạch tay, đi qua nhận lấy bao gạo trên tay Vương đại nương.

"Việc nhỏ mà, vô cùng đơn giản." Vương đại nương cười, chỉ vào phía sau, người phụ nữ kia đang muốn nói chuyện, người đó lại nhìn Giang Lăng từ trên xuống, nói: "Đây là Giang gia vị cô nương kia?"

"Đúng vậy, đừng nhìn Giang cô nương tuổi còn nhỏ, nhưng mà rất giỏi đó. Nương của nàng bị thương ở chân, hiện tại trong nhà trong ngoài đều là nàng thu xếp đó." Vương đại nương cười nói.

Phụ nhân kia lại đánh giá Giang Lăng, khinh thường bĩu môi, cũng không đợi người ta mời, đi thẳng đến giữa nhà, bản thân nhìn quanh hết vật dụng trong nhà, đột nhiên lùi về sau phun ra một xác hạt dưa "Phốc", một tiếng ói ra, cười lạnh.

"Ta còn tưởng rằng dòng dõi thư hương là cái gì rất giỏi đâu, hiện thời xem ra cũng không có gì hơn cái này, chỉ là một cái danh mục nát, còn lên mặt giỏi giang cái gì". Nói xong xoay qua phía Vương đại nương lớn tiếng nói: "Đi thôi." Liền lác mông đi ra sân.

"Đây là nữ nhân nhà Lưu Đại Hoà, luôn luôn hỏi ta vì sao mua gạo, ta bắt buộc dĩ đành phải nói mua giúp các người, nàng liền muốn đi theo nhìn xem, không nghĩ đến là như vậy. Thực sự là xin lỗi." Gặp phụ nhân kia vô lễ như thế, Vương đại nương thấy sắc mặt Giang Lăng không dễ xem, xấu hổ đứng nơi đó, ngượng ngùng hướng về nàng giải thích.

Giang Lăng biết phụ nhân nhà Lưu Đại Hoà cầu hôn không thành mất hết mặt mũi, trong lòng không thoải mái, liền mượn cơ hội này trào phúng hai câu.

Nàng vốn không cùng loại thôn phụ này cùng chung kiến thức, cũng nể mặt Vương đại nương đã mang nàng đến, càng lười so đo. Cho nên gặp Vương đại nương xin lỗi, lờ đễnh cười cười: "Không có việc gì."

Nhưng mà, vừa rồi cái loại ánh mắt khinh thường này, kiếp trước nàng chưa cảm thụ qua. Không nghĩ đến vừa xuyên không đến Đường triều, lại bị một cái thôn phụ tự cho là có tiền, khách sáo tặng cho. Xem ra là phải nỗ lực phấn đấu a!

Mọi người có câu chân lý: "Có cái gì cũng được nhưng đừng có bệnh, không có gì cũng được nhưng đừng không có tiền!"

"Vương đại nương đến? Vào nhà ngồi chơi đi" Lí Thanh Hà nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, chống quai trượng từ phòng đi ra.

"Không xong, trong nhà còn một đống việc." Vương đại nương cười khoát tay, nhận lại cái túi Giang Lăng đưa, rồi cáo từ ra về.

Ngày thứ hai chính là ngày hứa đến tửu lâu làm việc, Giang Lăng ăn qua điểm tâm, đem bản thân hóa trang một phen, liền đi Vị Hương Cư.

Giang Lăng kiếp trước ở nước ngoài đã dưỡng thành thói quen đúng giờ, cho nên đến cửa tửu lâu hoàn toàn đúng ngay giờ Tý sơ khắc, tức là chín giờ sáng ở hiện đại.

"A Phúc ca, sớm!" Giang Lăng nhìn đến A Phúc một bên đánh ngáp một cái, một bên bỏ khối gỗ chặn cửa xuống, nàng lễ phép chào hỏi.

"Tiểu tử người, chính là làm việc như vậy? Người xem hiện tại là giờ nào? Trễ như vậy mới đến? Chúng ta từ lúc vô làm đến nay, lúc nào mà không đến nơi này thủ sẵn mở cửa?" A Phúc vừa thấy Giang Lăng, nhất thời không ngủ gà ngủ gật nữa, trừng mắt sáng như sao, mở miệng mắng.

"Không phải mới là giờ Tý sơ khắc sao? Ngày đó Lưu chương quỹ rõ ràng có nói giờ này bắt đầu làm việc. Lại nói, không phải người mới vừa mở cửa sao? Không mở cửa ta đến sớm cũng vô dụng." Giang Lăng tự nhiên bị mắng, A Phúc này, ngày đó nàng không có đắc tội với hắn đi?

"Lại dám cãi bướng? Lại dám cãi bướng?" A Phúc gặp Giang Lăng cãi lại, một cước đạp đến. Giang Lăng làm sao để cho hắn đá mình, không đá trả lại đã là tốt cho hắn rồi. Cho nên một cước này của A Phúc đạp vào khoảng không, thân hình mập mạp lao đảo suýt té.

Lúc này A Phúc đã bị chọc giận. Hắn vốn béo, tức giận lên thờ phỉ phò: "Hảo tiểu tử, còn dám trốn. Ta nhìn ngươi không muốn ở chỗ này làm, có muốn làm thì đứng yên ở đó, cho lão tử hảo hảo đá ngươi một cước."

Xem A Phúc bộ dáng cùng lời nói vô cùng bại hoại, Giang Lăng trong đầu loé linh quang, bưng tỉnh đại ngộ: A Phúc đây là ma cũ bắt nạt ma mới a! Phóng chừng những người mới đến đây đều bị hắn bắt nạt như vậy, làm cho mọi người đều sợ hãi. Như vậy những ngày sau này, trừ Lưu chương quỹ, thì hắn chính là lão đại rồi.

Giang Lăng kiếp trước là loại người nào? Đời này tuy là xuyên vào một cái nhà không hay ho, bản thân lại là một tiểu nha đầu nhưng trong khung ngao khí vẫn giống nhau, nơi nào cho bọn a miêu a cầu khi dễ. Nàng ngẩng đầu nhìn A Phúc, cười lạnh một tiếng, định nói chuyện, bỗng nhiên nhìn đến ngõ nhỏ gần cửa hàng có một bóng dáng mập mạp đang di chuyển đến, đây không phải Lưu chương quỹ thì còn ai?

Nhìn đến Lưu chương quỹ, Giang Lăng nghĩ ra một ý hay, đối với A Phúc nói: "Ta nghĩ làm trong này hay không, không phải là do ngươi định đoạt,

hay là người nghĩ người so với Lưu chương quỹ còn lợi hại hơn ? "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: A Phúc

A Phúc không biết Lưu chương quỹ đang đi hướng về hán ngày càng gần .Nhìn Giang Lăng bộ dáng không phục , hán thở hổn hển , la càng lớn : " Tiểu tử , đừng có tưởng chương quỹ cho người làm ở đây là có thể . Ta nói cho người , nếu A Phúc ca ta mà nhìn người không vừa mắt , người ở trong này là không được , sáng mai mi phải cắt đi !"

Giang Lăng đem cổ co rúm lại , mở to đôi mắt trong suốt vô hại , đáng thương mà sợ hãi nói : " A aA Phúc ca , nói như vậy , chương quỹ xem ta thuận mắt còn không được , phải cho người xem thuận mắt mới được sao ? Người so chương quỹ còn muốn lợi hại hơn ? "

" Hắc hắc , người mình bạch là tốt rồi ! " Gặp Giang Lăng trẻ nhỏ dễ dạy , A Phúc cười híp mắt , đi đến vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Giang Lăng : " Người nếu hôm nay không muốn bị đánh , cũng dễ dàng thôi , hàng tháng thời điểm lĩnh tiền công , xuất ra mười đồng đưa cho A Phúc ca giúp người bảo quản . " Nói xong sắc mặt biến đổi mạnh , cắn răng trừng mắt nói : " Bằng không , người chờ bị đánh đi , rồi lại bị đuổi đi thôi . "

" Vậy.... .. có phải trước kia tiểu nhị đều phải giao ra số tiền này ? " Giang Lăng sợ sệt lùi một bước , nhìn A Phúc nom nớp lo sợ hỏi .

" Đó là đương nhiên . " A Phúc ngẩng đầu hừ một tiếng , tới gần một bước , vươn nắm tay thật lớn quơ quơ trước mặt Giang Lăng " Thấy không ? Không giao chỉ có thể ăn đòn "

" Người , người không sợ ta nói cho chương quỹ biết ? " Giang Lăng lại lui về sau hai bước , mắt to chớp chớp hai cái .

" Ta nhìn người không ăn mấy đòn là không biết lợi hại ! " A Phúc cắn răng nói xong , cấp tốc phóng lại , tay trái muốn túm lấy áo Giang Lăng , tay phải vung quyền chuẩn bị đánh . Cũng không nghĩ đến Giang Lăng tựa như là bị trượt chân , té ngã xuống , hoàn toàn tránh được hai tay của A Phúc , miệng lại hô to : " A , đau chết mắt , đau chết mắt . "

" Dừng tay ! " Phía sau lưng A Phúc một tiếng gầm vang lên . A Phúc xoay người vừa thấy , nhất thời sợ đến hồn vía bay mất -- Lưu chương quỹ thế nhưng đứng ở sau lưng hán . Trọng yếu nhất là , không biết đã đứng được bao lâu .

Lưu chương quỹ bình thường phải giờ Tỵ hai khắc mới đến trong tiệm , nhưng mà mấy hôm nay trong tiệm sinh ý không tốt , ở nhà không yên , cho nên hôm nay liền tới sớm một chút . Cũng không nghĩ xa xa nhìn thấy A Phúc và tên tiểu nhị mới đây đưa không rõ , đi đến gần bên thì nghe được A Phúc nói năng hùng hồn , nhất thời tức giận nói không ra lời .

Lúc này thấy A Phúc còn muốn động thủ đánh người , chạy nhanh quát bảo ngưng lại .

Thở hổn hển hai hơi , Lưu chương quỹ lay động ngón tay chỉ về a Phúc , cười lạnh một tiếng : " Lớn gan A Phúc , người được a ! So với ta càng lợi hại a ! Từ lâu này muốn dùng ai , ta nói không tính , người nói mới tính , từ lâu này người mới là lão đại , rất giỏi a !

Khó trách , mấy cái tiểu nhị đến đây làm không được bao lâu thì người ta lại muốn đi , nguyên lai là người ở đây chỉ tay tác quái . Trong tiệm có người như vậy , khó trách sinh ý của ta càng ngày càng kém . "

Nhớ đến sinh ý quanh quẽ , Lưu chương quỹ rốt cục cũng có chỗ đem hòa vượng trong lòng phát ra . " Người người cắt cho ta , tháng này tiền công , một đồng tiền cũng đừng mong nghĩ lấy , lập tức cắt ngay cho ta . "

A Phúc nghe xong lời này , ngây người ngẩn ngơ , đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ , trong phòng liền chạy ra một người , hơn năm mươi tuổi , gương mặt tròn tròn , mặt mày cùng A Phúc có năm sáu phần giống nhau .

Hán vừa ra khỏi cửa liền "phách " một bạt tai đánh vào mặt A Phúc , đem A Phúc đánh cho sững sờ , che một bên mặt nói : " Thúc thúcngàingài đánh ta"

Nam tử kia cũng không để ý đến hán , xoay người lại đối với Lưu chương quỹ cúi đầu khom lưng : " Chương quỹ , chương quỹ , xin ngài bớt giận .Đều là ta không tốt , quản lý đưa nhỏ này sơ sài , cứ thể làm cho hán phạm sai lầm như vậy .

Chương quỹ người xem như vậy có được không ? Ta bắt hán đem tiền trước kia thu được đều lấy ra hết , tháng này tiền công cũng không được nhận , xem như trừng phạt . Chỉ cầu chương quỹ xem mặt mũi của ta , không cần đem hán đuổi đi ra .

Hiện tại trong tiệm cũng đang thiếu người , A Phúc lại quen tay quen chân , bình thường rửa rau , cắt thái , rửa chén làm được cũng không sai , khiến cho hán hảo hảo làm việc để chuộc tội , người thấy có được không ? "

Lưu chương quỹ lúc này mới đem hơi thở điều hòa lại , hán mặt trầm xuống , nhìn chăm chăm A Phúc một hồi lâu , nhìn đến khi trong lòng A Phúc sợ hãi

, thần sắc kích động cúi đầu, lúc này mới quay sang nam tử kia, giọng điệu hòa dịu nói: " Lão Trương, ta mở từ lâu này người liền đi theo ta, có thể nói ở từ lâu này người là người làm lâu năm nhất. Người cũng biết lão Lưu ta một nhà già trẻ đều dựa vào từ lâu này kiếm cơm ăn."

Hiện thời ở đối diện mới mở ra hai từ lâu lớn, đồ ăn mới, hương vị lại ngon, sinh ý của chúng ta ngày càng giảm. Người khác mở từ lâu, người khác đồ ăn ngon, ta không có biện pháp, ta cũng không làm chủ được, ta chỉ có thể giương mắt nhìn."

Nói tới đây, Lưu chương quỹ kích động đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào ngực bản thân, cao giọng nói: " Nhưng cái từ lâu này, nó là của ta, là của ta! Dùng người nào, làm chuyện gì là lão Lưu ta định đoạt!" Hắn lay động ngón tay chỉ vào A Phúc nói: " Vậy mà người xem xem, tiểu tử này nói nhà từ lâu này là do hắn định đoạt! Nói lời nói của lão Lưu ta không hữu dụng bằng lời của hắn!"

Người nói một chút, nếu đôi là người làm chương quỹ, ở nhà mình, trên đất của mình, xem người làm sao dễ dàng tha thứ cho một tên tiểu nhị nhỏ nhò đi đến trên đầu người mà thái phân, ở trên đầu người mà tác quái tác quái? Ta như thế này không phải là muốn tiểu nhị a, mà là ta thỉnh tô tông về."

" Chương quỹ" Lão Trương nghe xong lời này rất là xấu hổ, miệng nhu nhu không nói ra lời.

Lưu chương quỹ bình ổn lại cảm xúc, nhìn nhìn lão Trương, rốt cục thở dài một hơi, phát phát tay, về mặt mỗi mặt: " Ai... quên đi. Lão Trương người thế này cũng đã theo ta nhiều năm, người đã vì cái này cái nọ mà cầu tình, mặt mũi này, ta không thể không cấp. Nhưng mà ta nói trước: sau này như thế nào còn phải nhìn biểu hiện của hắn. Nếu hắn ở trong tiệm vẫn khi dễ người nhỏ yếu, tác quái tác quái, người cũng đừng trách ta không nói tình cảm." " Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, sau này ta sẽ quản giáo hắn thật tốt. Nếu hắn lại như vậy, không cần chương quỹ nói, ta lập tức khiến hắn phải rời đi." Lão Trương liền thanh đáp, nói xong vỗ vào đầu A Phúc: " Còn không mau quỳ xuống nhận sai?"

A Phúc cũng là người cơ trí, hắn biết việc này một khi đã truyền ra ngoài, hắn đừng có mong mà ở trần này kiếm được việc làm. Cho nên lão Trương vừa nói, hắn liền không chút do dự quỳ xuống: " Thực xin lỗi, chương quỹ, ta sai lầm rồi. Ta không dám có lần sau nữa."

" Hừ!" Lưu chương quỹ tựa hồ khí giận còn chưa tiêu, trong lỗ mũi hừ một tiếng, nhắc chân tiến vào trong từ lâu.

" Đứng lên đi." Lão Trương chỉ tiếc rên sát không thành thép, trừng mắt liếc nhìn A Phúc một cái: " Sau này lại làm chuyện không có tiền đồ này, không cần chương quỹ nói, chính người chủ động rút cho ta."

" Sẽ không hồ đồ, sẽ không hồ đồ." A Phúc cũng biết là thúc thúc giả vờ giả vịt làm cho Lưu chương quỹ xem, liên tục cao giọng bảo đảm, phui tay từ trên đất đứng lên.

" Chạy nhanh đi vào làm việc!" Lão Trương nhẹ nhàng đáp a Phúc một cước, quay đầu nhìn Giang Lăng một cách sâu sắc, liếc mắt một cái, xoay người vào cửa.

" Giang Đào kia, vào đi." Lưu chương quỹ ở bên trong kêu lên.

Giang Lăng biết ở cổ đại là không dễ dàng đem tên cho nói người khác biết, cho nên ngày đó ký tên lên hiệp ước, đã ký lên tên Giang Đào. Lúc này thấy kêu tên, lên tiếng bước vào.

" Trước đem mấy cái bàn ghế lau chùi sạch sẽ, quét dọn một lượt từ lâu. Sau đó đem tên mấy món ăn học thuộc lòng. Người biết chữ, vừa vận khởi măt công ta." Lưu chương quỹ tuy rằng sáng sớm bị A Phúc chọc giận, trong lòng khó chịu, nhưng đối với người đọc sách vẫn kính trọng, đối với Giang Lăng coi như ngôn ngữ hòa nhã, xuất ra một quyển sách nhỏ đưa cho Giang Lăng.

" Dạ" Giang Lăng tiếp nhận quyển sách, nhét vào trong lòng. Quay đầu đánh giá một lượt bố cục của từ lâu, phát hiện từ lâu này diện tích tuy rằng không lớn, chỉ có thể đề được sáu cái bàn, nhưng xem ra, trên lầu còn có một tầng. Tại trấn nhỏ này dân cư không nhiều lắm, có một từ lâu như thế này cũng là không sai. Bất quá Thanh Sơn trấn này là đường giao thông chủ yếu để vào thành, làm sinh ý cho khách vãng lai. Nếu không phải đối diện khai trương hai cái từ lâu, như vậy sinh ý của Lưu chương quỹ cũng không quá kém.

Giang Lăng biết phòng bếp là địa bàn của hai người lão Trương thúc, cũng không đi đến đó để tìm rui ro.

Từ phía sau góc ngồi của Lưu chương quỹ, kiếm ra một cái khăn lau, liền bắt đầu làm việc.

Đem bàn ghế ở tầng trệt lau qua một lần, Giang Lăng liền đến trên lầu. Nàng đang muốn chà lau một cái bàn gần cửa sổ. Chợt nghe âm thanh chửi bậy của nữ nhân từ ngoài truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sự kiện ở Xuân Hương viện

" Đứng lại, đứng lại, chớ đi, lại đi lão nương liền kêu người. Khế ước bán mình lão nương còn giữ nơi đây, hiện tại người mang nàng đi chính là ăn

cướp giữa ban ngày . Bất quá đi đến chỗ nào cũng đều phải nói lý đi ."

Giang Lăng ngày đó ở trên đường cùng Vương đại nương , biết cạnh bên từ lâu có hẻm nhỏ đi vào , kẻ bên đó là một kỹ viện , kêu là Xuân Hương viện . Hiện tại tiếng nữ nhân chửi bậy phồng chừng là theo Xuân Hương viện truyền đến .

Giang Lăng nghe xong lời này , lòng hiếu kỳ nổi lên , nhìn không được đi đến cạnh cửa sổ hướng ra bên ngoài nhìn xem , muốn biết hoa khôi Xuân Hương viện lớn lên trông như thế nào .

Chỗ nàng đứng là ở trên cao , cho nên nhìn rõ tình cảnh phía cửa lớn của Xuân Hương viện , nhìn là hiểu ngay .

Chỉ thấy một nam tử từ từ đi ra , theo sát phía sau là một nữ tử còn trẻ tuổi . Nữ tử này tuy là mắt hạnh , mày ngài , dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần . Nhưng kiếp trước Giang Lăng là họa thủy thì nhìn vào chẳng có gì hay , làm nàng cực kỳ thất vọng .

Nhưng mà nam tử kia , khí chất trên người so với những người phía nam này đều bất đồng . Chỉ thấy người này khoảng hai mươi tuổi , cao cao , cường tráng . Chắc là cao hơn mét tám , mày rậm , mắt to , mũi cao thẳng , bộ dáng cực kỳ anh tuấn . Chỉ có làn da ngăm đen , thô ráp , trên gương mặt có chút gió sương , một đôi mắt sáng ngời hữu thần , trên người cũng có một loại khí chất sắc bén , giống như là bảo kiếm mới được lấy ra từ hỏa lò , còn chưa cất giấu được mũi nhọn của bản thân .

Hai người này đi từ trong phòng ra , gắt gao theo sau là một phụ nữ trung niên ăn mặc tỉ mỉ , trang điểm xinh đẹp , phồng chừng đây là tú bà của Xuân Hương viện .

Nàng một mặt hướng về nam tử kia chửi bậy , một mặt quay đầu lại hô : " A Bưu , ngươi là ăn cứt à ? Hồng bài cô nương trong viện chúng ta bị đoạt đi rồi , ngươi còn thất thần làm gì ? "

Nàng lúc đó gọi , trong phòng chạy ra ba người nam nhân tinh tráng , đầu lĩnh nam nhân tên A Bưu kia chạy đến bên người nàng , cũng không dám đi động vào nam tử trẻ tuổi , kéo kéo ống tay áo của tú bà , nhỏ nhỏ nói : " MaiMai nương , ngươi có chuyện thì hảo hảo thương lượng với vị đại gia này"

Mai nương nghe xong lời này liền nổi trận lôi đình : " Nghe theo ngươi nương đánh rắm . Hồng bài cô nương của lão nương mà giá trị chỉ có hai mươi sáu tiền ? Nói không bán sẽ không bán , còn thương lượng cái gì ? Nếu muốn mang nàng đi , ít nhất cũng là năm mươi sáu tiền , thiếu một đồng lão nương cũng không bán ."

Nam nhân trẻ tuổi từ lúc A Bưu cùng những người kia đi ra , đã dừng lại bước chân , xoay người lại lạnh lùng nhìn Mai nương .

Lúc này thấy nàng vẫn nhất quyết không tha , hai mắt nhú lại , hừ lạnh một tiếng nói : " Ta khuyên ngươi không cần quá mức . Hai mươi sáu tiền này nếu ngươi hôm nay không lấy , ngày sau đừng nghĩ đến lấy được đồng nào trên người Minh Nhi , đến lúc đó ngươi còn phải đem khế ước bán mình đến phủ của ta , không tin ngươi cứ chờ xem . Dù sao hôm nay ngươi là ta phải mang đi , tiền là ta để lại chỗ này , tự giải quyết cho tốt đi ."

" Gia , gia . Thỉnh bớt giận , thỉnh bớt giận . Tỷ tỷ này của ta không hiểu chuyện , để ta cùng nàng nói hai câu , chờ một lát là tốt rồi ." Nam tử A Bưu kia chấp tay đối với nam tử trẻ tuổi cầu tình , liền kéo Mai nương qua , nhỏ giọng nói vài câu .

" Thậtthật sự ? " Mai nương không biết nghe được cái gì , một mặt kinh ngạc kêu lên . Quay đầu lại đánh giá nam tử vài lần , bỗng nhiên vẻ mặt tươi cười đi qua , vén áo thi lễ nói : " Ngượng ngùng a ! Ta là có mắt mà không biết nhìn vàng nhìn ngọc , ngài đừng trách loại người nông cạn như ta ."

Được rồi , hai mươi sáu tiền người mang Minh Nguyệt cô nương đi đi , Minh Nguyệt cô nương theo ngài cũng là có phúc khí , người mẹ này như ta , cũng hi vọng cô nương ta có một kết cục tốt đẹp ."

Nam tử trẻ tuổi lộ ra một chút cười lạnh , quay đầu đi , nói với một người nam tử trắng kiện ở sau hắn : " Trả thù lao ."

Nam tử kia từ trong lòng lấy ra mấy thỏi bạc vụn đưa cho Mai tỷ , lại theo nàng lấy về khế ước bán mình , đưa ngược lại cho nam tử trẻ tuổi : " Gia , đã làm tốt ."

Nam tử trẻ tuổi từ trong lòng lấy ra một cái đánh lửa , " Bát " một tiếng châm , đem lửa cháy đốt lên khế ước bán mình , một trận yên lặng trôi qua , tờ khế ước lúc này giờ chỉ còn là tro bụi .

Cái cô nương kêu là Minh Nguyệt kia trước giờ vẻ mặt luôn luôn buồn bã đứng ở nơi đó không lên tiếng , lúc này nhìn vài miếng bụi , nước mắt mỗi giọt , mỗi giọt rơi trên quần áo nàng , nghẹn ngào kêu vài tiếng : " Thiếu tướng quân !" Liền khóc không thành tiếng .

Nam tử trẻ tuổi buông mảnh nhỏ tờ giấy cháy còn sót lại trên tay ra , ngẩng đầu nhìn trời thờ dài một tiếng , bàn tay to vung lên : " Được rồi , đi thôi ! "

Quay đầu ánh mắt nhu hòa liếc nhìn Minh Nguyệt một cái , ý bảo nàng đuổi theo nhanh , mấy người liền đi vào ngõ nhỏ , ánh mắt Giang Lăng nhìn theo không tới .

Mai nương kia đứng ở sân phát ngốc một lát , cũng hữu khí vô lực trở về phòng .

" Người nợ là ai a ? Như vậy mà trâu bò quá đi . Xuân Hương viện này là em vợ của thứ sử đại nhân mở ra , Mai nương thế nào mà chịu thua được ? "

Xuân Hương viện nào động tĩnh lớn như vậy , trong viện đã sớm có những người thích chen vào việc người khác chạy đến xem náo nhiệt . Lúc này gặp

Mai nương chịu thua mà về , không khỏi cùng nhau lớn tiếng nghị luận .

" Người không có nghe Minh Nguyệt cô nương kia gọi hẳn là thiếu tướng quân sao ? Nhưng mà quan viên ở Vĩnh Châu ta nhận thức cũng không ít , thế nào không có nghe nói qua thiếu tướng quân gì đó ? " Một nam tử trung niên nghi hoặc nói .

Bên cạnh có một vị có vẻ tin tức linh thông , vừa nghe lời này nhìn nam tử kia cười nhạo nói : " Trần lão gia , người nói là người nhận thức mặt các quan ở Vĩnh Châu , thế nào lại không nghe nói động tĩnh trong quân đội ?

Ta nói cho người , Tần Tông Nghị tướng quân chính là người Vĩnh Châu ta , nghe nói mấy năm nay ở biên quan lập công , lại nghe nói tướng quân này qua một trận nữa sẽ hồi Vĩnh Châu , đến đóng quân ở Đốc Lĩnh . Vị thiếu tướng quân này nếu nói không phải một nhánh của Tần tướng quân thì là người nào ? Bằng không , Mai nương làm sao có thể buông tha cho Minh Nguyệt cô nương ? "

" Như vậy a ? Vẫn là Cát thiếu gia tin tức linh thông . Bội phục , bội phục ! " Trung niên nam tử chấp tay cười nói .

Nghe đến đó , Giang Lăng liền không có hứng thú , đem đầu từ cửa sổ rút về , tay chân lạnh lẽo đem cái bàn , băng ghế lau sạch sẽ , liền đi xuống lầu , tìm một cái góc ngồi xuống , lấy thực đơn ra đọc .

Vị Hương Cừ này đặt tên thức ăn cũng hay , nhưng nhìn qua nhìn lại cũng không có gì thần kỳ , đơn giản chỉ là một ít món ăn gia đình , nguyên liệu nấu ăn cũng không nhiều , phối hợp nấu nướng cũng chỉ được hai , ba mươi món ăn . Khó trách chỉ cần có một đối thủ đến cạnh tranh liền bị hạ bại trận .

Nhưng mà có một món " thịt linh lăng đài sen " , Giang Lăng cảm thấy thật là mới lạ . Món ăn này nguyên liệu chủ yếu là cá chạch , thịt heo và trứng gà .

Phương pháp chế biến trước hết cho cá chạch thái ra hết những tạp vật trong người , sau đó cho nó ăn trứng gà sống thật no , lại đem thịt heo cắt thành một khối , bỏ vào trong nước nấu đến khi sệt lại như sáp là được . Sau đó đem thịt và cá chạch còn sống cùng nhau hấp cách thủy .

Khi nước nóng lên , cá chạch sẽ chui vào trong khối thịt đó . Nấu xong đem ra còn phối hợp thêm bì lợn rắc lên , cá chạch đầu vươn ra ngoài khối thịt , nhìn vào giống như cái đài sen lớn , bởi vậy mới có tên gọi " thịt linh lăng đài sen " !

Kiếp trước Giang Lăng có trí nhớ rất tốt , đời này còn nhỏ hơn mười tuổi , tâm tính , tinh thần , trí nhớ so với trước còn tốt hơn . Chỉ tốn một khắc chung là đã đem thực đơn học thuộc lòng .

" Chương quỳ , đồ ăn đã làm xong ! " A Phúc cầm hai cái hộp đựng thức ăn từ phòng bếp đi ra , lấy lòng Lưu chương quỳ xoay người cười nói .

Lưu chương quỳ thấy hẳn liền tức giận , trừng mắt nói : " Cùng đi với Giang Đào đưa cơm đi . "

" Dạ " A Phúc cung kính nói , quay đầu liếc nhìn Giang Lăng một cái : " Giang Đào , cùng nhau đến Xuân Hương viện đưa cơm " . Nói xong không đợi Giang Lăng trả lời , liền quay trở về phòng bếp .

Xuân Hương viện ? Giang Lăng nghi hoặc đứng lên .

" Sinh ý không tốt , Vị Hương Cừ hiện tại toàn dựa vào Xuân Hương viện mỗi ngày mua chút đồ ăn mà duy trì . Sau này đưa cơm , đến nơi đó ngàn vạn lần phải chú ý , không cần đắc tội với người , nghe được không ? " Lưu chương quỳ thấy Giang Lăng không hiểu rõ , nhẫn nại giải thích với nàng .

" Đã hiểu ! " Giang Lăng bừng tỉnh " Chương quỳ yên tâm đi , ta sẽ cẩn thận " .

" Được " Lưu chương quỳ gật gật đầu , liền không nói gì nữa .

Không phải nói đi cùng A Phúc sao ? Giang Lăng nhìn hai cái hộp , định mở miệng hỏi Lưu chương quỳ , thì đã thấy A Phúc đem thêm hai cái hộp đi ra , mặt không biểu cảm nhìn Giang Lăng nói " Đi thôi " .

Giang Lăng hai tay cầm theo hai cái hộp , đi theo A Phúc cùng nhau xuất môn , từ hẻm nhỏ đến Xuân Hương viện . Nhưng mà họ chưa tiến vào , trực tiếp giao cho bốn người hộ viện A Bưu , liền xoay người về .

A Phúc tuy rằng nhìn Giang Lăng bằng ánh mắt không tốt , nhưng không dám lại sinh sự , hai người một đường trầm mặc về Vị Hương Cừ .

Lại ngồi trở lại góc , Giang Lăng xem Lưu chương quỳ bắt đầu ngồi ở chỗ kia ngủ gà ngủ gật , liền bắt đầu suy xét dùng thực đơn gì để đổi tiền lời .

Cổ đại không thể so với hiện đại , rất nhiều gia vị không có . Nơi này tuy là Hồ Nam , nhưng hiện tại hạt tiêu còn chưa có theo những người châu Mỹ latin truyền đến đây , món ăn nổi tiếng của Hồ Nam liền không thể nào nói đến .

Hiện tại nàng còn không vào được phòng bếp , cũng không biết trong đó có những gia vị gì . Chỉ có thể theo những gia vị cơ bản như dầu , muối , tương , dấm chua mà suy nghĩ đồ ăn .

Có ! Giang Lăng nhớ tới kiếp trước nàng ở Quảng Tây có ăn qua một món dấm chua huyết vịt . Món ăn này thực hiện rất đơn giản , thời điểm giết con vịt lấy huyết bỏ vào chút dấm chua , đem huyết này nấu chín lên là được , con vịt thì đem đi hầm sau đó bỏ huyết chua vào .

Thực hiện mặc dù đơn giản , hương vị cũng vô cùng tốt , trong mặn có chua , mùi vị cực kỳ mê người . Nhưng mà giết một con vịt sẽ không tiện nghi , Lưu chương quỳ tất nhiên là sẽ không mạo muội lấy một con vịt cho nàng làm thử món ăn này . Làm thế nào để hẳn tin tưởng đồ ăn này hương vị ngon ,

cho nàng thử một lần ?

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Ngồi ở chỗ kia hạ quyết tâm , Giang Lăng rốt cục cũng thấy Lưu chương quỹ đánh ngáp đứng lên , đi ra phía sau đi vệ sinh trở về , vội đón nói : " Chương quỹ "

" Thực đơn có học thuộc lòng không ? " Lưu chương quỹ thấy không có một người đến ăn cơm , mà mình còn thỉnh thêm một người tiêu tiền mới trở về , tiểu nhị này ngồi ngăn người ở đó , trong lòng sinh ra khó chịu , đánh gãy lời Giang Lăng đang nói .

" Học thuộc lòng . "

" Được . Đọc cho ta nghe một chút ! "

Giang Lăng sớm đem thực đơn gồm các món mặn , các món chay , canh , biên soạn thành một bài vè , đọc rất là thuận miệng . Tức thời đem bài vè đọc ra một lần .

Lưu chương quỹ vừa nghe Giang Lăng biên soạn cái vè thuận miệng này , chẳng những lạnh lạnh đọc thuộc lòng , còn cực kỳ có văn có điệu , hai mắt đang buồn ngủ bỗng tỉnh thanh minh rất nhiều , vỗ về mấy cọng râu thưa của hán , gật đầu khen : " Không sai , không sai , không hổ là người đọc sách , niệm một cái thực đơn cũng dễ nghe như vậy . Được , có khách đến thì cứ như vậy mà niệm . "

Nói đến đây , lại nghĩ không biết đến khi nào mới có khách đến ăn cơm , nhện không được thờ dài một hồi .

Giang Lăng thấy Lưu chương quỹ như vậy , nhẹ giọng hỏi : " Lưu chương quỹ vì trong tiệm quanh què mà phát sầu ? "

Không phải biết rõ việc này mà còn hỏi sao ? Lưu chương quỹ liếc nhìn Giang Lăng một cái , lười trả lời vấn đề ngu ngốc của nàng .

" Ta thế nhưng có cái ý tưởng , không biết có nên nói hay không . "

" Thật ? Cái ý tưởng gì ? " Lưu chương quỹ nghe Giang Lăng nói lời này , nhất thời hứng thú đến .

Người đọc sách so với người bình thường không giống nhau a , có lẽ hán có ý kiến gì hay cũng không chừng .

" Từ lâu đối diện sở dĩ họ cướp được khách nhân của chúng ta là vì họ có thức ăn mới và hương vị ngon ? "

" Đúng vậy ! " Lưu chương quỹ vội thờ dài một hồi . " Từ lâu đối diện kia treo thưởng một số tiền lớn xa hoa , thỉnh đầu bếp chính là Chúc sư phụ , làm được đồ ăn chẳng những kiểu dáng tân kỳ , hương vị cũng tốt , cổ tình bán giá rẻ nữa . Không đến một năm kinh doanh , khách nhân trên cơ bản đều chạy đến bên kia của hán , những từ lâu khác sinh ý đều giống như ta không được nhiều lắm . "

" Chúng ta cũng nghĩ ra chút biện pháp làm đồ ăn mới , không phải cũng có thể sao ? "

Lưu chương quỹ cứ tưởng là Giang Lăng có thể nghĩ ra được biện pháp gì tốt đến , trong lòng có chút chờ mong , nhưng vừa nghe nàng nói lời này , nhất thời bực mình thô lỗ : " Biện pháp của ngươi là thế này a ? Đồ ăn mới ? Ta cũng nghĩ như vậy a ! Nói còn dễ hơn làm ! "

Lão Trương tay nghề không sai , biết đa dạng các món ăn . Hán theo ta cũng nhiều năm , cũng không phạm cái gì sai lầm , ta cũng không thể đuổi hán đi . Lại nói , đi chỗ nào có thể thỉnh người so với Chúc sư phụ ở từ lâu đối diện còn muốn lợi hại hơn ? Mà nếu có đi nữa , ta cũng không thể nào trả nổi cái giá kia a ! "

Nói tới đây , Giang Lăng đã lười vòng vo , đi thẳng vào vấn đề nói : " Là như thế này , tổ tiên nhà ta từng truyền lại sách ghi chép vài loại món ăn , cùng một ít bí quyết trồng rau củ . Ban đầu gia cảnh còn tốt , cho nên gia gia cùng phụ thân ta cũng không nhìn ngó đến những thứ này . Hiện thời gia đình nghèo khó , bản thân ta trù nghệ không thông , làm không được đầu bếp , nên ta nghĩ đem thực đơn này bán đi . Không biết Lưu chương quỹ có hứng thú không ? "

" Thật ? " Lưu chương quỹ bắt ngờ , chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn Giang Lăng : " Thực đơn là cái dạng gì ? Ngươi định làm gì ? "

" Như vậy đi , không thử trước thì Lưu chương quỹ cũng khó mà tin ta , ta sẽ nói ra một món ăn , xem như là tặng cho Lưu chương quỹ . Nếu ngài ăn cảm thấy hương vị hảo , vậy thì chúng ta sẽ tính đến chuyện mua bán , ngài xem như thế nào ? "

Nàng nhìn trong mắt Lưu chương quỹ cảnh giác , liền nở nụ cười : " Lưu chương quỹ ngài yên tâm , nếu ngài cảm thấy đồ ăn kia không ra gì cả , một đồng tiền cũng không cần người trả , việc này coi như ta chưa hề đề cập qua . Dù sao ta cũng là một đứa nhóc , ta có thể cưỡng ép người mua thực đơn "

được sao ? "

"Được rồi." Lưư chương quỹ cũng cảm thấy bản thân quá mức khẩn trương , ngưng ngưng cười cười . " Vậy người khi nào thì đưa ghi chép món ăn đó cho ta xem ? "

"Mấy thứ kia ta đã sớm nhớ rõ ràng , ngài lấy giấy bút đến , ta ghi ra món ăn cho ngài . Giang Lăng nói . Xem Lưư chương quỹ lấy ra văn phòng tứ bảo , mài mực xong , nâng đề bút ghi cách thực hiện món dấm chua huyết vịt từng bước kỹ càng đều viết xuống dưới , làm khô nét mực rồi đưa cho Lưư chương quỹ .

Lưư chương quỹ nhìn một chút tên món ăn , liền ngăn cản cả người , lại nhìn tên nguyên liệu thực hiện , không khỏi nhíu mày : " Dừng dấm chua làm vịt ? Chua ? Làm sao có thể ăn ngon a ? "

"Tổ tiên ta lúc trước có người đã từng làm quan , những món ăn này là theo từ trong cung truyền lưu ra ngoài . Mẫu thân ta trước kia cũng làm qua món dấm chua huyết vịt này , nói hương vị tốt lắm . Nhưng mà sau này trong nhà khốn cùng , ta cũng không còn được ăn nó nữa , ài.....! " Giang Lăng thở dài một hơi .

"Tại vì Lưư chương quỹ mời ta làm tiểu nhị , xem như có ơn với ta , cho nên mới ưu tiên đem thực đơn bán cho Vị Hương Cư , còn đưa chương quỹ thêm một món ăn . Nhưng nếu chương quỹ không tin , cũng không sao . Cùng lắm thì ta bán cho tửu lâu khác thử xem ."

Lưư chương quỹ nghe xong lời này , trầm ngâm vỗ về râu nửa ngày , nhìn xem canh giờ cũng đã đến giờ trưa , hướng về phòng bếp kêu lên : " Lão Trương , ra đây một chút . "

"Chương quỹ , ngài bảo gì ta ? " Một hồi lâu lão Trương mới từ bên trong đi ra , trên mặt còn có hai dấu hồng hồng , hiển nhiên vừa rồi đang ngủ .

"Giết một con vịt , làm theo thực đơn này ! " Lưư chương quỹ đưa thực đơn cho lão Trương .

Lão Trương sững sờ : " Chương quỹ , ta không biết chữ . "

Lưư chương quỹ vỗ đầu : " Đã quên . " Xoay mặt nhìn Giang Lăng : " Dù sao thực đơn là của nhà người , người đi vào dạy hần làm đi . "

"Ta ? " Giang Lăng chỉ vào cái mũi mình , lấp bắp nói " Chương quỹ , người cũng biết sáng nay ta vừa đắc tội với A Phúc ca , nếu Trương sư phụ hần " Nhìn nhìn lão Trương liếc mắt một cái , không lên tiếng .

Lão Trương vừa nghe tức giận đến mặt đỏ lên : " Thế nào ? Sợ ta nấu người , ăn người à ? "

Lưư chương quỹ làm ăn bao nhiêu năm , ý nghĩ cũng là cực kỳ linh quang , cho nên mình bạch sự bản khoản của Giang Lăng , đối mặt lão Trương thẳng thắn nói : " Lão Trương , người cũng biết nguyên nhân một năm qua chúng ta vì sao sinh ý không tốt , ta lo lắng đến bạc trắng đầu . Hiện tại ở trong tay người làm món ăn này , hương vị được hay không được , liên quan đến tửu lâu chúng ta có thể hay không lại nào nhiệt đi lên .

Cho nên người cũng không thể vì trong lòng có ám ức liền cố ý làm món ăn này thật khó ăn . Bằng không , làm ở đây nhiều năm , hay già cả gì ta cũng bắt cháp . "

Lão Trương vừa nghe , nhất thời thu liễm vẻ giận dữ lại , nhìn Lưư chương quỹ cam đoan : " Chương quỹ người yên tâm , ta là dạng người gì người còn không biết ? Còn nói sáng nay là lỗi của A Phúc , ta không tính , với lại ta cũng biết phân biệt nặng nhẹ . "

"Vậy là tốt rồi , vậy là tốt rồi . Sinh ý không tốt ta cũng nóng vội , lời nói mới nói vừa rồi có hơi nặng , người cũng đừng trách móc . " Lưư chương quỹ ở trên cao nên cũng hiểu được phải vừa dấm vừa xoa . " Được rồi , chúng ta cũng không còn gì khác nói , đi làm đồ ăn đi . "

"Dạ " Lão Trương quay đầu liếc nhìn Giang Lăng một cái rồi xoay người đi vào bếp . Giang Lăng tất nhiên cũng đi theo vào .

Phòng bếp cùng đại sảnh cách nhau một cái sân , trong viện có trồng một ít rau dưa , còn vây lại một chỗ nuôi hơn mười con gà vịt .

Lão Trương bắt một con vịt đem vào phòng bếp , đánh thức A Phúc đang ngủ say : " Đứng lên , giết con vịt này . "

A Phúc vừa mở mắt , đã thấy Giang Lăng đang đứng ngay cửa , nhất thời tỉnh táo lại , " Đứng " một tiếng đứng lên , chuẩn bị mở miệng mắng chửi , lại bị lão Trương đá một cước : " Chương quỹ kêu hần đến dạy nấu cơm , người chỉ cần làm tốt việc của mình là được , việc khác ít quan , không cần chọc cho ta thêm phiền toái . "

A Phúc chỉ phải phần nộ mà ngậm miệng lại , xoay người chuẩn bị đi giết con vịt .

"Đợi chút , lấy cái chén bỏ vào một ít dấm chua , khi giết vịt sẽ cho tiết vào trong chén đó . " Giang Lăng gọi hần lại . Quay sang nói với lão Trương : " Món ăn này quan trọng nhất là món huyết này , dấm chua nhiều hay thiếu cũng đều không ngon . "

Lão Trương nhìn A Phúc ngắc cổ muốn nói chuyện , tự nhiên là biết hần chuẩn bị nói lời không hay , hai mắt trừng hần : " Theo lời hần nói mà làm ! "

Nói xong cầm chén rót vào chút dấm chua , cho Giang Lăng xem liều lượng , rồi mới đưa cho A Phúc cái chén đó , đi ra ngoài giết vịt . Giang Lăng không yên tâm , vẫn là theo hần đi ra ngoài theo dõi hần làm việc .

A Phúc tuy rằng không phải tốt lành gì, nhưng làm việc thật giỏi, chỉ một lát công phu, hắn đã đem con vịt xử lý sạch sẽ. Giang Lăng sợ hắn quấy rối, sớm đã đem huyết có dấm chua đưa vào phòng bếp, lại thừa dịp hắn đang nhỏ lòng vịt nằng đi ra ngoài vườn đào mấy củ khoai sọ, gọt vỏ, cắt thành từng khối nhỏ chuẩn bị dùng.

"Người làm cái này làm gì? Thứ này có thể ăn sao?" Lão Trương chăm chú nhìn nằng gọt vỏ khoai, nhin không được hỏi.

"Cái này ăn được, nhưng mà có chút ngứa cổ, nhưng nếu phơi khô mấy khối này, vậy sẽ không bị nữa. Bỏ vào chung dấm chua huyết vịt hương vị sẽ ngon lắm. Đến mùa có khổ qua, bỏ vào chung với vịt này, ăn sẽ không dễ dàng bị nổi nóng." Giang Lăng nhẩn nại giải thích.

"Ừm". Lão Trương nghe Giang Lăng nói có đạo lý rõ ràng, lúc này có chút tin tưởng thực đơn của nằng không phải là xằng bậy.

Con vịt đã được chặt thành từng khối, Giang Lăng đem các loại gia vị trên kệ bếp hỏi qua một lần. Nhìn lão Trương nói: "Ta xem trên thực đơn có món thịt vịt hầm, người theo cách nấu đó mà làm, cho khoai lúc này vào hầm chung, nấu đến không sai biệt lắm thì người lại bảo ta." Nói xong liền ra khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Khách nhân khen ngon

Lão Trương ban đầu còn nghĩ Giang Lăng muốn nhân cơ hội này học trộm tay nghề của hắn, lúc này thấy nằng cố ý tránh đi, trong lòng hồ thẹn chút ít.

Hắn làm cho Lưu chương quý đã nhiều năm, đối với từ lâu nay cảm tình càng sâu đậm, cho nên món ăn này là tận tâm tận ý mà làm, cuối cùng theo phương pháp của Giang Lăng đổ dấm chua huyết vào, nấu chín thành một mâm, lấy thêm mấy đôi đũa bung lên đại sảnh.

"Nàycó thể ăn sao?" Nhìn khối thịt vịt đen sì sì, Lưu chương quý, lão Trương, A Phúc cả ba người đều gờ đũa nhưng không dám đụng vào.

Giang Lăng luôn luôn ngồi chờ Lưu chương quý hạ đũa gấp thức ăn, thấy hắn chậm chạp bất động, nhin không được cười nói: "Ăn thứ này cần phải có người nếm trước thử độc sao? Nếu như thế, tiểu Giang đây ăn trước đây."

Nói xong liền gấp vào khối thịt vịt mà bản thân ngấm trúng đã lâu. Đây là hàm dưới đầu vịt, bên trong có lưỡi vịt là cái mà Giang Lăng thích ăn nhất. Những người này đã nhát gan, vậy thì đồ tốt nằng hưởng hết.

Đầu vịt này rất lớn, ba tháng không biết mùi vị thịt như Giang Lăng bắt chập tưởng ăn có vấn đề hay không, gờ tay lên cho nguyên cái đầu vịt vào miệng. Huyết dấm chua kia hương vị chua mặn tràn ngập đầu lưỡi.

Lại đem lưỡi vịt kia cắn xuống, huyết dấm chua mềm mại, cùng với lưỡi vịt hơi giòn kết hợp cùng nhau tạo nên mỹ vị, làm cho nằng có há miệng ra cũng không nói hết bao nhiêu là thoải mái.

Nuốt xuống lưỡi vịt, lại nghiêm túc cắn thêm một miếng thịt, xương cốt được hầm mềm tách ra, một ngụm nuốt xuống, thịt vịt mềm mà không nát, hương vị nồng nàn, huyết dấm chua vị chua vừa đúng, trung hoà với thịt vịt béo ngậy, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, ăn xong một khối còn muốn ăn khối tiếp theo.

Nhìn Giang Lăng ăn rất ngon, ba người cũng không hỏi, trực tiếp dùng đũa gấp, tự tuyển chọn cho mình miếng thịt vừa ý nhất.

"Phi, cái mùi gì lạ?" Vừa để vào trong miệng A Phúc liền phun ra, còn khấn cấp chạy vào phòng bếp xúc miệng.

Vị kia nếu không gây sự thì mới khác thường, cho nên khi thấy phản ứng của A Phúc, Giang Lăng không cho là đúng. Nhưng mà quay đầu nhìn lại Lưu chương quý cũng thấy một mặt kỳ quái, Giang Lăng trong lòng "lộp bộp" một tiếng, sinh ra một tia bất an.

"Thế nào? Cảm thấy không thể ăn?" Xoay mặt lờm lểch lão Trương không có biểu cảm gì trên mặt, nhin không được hỏi Lưu chương quý một tiếng.

Hai thúc cháu kia nói không thể ăn thì cũng không quan trọng, chỉ có ý kiến của Lưu chương quý, cũng là quyết định Giang Lăng ở Đường triều sinh ý có thể làm hay không.

"Đây là hương vị trước kia người đã từng ăn qua? Người nhớ không lầm?" Lưu chương quý cũng không làm hành động phá sản giống như A Phúc, vẫn theo nguyên tắc không lãng phí, đem miếng thịt kia ăn hết, lau miệng hỏi Giang Lăng.

"Chính là hương vị này, lão Trương sư phụ làm không sai." Nghe được Lưu chương quý lên tiếng chất vấn, Giang Lăng trong lòng có chút uể oải, nhưng vẫn thực sự nhìn tán thưởng lão Trương một tiếng. Con vịt này, quả thật làm không sai đó thôi.

" Hương vị này , là lạ ". Lưư chương quỹ lắc đầu , nhìn thịt vịt trong mâm , thờ dài một tiếng . May mắn một nồi thịt vịt hầm , lão Trương chỉ lấy ra một bộ phận nhỏ của con vịt làm huyết vịt dầm chua , bằng không , Lưư chương quỹ tâm đều ứa máu .

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý , khi nghe Lưư chương quỹ nói như vậy , Giang Lăng trong lòng vẫn thất vọng nói không nên lời.

Kiếp trước món ăn dầm chua huyết vịt này , mọi người ai ăn cũng khen là mỹ thực , vì sao những người ở đây đều nói quái ? Hay là người ở Đường triều đầu lười không giống với người ở hiện đại ? Nhân loại tiến hóa đến hai mươi mốt thế kỷ , liền đầu lười cũng thay đổi theo ?

Trong lúc im ắng , một người luôn luôn không lên tiếng - Lão Trương mở miệng nói : " Ta cảm thấy mùi vị cũng không tệ . "

"A " Giang Lăng giương mắt nhìn lão Trương , nghe thấy hắn khen thì thật là ngoài ý muốn .

" Thật sự , ăn rất ngon ! " Lão Trương gật gật đầu , đi vào trong phòng bếp .

Giang Lăng quay đầu nhìn mặt Lưư chương quỹ không cho là đúng , thờ dài một hơi . Lưư chương quỹ nói không thể ăn là không thể ăn , người khác nói cũng dùng không được .

Giang Lăng trong lòng có tuy có chút uể oải , nhưng còn chưa đến nỗi đặc biệt thất vọng khổ sở . Trong bụng nàng có rất nhiều món ăn , món này không được thì còn món khác . Nhưng mà món ăn này cũng ảnh hưởng sự tin tưởng của Lưư chương quỹ đối với nàng .

Giang Lăng đang muốn dọn bàn thịt vịt kia xuống phòng bếp , lại nghe ngoài cửa có động tĩnh , liền thấy bốn người tiến vào , trong đó có hai người nam nhân mặc quần áo hoa lệ , giống như là đầu lĩnh của nhóm người này .

Bọn họ nhìn từ lâu vắng ngắt lướt qua một lần , tựa hồ cảm thấy từ lâu quanh què là ngoài ý muốn .

" Đại ca , người xem" Trong đó có một người dừng bước , hỏi trong ngôn ngữ như muốn lui ra .

" Khách quan , ở Thanh Sơn trấn chúng ta là khách điểm nổi tiếng lâu đời , trong tiệm có món tương vịt , đùi sen thịt , cùng món gà hầm cực kỳ có tiếng , khách quan không ngại nếm thử ! " Giang Lăng nhớ lại bản thân mình là thân phận tiểu nhị , chạy nhanh nghênh đón , nhiệt tình lưu khách lại .

" Chỗ này sạch sẽ , ở lại đây ăn đi , thanh tĩnh một chút . " Vị " Đại ca " kia gật gật đầu .

" Khách quan muốn thanh tĩnh , trên lầu có vị trí . " Giang Lăng nói một câu , thấy bọn họ gật đầu đồng ý , vội nói : " Thỉnh các vị lên lầu . "

Dẫn bọn họ lên lầu , lại nói ra thực đơn để hai vị chọn đồ ăn , Giang Lăng lúc này mới lau một phen mồ hôi đi vào phòng bếp , ngâm một ấm trà , cũng đem tên các món ăn nói cho lão Trương làm .

Lần đầu tiên làm tiểu nhị a , Giang Lăng thật không biết làm như vậy có đúng hay không , chỉ chiếu theo sự lý giải của bản thân mà làm .

Bất quá hiện tại khách nhân gọi đồ ăn , nàng tiểu nhị này liền không tính diễn tạp kỹ , giống hay không giống cũng không quan hệ .

Lên lầu dâng trà , Giang Lăng liền lui xuống dưới . Làm tiểu nhị cũng phải có tầm nhìn , không phải quần chúng người ta muốn thanh tĩnh sao ? Giang Lăng tự nhiên không thể đứng trên đó làm người ta chú ý mất .

Khi đồ ăn đã làm xong , Giang Lăng đem đồ ăn từng cái đem lên . Cho đến món cuối cùng được bưng lên , Giang Lăng linh cơ vừa động , đối với lão Trương nói : " Trương sư phụ , người đem dầm chua huyết vịt kia sắp xếp một bàn nhỏ , ta bưng lên cho khách nhân nếm thử . "

" Đâyđược không ? " Lão Trương do dự , " Nếu không người đi hỏi chương quỹ đi "

" Hắc , kì thực đi , khẩu vị của người có trăm ngàn loại , có người cảm thấy ngon , có người cảm thấy không thể ăn , cái này còn phải xem khẩu vị của mọi người . Dù sao con vịt này A Phúc và Lưư chương quỹ đều không thích ăn , bỏ cũng là bỏ , còn không bằng đưa cho khách nhân một bàn nhỏ nếm thử xem , nếu họ cảm thấy không sai , không phải chúng ta đã mở ra một đường tiêu thụ ? "

Lão Trương suy nghĩ một chút , gật đầu nói : " Nói cũng có đạo lý , nhưng mà người thật sự không đi hỏi chương quỹ ? "

" Hắn cảm thấy không thể ăn , phỏng chừng là không đồng ý " Giang Lăng lắc đầu " Yên tâm đi , nếu Lưư chương quỹ trách tội , ta một mình gánh chịu . Kỳ thực chúng ta nơi này sinh ý kém như vậy , cho là khách nhân nói không thể ăn thì như thế nào ? Dù sao cũng không thu tiền bọn họ , đối với họ và đối với chúng ta cũng không tổn thất cái gì . Bất quá là ta hai bữa cơm thiếu đi mấy khối thịt vịt mà thôi . "

Lão Trương liếc mắt nhìn Giang Lăng tán thưởng , cũng không nói chuyện , xoay người lưu loát đem vịt nóng trang trí lên bàn , đưa cho Giang Lăng .

Giang Lăng đem đồ ăn đưa lên lầu , đặt lên bàn : " Đây là món các người muốn hành lá đậu hũ ". Lại chỉ vào món dầm chua huyết vịt nói : " Đây là món ăn mới của本店 , đưa cho các vị nếm thử trước tiên . Nếu có thể đưa ra ý kiến quý giá ,本店 vô cùng cảm kích . "

Nói xong vừa cười nói : " Đừng nhìn đồ ăn này đen sì sì , kì thực hương vị ngon ở chỗ cái đen đó , đại gia nếm thử thì biết . Món ăn này là ở Quảng Châu truyền đến , ở phía nam cực kỳ được hoan nghênh .

Tục ngữ nói sống ở Tô Châu , mặc ở Hàng Châu , ăn ở Quảng Châu . Đây là mỹ vị Quảng Châu , quả thật không sai . Các vị hôm nay tới khéo , chính là

gặp gỡ một khách nhân đặt món ăn này , một con vịt làm được rất nhiều , cho nên tiểu nhân mang lên cho các vị miễn phí nếm thử ."

Nàng biết mọi người ăn com thường theo tâm lý đại chúng . Nếu mọi người ăn đều khen ngon , người cảm thấy thật không ngon cũng không dám nói ra . Cho nên nàng cố ý nói món ăn này lưu hành ở Quảng Châu , những người này sau khi nếm thử còn phải khen một tiếng " hảo " .

" Thật ? Để ta nếm thử " Vị đại ca kia nghe vậy vuron đũa gấp một khối thịt bỏ vào miệng .

"Như thế nào ? " Dù là Giang Lăng kiếp trước thanh lãnh , dè dặt , kiếp này vì một đồng tiền làm cho khốn đốn , cũng trở nên có chút lo được lo mất .

" Đúng , không sai . Vịt chua này vừa đủ , vừa vặn kiềm chế được vị ngấy của thịt vịt ." Nói xong lại cắn một ngụm khoai " Đây là cái gì ? Vịt cũng không sai , cùng thịt vịt kết hợp lại thích đáng , rất tốt . "

" Đây là khoai sọ , giải ngấy ".Giang Lăng cười nói . Thấy những người khác đã động đũa , Giang Lăng cũng lui xuống .

Nàng nhìn ra được vị đại ca này trong nhóm địa vị được tôn sùng , hẳn đã nói ngon , người khác cũng không dám có ý kiến .

Nàng muốn chính là tiếng " Hảo " này , làm gia tăng sự tin tưởng của Lưu chương quỹ đối với nàng .

" Thế nào ? " Lưu chương quỹ vừa thấy Giang Lăng đi xuống đã hỏi . Giang Lăng đem con vịt lên , hẳn ngồi chỗ kia là thấy được . Nhưng mà lão Trương nói đồ ăn này ăn ngon , nên hẳn cũng không ngăn cản . Cũng ôm một cái tâm lý may mắn , hi vọng là khách nhân nói tốt .

" Khách nhân nói ăn ngon " Giang Lăng cao hứng nói .

" Thật sự ? " Lưu chương quỹ có chút không dám tin .

" Một chút bọn họ đến người hỏi bọn họ chút là được , ta có thể lừa ngài sao ? " Giang Lăng nháy nháy mí .

Lưu chương quỹ tâm tình cực tốt , hướng về Giang Lăng cười mắng : " Người tiểu tử này , lần sau người mà tự chủ trương , xem ta có trừ tiền công của người không ."

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Giá bao trọn gói cùng bán lẻ

Giang Lăng lần đầu tiên làm tiểu nhị , tự nhiên là không dám rời khỏi cương vị , lâu lâu lại đi đến cầu thang xem khách có cần gì không . Trên lầu , bốn vị nam nhân kia cũng không uống rượu , giúp Giang Lăng cũng giảm đi chút việc , ăn com xong thì gọi tính tiền .

" Đợi chút ! " Lưu chương quỹ nghe trên lầu có tiếng kêu , giữ lại Giang Lăng đang muốn đi lên , " Ta đi lấy tiền " . Nói xong liền lên lầu .

Chỉ chốc lát sau , khách nhân đi xuống trước , Lưu chương quỹ cúi đầu khom lưng tiễn họ ra cửa . Lúc này mới trở lại ngồi phía sau quầy cười tủm tỉm nói : " Khách nhân nói món ăn kia đưa lên không sai , thưởng cho mấy đồng tiền ." Nói xong , từ trong lòng lấy ra hai đồng tiền đưa cho Giang Lăng nói : " Đây , tiền này cho người , hôm nay ít nhiều gì thì món ăn này cũng do người " .

Giang Lăng biết vì mình tặng không thực đơn nên mới thưởng số tiền này , liền yên tâm thoải mái nhận lấy .Hai đồng tiền tuy là rất ít , nhưng nhỏ cũng không phải là com hay sao ?

Lưu chương quỹ nhìn Giang Lăng , cuối cùng cũng hạ quyết tâm , chỉ vào bên cạnh ghế nói : " Ngồi , ngồi xuống nói chuyện ."

Xem Giang Lăng ngồi xuống , hẳn liền hỏi : " Những thực đơn của người định bán như thế nào ? "

Thời điểm rảnh rỗi Giang Lăng đã nhìn gia vị và nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp , đem thực đơn có thể bán chỉnh sửa lại một lần trong đầu .

Nàng nghĩ ra được rất nhiều món ăn , nhưng chỉ cần có tài chính , nàng đích thân sẽ mở tửu lâu . Dựa vào đồ ăn trong không gian , sinh ý nhất định sẽ rất mạnh . Cho nên nàng nghĩ không cần bán nhiều thực đơn . Hơn nữa Lưu chương quầy là người quyết đoán , có năng lực , thực đơn xuất ra nhiều cũng bằng không .

Trong lòng có định đoạt , lúc này lại nghe hỏi , nhân tiện nói ra : " Mười món ăn chính cùng mười món ăn sáng , bán trọn gói cùng nhau là hai xâu tiền ; Nếu bán lẻ , món chính một trăm năm mươi đồng một món , còn ăn sáng là một trăm đồng một món . Phải xem chương quầy muốn mua như thế nào " .

Chiều theo hiện đại một cân gạo là hai tệ quy đổi ra , tiền ở Đường triều hai xâu tiền tương đương với mười ngàn tệ . Mười ngàn tệ đối với tửu lâu xuất ra là không khó , nhưng đối với người nghèo rớt như Giang gia mà nói , hai xâu tiền này có ý nghĩa rất trọng đại , ít nhất về sau khi gặp sự cố gì thì cũng không đến nỗi phải đập nồi bán sắt.

" Có thể hay không ngời cho ta xem tên các món ăn trong thực đơn ? " Lưu chương quỹ trầm ngâm một lát , hỏi.

" Được , như vậy đi . Đêm nay ta trở về viết hết ra , ngày mai ta sẽ đưa cho ngài xem , ngài cân nhắc kỹ rồi hãy quyết định ."

Lưu chương quỹ cẩn thận , Giang Lăng cũng lý giải được . Vô duyên vô cớ , lại xuất ra một số tiền lớn như vậy , đối với việc kinh doanh âm thầm của Lưu chương quỹ mà nói , đó là một việc không nhỏ , tự nhiên phải lo lắng rõ ràng .

Kỳ thực Lưu chương quỹ lựa chọn tin tưởng Giang Lăng , một cái là vì thấy Giang Lăng tuy là tuổi còn nhỏ , nhưng nói chuyện , làm việc cực kỳ có đạo lý , trầm ổn . Chuyện của sáng nay , hẳn ngồi xuống nghĩ lại liền minh bạch , nếu không phải là Giang Lăng khôn khéo , phòng chừng A Phúc kia cũng không bại lộ ra nhiều vấn đề như vậy . Có thể thấy được đứa nhỏ này ý nghĩ linh hoạt không giống bình thường .

Còn trọng yếu hơn là , từ lâu nay nếu không thay đổi hiện trạng , không có sinh ý này chống đỡ , nhất định sẽ phải đóng cửa . Đóng cửa từ lâu này , hẳn thật sự không biết phải làm cái gì , một nhà già trẻ đều dựa vào hắn . Hiện tại vất vả lắm mới có một hi vọng , canh bạc này hẳn không thể không đánh .

Hai xâu tiền đánh bạc , hắn còn có thể trở mình . Nếu sinh ý chuyển biến tốt , một hai tháng là có thể kiếm trở lại . Còn nếu không đánh canh bạc này , chỉ còn lại một con đường ngồi chờ chết .

Lại nói không phải là còn có bán lẻ sao ? Mua trước vài công thức nấu ăn , xem hiệu quả như thế nào rồi tính tiếp cũng không sao .

Nhìn xem canh giờ , cũng đã đến giờ ăn cơm chiều . Lại nhìn từ lâu không có khách , Lưu chương quỹ thở dài một hơi , cho Giang Lăng và A Phúc đem thức ăn cho Xuân Hương viện . Giang Lăng trở về dọn dẹp lại bàn ăn trên lầu . Lúc này cả bốn người cùng ăn cơm chiều .

Tuy rằng đồ ăn không đủ phong phú , nhưng so với tiêu chuẩn ở nhà với Lí Thanh Hà tất nhiên là bất đồng , ít nhất còn có dầu , có dấm chua huyết vịt ăn , Giang Lăng ăn ba chén cơm đầy .

" Có người không ? Đang ăn cơm à ? " Giang Lăng trong chén vẫn còn hai miếng cơm , chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu .

" Đến ngay ! " Giang Lăng vội vàng đem cơm thừa hết vào miệng , buông bát chạy đến .

" Khách quan , muốn ăn " Giang Lăng cao giọng nói một nửa , cũng không nói tiếp được nữa , tròn tròn mắt nhìn qua cửa thấy khách nhân đang đi đến .

" Thất thần làm chi , chạy nhanh ra đón khách nhân . " Lưu chương quỹ cũng theo đuôi đi vào .

" Nương , tiểu.... tiểu đệ . Các người thế nào lại đến đây ? " Giang Lăng không để ý đến Lưu chương quỹ , chạy nhanh ra đỡ Lí Thanh Hà đang chống gậy拄杖 đi đến , còn Giang Đào cũng đang đỡ nàng .

" Nương lo lắng , đến xem người ! " Lí Thanh Hà ôn nhu cười nói , nhìn về phía Giang Lăng tất cả đều là yêu thương . " Có mệt hay không ? "

" Ta không sao , rất tốt , không cần lo lắng . " Một dòng nước ấm chảy vào trong lòng Giang Lăng . Đây là thân nhân , đây là hai người thân của nàng tại cái thời không này . Chỉ có bọn họ , lúc nào cũng lo đến an nguy của nàng , quan tâm thân thể nàng .

Giang Lăng khịt khịt mũi , đi qua đỡ lấy Lí Thanh Hà , trách cứ nói : " Nương , chân ngài còn chưa khỏe hẳn , bước đi xa như vậy sẽ không tốt . Tiểu đệ , người cũng không khuyên nhủ nương ? "

" Giang Đào , đây là người nhà người ? Chạy nhanh cho bọn họ vào ngồi đi . " Lưu chương quỹ đi tiếp đón khách nhân , ngồi xuống , liền xoay người lại cười nói : " Vị này là Giang phu nhân đi ? Vừa vặn , ta còn định một lát đóng cửa theo Giang Đào đi đến nhà các người một chuyến . Hiện tại các người đã đến , miễn cho ta phải đi lại . Trước hết vào ngồi trước đi , ta đi đón khách nhân xong sẽ quay lại , ta có chuyện muốn cùng người nói . "

" A ! Có phải hay không Lăng Nhi nàng "

" Nương , là nói chuyện thực đơn của nhà chúng ta . " Giang Lăng chạy nhanh đánh gãy lời nói của Lí Thanh Hà , trừng mắt nhìn nàng .

Lí Thanh Hà lúc này mới nhớ chương quỹ luôn kêu Giang Lăng là Giang Đào , đang muốn hỏi cái gì thực đơn , Giang Lăng lại nói : " Đi thôi , đi vào ngồi một lát . " Thấy Lưu chương quỹ đang cho khách nhân gọi món ăn , nàng lại nói nhỏ : " Một lát có hỏi gì ngài đừng có lên tiếng , chỉ nói trong nhà hết thấy do ta làm chủ là được . "

Mỗi ngày nay mỗi sự kiện Giang Lăng làm đều làm cho Lí Thanh Hà yên tâm . Cho nên lúc này thấy nàng nói như vậy , Lí Thanh Hà cũng không hỏi lại . Dù sao nàng tin tưởng , Lăng Nhi của nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu , mà nếu nàng đã làm chuyện xấu thì nhất định phải có lý do , làm thì làm , cũng không có gì quá lớn .

An bày Lí Thanh Hà ngồi xuống , Giang Lăng chạy nhanh tiếp nhận ấm trà trong tay Lưu chương quỹ đi mời nước cho khách . Làm như vậy thứ nhất là vì trách nhiệm phải làm , thứ hai là muốn Lí Thanh Hà hiểu công việc của nàng làm . Suốt ngày nàng cứ suy nghĩ miên man là bởi vì không biết tình huống thực tế . Nếu Lí Thanh Hà biết nàng làm việc trong môi trường an toàn , cũng sẽ không phiền hà , lúc nào mở miệng ra cũng là đồ ăn ngon , nàng sẽ không cần cả ngày ở nhà lo lắng cho chính mình .

Giang Lăng đi đón khách, Lưu chương quỹ liền được thanh nhân, đi tới cùng Lí Thanh Hà bắt chuyện: "Giang phu nhân, là như thế này. Nghe nói nhà các ngươi có một quyển thực đơn do tổ tiên truyền lại, không biết có phải sự thật không?"

Lí Thanh Hà được Giang Lăng dẫn dò, tự nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Giang Đào nói nguyên lấy hai mươi cái thực đơn đổi lấy tiền lời, ngươi có ý kiến gì không?" Lưu chương quỹ hỏi.

Hắn kinh doanh từ lâu này bao nhiêu năm, duyệt qua vô số người, tự nhiên nhìn ra được Lí Thanh Hà tuy là mặc áo vải bố, không trâm cài, nhưng dung mạo tú lệ, khí chất không tầm thường. Còn đây là đệ đệ của "Giang Đào", tuy rằng tuổi không lớn, nhưng khi vào từ lâu cũng không giống mấy đứa nhỏ ở nông thôn sợ sệt hoặc hiếu kỳ nhìn ngó lung tung.

Kể từ đó, hắn đối với lai lịch của thực đơn do Giang Lăng nói hoàn toàn không có hoài nghi. Chỉ cần Lí Thanh Hà gật đầu không ý kiến, việc buôn bán này có thể làm.

"Không ý kiến!" Lí Thanh Hà mỉm cười nói: "Chuyện nhà của ta, hết thầy đều do đứa nhỏ kia làm chủ. Hắn nói bán liền bán. Giá bao nhiêu cũng là do hắn định đoạt."

"Như thế rất tốt." Lưu chương quỹ cao hứng vuốt vuốt râu. Hắn thấy chân Lí Thanh Hà bị thương, lại thêm sắc trời không còn sớm, phỏng chừng sẽ không có khách nhân lại đến, Giang Lăng là ngày đầu tiên làm việc còn tặng cho hắn một thực đơn, cho nên khai ân: "Giang Đào, khách nhân là để ta tiếp đón đi. Chân của nương ngươi không tiện, ngươi cùng nàng về đi. Sáng mai đứng giờ lại đến bắt đầu làm việc."

"Dạ, vậy phiền toái chương quỹ." Giang Lăng mừng rỡ, đem đồ ăn bụng nhanh lên bàn, lau sạch tay chạy tới: "Nương, chúng ta về nhà đi. Các người đã ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn" Lí Thanh Hà vỗ vỗ tay nàng nói: "Đi thôi. Về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: ngư chi nhạc (cá vui)

Từ từ lâu về đến cửa thôn thời gian khoảng một nén nhang, nhưng hiện giờ đã chuyển nhà, từ cửa thôn về đến nhà còn phải đi không sai biệt lắm khoảng ba ly trà nhỏ, tức là hai, ba mươi phút đi đường bộ.

Nhìn Lí Thanh Hà chống quai trước một chân, một quai đi trên đường nông thôn đá nhỏ nhấp nhô, trong lòng Giang Lăng một trận khổ sở. Mặc dù có Giang Lăng nâng, nhưng mồ hôi trên trán Lí Thanh Hà toát ra như tắm, chỉ biết nàng đi đường thật là vất vả.

"Nương, hay để ta công người đi." Giang Lăng nhìn không được, đi đến trước mặt Lí Thanh Hà ngồi xổm xuống muốn công.

"Ồ nháo! Không nói đến ngươi bệnh nặng mới khỏi, chỉ nói thân thể nhỏ bé của ngươi thì làm sao công được nương." Lí Thanh Hà được nữ nhi quan tâm, trong lòng ngọt lịm, lại lấy tay vỗ hai bàn tay của Giang Lăng.

"Đừng nhìn ta thân thể đơn bạc, nhỏ nhưng có sức mạnh kinh người a. Ngươi cũng đừng quên ta là người luyện võ." Giang Lăng xoay người lại, vỗ vỗ vào ngực nàng. Bộ ngực giống cái bánh bao nhỏ giờ bị nàng dùng vải bố bóp lại, giờ bằng phẳng chẳng khác gì cái sân bay.

Xem bộ dáng thối của Giang Lăng, Lí Thanh Hà "Xi" cười ra tiếng, đẩy đẩy nàng, cười nói: "Đừng làm loạn, đi nhanh đi. Ta tự đi được, chỉ là có chút đau. Nếu mà cho ngươi công, tâm ta đau còn hơn."

"Nương!" Nghe xong lời này, Giang Lăng quay người lại, thân hình ôm chặt cánh tay của Lí Thanh Hà, cảm động làm cái mũi có chút ề ẩm.

"Hài tử ngọc, đi thôi." Xem nữ nhi làm nũng, Lí Thanh Hà nhìn không được nâng tay lên, yêu thương vuốt ve đầu Giang Lăng một chút.

"Nương, nếu không để ta công ngài đi." Giang Đào chạy đến phía trước Lí Thanh Hà, đem Giang Lăng đẩy qua một bên. "Ta là nam tử hán, để ta công ngài."

Nghe xong lời này, Lí Thanh Hà và Giang Lăng đều nở nụ cười. Nam hài tử vốn phát triển chậm hơn nữ nhi, mà tuổi thực tế của Giang Đào còn chưa đủ mười một tuổi, nhìn qua mười phần là một đứa trẻ, trên mặt tròn tròn còn mang điểm phì nộn của trẻ con. Tiểu nam hài như vậy mà nói mình là nam tử hán, thật là cười chết người.

"Nam tử hán là thật, bắt quá nam tử hán nhà chúng ta có điểm hơi nhỏ." Giang Lăng trêu ghẹo nói.

"Chân ta nghi ngại hai ngày, tốt hơn nhiều. Đã không có gì đau, thật sự." Lí Thanh Hà cũng vỗ vỗ Giang Đào. "Đi thôi."

Không có biện pháp , Giang Lăng đành phải đỡ Lí Thanh Hà từng bước một hướng trong thôn mà đi . Một đường dù có các nàng ở trong thôn chào hỏi , nhưng muốn nhờ các nàng công Lí Thanh Hà thì Giang Lăng thật sự không thể nào mở miệng được. Còn nhờ nam nhânkhụ , Đường triều tuy là còi mớ , nhưng nam nữ vẫn chú ý cách xa .

" Cô lổ lổ cô lổ lổ" phía sau chuyển đến âm thanh của chiếc xe đang cán lên những hòn đá trên đường .

" Xe " Mắt Giang Lăng sáng lên, kinh hi quay đầu nhìn lại . Ở phía sau các nàng , là một chiếc xe kéo , đẩy xe là một vị tiểu tử trẻ tuổi , bộ dạng cao cao , trắng niên , mày rậm , mắt to rất có tinh thần .

Hai ngày nay người trong thôn Giang Lăng gặp qua cũng không ít , nhưng vị tiểu tử này nhìn qua cũng là lạ mặt . Nhưng mà lúc này nàng cũng bất chấp , quay người lại cung tay chào hỏi , cười nói : " Vị đại ca này , xe này của ngươi là muốn đi nơi nào ? Nếu mà tiện đường , có thể hay không mang nương ta đi nhờ một đoạn ? Ngươi xem , nương ta chân căng bị thương , thật sự đi không xong đoạn đường này ."

Tiểu tử theo tay nàng chỉ , nhìn một chút Lí Thanh Hà , gật gật đầu nói : "Đi .Khôngmặc kệ thuận hay không thuận đường , ta.... đều đưa các ngươi trở về . "

Giang Lăng kinh ngạc nhìn hẩn một cái .Không nghĩ một tiểu tử tinh thần sáng láng vậy mà bị cà lăm . Nhưng mà nàng biết rõ , những người như thế thì càng mặc cảm , tự ti , cho nên trên mặt nàng cũng không lộ ra điều gì bất thường , chấp tay cười nói : " Đa tạ đại ca ! " . Nói xong liền tiếp đón Lí Thanh Hà lên xe .

Tiểu tử kia thường ngày đã quen làm việc nặng , cho nên đẩy xe có Lí Thanh Hà vẫn không thấy một tia cố sức . Lí Thanh Hà lại bắn khoăn , cùng hẩn bắt chuyện , thế mới biết tiểu tử này thế nhưng Vương đại nương đã có nhắc qua , con trai của Lư Đại Hoà , tên là Lư Khánh Xuân .

Nhưng mà Lí Thanh Hà cũng không vì Lư Khánh Xuân cà lăm mà cảm thấy may mắn khi mình không đồng ý nhà họ cầu thân . Bởi vì nàng nghĩ cho dù Lư Khánh Xuân là một tiểu tử xuất sắc mọi mặt thì cũng hoàn toàn không xứng với Giang Lăng .

Khi Lư Khánh Xuân biết được Lí Thanh Hà là phu nhân Giang gia , thì quay đầu lại đánh giá Giang Lăng cùng Giang Đào , liếc mắt một cái . Nhưng mà Giang Lăng mặc nam trang , lại còn hóa trang , hẩn có nghĩ cũng nghĩ không ra người này là đối tượng mà nhà hẩn vì hẩn cầu thân .

Khi xe đến gần nhà Lư gia , Lí Thanh Hà kiên trì muốn xuống , tự mình đi bộ , không muốn Lư Khánh Xuân đưa nữa . Lư Khánh Xuân tuy rằng nói chuyện lấp bắp , nhưng cũng không phải ngốc . Hẩn biết quan hệ của hai nhà có chút xấu hổ , nhất là lần trước mẫu thân hẩn từ lúc đến nhà Giang gia xem qua , trở về nàng nói những lời không được xuôi tai .

Hôm nay nếu để mẫu thân hẩn gặp gỡ chuyện này , lại sợ sẽ dẫn đến một hồi thị phi . Cho nên Lí Thanh Hà không cần hẩn đưa , hẩn cũng không kiên trì nữa .

Vừa về đến nhà đẩy cửa ra , một bóng đen hướng về phía Giang Lăng phóng tới . Một đôi móng vuốt chụp đến đầu gối của Giang Lăng .

" Hoa nhỏ , móng vuốt của ngươi bản hay không bản ? Đừng làm dơ quần áo của ta " . Giang Lăng ca thán , đem hoa nhỏ nhắc đứng lên , vỗ vỗ nó một chút .

" Uông , uông , uông" Hoa nhỏ dùng đôi mắt to đen như mực của nó u oán nhìn Giang Lăng , liên thanh kêu to .

Từ lúc đến Giang gia , nó giống như là một cái đuôi , Giang Lăng đi đến chỗ nào , nó liền đi chỗ đó . Vậy mà Giang Lăng hôm nay bỏ nó cả một ngày không thấy bóng dáng , hoa nhỏ trong lòng thật mất hứng .

" Được rồi , chủ tử của ngươi đã trở lại , ở yên đó đi " Lí Thanh Hà cười mắng nó một tiếng , xoay qua nói với Giang Lăng : " Ngươi không biết , buổi sáng ngươi vừa đi khỏi , nó ở đây giống như là đánh mất hồn , chạy vòng khắp sân . Nếu không phải ta kêu Đào Nhi đóng lại cửa viện , phỏng chừng nó đi lên trần để kiểm ngươi . Ngươi nói một chút sao lại thế này ? con chó này sao ý lại vào ngươi như vậy ? "

" Ta nhân phẩm tốt thôi ! " Giang Lăng cười hi hi quăng đại một câu

Trong lòng Giang Lăng vừa động ---- chó lớn chó nhỏ của Vương gia đều đối với nàng thân mật dị thường , chuyện này đương nhiên không phải vì nàng có nhân phẩm tốt . Chẳng lẽ liên quan đến linh khí trong không gian ?

Nhưng mà trời đã sắp tối , Lí Thanh Hà các nàng còn chưa ăn cơm . Giang Lăng cũng không có thời gian đi nghiên cứu vấn đề này , đem con chó nhỏ bỏ xuống , đưa Lí Thanh Hà về phòng nghỉ ngơi . Nàng liền cuộn ống tay áo lên , vào phòng bếp nấu ăn .

" Tỷ , ngươi hôm nay vất vả một ngày , để ta nấu ăn là được rồi . " Giang Đào chạy đến lấy cái nồi trong tay nàng .

Giang Lăng lắc đầu cười nói : " Hôm nay tỷ tỷ làm , ngày mai và về sau đều cho ngươi làm . Ngươi đi múc nước cho nương tắm rửa đi . " Nói xong liền đi ra khỏi phòng bếp . Cơm Lí Thanh Hà đã làm xong , buổi sáng cũng còn một chút cá , chỉ cần nấu thêm một chút rau xanh là được .

Trời hai ngày nay không đổ mưa , đất trồng rau đã hơi khô khô . Giang Lăng nhìn Giang Đào đang ở trong phòng bếp vội vàng múc nước , nàng dùng tay áo che lại , đưa nước từ trong không gian theo ngón tay chảy ra ngoài , đem đất trồng rau tưới qua một lần . Sau đó lại hái một cây rau diếp , cầm lại phòng bếp làm đồ ăn .

Khi đã đưa thức ăn đến phòng Lí Thanh Hà , nàng lúc này mới rảnh rỗi trở về phòng của mình , tiến vào trong không gian xem cây cối như thế nào .

Thấy trong không gian vẫn là nắng ấm trên cao , sương mù nồng đậm , trên đất bùn vẫn ướt át . Nhìn lên ánh mặt trời hư hư thực thực , Giang Lăng nghĩ đến một nơi là Tân Cương dưa và trái cây đều ăn rất ngon , chính vì nơi đó ánh mặt trời kéo dài .

Đồ ăn trong không gian ngon như vậy , có phải hay không do đặc thù khí hậu là nguyên nhân ? Bất quá , không riêng gì ánh mặt trời , bùn đất đen nhánh này , cùng sương mù linh khí tràn ngập , hẳn đều là liên quan đến phẩm chất cao của sinh vật .

Hôm qua lúc rảnh , Giang Lăng đã chém một ít cành trúc đưa vào không gian làm hàng rào , làm cho những cây dây leo theo đó bò lên . Nhưng mà chưa đến một ngày công phu , thế nhưng trúc li ba đã trở thành hàng rào xanh thẫm , những dây leo so với hôm qua còn trưởng thành tốt hơn .

Trên một cái cây có lá dài , thế nhưng hôm nay đã mọc ra những nụ hoa nho nhỏ màu tím , xem ra không lâu nữa sẽ kết thành quả .

Mà rau muống thì phát triển hoàn toàn có thể thu thập . Rau muống này thuộc loại lá lớn , cành lá phát triển mạnh hơn so với các loại khác , lá cây xanh xanh dọc theo cành , chẳng những phổ trương ở địa bàn của mình , còn xâm chiếm qua phần đất của cái trống không ít .

" Xem ra không ăn các ngươi cũng không được . Sáng mai , liền đem các ngươi toàn bộ ăn hết ." Giang Lăng nhìn rau muống , hung tợn nói .

Dùng nước trong không gian tưới qua cây một lần . Hồ nước trong không gian tuy nhỏ , nhưng chẳng bao giờ ít đi . Tưới hết cho cây xong , Giang Lăng trở lại bên hồ nhìn cá lúc sáng nằng câu trở về . Hiện giờ , những con cá đó bơi qua bơi lại rất là vui vẻ .

Giang Lăng nhớ được một câu nói triết lý rất thâm sâu : " Từ phi ngư , yên tri ngư chi nhạc ? " . Nàng suy nghĩ một lát , mọi người không nhìn được cá vui vẻ , nhưng nàng có hồ nước có cá , mà những con cá này rất khoan khoái , không cần nghĩ cũng biết là chúng nó rất khoái nhạc , rất khoái nhạc a !

Những thực vật , động vật sinh trưởng trong không gian này , chắc có lẽ chúng nó đều vui vẻ , Giang Lăng nhìn ngắm một lượt trong không gian , rồi chạy nhanh ra ngoài tắm rửa .

Tắm sạch sẽ xong , nàng lại vào trong không gian luyện công . Tục nhân Giang Lăng sau khi mơ mộng một hồi , vẫn là toan tính thiệt hơn lợi dụng phần vui vẻ này .

Vừa mới từ trong không gian xuất ra , Giang Lăng lại nghe tiếng Lí Thanh Hà từ cách vách gọi nàng .

" Có chuyện gì à ? " Giang Lăng chạy nhanh trả lời một câu .

" Ngươi tắm rửa xong , đến phòng ta một chuyến ." Lí Thanh Hà nói . Ở cổ đại phòng không cách âm , hai vách nói chuyện qua lại thật là tiện lợi .

" Được ." Giang Lăng sửa sang lại quần áo rồi đi ra ngoài .

" Uông , uông , uông" trong phòng truyền đến tiếng Hoa nhỏ kêu .

Thì ra là không biết Hoa nhỏ đã chạy vào phòng từ lúc nào , vừa rồi khi thấy Giang Lăng từ trong không khí đột nhiên xuất hiện , bị dọa sững sốt . Chưa kịp cùng Giang Lăng ra khỏi phòng , lúc này lại bị Giang Lăng nhốt vào trong , gấp đến độ kêu to lên .

Giang Lăng mở cửa , chỉ vào cái mũi của Hoa nhỏ nói : " Ta tắm rửa , không thể đi theo ta . Còn có , về sau ngươi chỉ có thể ở nhà giữ nhà , không thể khắp nơi chạy loạn . Nếu không nghe lời , ta liền đem ngươi cho người khác , không cần ngươi , có nghe không ? "

" Ô..." Hoa nhỏ thấp giọng nức nở , trong mắt tràn ngập cầu xin , không tình nguyện , tựa như nghe hiểu được lời Giang Lăng nói .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rái cá

"Nương , chuyện gì ? " Giang Lăng tắm rửa xong , vào phòng Lí Thanh Hà , gặp Lí Thanh Hà đang ngồi dưới ánh đèn , trên bàn còn có giấy và bút mực .

Trong tay nàng đang nắm bút , cau mày nhìn xem một tờ giấy trước mặt , không biết là đang suy nghĩ cái gì . Lòng hiếu kỳ của Giang Lăng nổi lên . Từ lúc đến nơi này , Giang Lăng chưa bao giờ thấy qua Lí Thanh Hà viết chữ . Lúc này nàng đang viết cái gì ?

Thấy Giang Lăng tiến vào , Lí Thanh Hà đem bút đặt lên nghiên mực , cầm tờ giấy trên tay đưa cho nàng , cười nói : " Đây là thực đơn ta viết , ngươi xem được không ? "

" Thực đơn ? " Giang Lăng tiếp nhận tờ giấy kia , cúi đầu vừa thấy , đã thấy trên giấy chữ viết nhỏ cực kỳ thanh tú , viết hơn mười loại thực đơn .

Có quang minh tâm chiếu, hồng la đỉnh, cự thạch nô, quý phi hồng, ngô hưng liên quan, ngọc tuyết, ngọc lộ đoàn, cách thực, thủy luyện độc, tây giang liễu, bạch long, canh lạc tử hoàn, đông tâm sinh kết bồ, tiền nhân luyện, hành dâm chưa kê, phượng hoàng thai, ngũ sinh bàn.

Xem mấy cái tên đồ ăn này, Giang Lăng chợt suy ngẫm, liếc mắt nhìn Lí Thanh Hà một cái. Kiếp trước nàng công danh lợi lộc dễ như trở bàn tay, thật sự không cần phải theo đuổi thứ gì, liền đem nhiệt tình đặt ở thức ăn ngon.

Nàng nhớ được này nọ đồ ăn, ở Đường triều nổi tiếng có món "Thiên vũ yến" là một món ăn cao cấp, cũng là đại biểu cho món ăn xa hoa ở Đường triều. Xem ra chủ nhân của Lí Thanh Hà trước kia không phú thì cũng quý, không phải là người bình thường. Bằng không nàng làm sao biết tên các món ăn này, còn biết cách thực hiện?

Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng cầm tờ giấy im lặng nửa ngày, gương mặt ửng đỏ cười nói: "Không thể dùng sao? Ta đại khái chỉ biết có mấy món này thôi, cũng chỉ biết thực hiện như vậy. Cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ ràng."

"A, rất tốt. Mấy đồ ăn này mà đem ra, không dọa Lưu chương quý sủng sót là không được." Giang Lăng tếu tếu nói.

Những thực đơn này của Lí Thanh Hà, thật không có cách nào để dùng, mấu chốt ở địa phương nào cũng không được rõ ràng. Thí dụ như nói, món ăn cuối là ngũ sinh bàn, chính là nói dùng thịt dê, thịt bò, thịt heo, thịt gấu, thịt hươu thái thành sợi, đem đi tẩm ướp, muối thành món gỏi. Lại hợp chế lại thành món ngêu hoa ngũ sắc. Về phần tẩm ướp, muối chua như thế nào, địa phương nào cũng không đề cập đến. Đầu bếp mà cầm thực đơn của nàng, dù cho có giỏi cũng không biết nướng ở đâu mà gỏi, thật là làm cho người ta vô đầu.

Huống chi, đồ ăn nàng ghi trên giấy người bình thường làm sao ăn được. Nguyên liệu cực kỳ sang quý, còn được tuyển chọn kỹ càng. Thực đơn này mà đưa cho tâu lâu, cũng không có người làm được xuất ra.

Nhưng mà Lí Thanh Hà vì nàng muốn bán thực đơn mà lo nghĩ, sợ nàng không lấy ra được thực đơn mà nói chuyện gặt người, cho nên lúc này mới vất óc bày mưu tính kế vì nàng chuẩn bị. Giang Lăng trong lòng cảm động, không đành lòng uống phí nỗi khổ tâm của Lí Thanh Hà, đem thực đơn cẩn thận xếp lại, bỏ vào trong lòng, nói:

"Nương vất vả, ta lại nghĩ ra vài món ăn chay, gom lại cũng được hai mươi món ăn, ngày mai đưa cho Lưu chương quý."

"Lăng Nhi" Lí Thanh Hà vẫy vẫy tay, cho Giang Lăng ngồi xuống cạnh nàng. Vuốt tóc Giang Lăng nói: "Chúng ta mặc dù nghèo, cũng không thể làm chuyện gì gặt người, hồng rồi thanh danh một đời, người có nhớ kỹ không?"

"Dạ. Nương người yên tâm đi. Ta biết mà, bán thực đơn không phải ta chỉ nói suông mà không làm. Trước kia ta ở trong thư phòng của cha xem một ít thư, trong đó có một quyển giảng giải thế nào nấu cơm."

Hôm nay ta chiếu theo biện pháp trên đó, giúp Lưu chương quý làm một đạo đồ ăn, khách nhân đều khen ngon. Cho nên Lưu chương quý muốn mua thực đơn của ta."

"Như vậy a!" Lí Thanh Hà thoải mái cười nói: "Người thế nào không nói sớm, làm hại nương lo lắng nửa ngày."

"Nương, ngài nhớ kỹ. Ta nhất định sẽ không làm chuyện xấu. Phàm ta có làm chuyện gì, đều có lý do của nó, ngài cứ việc yên tâm tin tưởng ta là được." Giang Lăng nghiêm cẩn nói.

Nàng sau này còn rất muốn làm rất nhiều việc, nếu không có người nhà tín nhiệm cùng duy trì, con đường làm giàu của nàng đi sẽ thật vất vả. Cho nên chỉ cần có cơ hội, là nàng lại tẩy não Lí Thanh Hà.

"Ừm, nương đã biết." Lí Thanh Hà vỗ vỗ nàng: "Tốt lắm, mau đi ngủ đi, đều đã mệt mỏi cả một ngày".

Trở lại phòng, Giang Lăng liền vào trong không gian luyện công. Thời gian luyện công tốt nhất là buổi tối giờ Tý cùng sáng sớm giờ Mão, khi đó âm dương luân phiên, đúng là thời điểm linh khí nhiều nhất. Nhưng giờ đã có không gian, nàng chỉ cần có thời gian, tùy thời điểm đều có thể luyện được, hiệu quả đạt được so với ở ngoài lúc giờ Tý và giờ Mão còn tốt hơn.

Lúc trồng rau, Giang Lăng cố ý để lại một khối cỏ để ngồi luyện công. Đem đem lấy ra, nhìn xem rau trồng xanh mượt, ẩm áp nắng mặt trời chiếu xuống, nàng thoải mái dị thường, trong mũi hô hấp toàn là tươi mát. Giang Lăng nhắm mắt lại, rất nhanh vào trạng thái điều tức.

Hút vào khí thanh sạch, phun ra khí vẫn đục trong cơ thể, lòng yên tĩnh bình lặng, khí dần dần điền. Chậm rãi, Giang Lăng chỉ cảm thấy bản thân mình cùng thiên địa hợp nhất, linh khí ở trong đan điền hấp thu càng lúc càng lớn, đến lúc có thể tùy theo ý niệm mà di chuyển. Giang Lăng mừng rỡ, mới chỉ luyện công vài ngày mà đã dẫn khí lưu thông được. Chỉ cần hai huyệt nhâm đốc được đã thông, sau tụ tập linh khí làm ít mà được hưởng lợi rất nhiều.

Nhưng mà hơi thở cuối cùng vẫn không đủ, làm khí vọt ra hai bên, tiếp theo liền mệt mỏi. Giang Lăng biết không thể quá mức nóng vội, điều tức hai canh giờ, liền thoát ra khỏi không gian.

Mở mắt ra, Giang Lăng phát hiện mình vẫn ngồi trên giường, bên ngoài cửa sổ một vầng trăng tròn đang ở giữa không trung, đêm khuya thanh tịnh, gió lạnh phát phơ, mùi thơm của hoa thoang thoảng đâu đây, bốn phía là bọn côn trùng nhỏ, thỉnh thoảng kêu vang "chít chít" nối tiếp nhau, càng làm đêm trăng yên tĩnh hơn.

Giang Lăng cảm thấy tinh thần thật thanh tịnh, trong sáng. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến cuộc sống như thế này, so với kiếp trước cầm y ngọc thực còn tốt hơn nhiều.

Ngày thứ hai sớm tinh lại , Giang Lăng cảm thấy bản thân mình sáng suốt hẳn ra , một đời sở học đều rành rành ra trước mắt , thị giác , thính giác so với trước kia còn sâu sắc hơn . Nàng hút một ngụm không khí trong lành , rời giường mặc quần áo , đẩy cửa đi ra ngoài .

Thừa dịp Lí Thanh Hà và Giang Đào còn chưa rời giường , Giang Lăng chạy nhanh đem nước trong không gian rót đầy các chum , vại . Lại đến bên cạnh vườn rau tưới qua một lần .

Nước trong không gian thật là dễ chịu , những cây rau được tưới trưởng thành lên không ít . Ngay cả đất trồng rau bên cạnh , cây me đất cũng vụng trộm dài ra , mọc ra những nụ hoa nhỏ hồng hồng , nổi bật trên nền lá màu xanh lá mạ , cực kỳ xinh đẹp .

Hoa chỉ có mấy nụ , lại đưa đến một ít ong mật " ong , ong , ong " vây quanh hoa , bay tới bay lui .

" Ong mật ? " Giang Lăng nhìn mấy con ong mật bay tới bay lui , bỗng nhiên nhớ đến trong không gian có cây lá dài ngày hôm qua ra hoa màu tím . Nếu không có ong mật thụ phấn , thì làm sao kết quả được đây ?

Nhưng mà , làm sao để đưa được ong mật vào trong không gian ? Chẳng lẽ muốn bắt chúng nó phải cho vào trong bình đem vào trong không gian ? Giang Lăng trước giờ muốn đem gì vào là tự tay xách vào , bây giờ nhìn mấy con ong mật này là thứ có độc , thì lại phát sầu .

" Ô " Hoa nhỏ không biết khi nào thì chạy ra đến , dưới chân Giang Lăng cọ tới cọ lui , híp mắt lại , bộ dáng cực kỳ thoải mái .

Nhìn Hoa nhỏ dưới chân , trong đầu Giang Lăng có một ý nghĩ chột lơ , nhưng chưa kịp nắm bắt thì nó đã biến mất không thấy tăm hơi . Không nghĩ ra được Giang Lăng gãi gãi đầu , lắc lắc đầu , không thêm nghĩ đến nữa .

Dùng cuộc đào mấy con giun , trở lại phòng bếp lấy theo một cái thùng gỗ , lại lấy một cái cần câu đẩy cửa viện đi ra ngoài . Nàng quyết định đem sự nghiệp câu cá tiến hành đến cùng . Nhưng hôm qua lúc về lại quên xem trên có người bán dụng cụ câu cá hay không . Cho nên tới hôm qua lại phải lấy kim khâu của Lí Thanh Hà bẻ thành một cái lưỡi câu .

Người khác đều hi vọng bản thân câu được cá lớn , nhưng Giang Lăng hôm nay lại hi vọng mình không giống như hôm qua , gặp gỡ cá lớn .

Đi đến bên hồ , kiếm một chỗ ngồi xuống , móc một con giun vào lưỡi câu , đem cần câu vung vào trong nước . Hôm nay nàng đến đây so với hôm qua có sớm hơn , lúc này sương mù còn chưa tán đi , mặt hồ mù sương không thấy rõ năm thước bên ngoài . Giang Lăng ngồi trên bụi cỏ gần bên bờ hồ , chậm rãi tiến vào điều tức .

" Xôn xao " một tiếng . Giang Lăng nắm lấy cần câu , cảm giác ngón tay chấn động kịch liệt . Một con cá lớn à ? Giang Lăng mở to mắt , đem cần câu nhấc lên , chỉ thấy một con cá nặng khoảng ba bốn cân vẫy vùng trong nước .

Cá lớn như vậy ? Giang Lăng kinh ngạc rất nhiều , bắt đầu lo lắng dây câu có chịu được sức nặng của con cá này hay không . Nhưng không còn cách nào , nàng hiện tại không thể rút lui , trừ bỏ đem con cá này câu lên , cũng không còn cách thứ hai để chọn .

Theo dòng nước , con cá kéo dây câu bơi đi , mắt thấy con cá này có chút mỏi mệt , Giang Lăng vừa nhấc cần câu lên , bỗng nhiên thấy hoa mắt , một cái bóng đen " Hô " một tiếng , từ trong nước nhảy lên , đem con cá mới vừa nhô lên trên mặt nước ngậm vào trong miệng , trong nháy mắt chui trở lại vào trong nước không thấy , cá cùng cần câu bị kéo theo xuống dưới hồ .

" A " Giang Lăng thấy rõ bộ dáng của động vật kia , nhìn không được sợ hãi kêu lên thành tiếng .

" Ai ? Ai ở bên kia ? " Trong sương mù truyền đến một giọng nói nam tử . Chỉ chốc lát sau , một chiếc thuyền từ trong sương mù đi ra .

" Là ta . Vương tứ ca sao ? Vừa rồi trong nước xuất hiện một quái vật , thật đáng sợ ! " Giang Lăng vừa rồi bị dọa không phải nhẹ , lúc này nghe được tiếng người , chạy nhanh ra đáp lời .

" Tata không phải là Vương tứ ca " . Thuyền tới thật sự mau , người này thanh âm chưa dứt , thuyền đã đến bên bờ chỗ Giang Lăng đứng .

" Không phải Vương tứ ca ? " Giang Lăng nghe người đó lấp bắp , ngẩng đầu nhìn : " Ngươi là Lưu Khánh Xuân ? "

" Là ta , ngươi ngươi là ai ? Thế nào..... nhận biết ta ? " Lưu Khánh Xuân từ trên thuyền nhảy xuống , nhìn trên bờ là một cô nương xa lạ đang đứng , trên mặt chỉ có sừng sốt cùng sừng sốt mà thôi .

" À " Giang Lăng nhớ đến bản thân hôm qua gặp hán là đang mặc nam trang , cười nói : " Ta là ở cách vách nhà ngươi , ta họ Giang . "

" Ngươi..... ngươi là Giang gia cô nương ? " Lưu Khánh Xuân kinh ngạc nhìn Giang Lăng , chỉ chốc lát sau , mặt từ đỏ lên , ánh mắt trốn tránh không biết chỗ nào mà nhìn .

" Vừa rồi ta câu một con cá , đang muốn kéo lên , nhưng lại đến một cái bụi màu đen , râu dài dài , nhảy ra khỏi mặt nước , đem con cá ta câu được cắn đi rồi . Kia rốt cục là cái gì vậy ? Trong hồ này không có quái thú gì ? " Giang Lăng cũng không còn tâm tư mà thẹn thùng , nhớ tới vừa rồi này nọ , trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi .

" A ? Râu dài ? " Lưu Khánh Xuân sừng sốt , nhìn mặt nước nở nụ cười , lộ ra răng trắng như tuyết : " Đó là rái cá không ... không sợ . "

" Rái cá ? " Động vật này kiếp trước đã nhìn thấy qua trên tivi , nhưng cũng không biết tập tính của nó : " Có ăn thịt người không ? "

" Khôngsẽ không ." Luru Khánh Xuân lắc lắc đầu , vẻ mặt tự nhiên một ít . " Nó thích ăn chuột , ếch , cá , cua , khôngkhông ăn người , không nguy hiểm . "

" Không nguy hiểm a ? Vậy là tốt rồi . " Nói một lát , Giang Lăng mới hết hoảng hốt . Nàng nhìn nhìn cái thuyền kia hỏi : " Cái thuyền kia không phải là của Vương gia sao ? Người như thế nào lại chống đỡ đi ra ngoài bắt cá ? "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Luru chưởng quỹ quyết đoán

Luru Khánh Xuân cười nói : " Thuyền này nguyên , nguyên có nghĩa là hai nhà chúng ta hợp lại mua " .

Giang Lăng bị mất cân câu , hôm nay câu cá không thành , nàng vỗ vỗ cổ ở trên người , xoay người định đi về , một bên hỏi Luru Khánh Xuân : " Người vừa rồi bắt cá ? Bắt có được nhiều không ? "

Vừa nghe vấn đề này , Luru Khánh Xuân buồn bực : " Buông hai lưới mà chỉ được ít cá nhỏ , tôm nhỏ . "

" Thật ? " Giang Lăng nghe vậy mắt sáng lên " Ta có thể nhìn xem không ? "

" Xem đi , đương nhiên là có thể . " Luru Khánh Xuân nhảy lên thuyền , vốn định đi lại kéo tay Giang Lăng , lại ngượng ngùng . Chưa biết giải quyết vấn đề này như thế nào , thì đã thấy Giang Lăng nhảy lên , liền đã ở trên thuyền . Thuyền chỉ lay động nhẹ một chút , Luru Khánh Xuân sững sờ nhìn về phía Giang Lăng .

Trong mắt Giang Lăng , Luru Khánh Xuân chỉ là một người hàng xóm cùng tuổi , nàng cũng không mong muốn cùng hắn có nhiều lắm kết giao . Chẳng qua hắn bắt được nhiều tôm nhỏ , cá nhỏ mà có hứng thú , cho nên mới lên thuyền nhìn xem .

Bởi vậy nàng cũng không nhiều lời giải thích , cúi đầu nhìn về hướng thùng gỗ ở trên thuyền . Không biết là kỹ thuật đánh bắt cá của Luru Khánh Xuân không được , hay là hôm nay vận khí của hắn không tốt , trong thùng quả thật chỉ có ba con cá , con lớn nhất không vượt quá hai cân , tôm cùng của cũng không thiếu , nhưng không được lớn .

Hơn nữa ba con cá này chủng loại có chút pha tạp , một con là cá trích , hai con còn lại là cá gì Giang Lăng cũng không biết được . " Đây là cá gì ? " Giang Lăng chỉ vào trong thùng cá hỏi .

" Một con là cá tầm , một con là cá trúc . " Luru Khánh Xuân thời điểm gặp người xa lạ , khẩu trương nói chuyện có chút lắp bắp , hiện tại nói đến chuyện mấy con cá thì trầm tĩnh lại , nói rất có thứ tự .

" Cá Tầm ? " Giang Lăng nhíu mi suy nghĩ một lát , bỗng nhiên nhãn tình sáng lên : " Trung Hoa Tầm ? " Nhìn về phía thùng nước tràn ngập kinh hi . " Đây là Trung Hoa Tầm ? "

" Trung Hoa Tầm ? " Luru Khánh Xuân gãi gãi đầu " Chúng ta chỉ kêu nó cá tầm " .

" Luru đại ca , cá tôm này người có thể bán cho ta không ? " Giang Lăng tuy rằng không câu được cá , nhưng gặp gỡ Luru Khánh Xuân có thùng cá tôm này , bản thân thấy mình thu hoạch không phải nhỏ .

Không gian của nàng có thể thúc tiến sinh vật sinh trưởng nhanh chóng , hơn nữa hương vị lại ngon , nhiều cá tôm như vậy cho vào đó , tiền lời còn nhiều hơn nữa .

" Người muốn thì lấy đi " Luru Khánh Xuân khoát tay " Không ..không cần tiền " .

Giang Lăng từ trong lòng lấy ra hai đồng tiền được thưởng ngày hôm qua , đưa cho Luru Khánh Xuân : " Không lấy tiền thì không được . Nhưng mà ta chỉ có hai đồng , không biết có đủ hay không ? "

" Nói cho người liền cho người , thực không cần tiền . Nhiều cá nhỏ như thế này , nhưng cũng không được bao nhiêu tiền . Ta một lát đi tát thêm hai lưới là được . " Luru Khánh Xuân mặt đỏ lên : " Người muốn cứng rắn trả thù lao , ta , ta sẽ không bán " .

" Vậy thì cảm ơn Luru đại ca ! " Giang Lăng thấy hắn thái độ kiên quyết , cũng không kiên trì , cho cá vào thùng của mình , rồi lên bờ .

Thấy Luru Khánh Xuân đã chống thuyền rời đi , Giang Lăng đi đến bụi cỏ ven hồ , bụi cỏ này còn cao hơn đầu người , nhìn xem bốn phía không có người , liền lách mình vào trong không gian , đem thùng cá tôm tất cả đều đổ vào ao nhỏ trong không gian .

Về nhà , Lí Thanh Hà cùng Giang Đào đã sớm thức dậy . Gặp Giang Lăng đem theo thùng gỗ bước vào cửa , Lí Thanh Hà trách cứ nói : " Thế nào thức sớm như vậy ? Ngày hôm qua câu hai con cá , hôm nay vẫn còn một con , kia là dùng đi câu à ? "

" Đúng vậy , tỷ , hôm qua người nói là dạy ta câu cá , hiện tại người lại vụng trộm đi một mình , người nói chuyện không giữ lời gì hết. " Giang Đào bĩu môi bắt đầu chỉ trích.

" Không phải là nhà người ngủ chưa có dậy hay sao ? Hơn nữa hôm nay , một con cá ta cũng không câu được , cần câu còn bị tha đi mất . " Giang Lăng cười nói , buông thùng đi vào phòng bếp . Sáng sớm nắng vào trong không gian hải rau muống , sáng nay sẽ ăn nó .

Quả nhiên không ngoài dự kiến , rau muống quả thực ăn rất ngon , làm cho Lí Thanh Hà ăn cơm không ngừng truy vấn , rau muống ở nơi nào mà có . Vì lúc đi vào Lí Thanh Hà và Giang Đào không nhìn vào thùng gỗ , nên Giang Lăng nói dối qua loa là do trên đường gặp Lưu Khánh Xuân đang hái rau , hân cổ ý nhét vào nên đành phải đem về.

Ăn cơm xong , Giang Lăng dùng bút viết lên công thức chế biến hai mươi món ăn thật tinh tế lên giấy . Lúc này mới lên đường đi đến tử lâu .

Triều đại nhà Đường không có đồng hồ báo thức , mọi người đều xem sắc trời để đoán thời gian . Vì vậy thời gian làm việc tự nhiên sẽ không chuẩn . Bất quá , khi Giang Lăng đến đó , cũng vừa vặn gặp A Phúc đang đến mở cửa . A Phúc nhìn đến Giang Lăng , hung hăng trừng mắt , xoay mặt đi vào .

Giang Lăng nhún nhún vai , vào tử lâu , dùng khăn lau đều đem bàn ghế lau sạch qua một lần . Lau được một nửa , lúc này Lưu chương quỹ bước vào , ánh mắt hồng hồng , giống như là cả đêm không ngủ .

" Đến đây , tiểu Giang , lại đây ngồi . " Ngày hôm qua nghe Lưu chương quỹ liên tục kêu mình là Giang Đào , Giang Lăng nghe thật là kỳ quái , liền mạnh liệt yêu cầu sửa lại là tiểu Giang , Lưu chương quỹ cũng biết nghe lời phải , sửa lại miệng cũng cực kỳ thuận lợi .

Giang Lăng buông khăn lau , chạy đến phòng bếp rửa sạch hai tay , lúc này mới đến ngồi trước mặt Lưu chương quỹ , từ trong lòng lấy ra một tờ giấy , đưa cho Lưu chương quỹ : " đây là tên hai mươi món ăn , người xem xem ".

Thời gian Lưu chương quỹ xem hết tên thực đơn cũng khoảng một ly trà nhỏ , lúc này mới uống một ngụm trà , mở miệng nói : " Thực đơn này , tối qua ta đã suy nghĩ một đêm , quyết định mua trước năm món mặn , năm món chay , người xem có thể hay không nể mặt ta , chỉ lấy một xâu tiền ? "

" Năm mặn , năm chay ? " Giang Lăng sững sốt , sau đó là dở khóc dở cười , Lưu chương quỹ này quyết đoán , nhưng hiện tại có chút nhỏ nhen .

Nàng trầm ngâm một lát , nhìn Lưu chương quỹ nói : " Như vậy đi , đề ta nói suy nghĩ của ta trước . "

" Được , người nói đi ! " Lưu chương quỹ không tự giác gật gật đầu . Hân mạnh giương mắt nhìn về phía Giang Lăng , hân bỗng nhiên ý thức được , Giang Lăng ở trong lòng hân là một người có thể ngồi xuống cùng hân thảo luận ngang hàng , mà không phải là người lớn cùng đứa nhỏ , hay là chương quỹ cùng tiểu nhị có sự khác biệt cách xa .

Xem ra người đọc sách , quả thật là không bình thường a ! Lưu chương quỹ trong lòng vô hạn cảm khái .

Giang Lăng cũng không biết Lưu chương quỹ đang suy nghĩ này nọ , nàng vuốt cằm , mở miệng nói : " Nói như thế , nếu tử lâu của ngài sinh ý coi như tốt , ngài chỉ mua mười món đồ ăn , ta hoàn toàn đồng ý , đúng giá , thì chỉ lấy ngài một xâu tiền . Nhưng mà lúc trước ta đưa ra cho ngài mười món ăn chay , không phải là vì trong sách tổ truyền nhà ta ghi lại chỉ bao nhiêu đó , mà là tính tử lâu của ngài muốn thay đổi tình trạng hiện giờ , thì phải hạ một liều thuốc mạnh , dùng số lượng thức ăn tươi mới nhiều như vậy làm chiêu bài , để kéo thực khách về . "

Nàng nói một hơi dài , Lưu chương quỹ có chút mê mẩn : " Tiểu Giang , người nói lời này là có ý tứ gì ? "

Giang Lăng thờ dài nói : " Ý tứ cho đúng là , nếu người muốn thay đổi hiện trạng của tử lâu , phải thay đổi mạnh mẽ , mới có hiệu quả . Bằng không , giống như nước trà nguội này , chẳng có vị gì . "

Nói xong lời này , Giang Lăng nhìn ánh mắt của Lưu chương quỹ có chút nặng nề , cười khổ một chút nói : " Ngài có phải hay không cho rằng ta là vì muốn đẩy mạnh tiêu thụ thực đơn của bản thân mà cố ý nói như vậy ?

Ngài cũng không ngần ngại , nếu ta nghĩ đem thực đơn này bán đi , trên đường này có mấy tử lâu sinh ý cũng ảm đạm , ta hoàn toàn có thể đến nói chuyện với họ . Thực đơn này , ngài không cần , nhưng không chắc người khác không muốn . Đem thực đơn này bán cho ngài , tất cả đều là vì ngài ta ta làm tiểu nhị , chúng ta cùng người khác bắt đồng ở chỗ tình cảm.

Nói thật , làm buôn bán thắng chính là xem đúng thời cơ , đầu tư đúng chỗ , đó chính là quyết đoán . Chương quỹ kinh doanh nhiều năm như vậy , chẳng lẽ không rõ đạo lý này ? "

Nói xong nàng thờ dài một hơi , lại nói : " Người muốn mua năm món ăn mặn , năm món ăn chay , ta cũng có thể bán cho người , nhìn phần tình ngài thu ta làm tiểu nhị , thực đơn này ta chỉ thu ngài một xâu tiền .

Nhưng mà nếu sau này ngài muốn mua thêm mười món ăn nữa , giá kia sẽ không giống nhau , phải là một ngàn hai trăm đồng , tiền nhiều hơn mới mua được , ngài phải suy nghĩ rõ ràng . Nhưng nếu ngài bây giờ đem hai mươi thực đơn hoàn toàn mua hết , ta liền có biện pháp làm cho tử lâu của ngài sinh ý tốt lên . "

" Có biện pháp gì tốt ? " Hai mắt Lưu chương quỹ sáng lên .

Giang Lăng nghĩ nghĩ : " Ngài cảm thấy từ lâu sinh ý như thế nào thì cho là tốt ? "

Lưu chương quỹ thờ dài : " Ít nhất một ngày cũng phải có hai mươi người đến ăn cơm đi . "

" Được ! " Giang Lăng gật gật đầu . Như vậy đi , có hai mươi thực đơn mới , nếu ta có biện pháp làm cho từ lâu mỗi ngày đều có ba mươi người đến ăn cơm , duy trì trong hai mươi ngày đều là mức độ như vậy , ngài phải trả cho ta thêm một xâu tiền là tiền thù lao .

Nếu phương pháp của ta là không hiệu quả , sinh ý của từ lâu không đạt đến trình độ kia , ta đây một đồng tiền đều không lấy , ngài xem như thế nào ? "

" A " Lưu chương quỹ nhìn về phía Giang Lăng , ánh mắt không dám nhìn thẳng : " Người ra chủ ý này , còn lấy thêm một xâu tiền ? "

" Xem như ta chưa nói gì . " Giang Lăng lắc đầu , cầm cái khăn đứng lên đi lau bàn .

Lưu chương quỹ ánh mắt phức tạp nhìn xem Giang Lăng bận rộn , hơn nửa ngày cũng không lên tiếng .

Buổi sáng tự nhiên cũng không buồn bán gì , Giang Lăng cùng A Phúc đem đồ ăn đưa đến Xuân Hương viện , về liền tự tìm một cái góc ngồi xuống , bắt đầu luyện công . Từ lâu này sinh ý không tốt , ít ra cũng có cái ưu việt của nó , đối với Giang Lăng mà nói cũng tương đối thanh nhàn . Nhưng mà nếu Lưu chương quỹ không quyết đoán , Giang Lăng lo lắng suy nghĩ phải đổi đến địa phương khác .

" Tiểu tiểu Giang " Lưu chương quỹ lúc này không có nằm sấp trên bàn mà ngủ , hần chống quai hàm ngồi chỗ kia suy nghĩ đã nửa ngày , rốt cục cũng mở miệng kêu Giang Lăng .

" Chương quỹ , ngài gọi ta ? " Giang Lăng mở mắt ra đi qua đó .

" Ngồi , ngồi xuống đi . " Lưu chương quỹ lấy tay chỉ chỉ ghế , thấy Giang Lăng đã ngồi xuống , hần thật sâu thở dài , nhìn về phía Giang Lăng , ánh mắt giống như là tráng sĩ chuẩn bị đi vào chỗ chết , rất là bi tráng : " Được rồi , hết thầy làm theo như người nói đi . " Nói xong từ trong lòng móc ra hai dây tiền đồng : " Đây là hai xâu tiền , mua hai mươi cái thực đơn . "

" Tốt ! " Những lời Giang Lăng nói đã không vô nghĩa , từ trong lòng lấy ra thực đơn đưa qua .

Lưu chương quỹ đem thực đơn tình tế nhìn một lần , gật đầu nói : " Tốt , cũng không có vấn đề gì . " Hần làm từ lâu nhiều năm như vậy , cho nên chỉ cần nhìn qua là biết chiều theo đó có thể làm ra được món ăn . Hần nói xong lại xuất ra một tờ giấy để trên bàn , viết cái hiệp ước đưa cho Giang Lăng .

Giang Lăng xem trên hiệp ước , những lời nàng nói buổi sáng đều được ghi lại phi thường rõ ràng , nàng cũng bội phục Lưu chương quỹ làm việc rất là sành sỏi , kinh nghiệm . Hiệp ước này , nếu Lưu chương quỹ không chủ động ký , thì nàng cũng xin yêu cầu đưa ra . Dù sao ước định bằng miệng cũng không được tính , đến lúc đó nàng giúp từ lâu sinh ý tốt lên , mà Lưu chương quỹ không chịu trả tiền , đến lúc đó đi báo quan cũng không biết làm sao mà báo .

Có hiệp ước này chính là nàng đối với Lưu chương quỹ có chế ước , mặt trên đã có Lưu chương quỹ ký tên , nàng cũng không có vấn đề gì , chỉ ký tên lên phía sau , sấy cho mực khô , xếp lại đằng hoàng rồi bỏ vào trong áo .

Lưu chương quỹ nhìn xem động tác của Giang Lăng , tâm tình cực kỳ phức tạp . Hần cũng không biết sao lại thế này , có lẽ là thiếu niên này làm việc rất có chủ trương , hơn nữa ánh mắt thật là đoan chính , trong ánh mắt càng lộ ra một loại tự tin , làm cho người ta không có lý do đi tin tưởng hần .

Có lẽ từ lâu này đã làm cho hần rất là tuyệt vọng , muốn dùng hai ba xâu tiền để đánh một canh bạc , biết đâu tạo ra kỳ tích . Cho nên hần dè dặt cẩn thận cả đời , lúc này lại nguyện tin tưởng lời nói của thiếu niên kia , tin tưởng hần có thể làm cho từ lâu này khởi từ hồi sinh , tin tưởng hần có thể làm cho bản thân kiếm được càng nhiều tiền .

Hì vọng ánh mắt cùng trực giác của hần là không sai lầm a !

Bạn đang đọc truyện *Luong Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hai xâu tiền là món tiền lớn

Hai xâu tiền được nhét vào trong ngực , Giang Lăng cảm thấy như trời rét lạnh mà được ôm ấm lò sưởi ấm , ấm dào dạt , thoải mái nói không nên lời . Nàng bỗng nhiên phát hiện , nàng thích cuộc sống nơi này , so sánh với cuộc sống ở kiếp trước nàng nguyện ý ở nơi đây mà phấn đấu .

Nơi này tuy là có nhiều thứ bất tiện , gia cảnh bần hàn , nhưng chính vì sống trong nghịch cảnh , làm cho nàng cảm thấy cả người tràn ngập ý chí chiến đấu . Bàn tay trần , gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng , nàng cần dựa vào hai bàn tay của bản thân mình , dựa vào thông minh , tài trí của chính mình , sáng tạo ra tài phú thuộc về nàng , an bày cuộc sống đi đúng quỹ đạo mà nàng mong muốn .

Quá trình kiếm tiền từ bản hàn đến giàu có , so với đời trước chỉ vẩy tay là danh lợi đều đưa đến cửa , thì cuộc sống này có ý nghĩa hơn rất nhiều .

" Tiểu Giang , ngươi đến cùng có cái biện pháp gì tốt ? Chạy nhanh đến nói cho ta nghe một chút đi ." Luru chương quỹ thấy Giang Lăng khoe miệng nhếch nhếch cười , nửa ngày không nói chuyện , trong lòng giống như con mèo bị ngứa mà gãi không được , cong lưng lại .

" Đầu tiên , ngươi cho lão Trương đem hai mươi món ăn này luyện cho tốt . Làm cho thật tốt , sau đó cho ta nếm thử , nếu được sẽ đem ra bán . Đến lúc đó chúng ta sẽ định ra giá các món ăn .

Việc thứ hai , ngươi làm mấy chục khối gỗ , bào sạch , sơn nước sơn lên , làm thành mộc bài . Chúng ta đem tên đồ ăn trong tiệm viết lên mộc bài đó , cũng viết giá lên . Treo chúng trên bức tường ở ngoài cửa . Đương nhiên , những món ăn mới chúng ta không cần lấy ra toàn bộ . Trước hết chỉ lấy ra năm món mặn , năm món chay , thừa lại , cách năm ngày ta lại đưa thêm hai món mới .

Việc thứ ba , xem một ngày tốt , đốt pháo khai trương , hôm đó cùng hôm sau đem đồ ăn mới đưa ra thị trường bán đại hạ giá .

Những đồ ăn trong tiệm đều chiết khấu sáu phần trăm , lấy giá rẻ để thu hút khách hàng , mùa nào thức ăn đó . Chỉ cần hương vị ngon , về sau có lên giá thì vẫn có người đến ăn .

Đương nhiên , ở khắp nơi ta sẽ dán bố cáo , làm cho mọi người đều biết tin tức này . Nhưng mà đến lúc đó ngươi phải thỉnh thêm vài người về đây hỗ trợ , bằng không đến mấy ngày này sẽ làm không xuể . Nếu sinh ý quả thật tốt lên , ngươi liền lưu lại những người đó làm lâu dài ."

Giang Lăng càng nói , ánh mắt Luru chương quỹ càng sáng rực rỡ . Hắn uống một ngụm nước , cho lòng bình tĩnh xuống , lại đem lời nói của Giang Lăng tỉnh tê suy nghĩ lại một lần , phát hiện chủ ý này hoàn toàn có thể làm , còn không cần dùng thêm tiền gì nữa .

Tính là chiết khấu sáu phần trăm cho khách , chỉ cần có khách đến ăn- hẳn liền có thể kiếm tiền , tuyệt đối sẽ không lỗ vốn .

Còn việc chuẩn bị nguyên vật liệu nấu thử , tính toán bỏ tiền ra có chút phiêu lưu , nhưng làm buôn bán một điểm phiêu lưu cũng không có , đó là không có khả năng . Nếu không được việc , vậy thì nguyên vật liệu này bản thân mình ăn cũng được . Nghĩ đến chỗ này , Luru chương quỹ hưng phấn vỗ một cái lên bàn : " Được , liền theo như vậy mà làm ."

Nói xong , Luru chương quỹ ngồi không yên , đứng lên nói : " Ta đi xem lão Trương có món ăn nào là có sẵn nguyên vật liệu , chúng ta bắt đầu luyện mấy món mới ."

Nhìn Luru chương quỹ bay nhanh chạy vào phòng bếp , Giang Lăng phì cười . Ai có thể nghĩ , một người béo như một viên cầu giống như Luru chương quỹ lại có thể chạy nhanh như vậy .

Bất quá , Luru chương quỹ hưng phấn cũng làm cho Giang Lăng bị lây nhiễm theo , nằng nghĩ đến tiền ở trong lòng , cũng có chút ngồi không yên .

Luru chương quỹ không ở đây , nàng cũng không thể rời khỏi đại sảnh , chỉ phải đứng lên đi vòng vo vài vòng , có thể mới đem lòng yên tĩnh xuống , trở lại ngồi ngốc ở góc tửu lâu , suy nghĩ một chút về con đường gầy dựng sự nghiệp sau này .

Đây là bước đầu tiên trong sự nghiệp của nàng , rốt cục cũng bán ra được . Lúc trước không có tiền , nghĩ đến giống như là mơ mộng hảo huyền . Hiện tại đã có hai xâu tiền , nếu Luru chương quỹ sinh ý tốt như đã nói , thì được thêm một xâu tiền nữa .

Ba xâu tiền , tương đương với hiện đại là mười lăm ngàn tệ . Thuê một cửa hàng nhỏ , mở một quán ăn vặt là không thành vấn đề .

Nhưng mà ở Thanh Sơn trấn này , số lượng người qua lại cũng không nhiều , có như vậy mà mấy nhà tửu lâu đã cạnh tranh đến đỉnh kịch liệt , Giang Lăng thật sự không có hứng thú ở đây đặt thêm một chân vào.

Nhưng Linh Lăng thành cách nơi này không xa , có thời gian Giang Lăng muốn đi đến đó khảo sát một phen , nhìn xem có cơ hội hay không , làm cho tiền trong lòng nàng tiền tái sinh ra tiền .

Nhưng mà nói thật , chuyện mở quán ăn vặt Giang Lăng cũng không phải thật thích . Nàng kiếp trước đứng ở vị trí rất cao , tuy rằng trên mây rơi xuống đường cùng , nhưng trong khung vẫn tồn tại một thứ gì đó . Đối với công việc đi sớm về tối , tân tân khổ khổ lại kiếm không xong vài đồng tiền sinh ý nhỏ lẻ , nàng thật đúng là xem không vào trong mắt .

Đương nhiên , nếu quả thật có người giúp đỡ nàng kiếm số tiền này , nàng chỉ cần làm bà chủ , ra tiền vốn , ra chút nguyên vật liệu , bày ra như vậy nàng vẫn rất thích ý .

Đang cao hứng , Giang Lăng bỗng nghe bên ngoài trên đường vang lên tiếng vó ngựa . Ở đây là đại lộ , đi Linh Lăng Thành tất nhiên phải đi qua đường này , có xe ngựa đi ngang là chuyện bình thường . Nhưng giống như hôm nay , tựa hồ có hơn chục con ngựa trên đường " Rầm rầm " mà đến , tiếng vang thật lớn , Giang Lăng cũng lần đầu tiên nghe qua .

" Cái âm thanh gì vậy ? " Giang Lăng đang muốn đứng dậy nhìn , Luru chương quỹ nghe được âm thanh từ phòng bếp chạy xuất ra .

" Không biết , chính là nhanh chân chạy ra xem " .

Giang Lăng cùng Luru chương quỹ đi tới cửa , vừa vận nhìn thấy một đội xe ngựa đang đi ngang qua , trong đó có ba bốn chiếc là xe ngựa , còn lại tất cả

đều cười ngửa . Trừ bỏ xe ngựa nối đuôi nhau mà đi , những người cười ngửa thì đi thành hai hàng song song , đội ngũ thật là chỉnh tề , những người đó trên mặt không hiện ra cảm xúc gì , toàn bộ đội ngũ làm cho người ta có cảm giác bị khí thế đó áp đảo . Vừa nhìn đã biết đây không phải là những người bình thường ---- chỉ có những người trong quân đội , trải qua chiến tranh mới có thể làm cho người ta có cảm giác này .

" Đây là người nào vậy ? " Giang Lăng nhỏ giọng hỏi Lưu chương quỹ .

Lưu chương quỹ lắc đầu : " Không biết . Nhưng mà mấy hôm nay luôn nghe người ta nói , tướng quân Tần Tông Nghị là muốn trở về . Xem những người này , chẳng lẽ là hắn ? "

Giang Lăng đây là lần thứ hai nghe tên vị tướng quân này , nàng không thích bất quái , nhưng nhìn bộ dạng hung phấn của Lưu chương quỹ , nàng cũng hỏi một câu góp vào : " Tần Tông Nghị tướng quân là loại người nào ? "

" Cũng là người ở Linh Lăng , sau này đi đến biên quan , hiện tại là chức tướng quân trở về , cũng xem như là áo giáp về làng đi . " Lưu chương quỹ tựa hồ như là biết cũng không rõ ràng , nói một câu , nhìn một lát , liền quay trở lại phòng bếp .

Cổ đại đường lộ đều là bùn đất , một đội ngựa xe đi qua , bụi đất kia cũng rất lớn , Giang Lăng không có hứng thú ăn tro bụi , trở lại đại sảnh chui vào một góc nhắm mắt lại luyện công .

Qua nửa canh giờ , Lưu chương quỹ thật hưng phấn bùng ra một cái đĩa nhỏ , từ bên trong đi ra , kêu lên : " Tiểu Giang , cô lỗ thịt , người đến nếm thử xem .

Giang Lăng mở mắt ra , đi qua nhìn nhìn , gật gật đầu . Hôm qua có khách đến ăn cơm , gọi một món thịt nướng , Giang Lăng tuy rằng không có ăn , nhưng xem sắc màu kia , lại ngửi thấy hương thơm , liền cảm thấy hương vị kia là chưa đủ . Cho nên ở thực đơn nàng liền viết vào thịt Đông Pha .

Ở cổ đại , trâu bò là dùng để cày ruộng , không thể tùy tiện giết , bằng không sẽ phải ngồi tù , cho nên thịt bò rất quý hiếm .

Mà thịt heo ở phương diện này lại không hạn chế , hơn nữa thời đại này nông nghiệp , dân cư nhiều , từng nhà đều nuôi heo , thịt heo rất là tiện nghi . Có thể dùng thịt heo chế biến ra được đồ ăn ngon , đối với kinh tế là một lợi ích rất thực tế .

Nhưng mà thời Tống , Tô Thức lão tiên sinh sáng chế ra món ngon này , bây giờ nhường nó đến Đường triều vì người dân phục vụ , Giang Lăng nếu cho nàng nói thì đây chính là làm việc nghĩa . Hơn nữa ngày đó Giang Lăng xem trong phòng bếp có nước tương , có rượu vàng , liền đem món ăn này ghi lên thực đơn , cùng bí quyết nấu nướng đưa cho Lưu chương quỹ , vì nhân dân đại Đường sáng tạo ra tinh thần văn minh , vì nàng sáng tạo ra vật chất văn minh , thật sự là nhất cử lưỡng tiện , là một chuyện rất tốt a !

Phòng chường Lưu chương quỹ thăm thiết lĩnh hội được nỗi khổ tâm của Giang Lăng , cho nên lựa chọn món ăn này làm thử trước tiên .

Nhưng mà lúc làm món ăn này không gọi là thịt Đông Pha , để tránh xâm phạm danh tính , cùng quyền lợi của lão nhân gia Tô Đông Pha . Hiện tại sửa tên nó thành thịt cô lỗ , bởi vì lúc nấu thịt sôi lên kêu " Cô lỗ , cô lỗ "

Lão Trương tay nghề thật không sai , năng lực lĩnh ngộ cũng vô cùng tốt , món ăn này nhìn qua da mỏng thịt mềm , sắc màu đỏ tươi , sáng bóng làm cho người ta vừa nhìn qua con thèm ăn đã tăng lên rất nhiều . Nhất là ba tháng chưa biết mùi vị thịt heo như Giang Lăng , lúc này nước miếng muốn nhanh chảy ra .

Nàng tiếp nhận đĩa do Lưu chương quỹ đưa qua , gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng . Một mùi thơm của thịt trong khoang miệng xông thẳng sau óc , loại hương vị quen thuộc này làm Giang Lăng hơi hơi kích động .

Đến nơi này , nàng không thể không bội phục thêm một lần nữa tài nghệ nấu ăn của lão Trương , món ăn này hương vị đúng chuẩn , nước thịt đậm đà , mềm mà không ngán , nhìn vào không thấy hết tinh hoa , kì thực thịt này rất mềm mịn , ăn vào thăm thiết lĩnh ngộ được tinh túy của thịt đông pha .

" Tốt lắm , ngon vô cùng ! " Giang Lăng gật gật đầu .

" Thật à ? Chúng ta cũng cảm thấy là ăn rất ngon " .Lưu chương quỹ kích động có chút run run . Món ăn này đối với hắn mà nói , có ý nghĩa bất đồng . Cái này thuyết minh cho thiếu niên " Giang Đào " này là đáng tin cậy .

Hắn hiện tại bắt đầu tin tưởng , Giang Lăng có thể làm cho tửu lâu của hắn danh chấn hùng phong .

" Ta kêu lão Trương không cần học món này nữa . " Ánh mắt trên gương mặt béo của Lưu chương quỹ cười đến không thấy đường . Nhưng mà hắn kích động thì kích động , nhưng vẫn không quên đem đĩa thịt đi vào trong : " Đồ ăn này giữ lại , buổi tối có khách đến thì cho họ nếm thử . "

Ách , được rồi . Giang Lăng miệng còn thơm lừng mùi thịt , rốt cục cũng cảm nhận được câu " Dư âm còn vang vọng bên tai , ba ngày không dứt . " Ý cảnh này , vị thịt này xem ra Giang Lăng hiểu ra đến mấy ngày a !

Chờ bốn cô nương có tiền , nhất định phải làm một bát thịt đông pha thật to , ăn một khối , ném một khối ! Đòi trước cùng tiền nữ giống nhau , người không dính hạt bụi , nay vì một miếng thịt mà chảy nước miếng , mỡ nữ nào đó âm thầm thề .

Kế tiếp thời gian , quang cảnh cũng giống như hôm qua , đưa cơm cùng đồ ăn đến Xuân Hương viện , lại tiếp đãi ít ỏi khách nhân , trước khi trời tối tửu lâu liền đóng cửa .

Đường triều cũng không giống như hiện đại, không có sóng về đêm, trời vừa trở đen là đi ngủ. Ở đây trừ bỏ đêm Tết Nguyên Tiêu, một năm ba trăm sáu mươi bốn ngày đều không có chợ đêm.

Bình thường vào khoảng sáu giờ chiều là có trống báo hiệu đến giờ giới nghiêm, mọi người đều phải trở lại nơi mình cư ngụ, đêm khuya sẽ có lính canh đi tuần, cho đến sáu giờ sáng của ngày hôm sau.

Trong khoảng thời gian này không ai được ra đường, trừ khi có sự phê duyệt của hoàng đế, bất luận kẻ nào cũng không được vi phạm lệnh cấm đêm. Nếu như bắt được, nhẹ thì giáo dục, nặng thì tử hình.

Mãi cho đến thời kỳ Bắc Tống, lệnh cấm này mới được bãi bỏ, chợ đêm lúc đó mới được hình thành.

Lúc này Giang Lăng vô cùng cảm tạ cái quy định này của Đường triều, như vậy nàng không phải đi làm về đêm khuya. Đang giữ hai xâu tiền "không lỗ" ở trong người, đi đêm thật là không an toàn.

Hơn nữa, hiện tại nàng mới hiểu được vì sao cổ đại mọi người đều đào cái hố ở dưới giường mà chôn tiền, hoặc là đem tiền giấu trong vách tường. Không có ngân hàng, giữ số tiền lớn thật là nguy hiểm.

Từ lúc ở tử lâu đi ra, Giang Lăng thấy bụng có chút không thích hợp, lúc này đi trên đường, càng phát hiện bụng đau dữ dội.

"Làm sao có thể tiêu chảy? Chẳng lẽ lâu quá không ăn thịt, ăn một miếng liền chịu không nổi?" Giang Lăng nhìn xem trái phải, còn có một đoạn đường ngắn nữa là vào thôn.

Nàng cảm giác bản thân chịu không nổi, nhu cầu cấp bách cần giải quyết. Cũng may ở cổ đại nhân dân am hiểu đạo lý: "Sinh nhiều đứa nhỏ thì phải trồng nhiều cây." Ít người mà cây lại nhiều, bên kia đường còn có một bụi cây rậm rạp, Giang Lăng không quản nhiều như vậy, cấp tốc lui đi vào giải quyết vấn đề.

"A, rốt cục thư thái!" Giang Lăng từ trong rừng cây đi ra, mới đi được vài bước, phía trước bỗng nhiên nhảy ra một người bịt mặt, trong tay cầm một cây côn, thô giọng la lớn: "Đem tiền trên người người lấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ác nhân cáo trạng trước

Giang Lăng sững sờ, lập tức nhìn về hướng người đi tới. Nàng đến Đường triều cũng được một thời gian, nàng biết khi Lí Thế Dân trị vì, dân chúng com no áo ấm, xã hội cực kỳ yên ổn, thậm chí đến nỗi của rơi trên đường cũng không có người nhặt. Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà Lí Thanh Hà mới đồng ý cho nàng đến tử lâu làm việc.

Tại sao việc khó xảy ra ở đây nhất lại để cho nàng gặp được? Khi nàng vừa mới có tiền thì ăn cướp xuất hiện đúng lúc? Hơn nữa, hôm nay bụng sớm không đau, trể không đau lại chọn ngay lúc này mà đau, điểm này cũng kỳ quái quá đi?

Trong lòng có nghi hoặc, lại đánh giá bộ dáng của tên cướp đường, Giang Lăng ánh mắt hí hí lại.

Tên cướp này, thân thể nhìn rất quen mắt, cao thấp mập ốm đều rất giống một người. Tuy rằng hắn thay đổi bộ quần áo khác, nhưng giày thì không có đổi.

Giang Lăng nhớ được, A Phúc trên chân mang giày vải, hai nút thắt của hai chân không giống nhau, một bên màu xám, một bên màu đen, đây là ngày đó A Phúc ngồi ở băng ghế nhỏ làm con vịt thời điểm đó Giang Lăng phát hiện.

Thấy Giang Lăng bộ dáng cũng không động đậy, cứ nhìn mình chằm chằm, trên mặt còn lộ ra suy nghĩ sâu xa, A Phúc trong lòng có chút hoảng hốt. Hắn một lần nữa phát phát mộc côn trong tay, rống cổ lên: "Đem tiền trên người của ngươi đưa ra, đại gia để lại cho ngươi một con đường sống."

"Thật?" Giang Lăng xác định là A Phúc, trong lòng ra quyết định lớn. Thân thủ của A Phúc thế nào, Giang Lăng đều biết rõ. Đưa tay để ở trước ngực, Giang Lăng cười mỉa nói: "Ta không đưa thì sao?"

"Không đưa tiền thì đưa cái mạng đây!" A Phúc la lớn, liền vung gậy đánh qua.

Trong mắt của A Phúc, Giang Lăng là một thiếu niên nhỏ gầy giống như sào trúc, đem hắn đẩy ngã dễ dàng giống như là giết chết một con kiến. Ngày đó A Phúc hắn gặp xui xẻo, nghĩ là xảo trá được vài đồng tiền, kết quả thằng nhóc này không đưa tiền, ngược lại còn bị Lưu chương quý hung hăng răn dạy một phen. Mấy ngày nay còn bị thúc thúc nhìn bằng sắc mặt không tốt.

Vốn hắn tính toán một ngày, chờ cho Giang Lăng xong việc trở về sẽ chặn đường đánh nàng một trận, xem như xả cơn tức ở trong lòng. Cũng không ngờ xui xẻo từ này càng ngày càng đặc ý, thế nhưng buồn bán thực đơn lời đến hai xâu tiền.

Hai ngàn đồng a ! Nếu A Phúc hấn mà có hai xâu tiền này , liền sẽ không ở lại từ lâu của Lưu chương quỹ giết gà mổ vịt , bản thân tự kinh doanh nhỏ nhỏ , thật là tốt biết bao .

Hai xâu tiền này nếu như hấn không biết thì thôi , mà hấn đã biết rồi , còn bỏ trong lòng tên mà hấn thống hận , tiền này không đoạt không được .

Cho nên hấn thừa dịp thúc thúc là lão Trương không chú ý , ở chén cơm của Giang Lăng bỏ một chút thuốc xổ vào , lại canh lúc Giang Lăng đi về nhà , giả đau bụng đi nhà vệ sinh , lén lút đi từ cửa sau ra , chạy tới bên đường theo dõi Giang Lăng đến nơi này .

Tính toán thần không biết quỹ không hay đem tiền của Giang Lăng cướp sạch , rồi đánh một chút cho hả giận , sau đó quay trở lại từ lâu bằng cửa sau . Dù sao hấn cũng che mặt , Giang Lăng sẽ không biết là hấn , việc này cứ theo tính toán vậy mà làm .

Cho nên A Phúc hạ quyết tâm vừa cướp tiền , lại đánh người . Lúc này cũng không nói lời vô nghĩa , liền nhấc lên cây gậy xông vào Giang Lăng .

Cũng không nghĩ đến Giang Lăng nhẹ nhàng nghiêng người , một gậy này nàng tránh đi thật dễ dàng .

A Phúc không ngờ là Giang Lăng có võ công , chỉ âm thầm mắng xui xẻo , lại quay người lại hướng đầu của Giang Lăng đánh xuống một gậy , cũng không tưởng tượng được dưới chân tự nhiên bị đốn ngã , sau lưng còn bị đánh một kích , thân thể liền không chịu nổi sự khổng chế hướng mặt đất mà ngã xuống . Thân hình mập mạp bị ném trên mặt đất , đau đến nỗi hấn kêu rên thành tiếng .

Giang Lăng đem chân giẫm nát lưng A Phúc , tay muốn vươn tới đoạt miếng vải trên mặt A Phúc xuống . Cũng không nghĩ là A Phúc biết tội cướp giật là trọng tội nên hấn dùng hết sức lực trong người bật dậy , đẩy Giang Lăng lui về sau một bước .

Lúc này hấn đã đứng lên , tay cầm lấy gậy lung tung đánh về phía Giang Lăng .

Giang Lăng tuy rằng võ công chưa có hồi phục , nhưng đối phó với một hai cái như A Phúc vẫn là không nói chơi . Nhìn A Phúc nổi điên , nàng hừ lạnh một tiếng , khoanh tay một cái liền đem gậy gỗ đoạt lại , lại vươn chân đạp vào mông A Phúc một đạp , A Phúc " Oanh " một tiếng , cơ thể nặng nề ngã trên mặt đất tạo thành một con địa chấn nho nhỏ .

Lúc này A Phúc bị té không phải nhẹ , nhếch miệng , nghe rằng kêu rên một trận . Đột nhiên cảm giác trên mặt chợt lạnh , thì ra miếng vải che mặt đã bị Giang Lăng kéo mất .

" A Phúc , quả nhiên là người ! " Giang Lăng lạnh lùng nhìn chằm chằm A Phúc , mặt như băng sương .

" Giang.....Giang Đào , cầu người tha cho ta đi , ta cũng không dám nữa , cũng không dám nữa . " A Phúc là một người khôn khéo , nhất là bị Giang Lăng đánh tàn bạo , không được liền hạ giọng cầu xin tha thứ . " Ta trên có cha mẹ già , dưới có ba đứa con thơ , toàn dựa vào một mình ta nuôi sống , van cầu người không cần nói cho Lưu chương quỹ , bằng không một nhà ta sẽ phải đói chết . Giang Đào , ta biết người là người tốt , người buông tha ta đi . "

" Ta buông tha người , người buông tha ta sao ? Nếu không phải ta có chút võ công , người có kết cục thế thảm hôm nay không phải là ta sao ?

Tiền chẳng những bị người cướp sạch , còn bị người đánh một trận , phải hay không phải ? Thế sao trước đó người không nghĩ đến người nhà ta có phải hay không bị đói chết ? "

Giang Lăng hít mắt nhìn A Phúc , trong mắt tất cả đều là hàn quang . Nàng cũng không phải là thánh mẫu , không như vậy tâm liền mềm yếu . A Phúc này làm xương làm bậy lâu ngày , đó là nhất định phải chịu trừng phạt .

Đáng giận hơn là , hấn dám cho nàng ăn thuốc xổ , làm cho một cô nương như nàng một phen chật vật , còn dám vùng trộm đi theo nàng , tại đây ngoài bia rừng nhìn đông ngó tây . Nàng công lực khôi phục còn chưa đủ , vừa rồi việc khẩn cấp kia , không biết có phải hay không hấn đã nhìn lên đi .

Hôm nay nếu không đánh cho hấn một trận nên thân , nàng thực sự khó mà bình ổn lửa giận trong lòng .

Giang Lăng đang muốn nhấc chân lên đạp cho hấn thêm một đạp , A Phúc lúc này lại kêu lên : " Đây , như vậy được hay không được ? Trong người ta có tám mươi đồng tiền , là chương quỹ cho ta tiền công , tiền của ta , ta đều cho người , người xem được không ? "

Nói xong từ trong lòng móc ra tiền đưa cho Giang Lăng .

" Người cho là ai cũng giống người , ham tiền tài , khi dễ nhỏ yếu , đạo đức bại hoại ? " Giang Lăng ánh mắt nhíu lại , một cước đem dây tiền đá rơi trên đất . Lập tức phi người lên , bay nhanh qua tặng cho A Phúc kia một hồi công phu quyền cước .

Nàng kiếp trước không ít lần cùng vệ sĩ đàm luận , thỉnh giáo , biết thế nào đánh người làm cho người ta ăn hết đau khổ mà không tổn thương gân cốt . Cho nên một thân quyền cước này đi xuống , đánh cho A Phúc nhất Phật xuất thế , nhị Phật thăng thiên , nhịn không được kêu to " Tha mạng , tha mạng "

Giang Lăng biết lúc này từ lâu đã đóng cửa , Lưu chương quỹ đã sớm đi về nhà , đem A Phúc bắt về từ lâu thì bắt quá lão Trương sẽ hảo hảo giáo dục hấn , nhưng nhìn lão Trương bao che cho hấn như vậy , phỏng chừng lúc đó ngược lại sẽ quay sang trách mắng nàng đánh trọng thương A Phúc .

Tính lui một chút , như là có Lưu chương quỹ ở đó đi , thì cùng lắm là cho A Phúc nghỉ việc . A Phúc không có việc làm , đến lúc đó thời điểm nàng đi

làm thừa dịp vào thôn trà thù Lí Thanh Hà các nàng , Giang Lăng hối hận cũng không kịp.

Mà nếu đem A Phúc bắt đến nha môn đi , không nói đến nha môn lúc này đã đóng cửa nha , còn Lí Thanh Hà ở nhà sẽ lo lắng cho nàng . Chỉ tính nàng ở đây cuộc sống cùng con người cũng không có quen ai , trong lòng cất giấu hai xấu tiền , cùng A Phúc cùng nhau lên nha môn , không người làm chứng , hai mồm há ra đều nói lý , đến lúc đó nếu A Phúc có người quen ở nha môn , giống như là đánh bạc , như vậy chẳng phải nàng ăn liên lụy , tần tần khổ khổ kiếm được hai xấu tiền không biết vì vậy mà có giữ được không .

Kiếp trước nàng sinh trưởng ở trung tâm quyền lực , nàng cũng không tin là có một nhà cầm quyền nào mà trong sạch như một trang giấy trắng .

Cho nên lúc này đem A Phúc đánh nhiều một chút , đem hắn đánh một lần cho sợ luôn , đánh cho hắn không dám có ý nghĩ trả thù , Giang Lăng nhận ra đây là biện pháp tốt nhất giải quyết cho sự kiện A Phúc cướp bóc .

" Ai ? Ai ở nơi đó ? "

A Phúc kêu cứu mạng âm thanh cực lớn , đem người đi bộ trên đường đều kinh động .

Thanh âm chưa dứt , ngoài bìa rừng có hai người bước đến , đầu lĩnh là một nam tử trẻ tuổi , thân mặc y phục bằng gấm , khuôn mặt anh tuấn , mắt sáng lạnh lợi , đứng là người ngày đó ở Xuân Hương Viện chuộc hoa khôi , cùng Mai nương phát sinh tranh chấp - nam tử trẻ tuổi .

A Phúc vừa thấy người tiến vào , tựa như là thấy được cọng cỏ cứu mạng giống nhau , ôm đầu hô to : " Cứu mạng a ! Cứu mạng a ! "

Nam tử trẻ tuổi tiến vào , nhìn đến A Phúc ôm đầu cuộn mình trên đất , trên người toàn là bùn đất , cò đại , cạnh bên còn rơi xuống một chuỗi tiền đồng , mà Giang Lăng thì sắc mặt hùng hổ , hấn hí mắt lại , đứng ở nơi đó không lên tiếng .

Nhưng mà đi theo hắn là một đại hán , trên mặt có vết sẹo do đao để lại , nhìn Giang Lăng bọn họ lớn tiếng hỏi : " Sao lại thế này ? "

Nghe âm thanh , thì ra người lúc nãy ở bên ngoài hỏi là hắn .

" Đại ca ... đại ca cứu mạng a ! Người này , người này muốn cướp tiền của ta . " Cứu tinh ở phía trước , A Phúc rất biết tận dụng thời cơ , phối hợp rất nhanh , ngẩng đầu lên phía trước Giang Lăng lớn tiếng kêu cứu.

Giang Lăng không nghĩ đến A Phúc lại vô si như thế , ác nhân cũng dám cáo trạng trước , nhất thời trong cơn giận dữ , một cái chân bay qua dùng sức đạp A Phúc thêm một cước . A Phúc bị một cước này ngã nhào rất xa , khoa trương kêu to y như là heo bị làm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không gian tăng công năng

" Dừng tay ! " Vị đại hán mặt sẹo kia không ngờ là Giang Lăng ở trước mặt thế nhưng còn tiếp tục hành hung . Hét lớn một tiếng , tiến bước lên , tay theo quán tính sờ về phía hông sờ soạng một lúc , mặt lúc này hoàn toàn sùng sốt . Hiện nhiên vị hán tử này ngày thường luôn quai theo cây đao , không hiểu hôm nay sao lại không mang .

" Đại ca cứu mạng đại ca cứu mạng.... .. " A Phúc là cái tên rất giỏi quan sát sắc mặt , thấy trong mắt đại hán kia đối với Giang Lăng không thiện cảm , liền nhanh chạy nhanh đến thêm dầu vào lửa , lớn tiếng gọi .

Giang Lăng đối với người không phân biệt phải trái , xen vào việc của người khác rất là không kiên nhẫn , lạnh lùng nhìn người nọ liếc mắt một cái , nói : " Nơi này không có chuyện của ngươi , đứng yên một bên đi ! " Nói xong tới gần A Phúc vài bước , định tát vào cái mặt béo mập mấy bạt tai rồi về nhà .

" Còn dám đánh tiếp ? " Nam nhân đao sẹo kia tính tình nóng nảy , lại là người ở trong quân đội , bình thường đi theo vị Thiếu tướng quân kia , đến nơi nào không thét ra lệnh ?

Cũng không ngờ là đi đến một cái trấn nhỏ phía nam , gặp một cái tiểu mao tặc kêu cũng không dừng tay . Hắn nhất thời giận dữ , một tiếng rống lên , liền lác mình đến trước mặt Giang Lăng , chân dài duỗi ra , hướng trên mình Giang Lăng mà đá .

Giang Lăng công lực còn chưa có khôi phục , nơi nào là đối thủ đã từng trải qua huyết tinh sa trường như đại hán kia . May mắn nàng cơ trí , lui mau , nâng cánh tay lên làm lá chắn , thế là cánh tay bị đá trúng sinh đau .

" A " Giang Lăng ôm cánh tay liền lui vài bước , đau hút mấy ngụm khí , lúc này mới dựng thẳng lông mày , gầm lên : " Ngươi nha , ngươi bị mù à ? Ngươi không dài ánh mắt ra ? Ngươi mở mắt chó ra mà xem , hắn một cái hơn ba mươi tuổi , nam nhân cao béo , thân thể ta nhỏ bé thế này , ăn no đi cướp tiền hắn à ? Hắn nói cái gì ngươi nghe cái đó à ? Ngươi là heo sao ? Ngươi không có đầu óc suy nghĩ à ? "

"Người mắng ta là heo ? " nam nhân mặt sọc nghe nàng mắng nổi trận lôi đình , trợn tròn ánh mắt tới gần vài bước , nâng lên một nắm tay thật lớn hướng về người Giang Lăng .

" Lão ngu " một giọng thanh niên trong sáng vang lên , thanh âm không cao , nhưng làm cho bóng dáng của đại hán phải lập tức dừng lại . Hắn thở hổn hển vài ngụm khí , hùng hăng trừng mắt về phía Giang Lăng liếc một cái , có thể mới chịu thu hồi tư thế , đứng thẳng dậy , đi trở về đứng kế bên nam tử trẻ tuổi : " Thiếu tướng quân ! "

" Đi thôi . " Nam tử trẻ tuổi hí mắt nhìn nhìn A Phúc , lại quay đầu nhìn Giang Lăng thật sâu , liếc mắt một cái , sau đó xoay người sang chỗ khác , dùng tay đẩy mấy nhánh cây trước mặt ra , cúi đầu chui ra khỏi rừng cây .

" Thiếuthiếu tướng quân" Nam nhân đao sọc ngậy người ngần ngại , ngần người đứng một lát , quay đầu lại hoang mang liếc nhìn Giang Lăng , lúc này mới bay nhanh đuổi theo .

Nam tử tuổi trẻ đột nhiên rời đi , làm cho Giang Lăng cũng ngần ngại cả người . Nàng nhìn rừng cây kia lay động , nghĩ đến nam tử đó thật là quái dị .

Đang trầm tư bỗng nhiên nghe được âm thanh của những đồng tiền chạm vào nhau . Thì ra là A Phúc thấy đại hán kia nghe lời hắn nói , trong lòng cực kỳ đắc ý , trong lòng chờ mong nam nhân mặt sọc kia đánh Giang Lăng càng thảm càng tốt . Còn nghĩ là lợi dụng bọn họ , đem hai xâu tiền trong người Giang Lăng đoạt luôn .

Cũng không nghĩ là sự tình cổ quái , đang lúc nam nhân đao sọc hướng Giang Lăng tỏ uy quyền , nam tử tuổi trẻ một tiếng thở nhẹ , liền đem đao sọc nam nhân kêu trở về .

A Phúc thất vọng rất nhiều . Thấy Giang Lăng đang sững sờ , trong lòng mừng rỡ ---- lúc này không trốn thì còn đợi lúc nào ?

Nhưng thẳng thắn này sai lầm ở chỗ , đã muốn trốn đi mà còn luyến tiếc tám mươi đồng rơi trên mặt đất , còn vụng trộm đem tiền nhặt lên . Cũng không nghĩ đến là đồng tiền phát ra âm thanh làm Giang Lăng đang trầm tư bừng tỉnh .

Giang Lăng lúc này đã không nghĩ lại hao hơi tổn sức chửi mắng tên này , chỉ để ý có bao nhiêu quyền cước đều đánh xuống , đánh thẳng đến khi A Phúc " Oa , oa " kêu to . Những nơi lộ ra ngoài như mặt và tay đều không có vết tích , nhưng trên người không có một miếng thịt nào còn tốt.

Đem A Phúc toàn thân đánh đều , Giang Lăng lúc này mới nắm tóc của hắn kéo lên , ánh mắt bắn ra hàn quang làm người ta khiếp đảm : " Người có phải hay không còn có suy nghĩ ngu ngốc muốn tìm người trả thù ta ? "

A Phúc kỳ thực không có bị nội thương , nhưng cả người đau đớn sắp ngất đi thôi . Lúc này trong mắt hắn Giang Lăng chính là ác ma , so với Diêm Vương gia ở địa ngục còn đáng sợ hơn .

Hắn lay động thân mình , ánh mắt tràn ngập cầu xin : " Giang Đào , không...không Giang đại gia , Giang đại hiệp , lão nhân gia ngài tha cho tôi đi , ta cũng không dám nữa . Ta mà có một ý nghĩ muốn trả thù ngài , thì cho nguôi lòng đánh chết ta không từ tể đi . "

" Về sau nếu để cho ta biết ngươi lại làm xằng làm bậy , ngươi hãy chờ xem ta làm thế nào mà thu thập ngươi . Lúc đó tuyệt đối sẽ không gãi ngứa giống như hôm nay . " Giang Lăng hung tợn trừng mắt nói với hắn .

" Dạ , dạ ...sẽ không dám nữa , sẽ không dám nữa . " A Phúc kêu lên , trong lòng có nói cũng không hết khổ --- hôm nay đánh đến như vậy mà còn nói là gãi ngứa , vậy đến lúc kia đánh sẽ là cái tư vị gì ?

" Cút đi " .Giang Lăng nhìn sắc trời đã tối xuống , sắp đến giờ lính canh đi tuần , vừa mạnh mẽ đá A Phúc một cước , xoay người theo rừng cây chui ra ngoài .

Bị sự việc này trì hoãn , Giang Lăng trở về thôn khi trời sắp tối đen . Có nhà thì cơm nước xong , có người thì ở vườn rau tưới cây , có người vội vàng nấu nước , cũng có nhà gọi trẻ í ới , đi qua cửa nhà kia thì có tiếng người tán gẫu làm lòng của Giang Lăng đang lạnh như băng dần dần ấm lại .

Đi đến cuối thôn , " Uông , uông , uông " một bóng đen chạy tới , lao thẳng dưới chân nàng .

" Hoa nhỏ ? " Giang Lăng kinh hãi , ngồi xổm xuống , sờ sờ thân mình Hoa nhỏ .

" Uông , rưng rưng " . Hoa nhỏ hôm nay không có hí mắt lại hướng thụ giống như thường ngày Giang Lăng âu yếm , xoay người lại hướng về phía chân núi kêu vài tiếng .

Giang Lăng vội vàng đứng lên , hướng về phía nhà nhìn lại . Xa xa thấy ở cửa nhà một ngọn đèn đang sáng . Nàng cái mũi đau xót , xem chút nữa rơi lệ đến , vội vàng cấp tốc chạy tới . Quả nhiên nhìn thấy Giang Đào đang đỡ Lí Thanh Hà , Lí Thanh Hà tay cầm ngọn đèn , hai người thân đang đứng ở cửa nhà dài cổ ra chờ nàng .

" Thế nào hôm nay về trễ như vậy ? " Lí Thanh Hà nhìn thấy bóng dáng của Giang Lăng , thờ dãi nhẹ nhõm một hơi , đem tâm lo lắng thả về trong bụng .

" Hôm nay có khách nhân ăn cơm tương đối lâu , nên trở về chậm . " Giang Lăng cũng không dám đem chuyện hôm nay nói với Lí Thanh Hà . Nói cho nàng nghe chỉ làm cho nàng lo lắng , sợ hãi , ngoài ra cũng không lợi ích gì .

Biết được bọn họ đã ăn cơm rồi, nhường cho Giang Đào đóng lại cửa viện, Giang Lăng liền đỡ Lí Thanh Hà đi về phòng, lấy tiền ở trong lòng ra đặt trên bàn, cười nói: "Hai mươi cái thực đơn, bán được hai xâu tiền."

"Thật sự bán được?" Nhìn tiền ở trên bàn, Lí Thanh Hà thật lâu cũng nói không nên lời. Trước kia khi Giang Văn Họa còn tại thế, không cần nói là hai xâu tiền, mà là hai mươi xâu, hai trăm xâu Lí Thanh Hà vẫn xem là bình thường. Sau khi hắn qua đời, lần lượt bán hết đồ sống qua ngày, trong nhà thật lâu rồi chưa thấy một xâu tiền hoàn chỉnh.

Giang Lăng sờ xâu tiền ra, lấy năm mươi đồng đưa cho Giang Đào: "Đây là năm mươi đồng, ngày mai người lấy đem trả cho Vương đại bá."

Lại sờ thêm một trăm đồng đưa cho Lí Thanh Hà: "Nương, tiền này để trong nhà dùng." Nói xong đem số tiền còn lại dùng dây thừng cột chắc lại, đặt ở giữa bàn, nhìn nhìn Lí Thanh Hà, không nói gì.

"Tiền này" Lí Thanh Hà đẩy đến trước mặt Giang Lăng. Hiện giờ người là đương gia, tiền này cũng là do người kiếm trở về, người cầm đi, dùng như thế nào nương đều không hỏi đến."

"Nương, ngài yên tâm đi. Ta sẽ kiếm thật nhiều tiền trở về, ta sẽ làm cho ngài sống tốt như những ngày trước." Giang Lăng muốn dùng tiền này làm vốn, tự nhiên sẽ không chối từ. Nàng đem tiền thu nạp, bỏ vào trong lòng.

"Tốt như những ngày trước?" Lí Thanh Hà cười cười, trong tươi cười có một tia chua xót. Nàng gật gật đầu: "Được, ta chờ!"

Từ trong phòng Lí Thanh Hà đi ra, Giang Lăng nhìn rau trong viện đều đã úớt nước, tự nhiên mình bạch là Giang Đào làm. Vui mừng rất nhiều, nhưng vẫn dặn dò hắn: "Về sau tưới rau là việc của ta làm, người không biết rau nào là tưới bao nhiêu nước, tưới nhiều quá nó sẽ bị ngập úng."

Giang Đào đau lòng tỷ tỷ vất vả, bản thân tranh việc mà làm, gấp tỷ tỷ đã nói như vậy, chỉ biết từ bỏ.

Hắn tuổi còn nhỏ, lại là nam hài tử, chẻ củi, giặt quần áo, nấu cơm, mọi thứ đều làm. Một năm trước vẫn được người hầu hạ, đối với tiểu thiếu gia như hắn những công việc này thật không dễ dàng.

Vậy mà hắn vẫn thấy chưa đủ, tỷ tỷ là nữ hài tử, phải gánh trên vai gánh nặng chăm sóc gia đình, mà hắn cái gì cũng không giúp được, trong lòng rất là hổ thẹn.

Giang Lăng tắm rửa, đem nước rót đầy hết các chum trong bếp. Lại từ trong phòng bếp lấy ra một cái bình, dùng nước rửa sạch sẽ, sau đó đem về phòng.

Một hồi đến phòng, Giang Lăng liền đem cái bình tiến vào trong không gian. Sau đó lấy tiền ở trong lòng bỏ vào bình. Không gian này chỉ có nàng mới có khả năng đi vào, bỏ vào đây là an toàn nhất.

Nhưng mà, đến lúc cần dùng tiền gấp thì làm sao bây giờ? Không lẽ kiếm chỗ nào vắng người tiến vào không gian lấy ra? Giang Lăng nhìn cái bình trước mặt, nhíu nhíu mày.

Nếu trong không gian này nọ đều theo tâm ý nàng, nghĩ xuất liền xuất, muốn nhận thì thu vào, thật tốt biết bao.

Vừa nghĩ đến đây, nàng không ngồi ngốc ở đó nữa. Nàng xuất ra khỏi không gian, quyết định thử một lần, nhìn xem trong không gian này nọ có thể tùy tâm thu phóng tự nhiên hay không.

Tiện tay cầm lấy ly trà ở trên bàn, Giang Lăng tâm niệm vừa động: "Tiến"

Nhìn bàn tay trống trơn, Giang Lăng sửng sốt mừng rỡ một trận, lúc này cao hứng cười rộ lên.

Nàng lại thử từ không gian lấy ra bên ngoài, phát hiện hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục, từ trong không gian muốn hái một cây rau cũng được, hay là bắt một con cá cũng xong, chỉ cần ý niệm của nàng vừa động, những thứ kia sẽ xuất hiện trên tay nàng, hoặc nàng nghĩ bỏ ở nơi khác đều được. Mà những thứ ở ngoài không gian, chỉ cần trong phạm vi ba thước, là có thể tùy tâm ý thu vào.

Thật tốt quá! Giang Lăng vỗ tay, hưng phấn nhện không được nhảy lên.

Thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, Giang Lăng một lần nữa trở vào trong không gian.

Trong không gian đồ ăn trường thành lên rất nhiều, cái trắng mới mọc chen nhau nhón nháo, phải nhổ bớt mới tiếp tục sinh trưởng.

Giang Lăng một mặt suy nghĩ phải làm cách nào để đồ ăn trong không gian này kiếm ra tiền, một mặt đem nước tưới hết rau một lần. Lại nhìn trong hồ cá đang khoan khoái bơi qua bơi lại, nàng liền thoát khỏi không gian, đi qua gõ cửa phòng Giang Đào.

"Tỷ, chuyện gì?" Giang Đào mặc một thân áo lót tới mở cửa, hiển nhiên là hắn mới vừa nằm xuống ngủ.

"Từ giờ trở đi, ta sẽ dạy cho người võ công." Giang Lăng đi vào đem đèn đốt lên, nghiêm túc nói.

"Thật sự?" Giang Đào kinh hãi nhìn xem tỷ tỷ. "Tốt quá, chạy nhanh dạy ta!"

"Chỉ cần mở đầu, người sẽ không thể bỏ dở nửa chừng, mỗi ngày đều phải kiên trì luyện công, không thể kêu khổ kêu mệt, người có thể tưởng tượng được chưa?"

"Ta không sợ, ta muốn học". Gương mặt phì nộn trẻ con của Giang Đào bỗng nhiên trở nên cương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kỳ quái tới chơi

"Vậy là tốt rồi". Giang Lăng vừa lòng gật gật đầu. Cho Giang Đào ngồi ở trên giường, tâm hướng về trước, truyền thụ cho hắn phương pháp hô hấp phun nạp.

Sáng sớm hôm sau, Giang Lăng còn chưa có rời giường, bỗng nhiên cảm giác được ngoài cửa có bước chân nhẹ nhàng. Nàng mở mắt mạnh ra, nhanh chóng đứng dậy cầm quần áo mặc vào. Ngày hôm qua đêm A Phúc đánh một trận, nàng lo lắng A Phúc gọi người đến trả thù, hiện tại có chút khẩn trương.

Nàng nhẹ nhàng đi đến cửa, không tiếng động đem cây chốt cửa lấy ra, mạnh mẽ đem cửa mở ra. Giang Lăng nhất thời ngẩn ra.

Chỉ thấy Giang Đào sắc mặt tái nhợt đứng ở trước cửa, một tay ôm ngực, còn mắt thì trừng lớn ngây ngốc nhìn nàng.

"Tiểu Đào, thế nào lại là người? Hôm nay trời còn chưa có sáng, người đứng ở đây làm gì?"

Giang Đào nghe được Giang Lăng nói, "Hô" một tiếng thở hắt ra, vỗ vỗ ngực nói: "Tỷ, người khi không lại dọa người, người im hơi lặng tiếng mở cửa mạnh ra làm gì? Ta nhanh bị người hù chết."

Giang Lăng bị tức nổi mủn cười: "Ta dọa người? Người làm ta sợ thì có. Người không có việc gì chạy đến cửa phòng ta đứng làm gì? Không lẽ người bị mộng du?"

"Người mới bị mộng du." Giang Đào trắng mắt liếc Giang Lăng một cái. "Người không phải nói, buổi sáng hôm nay dạy ta luyện quyền sao?"

"Cũng đâu có cần sớm như vậy đi?" Giang Lăng không nói gì, nhìn bóng cây còn tối đen trong viện, bất đắc dĩ thở dài: "Đã vậy thì ta dạy người."

Giang Lăng kiếp trước học là nội gia quyền, Giang Đào còn chưa có nội công, nàng liền đem sáu lộ đoản đao dạy cho hắn. Đứa nhỏ Giang Đào này cũng thật thông minh, chỉ một buổi sáng công phu, đã đem bộ quyền pháp này học đúng khuôn, đúng dạng.

Thừa dịp hắn luyện quyền, Giang Lăng dùng nước trong không gian tưới hết một lượt rau củ trong viện, lại làm hai cái cần câu, đào mấy con giun, sau đó kêu Giang Đào một tiếng, tỷ đệ cùng nhau đi câu khoảng nửa canh giờ, lúc này cùng đem theo ba con cá trở về nhà.

Đem thùng cá trở về phòng bếp, Giang Lăng thừa dịp Giang Đào không chú ý, dùng cá trong không gian đã dưỡng vài ngày trao đổi với cá trong thùng. Nàng muốn ném thử xem có phải cá trong không gian so với cá trong hồ càng ngon.

"Thức sớm như vậy? Các người nghỉ ngơi đi, buổi sáng để ta nấu." Lí Thanh Hà từ bên ngoài tiến vào. Nàng đại khái là luôn dùng nước trong không gian, cho nên chân chưa dưỡng đến hai, ba mươi ngày mà đã khỏe lên, chỉ cần không đi đường xa, không khiêng vác vật nặng, chống quái trượng đi vòng quanh nhà thì vẫn hoạt động tự nhiên.

"Không cần, ta làm được rồi." Trình độ nấu nướng của Lí Thanh Hà thật sự không dám khen tặng, kiên quyết không chịu đem con cá tốt như vậy cho nàng làm.

"Nhường cho tỷ tỷ làm đi, tỷ tỷ làm ăn ngon." Giang Đào gấp mẫu thân muốn cướp sự nghiệp nấu cơm vĩ đại, chỉ phải thẳng thắn nói ra.

"Ách, vậy được rồi." Lí Thanh Hà ngượng ngùng, đành phải ra khỏi phòng bếp. "Đào Nhi, giúp nương đem quần áo đến bên hồ giặt."

"Được." Giang Đào buông cây mồi lửa xuống, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Hiện tại nghiệp vụ đã quen thuộc, Giang Lăng rất nhanh đem đồ ăn làm tốt. Sáng nay mọi người đều nhìn chằm chằm, nàng không thể từ trong không gian hái rau nướng ăn, chỉ phải ra ngoài đất trồng rau trong viện cắt một ít rau hẹ, cùng cá làm thành hai món đồ ăn.

Rau hẹ này được tưới vài ngày nước trong không gian, hương vị so với bình thường cũng tốt hơn. Nhà đã muốn hết dầu, cũng không còn gia vị gì khác, cũng may khi chuyển nhà, Vương đại nương để lại cho Giang gia mấy khối gừng, cá chép kia chỉ có thể hấp.

Nhưng dù là như thế, hương vị so với ngày trước ăn cá trong hồ còn ngon hơn nhiều, chất thịt cũng càng non mềm, Giang Đào ăn món này, ăn được ba chén cơm lớn, chén cuối cùng còn chan nước canh cá, ăn đến bụng tròn vo.

"Lăng Nhi, canh cá này hương vị cũng thật thanh, người cũng uống một chút đi. Lí Thanh Hà nhìn tỷ đệ hai người ăn ngon, cực kỳ cao hứng, đem canh cá rót đến chén của Giang Lăng.

Giang Lăng vốn nghĩ thịt cá đã là ngon nhất rồi, sau đó uống một ngụm canh cá, nhưng mới phát hiện ra tất cả tinh hoa đều ở trong này. Nàng nâng bát cảm khái, con cá này đều ngon như vậy, không biết tôm cua được dưỡng trong không gian còn mỹ vị đến trình độ nào.

"Bát này là để ta rửa, các người đi ra ngoài đi." Thấy Giang Lăng buông bát, Lí Thanh Hà vội muốn đem nàng đuổi ra khỏi phòng bếp.

"Chị dâu, chị dâu ở nhà sao?" Một giọng nữ quen thuộc từ bên ngoài truyền đến.

Giang Lăng cùng Lí Thanh Hà liếc nhìn nhau, cùng buông bát xuống, đi ra ngoài.

Sân bên ngoài, đang đứng là Trương Lưu Phương cùng Giang Văn Tự, phía sau bọn họ là một chiếc xe, còn có một nha hoàn và hai gia đình.

"Chị dâu" Trương Lưu Phương vừa thấy Lí Thanh Hà đi ra, liền đi vào sân đứng ở dưới bậc thềm, vẻ mặt tươi cười nói "Chị dâu, thực xin lỗi a, khoảng thời gian trước đệ muội ta cũng không biết cái gì chánh, cái gì tà. Thế nhưng hồ đồ phạm phải sai lầm, làm rất nhiều chuyện hồ đồ.

Hai ngày nay tướng công hân hung hăng nể ta vừa thông suốt, ta đã biết ta sai lầm rồi, hôm nay là cố ý đến bồi tội với ngài. Tàu từ tâm địa bỏ tất, khoan hồng độ lượng nhất, ngài liền xem mặt mũi Văn Tự, đại nhân không chấp tiểu nhân, tha thứ cho ta đi! Chúng ta tốt xấu gì cũng là người một nhà phải không?"

Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng nghe xong lời này, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau một cái, hai mắt nhìn nhau, không biết hôm nay tại sao mặt trời lại từ phía tây mọc lên, Trương Lưu Phương thế nhưng chạy đến nhà các nàng nhận sai, hay là lỗi tại các nàng có vấn đề gì đi?

Trương Lưu Phương nhìn hai mẹ con Lí Thanh Hà đều phụng phịu không lên tiếng, Giang Đào cũng từ trong phòng đi ra đang kinh ngạc nhìn nàng, chỉ phải xoay người qua chỗ khác, hướng gia đình quát lên: "Còn thất thần làm gì? Chạy nhanh đưa xe lễ vật đến." Thuận tiện trừng mắt liếc Giang Văn Tự một cái.

Giang Văn Tự bị nàng trừng, chỉ phải đi vào trong sân, đối với Lí Thanh Hà làm một cái vái chào thật sâu, nói: "Chị dâu, đệ đệ vô năng, làm cho ngài chịu ủy khuất. Đệ đệ đã đem Trương thị nể cho thông suốt, nàng đã biết bản thân sai lầm rồi, hôm nay chúng ta trước là muốn hướng chị dâu bồi tội. Sau là thỉnh chị dâu mang theo Lăng Nhi cùng Đào Nhi, dọn dẹp chút này nọ, theo chúng ta trở về Giang phủ sống đi."

Bằng tâm mà nói, Giang Văn Tự đối với mẹ con Lí Thanh Hà luôn luôn không sai. Chính là bởi vì quá mức sợ vợ, có thể mới làm cho Lí Thanh Hà bị chút thiệt thòi. Cho nên Lí Thanh Hà chỉ có thể trưng mặt lạnh ra cho Trương Lưu Phương xem, cũng không thể để gương mặt đó đối với Giang Văn Tự.

Nàng hòa hoãn sắc mặt, đối với Giang Văn Tự nói: "Không cần, chúng ta ở nơi này sống rất tốt, không nhọc các người lo lắng."

"Chị dâu, ngài theo chúng ta trở về Giang phủ đi thôi. Nơi này hoàn cảnh quá kém, ăn ngủ đều dùng không tốt. Ngài không nghĩ cho bản thân, cũng phải vì Lăng Nhi và Đào Nhi lo lắng phải không? Ở nơi này thật là thiệt thòi cho bọn họ."

Lăng Nhi về sau tìm nhà chồng, Đào Nhi còn phải khảo công danh, nếu người khác biết bọn họ cùng thôn dân làm bạn, sẽ khinh thường bọn họ, ngài nói có đúng hay không?

Vẫn là dọn dẹp này nọ, theo ta về Giang phủ ở đi. Ngài yên tâm, ta quyết sẽ không tái phạm hồ đồ. Đối với chị dâu ta sẽ cung kính, đối với Lăng Nhi cùng Đào Nhi sẽ như con ta sinh ra mà đối đãi giống nhau."

Trương Lưu Phương vừa thấy Lí Thanh Hà cự tuyệt, miệng tựa như là phóng ra một loại pháo, phách phách bát bát nói không ngừng.

"Đừng vậy, các người cùng ta hỏi Giang phủ đi. Bằng không sau này xuống dưới làm sao ta đi gặp ca ca ta?" Giang Văn Tự thấy Trương Lưu Phương liếc mắt nhìn hắn, cũng chạy nhanh đến hòa nhau cùng nói.

Lúc này gia đình cùng nha hoàn đã đem lễ vật chuyển xuống dưới. Có gạo, có dầu, có gà, có vịt, còn có một ít đồ dùng bằng tre, và vật gia dụng. Trương Lưu Phương xem này nọ, ngượng ngùng nói: "Chị dâu, ta biết ngài giận ta, cho nên hôm nay mang mấy thứ này đến,

chẳng qua là muốn biểu đạt một phen tâm ý của ta. Ta còn hi vọng là chị dâu vì suy nghĩ cho bọn nhỏ mà cùng ta hòa giải. Nếu tàu từ thật sự không muốn sống cùng chúng ta, chúng ta cũng có thể đem viện phía đông cách xa ra, mở thêm một cánh cửa mới, như vậy sẽ thành một sân nhà độc lập.

Các người ra vào cũng tiện nghi, cũng không cần lúc nào cũng nhìn đệ muội hồ đồ như ta mà sinh khí. Người xem như thế nào?"

"Này" Lí Thanh Hà nhìn nhìn Giang Lăng, do dự mà nghĩ đáp ứng. Nàng vốn là người rất dễ mềm lòng, nghe xong Trương Lưu Phương nói, cùng một chiếc xe ngựa trước mặt, đã sớm không còn tức giận. Suy nghĩ xong lời của nàng, tựa hồ cũng có đạo lý, hai

hài tử ở thâm sơn cùng cốc, thật sự là không quá thích hợp. Nhất là chuyện Giang Lăng đến từ lâu làm tiểu nhị, càng làm cho nàng đau lòng giống như bị cắt da cắt thịt. Chính là không lay chuyển được đứa nhỏ kia, tình

huống trong nhà kinh tế lại quá kém, nên không thể ngăn trở được. Nếu trở về Giang phủ, Giang Đào có thể chuyên tâm đọc sách, Giang Lăng có thể

sống cuộc sống thiên kim tiểu thư , không phải vì lo chuyện tiền bạc mà xuất đầu lộ diện , vất vả lo toan . Chỉ cần mấy đứa nhỏ tốt , nàng chịu sinh khí chút cũng sao đâu ?

Ở trong nhà địa vị Lí Thanh Hà là cao nhất , cho nên trước mặt người ngoài Giang Lăng cũng không tiện xen vào , tự mình chủ trương . Hôn nữa Trương Lưu Phương hôm nay đến đây thật là kỳ quái , Giang Lăng muốn biết nàng muốn đánh cái mưu mà chúc quý gì .

Cho nên nàng đứng một bên mắt lạnh nhìn xem Trương Lưu Phương biểu diễn , không nói gì . Cũng không nghĩ đến mới nói có hai ba câu , Lí Thanh Hà đã bị nàng thuyết phục . Giang Lăng không mở miệng nói là không được :

" Không cần , bản thân chúng ta có nhà , không cần phải chuyển đi đến nhà người khác . Còn có , chúng ta chỉ có thúc thúc , không có thăm thăm , Trương thị ngoại cũng không cần ở đây nói cái gì thực xin lỗi , lời nói hồ đồ linh tinh , cùng chúng ta không liên quan , không cần nói . "

Nói xong nàng chuyển hướng sang Giang Văn Tự , vén áo thi lễ : " Thúc thúc , xin lỗi . Người khác dù có cho nhà , nhưng đó cũng không phải là nhà của chính mình , cháu gái ta sẽ không chuyển nhà . Đa tạ thúc thúc có ý tốt . Còn có này nọ , chúng ta dựa vào hai tay kiếm tiền mua , của các ngoại này nọ thỉnh cảm lại đi . "

" Lăng Nhi , chúng ta vẫn là chuyển đi " Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng , nghĩ là khuyên nhủ nàng .

Giang Lăng đánh gãy lời nàng : " Nương , nếu ngoại thật sự nghĩ chuyển , vậy nhóm ngoại chuyển đi , ta một mình lưu lại là tốt rồi . "

Nàng đương nhiên biết Lí Thanh Hà sẽ không lưu lại một mình nàng để một mình đi Giang gia . Chính là không đem lời nói đến trọng điểm , thật sự là phí vô công , cũng làm cho Trương Lưu Phương chế giễu . Người sống cùng một nơi , Phật tranh một nén hương . Mặc kệ lần này Trương Lưu Phương đánh cái chủ ý gì , Giang Lăng đều sẽ không cho nàng cơ hội .

" Ta cũng không nghĩ chuyển đi , ta cũng lưu lại . " Giang Đào nhìn nhìn mẫu thân , kiên quyết đứng về phía Giang Lăng bên này .

Lí Thanh Hà nghĩ chuyển nhà đều là lo lắng cho nữ nhi . Còn bản thân nàng nguyện ý , thà chết chứ không cần người khác bố thí , thương hại . Cho nên nghe xong lời bọn trẻ , nàng cười khổ một chút , đối với Giang Văn Tự nói : " Nương ngừng với tiểu thúc , chúng ta cũng không chuyển . Còn có này nọ , thỉnh cảm lại đi . "

Giao thủ hai lần , Trương Lưu Phương bị Giang Lăng cho ăn một không nhỏ , cho nên nàng cũng không dám đi vuốt râu hùm , ngược lại đi chọn người tâm mềm Lí Thanh Hà từng bước một công thành : " Chị dâu , người thật sự không tha thứ cho ta sao ? " Nói xong , lấy khăn ra lau lau khóe mắt .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cháo mỹ vị

Lí Thanh Hà thờ dài một hơi : " Cái này không phải là sự tình gì tha thứ hay không tha thứ . Nhà của chúng ta không chuyển , này nọ cũng thỉnh cảm lại đi . Hải từ của ta có cốt khí , ta làm nương , đương nhiên cũng không thể để người ta chê cười đi . "

" Nương " . Giang Lăng vừa nghe lời này ,

chạy tới ôm lấy cánh tay của Lí Thanh Hà , cười nói : " Nương , ngài thật tốt . "

" Đứa nhỏ này ! " Lí Thanh Hà nở nụ cười ,

vươn tay yêu thương sờ sờ tóc của Giang Lăng . Nhìn đứa nhỏ này đã lâu mới lộ ra sự thân thiết với nàng , trong lòng ấm dào dạt , tất cả đều là yêu thương . Chỉ cần đứa nhỏ vui vẻ , những việc khác có quan hệ gì đâu ? Cẩm y ngọc thực so với tâm tình thư sướng , cái nào trọng yếu hơn ?

" Chị dâu , này , này " Nhìn đến Lí Thanh Hà cũng quả quyết cự tuyệt , Trương Lưu Phương trên mặt lúc trắng lúc hồng , cười mĩa nói : " Mấy cái này cũng không phải thứ tốt gì , đem về cũng thật phiền toái , xem như chị dâu giúp ta , đem này nọ lưu lại đi ? "

Nói xong lại nháy mắt với Giang Văn Tự , nàng biết mình nói sẽ không có phân lượng gì , nhưng Giang Văn Tự nói chuyện , Lí Thanh Hà phải nương ba phần mặt mũi . Nghĩ đến đây nàng không khỏi âm thầm may mắn , may mắn là vợ chồng nàng có hai bộ mặt , một đỏ một trắng , còn có cái mà vẫn hỏi một con đường sống .

" Chị dâu , những thứ này các ngoại lưu lại đi . " Giang Văn Tự nói lời này là nói vô cùng thật lòng . Xem nhà chị dâu góa cùng mấy đứa nhỏ chịu khổ , trong lòng hẳn cũng không chịu nổi .

Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng , thờ dài một hơi , gật gật đầu : " Được , đa tạ . "

Trương Lưu Phương mừng rỡ .Tuy là không thể làm cho Lí Thanh Hà các nàng đến Giang phủ sống , nhưng có thể nhận lấy này nợ , cái này ý nghĩa là Lí Thanh Hà tha thứ bọn họ , ít nhất còn có thể nhận cửa thân nhân này , cái này tốt , cái này tốt !

" Còn thất thân làm gì ? Chạy nhanh đến chuyển đồ " . Nàng quay đầu lại , đối với nha hoàn , gia đình đang sưng sò kêu lên .

Giang Lăng trong lòng thở dài một hơi , không có lên tiếng . Trương Lưu Phương gì đó nàng có thể không cần , nhưng mặt mũi Giang Văn Tự thúc thúc không thể không cấp .

Thúc thúc này tuy rằng nàng chường mắt , quá mức yếu đuối , nhưng tâm hãn cũng tốt , cũng đã vụng trộm giúp qua các nàng .

Giang Lăng nàng ân oán rõ ràng , Giang Văn Tự điểm đó tốt , cũng đạt đến cho hãn chút mặt mũi .

Lại nói , mặc kệ thế nào , nơi này là cổ đại , chú trọng huyết mạch gia tộc , Giang Đào về sau muốn phát triển , thì nhân phẩm không thể bị lưu lại vết cho người ở đây lên án . Lục thân không nhận , không tôn trọng trường bối , ở đây lấy hiệu trị thiên hạ , những người thống trị đến xem , sẽ không thể tha thứ .

Người gia đình chỉ huy đã đem này nợ chuyển xong , Trương Lưu Phương thấy ba mẹ con vẫn đứng ngoài sân , một chút ý tứ tiếp đón bọn họ vào nhà ngồi cũng không có , liền có chút mất mặt .

Cũng biết sự tình không thể nóng vội , hôm nay đến đây một chuyến hiệu quả , coi như làm nàng vừa lòng . Nàng cười nói hai câu khách khí , lúc này mới cùng mọi người lên xe ly khai .

Xem khắp phòng những đồ mới chuyển vào , Giang Lăng lắc đầu , nhìn nhìn lại sắc trời vẫn còn sớm , chạy nhanh đến tiếp Giang Đào dọn dẹp . Đem gà vịt đến một góc sân rào lại , đem gạo , dầu , muối đến phòng bếp sắp xếp lại . Vải dệt thì đưa vào phòng Lí Thanh Hà .

Nhìn xem canh giờ không sai biệt lắm , chạy nhanh thay đổi nam trang , bắt đầu đi làm việc .

Đi đến cửa tử lâu , lại phát hiện cửa lớn khóa phía trước . Giang Lăng nhú nhú mày , đứng ở trước cửa chờ Lưu chương quỹ đến .

Tối hôm qua a Phúc tương đối thảm , kỳ thực không có bị thương gân cốt , trở về xoa một chút thuốc , nghỉ ngơi một , hai ngày , cũng là không có việc gì .

Nhưng mà , có khi nào có tật giật mình , nên hãn kéo theo lão Trương hai người suốt đêm chạy trốn đi ? Hoặc là rõ ràng tội danh ăn cướp nên tìm đường chạy ?

Nghĩ đến đây , Giang Lăng lại lắc đầu . Sẽ không , tuyệt đối sẽ không . Giật tiền lúc đó Giang Lăng không đem a Phúc bắt đến nha môn , liền hôm nay sẽ không đi cáo trạng hãn , hãn không tất yếu phạm vào trọng tội mà chạy trốn . Phía dưới còn mẹ già con thơ , hãn sẽ không bỏ nhà tha hương .

Lại nói , trong tiệm này của Lưu chương quỹ , bất quá chỉ là mấy cái bàn ghế cũ nát , giá trị không đáng bao nhiêu tiền , bằng không sẽ không cho lão Trương và a Phúc cùng ở nơi này .

Lại nói , còn có lão Trương đâu ? Lão Trương này tuy có chút bao che khuyết điểm , nhưng vẫn là một người phân thị phi rõ ràng , hãn là sẽ không cùng a Phúc dính vào vụ này .

Không nghĩ ra chuyện , Giang Lăng lười phí đầu óc suy nghĩ . Đứng ở trước cửa đợi thời gian khoảng nửa nén hương , Lưu chương quỹ rốt cục cũng đến , trong tay còn cầm một cái giỏ trúc --- từ lúc sinh ý không tốt , mua nguyên liệu nấu ăn cũng không nhiều lắm , Lưu chương quỹ liền tự mình xách rổ đi mua đồ ăn .

Lưu chương quỹ đi từ xa xa , đã thấy Giang Lăng đứng ở trước cửa , rất là sùng sốt , cao giọng hỏi : " Thế nào đứng ở đây ? A Phúc còn chưa có mở cửa ? Ngươi vỗ vỗ vào cửa thử xem . "

Giang Lăng nhún nhún vai , đợi Lưu chương quỹ đến gần hơn , nói "Khóa cửa . "

"A" Lưu chương quỹ lắp bắp kinh hãi , bước nhanh đi tới , nhìn nhìn ổ khoá trên cửa , nhú mày nói : " Kỳ quái , không lẽ phát sinh chuyện gì ? " Nói còn chưa dứt lời , hãn liền đề rổ xuống , lấy chìa khoá ở trong lòng ,bay nhanh đem cửa mở ra.

Vào tử lâu , xem hết một lượt , mấy cái bàn vẫn như thường , lại tiến vào phòng bếp đi vài vòng , gặp không thiếu thứ gì , Lưu chương quỹ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi , nói : " Chắc là không có chuyện gì , bọn họ đi ra ngoài thôi . " Nói xong buông rổ xuống , đi ra phía ngoài chỗ tính tiền .

" Chương quỹ , là như thế này" Giang Lăng theo đi ra , thấy Lưu chương quỹ ngồi xuống , liền đem chuyện phát sinh tối hôm qua nói qua một lần , sau đó nói : " Ta tối hôm qua đem hãn đánh cho thống suốt , chính là nghĩ cho hãn chút giáo huấn . Tuy là có chút đau , nhưng người sẽ không có chuyện gì . Nhưng mà lão Trương bọn họ không ở đây , hãn là cùng chuyện tối hôm qua có quan hệ . "

Hai ngày trước có chuyện , Lưu chương quỹ cũng biết một ít cách làm người của a Phúc , thật không có hoài nghi lời của Giang Lăng nói , gật gật đầu mà thở dài một hơi nói : " Lão Trương theo ta đã bảy , tám năm , năm kia hãn nói lão ca ca qua đời , cháu không có ai quản thúc , liền tự tập bài bạc , người trong nhà đều nuôi dưỡng không được .

Bất quá , hãn đối với vị thúc thúc này xem như cũng hiếu kính , cho nên lão Trương mới dẫn theo bên người quản thúc một chút , làm cho hãn đến tử lâu

này làm công trong bếp .

Ta nghĩ lại , mướn ai cũng là mướn , nên đã đồng ý , nhưng mà thật không ngờ , a Phúc hai năm nay ở đây vẫn không yên tĩnh , xảo trá đối với tiểu nhị , bây giờ còn phát triển đến giết tiền . Hẳn hiện tại là có trở về , ta cũng không thể mướn hẳn .

Cũng chỉ là lão TrươngAi Hẳn chẳng những tay nghề giỏi , ngày hôm qua còn học xong hai ba món ăn mới . Nhưng mà cũng may mắn a , nếu việc này phát sinh trễ một chút , chờ lão Trương đem đồ ăn mới của ta học xong hết , vậy thực nguy rồi ."

Nói tới đây , Lưu chương quý thật ngồi không yên , đứng lên đi qua đi lại mấy lần : " Không được , càng nghĩ càng không được . Ta không thể nhượng cho đầu bếp của ta học hết các món ăn mà ta bỏ số tiền lớn ra mua , xong rồi lại chạy qua tẩu lâu khác làm việc , vậy là không phải hai xâu tiền của ta mất trắng hay sao ? "

Nói xong quay đầu đến , hỏi Giang Lăng : " Tiểu Giang , người đầu óc linh hoạt , người giúp ta ngẫm lại xem có biện pháp gì tốt ? "

Giang Lăng cười khổ một chút , lắc lắc đầu , nói : " Đây chỉ có thể ký hiệp ước , học xong hết các món đồ ăn , ít nhất ở nơi này của người làm việc năm năm hoặc mười năm , trước khi đi nơi khác , hoặc là hướng đầu bếp tẩu lâu nói ra phương pháp chế biến , không thì phải đưa ra tiền phạt . Có hiệp ước này chế định , người có thể đem đồ ăn cùng đầu bếp giữ lại cho tẩu lâu ."

Lưu chương quý gật gật đầu , vỗ vỗ đầu nói : " Ta hôm qua quá hưng phấn , nên cũng hồ đồ . Thấy lão Trương theo ta nhiều năm , nên cũng quên không đem hiệp ước ký . Ai ! " Nói xong nhìn ra ngoài cửa : " Hẳn sẽ không thực sự đi rồi đi ? "

Giang Lăng đang muốn an ủi hắn vài câu , lại thấy một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa tẩu lâu , theo trên xe xuống bốn người , một lão phụ nhân , một đôi vợ chồng , cùng một đứa bé năm , sáu tuổi , xem ra là người một nhà .

Bọn họ ngừng đầu nhìn bảng hiệu tẩu lâu , xác định đây chính là một tẩu lâu , liền hướng cửa đi đến .

" Các vị khách quan , xin mời vào . " Giang Lăng nhớ đến chức trách của bản thân , chạy nhanh đứng dậy nghênh đón .

" Đưa đến năm bát cháo thịt " . Nam chủ nhân của cái nhà này --- một người sắp ba mươi tuổi , mặc trường bào màu xanh ngọc , mở miệng nói .

Giang Lăng nhìn nhìn đi theo vào là người đánh xe , đáp : " Được rồi , các vị vào bên trong ngồi . Sẽ có nhanh thôi . " Nói xong xoay người chạy nhanh vào phòng bếp .

" Tiểu Giang " Lưu chương quý đuổi theo vào hậu viện , giữ chặt Giang Lăng nói : " Cái kia , lão Trương không ở đây . Ta ta cũng sẽ không xuống bếp ."

" Không có việc gì , không phải chỉ là nấu cháo thôi sao ? " Giang Lăng thể nhưng không chút hoang mang " Chúng ta mở tẩu lâu không thể đem khách nhân đuổi ra ngoài phải không ? Lưu chương quý , một lát ta pha một ấm trà , người đem lên đi , sau đó tiếp đón bọn họ cho tốt là được ."

Lưu chương quý vừa nghe , nhất thời vui vẻ ra mặt : " Được , được được , người vội người đi đi . Trà ta đem ra là tốt rồi . " Hẳn là làm chương quầy , đòi nào có sinh ý đến mà không làm ?

Giang Lăng nấu cháo đến là tốt rồi . Chính là làm không được tốt cũng không sao , xem nhà này là những người qua đường , cũng không cần lo lắng họ trở lại , có phải hay không trở thành khách quen thì tính sau .

Giang Lăng đối với phòng bếp coi như cũng quen thuộc . Cho nước vào nồi , dùng cây mõ lửa châm lửa lên , lại cho thêm mấy cây củi vào lò . Chỉ một lát sau , lửa đã cháy tốt .

Gặp Lưu chương quý ở một bên chờ nước sôi , Giang Lăng múc gạo ở trong thùng ra , vo gạo xong đổi qua nồi nấu cháo . Lưu chương quý thấy Giang Lăng tay chân lanh lẹ , rất là cao hứng , giống như đã định liệu chạy vọt ra ngoài châm trà cho khách nhân .

Giang Lăng tìm trong rổ do Lưu chương quý cầm đến , tìm được thịt , cắt lấy một khối nhỏ , rửa sạch rồi băm nhỏ , lại cắt thêm chút gừng , hành . Nghĩ nghĩ , nàng lại từ trong không gian rút ra một cây cải trắng , rửa sạch rồi cắt nhỏ ra . Xem cháo đã nấu như , liền đem thịt , cải trắng , gừng , hành theo thứ tự bỏ vào cháo , lại nêm thêm chút dầu muối .

Chỉ chốc lát sau , một cỗ nồng đậm thơm ngát xông vào mũi , mê người thêm nhỏ dãi .

May mắn là buổi sáng Giang Lăng đã ăn cá ngon , đối với hương vị này xem như có định lực miễn dịch . Nàng nhanh chóng đem cháo múc ra chén , đặt ở trong khay đem ra ngoài .

" A , thơm quá ! " Tiểu hài tử năm , sáu tuổi ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia , vừa thấy Giang Lăng tiến vào đã ngồi không yên . Đứng lên dãi cổ ra nhìn cái khay trên tay Giang Lăng .

" Đây là hương thơm gì ? " Lão phụ nhân kia cũng ngừng đầu hướng về Giang Lăng nhìn xem .

" Cháo thịt nạc , lão phụ nhân mời ngài dùng . " Giang Lăng trước hết đem chén để trước mặt bà , còn lại đều đưa đến trước mặt những người khác .

" Cháo thịt nạc ? Nam tử áo xanh nhìn nhìn chén cháo , ngửi mùi thơm liền bất chấp còn nóng , dùng thìa múc luôn một muỗng cho vào trong miệng ,

nhắm nuốt vài cái liền dừng lại , kinh hi kêu lên : " Trời ạ , ăn ngon thật . Nương , ngài nếm thử , nương tử , Bảo Nhi các người cũng ăn đi . "

Những người khác cũng không cần hân mời , sớm đã thổi cháo ăn . Tiểu hài tử kia thấy mọi người đã ăn , còn cháo của mình nóng hằm hập ăn không được , gấp đến độ khóc lên : " Ta muốn ăn cháo , ta muốn ăn cháo "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thông gia tới cửa

" A , Bảo Nhi không khóc , nương thôi cho người . " Phụ nhân trẻ tuổi không chịu được cháo này mê hoặc nên đã ăn trước một ngụm , lúc này gặp con khóc nháo , bà bà thì trừng mắt mạnh mẽ liếc nàng một cái , vội lấy chén cháo của đứa nhỏ mau mau thổi .

Đội đến một muống cháo vào miệng Bảo Nhi , chỉ dễ trong miệng vòng vo hai lượt rồi nuốt mất . Đứa nhỏ kia trên má còn vương nước mắt , liền nhin không được kêu to : " Ăn ngon , nương , ta còn muốn ăn ! " Nói xong giương mắt nhìn nương của hân thổi cháo , còn thúc giục nói : " Nhanh chút , ta muốn uống "

" Được , được " đây là cháo nóng mới ra lò , phụ nhân trẻ tuổi nơi nào thổi được nhanh như vậy , Bảo Nhi ở một bên gấp đến độ nhảy lên .

" Đến đây , bà nội cho người . " Lão phu nhân nhìn bảo bối tôn tử của mình luôn luôn biếng ăn , hôm nay lại chủ động đòi ăn , chạy nhanh đem chén cháo của bản thân thổi cho người dứt hân .

Bảo Nhi có cháo cho vào miệng , liền yên tĩnh ngồi xuống . Những người khác thì chuyên tâm giải quyết cháo trong chén mình , đại sảnh trừ bỏ ngẫu nhiên có lúc nghe được tiếng nuốt , tiếng va chạm của muống vào chén , hoàn toàn yên tĩnh .

" Ừc " một tiếng nuốt nước miếng bỗng nhiên vang lên , giữa không gian yên tĩnh nghe đặc biệt vang dội . Mọi người ở đây hướng về nơi phát ra âm thanh , thì ra là Lưu chương quý .

Lưu chương quý gặp mọi người đều quay đầu lại nhìn hân , nét mặt già nua nhất thời đỏ lên , đứng lên bước nhanh về phòng bếp .

Trong tủ lâu , bát đựng cháo luôn luôn là bát thật lớn , đội đến bát cháo đã cho hết vào trong bụng , nam nhân mặc áo xanh ngọc lúc này mới buông muống xuống , thỏa mãn thở dài một hơi , nhìn về phía Giang Lăng : " Tiểu ca , cháo này của tủ lâu người bán như thế nào ? "

Giang Lăng bị hân hỏi thì sửng sốt . Đường triều giá hàng ổn định , cháo giống như vậy , cơ bản đã được định giá , cũng là hai đồng một chén . Hay là nam nhân này không rõ ràng ?

Đến đây Giang Lăng liền minh bạch ý tứ của hân . Cháo này mùi vị thật ngon , hân không tin chỉ lấy hai đồng tiền , mới này còn hỏi lại .

Giang Lăng cười nói : " Cháo thịt luôn luôn hai đồng một chén . Chính là cháo này chúng ta mới vừa nghiên cứu chế tạo ra món ngon mới , so với bình thường quý hơn một chút . Nhưng mà hôm nay vừa mới khai trương , liền cho các vị một cái ưu đãi , vẫn trả hai đồng một chén đi . "

Nam nhân mặc áo xanh ngọc gật gật đầu : " Tủ lâu các người có mở chi nhánh ở Linh Lăng Thành không ? Hoặc là có đưa cháo đến Linh Lăng Thành không ? "

Giang Lăng cười lắc đầu : " Ngượng ngùng , chúng ta không có chi nhánh , cũng không có tính toán việc đưa đi . "

" Cô Bác , quên đi . Hai đồng cũng không tiện nghi , lâu lâu ngẫu nhiên ăn là được . " Lão phu nhân gặp con muốn hỏi , ra tiếng khuyên nhủ .

Nhà này xem như cũng không giàu có , một người theo hầu cũng không có , người đánh xe kia , xem ra cũng là người trong nhà ---- tự nhiên không bỏ được tiền mỗi ngày đi tủ lâu ăn cháo .

Nam nhân áo xanh nhìn con vuốt bụng , đánh ợ no nê , chỉ phải thở dài , lấy ra mười đồng tiền đưa cho Giang Lăng , mang theo một nhà xuất môn lên xe .

Giang Lăng dọn dẹp bát đi về phòng bếp , lại nhìn thấy Lưu chương quý nâng một bát cháo ngồi ở một góc kia , hết sức chuyên chú thưởng thức hương vị .

" Lưu chương quý , mùi vị cháo như thế nào ? " Giang Lăng buông bát , đi qua cười tủm tỉm hỏi .

" Tiểu Giang người được lắm ! Giấu giếm ta thật giỏi , trù nghệ tốt như vậy , người không đến bếp làm một đầu bếp kêu ngao , lại đi làm tiểu nhị làm gì ? Người không phải là đang trêu đùa Lưu thúc sao ? " Lưu chương quý đem muống cháo cuối cùng trong chén ăn xong , lúc này mới ngẩng đầu cười mắng .

Giang Lăng nở nụ cười, bát cháo này thật có sức quyến rũ nha, trực tiếp đem "Luu chương quỹ" biến thành "Luu thức."

Nàng chuyển một băng ghế bên cạnh sang ngồi xuống, nói: "Kỳ thực, ta cũng muốn cùng ngài nói chuyện này. Ta lúc trước đã từng nói với ngài, tổ tiên nhà chúng ta có truyền xuống dưới không riêng gì thực đơn, mà còn có phương pháp gieo trồng rau cải. Các loại rau cải trồng ra, hương vị so với người khác bất đồng."

Ngài vừa mới ăn bát cháo này, không phải vì trù nghệ của ta tốt, mà là ta cho rau xanh cực ngon vào cháo. Nếu không tin, ngài xem xem nơi đó." Giang Lăng nói xong, chỉ chỉ trên kệ có cái mâm, có một chén cháo để sẵn.

"Bát cháo đó, ta không có bỏ rau xanh, ngài nếm thử xem hương vị có giống nhau không?"

Luu chương quỹ nửa tin nửa ngờ, mở mâm ra, chỉ thấy trong đó có nửa chén cháo, cùng với chén cháo hán ăn vừa rồi tất nhiên là nhất rồi, chỉ là không có thêm rau xanh thôi. Hắn dùng thìa múc một muỗng cháo cho vào miệng, nhũn nhũn này: "Tiểu Giang, ngài thật sự không có gạt ta? Hương vị này như thế nào lại kém xa như vậy?"

Giang Lăng cười đứng lên: "Ta gạt ngài một lúc, sao gạt được cả đời? Về sau ta còn muốn cùng ngài hợp tác lâu dài, nếu dối gạt ngài, không đợi ta xoay người đã bị phát hiện, trừ bỏ làm cho ngài ghét ta, chẳng có một chút ưu điểm nào, tội gì ta phải làm vậy?"

Luu chương quỹ gật gật đầu: "Đúng vậy thật." Lập tức lại lắc đầu: "Chỉ có một gốc rau xanh mà hương vị khác nhau nhiều như vậy sao?" Nói xong hắn đứng lên, nhìn quanh bốn phía một chút: "Rau cải kia đâu? Khi nào thì lấy đến? Chỉ một gốc kia thôi à?"

Đồ ăn trong không gian hiện tại Giang Lăng có thể tùy theo ý thích mà lấy ra, cũng không sợ Luu chương quỹ tra hỏi. Nàng lợi dụng lúc Luu chương quỹ xoay lưng về phía nàng, từ trong không gian lấy ra hai cây cải trắng, làm điệu bộ như mới lấy từ trong góc tường ra.

"Để ở chỗ này đây, lúc ta mang đến, ngài lo lắng từ lâu nên không chú ý."

Luu chương quỹ nhận lấy bó rau, cẩn thận tỉ mỉ nhìn xem, chỉ thấy lá cây trừ bỏ lá xanh mướt chút, so với cải trắng khác cũng không có gì khác nhau. Hắn đang muốn mở miệng kêu Giang Lăng lấy cái này nấu ăn, lại nghe có tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, nhìn lại, thì ra là lão Trương đang từ cửa bước vào, trong hốc mắt toàn là tơ máu, râu ria lộn xộn, hiển nhiên là cả đêm không ngủ.

"Lão Trương, ngài là đi nơi nào?" Luu chương quỹ vội buông bó rau trong tay xuống, hỏi.

Lão Trương không trả lời câu hỏi của Luu chương quỹ, mà thẳng tắp đi đến trước mặt Giang Lăng, yên lặng nhìn nàng một lát, trong mắt cảm xúc thập phần phức tạp. Nhưng mà chỉ liếc mắt một cái, hắn liền chuyển thân đi, đặt mông ngồi ở trên ghế, dùng sức đem bàn tay to chà sát lên mặt, nói: "A Phúc bị nha môn bắt rồi."

"A" Luu chương quỹ lắp bắp kinh hãi, quay đầu về phía Giang Lăng hỏi: "Ngài không phải nói"

"Ta không báo quan, tối hôm qua ta bị cướp, chỉ đánh hắn một chút rồi về nhà." Giang Lăng chẳng hiểu tại sao luôn.

Lão Trương vẻ mặt mệt mỏi ngồi ở chỗ kia, thở ra một hơi thật dài, nhìn chằm chằm mặt đất, nói: "Không phải là Giang Đào báo án. Tối hôm qua người ta quen biết trong nha môn nói lại, ta mới biết chuyện A Phúc giật tiền. Dem a Phúc bắt vào trong nha môn, là người trong quân đội."

Bọn họ tối hôm qua vừa vặn thấy a Phúc cướp tiền của Giang Đào, lúc Giang Đào vừa đi khỏi, họ nghe được a Phúc ở nơi đó muốn trả thù Giang Đào, liền chớp tới bắt a Phúc giải lên nha môn."

Giang Lăng nghe tới đây liền giật mình --- phỏng chừng là nam tử trẻ tuổi, và nam nhân mặt sẹo, hai người đến can chuyện lúc đó.

Luu chương quỹ nói: "Lão Trương, không phải là ta nói ngài, nhưng người cháu kia của ngài thật không ra gì. Cướp tiền của Tiểu Giang vốn đã là sai lầm rồi, Tiểu Giang đã không truy cứu hắn, hắn như vậy còn nghĩ đến trả thù."

Ta xem a, người như vậy ngài cũng đừng đau lòng cho hắn, làm cho hắn ăn cơm tù vài năm, cho hắn thành thật chút đi."

Lão Trương thở dài một hơi, im lặng không nói gì.

"Có người không? Có người ở đây không?" Bên ngoài truyền đến một giọng nam thanh thúy.

Giang Lăng vừa nghe thấy sắc mặt đại biến, đối với Luu chương quỹ nói: "Đệ đệ ta đến, không biết có phải hay không trong nhà ta xảy ra chuyện, ta đi xem." Nói xong không đợi Luu chương quỹ nói gì, liền chạy ra ngoài.

Ra đến đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Giang Đào đang đứng ở cửa nhìn quanh.

"Tiểu Đào, có chuyện gì?" Giang Lăng nhìn sắc mặt hắn không có chút gì là hoảng sợ, trong lòng trấn định lại, hỏi.

Giang Đào giương miệng, định kêu lên một tiếng "Tỷ", nhưng thấy Luu chương quỹ đi ra từ phía sau, sửa lời nói: "Ca ca, nương gọi người trở về."

"Chuyện gì? Rốt cục chuyện gì? Ngài nói ra a, trong nhà không xảy ra chuyện gì đi?" Giang Lăng thấy biểu cảm của hắn muốn nói lại thôi, trong lòng lo lắng, vội vàng hỏi.

Giang Đào nhìn Lưư chương quỹ liếc mắt một cái , gãi gãi đầu , một mặt khó xử nói : " Cái kianhà đính thân với người đã đến ."

" Cái gì ? " Giang Lăng trên mặt ngẩn ra , trợn mắt há hốc mồm . " Ta , ta là nhà đã đính thân kia ? "

" Đúng , nương gọi người chạy nhanh trở về một chuyến . " Giang Đào gật gật đầu .

Lưư chương quỹ thấy Giang Lăng đứng ở đó nửa ngày không lên tiếng , cho rằng nàng nương ngừng xin phép , cười hề hề , mở miệng nói : " Tiểu Giang , người trở về đi . Ở nơi này của ta dù sao cũng không được bao nhiêu khách nhân , ta cùng lão Trương vội vàng một chút cũng xong . Nhưng là người , đính thân với cô nương nhà ai , nên hảo hảo tiếp đón người ta a . Bằng không , người cười không xong , đừng có trách Lưư thúc của người a ! "

Giang Lăng giựt giựt khoé miệng , cười so với khóc còn khó coi hơn : " Kia LưưLưư thúc , vậy ta đi về trước ."

" Ủ ừ , đi thôi , đi thôi . " Lưư chương quỹ đem cái tay béo xua xua . " Ngày mai tới sớm một chút , ta với người bàn chuyện đồ ăn ."

" Được , tốt . Chúng ta đi đây . " Giang Lăng kéo Giang Đào một chút , theo hướng trở về thôn mà đi .

" Rốt cục sao lại thế này ? Không phải nói là đi biên quan bắt vô âm tín sao ? Thế nào đột nhiên xong ra ? " Đi trên đường lớn , Giang Lăng nhìn xem bốn phía không có người , đầu đầu mở miệng hỏi .

" Nghe nói hôm qua mới trở về , vừa đến Linh Lăng đã hỏi thăm tin tức của chúng ta , đến nhà thúc thúc , mới biết chúng ta ở tại Thanh Sơn thôn . Cho nên thăm thăm sáng hôm nay mới đem này nọ đến nhà chúng ta . " Giang Đào liếc nhìn Giang Lăng một cái : " Tần bá bá được phong làm tướng quân ."

Giang Lăng giật mình . Nguyên lai là đến một khối thịt béo , khó trách con ruồi Trương Lưư Phương biết tin mà bay đến .

Nhưng mà , tướng quân thì như thế nào ? Giang Lăng nàng hôn nhân phải nắm giữ ở trong tay mình . Liên tính là mối hôn sự này tốt , nhưng khối thịt béo lớn này nàng không có hứng thú . Con tướng quân gì đó , muốn yêu ai thì yêu đi .

" Tiểu Đào , người có phải hay không muốn tỷ tỷ gả cho con của tướng quân , làm cho người một nhà lại tốt qua ngày ? " Giang Lăng quyết định đem việc từ hôn tiến hành đến cùng , người trong nhà tiêu diệt từng người một , trước tiên phải tẩy não Giang Đào trước .

" Tỷ tỷ , ta hi vọng tỷ có thể gả cho người tốt với tỷ . Về phần ngày lành cái gì , chỉ cần ta nỗ lực đọc sách , về sau thi đậu công danh , tự nhiên sẽ có ngày lành , không cần dựa vào người khác . " Giang Đào cũng là một cái tiểu nhân tinh , vừa nghe đã hiểu ý Giang Lăng muốn gì , liền cho nàng một câu trả lời thuyết phục .

" Tốt !" Giang Lăng cao hứng vỗ vỗ bả vai Giang Đào . " Đây mới là đệ đệ tốt của ta , tiểu Đào người yên tâm , trước mắt ta đang cùng Lưư chương quỹ bàn chuyện đồ ăn , hẳn quyết định mua rau cải trong viện chúng ta . Về sau chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn . Chúng ta không cần dựa vào người khác , cũng không cần người khác bố thí , còn phải xem sắc mặt của người khác sống qua ngày ."

Kỳ thực , Giang Lăng còn một câu chưa nói xuất ra --- chính là không bố thí , không cần xem sắc mặt , có đưa trước mặt nàng , nàng cũng không muốn . Hiện tại nàng cả người tràn đầy sức mạnh , ý chí chiến đấu . Cái cảm giác hai bàn tay trắng tạo ra tài phú thật sự rất tốt .

Dù là ai đến , cũng ngăn cản không xong quá trình nàng gây dựng sự nghiệp tốt đẹp này .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Người Tần gia

Đi đến nhà lúc trước của các nàng , hiện tại cách nhà Vương đại nương ba bốn căn nhà , Giang Đào đưa một gói đồ trong tay đưa cho Giang Lăng : " Đây là nương kêu ta đem ra cho người , nói người ghé qua nhà Vương đại nương thay quần áo rồi hãy trở về ."

" Ách " Giang Lăng lúc này mới nhớ đến là mình đang mặc nam trang . Mặc nam trang cũng không quan hệ , nàng cũng không thèm để ý gia đình kia ấn tượng về nàng như thế nào . Nhưng nàng cũng không muốn cho người ta biết nàng ở Vị Hương Cư làm việc . Thỏ khôn có ba hang , Vị Hương Cư chính là cái hang bí mật của nàng , đó là không thể tùy tiện bại lộ .

Lại đi tiếp vài chục bước , đến nhà Vương đại nương , Giang Lăng nhìn thấy viện mở cửa , đi tới kêu lên : " Vương đại nương có nhà không ? "

" Uông uông " , một cái bóng đen hướng về Giang Lăng phóng tới .

" Lão hắc . " Một tiếng hét to vang lên , Vương đại nương từ trong phòng đi ra , nhìn đến lão hắc đang ở trước mặt Giang Lăng lắc đầu vẫy đuôi , một bộ dáng rất là hưng phấn , cười nói : " Giang cô nương , có phải hay không phải cô có nơi nào đặc biệt ? Mấy con chó nhà ta , đối với người cùng đối với người khác không giống nhau . Lão hắc nhà ta đối với người khác hung hăng thật sự , duy độc đối với người , đặc biệt thân thiết .

Giang Lăng tâm niệm vừa động : Động vật rất là mẫn cảm , lão hắc và hoa nhỏ đối với nàng thân mật như vậy , chẳng lẽ liên quan đến linh khí trong không gian ?

Nghĩ đến đây , nàng vươn tay sờ sờ đầu lão hắc , nhẹ giọng nói : " Ngươi ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đừng nhúc nhích nha , chờ ta chút đi ra sẽ nói với ngươi . "

Lão hắc " Ô ô " hai tiếng , giống như là đáp ứng lời của nàng .

Giang Lăng nói là nói như thế , nhưng lại không tin lão hắc thật sự nghe hiểu lời của nàng , ngẩng đầu đối với Vương đại nương cười nói : " Đại nương , nhà của ta có khách ghé thăm , nương nói ta đến thay quần áo nhờ nhà ngài rồi hãy về nhà . "

" A , vậy vào nhà đi , đến phòng ngủ của ta thay . " Vương đại nương lại cười hỏi : " Nhà của ngươi là ai tới ? " Cô đại không có tính chuyện riêng tư , hỏi như vậy là quan tâm ngươi , nhìn ngươi rất tốt .

Giang Lăng biết , cho dù nàng không nói , chỉ cần qua một hai ngày , người trong thôn tất cả đều biết . Nhưng mà nàng cũng không muốn đề cập đến chuyện này , cười nói : " Một người thân thích , cụ thể là ai ta cũng không biết được rõ ràng . "

" Thân thích a , vậy là tốt lắm . Có người thân thích giúp các ngươi , ngươi sẽ không cần xuất đầu lộ diện đi ra ngoài làm việc . " Vương đại nương cười nói dẫn Giang Lăng đến phòng ngủ của nàng .

Giang Lăng không có nói gì . Cô đại người nhận thân thích giúp đỡ nhau là chuyện bình thường , này có lẽ chính là nhân tình người ta hay nói đến đây .

Chỉ là đôi áo khoác ngoài , nên Giang Lăng cũng không yêu cầu Vương đại nương ra ngoài . Nàng mở ra gói đồ , quần áo vừa đem ra liền thấy một kiện áo cánh bằng tơ lụa , màu sắc đỏ tươi ; trong gói đồ trừ bỏ áo , váy , Lí Thanh Hà còn thu thập thêm hộp trang điểm bỏ vào . Đại khái là muốn nàng trang điểm cho xinh đẹp thêm một chút .

Giang Lăng nhìn áo cánh tơ lụa kia thì nhủ mi . Nhà các nàng quần áo tơ lụa đều bán hết . Váy này , nàng nhớ lại hoảng hốt , đây là một bức tranh thêu của Lí Thanh Hà , hoa trên váy cũng mới thêu được phân nửa đây .

Giang Lăng ở trong lòng thở dài một tiếng . Bởi vậy , có thể thấy được Lí Thanh Hà đối với cuộc hôn nhân này rất là xem trọng . Con đường từ hôn của nàng , xem ra còn rất xa .

" Đại nương , ngài có thể hay không cho ta mượn cái váy của nhị tẩu ? " Giang Lăng quay đầu lại hỏi Vương đại nương .

Wương đại nương đang muốn khen váy này đẹp mắt , nghe xong lời Giang Lăng hỏi , nàng sững sờ hỏi : " Vì sao ngươi muốn mượn nhị tẩu váy ? Không phải cái này đẹp lắm sao ? "

Giang Lăng lắc đầu : " Đây là người khác nhờ thêu lên bức tranh , người xem , hoa này nương ta vẫn đang thêu cũng chưa có hoàn thành xong đâu . Dơ váy mới của người khác thật không tốt . Lại nói , ta mà mặc váy này về nhà , thân thích sẽ nhìn ta như thế nào ?

Liền tính là các nàng không chú ý đến cái hoa thêu này , nhưng nương ta và đệ đệ đều mặc áo vải thô , còn ta một người mặc lăng la tơ lụa , người khác sẽ nghĩ ta như thế nào ?

" Đúng vậy !" Vương đại nương vỗ tay một cái , " Nương của ngươi hồ đồ . Ta đưa ngươi qua phòng nhị tẩu tử cho ngươi tìm váy đi . Dáng người của ngươi so với nhị tẩu tử vẫn không sai biệt lắm , hần là vừa người đi . Nhưng mà nàng cũng không có đồ gì tốt . "

" Đại nương " Giang Lăng vội gọi nàng lại , " Không cần quần áo gì tốt , chỉ cần một bộ quần áo cũ là được . "

Wương đại nương quay đầu lại nhìn nàng một cái , cười nói : " Đi , ta cho ngươi tìm . Nếu thân thích mà mắt chó nhìn người thấp , không lui tới cũng được . "

Chỉ chốc lát sau , Vương đại nương trở về phòng ngủ , cầm trong tay hai cái váy , một cái còn mới , là cái tốt nhất của Vương nhị tẩu , một kiện khác tương đối cũ . Cô đại vải thô rất dễ phai màu , kiện váy cũ kia lúc trước là màu xanh thẫm , hiện tại phai màu không còn nhìn rõ màu sắc , kiểu dáng cũng tương đối quê mùa . Giang Lăng cảm thấy rất thỏa mãn , đem cửa phòng đóng lại , cũng không mở dây buộc ngực ra , trực tiếp đem kiện quần áo cũ kia thay , lại chải kiểu đầu tiêu cô nương thôn quê .

Trang điểm xong , Giang Lăng đi đến bàn của Vương đại nương , có đặt một chiếc gương , bản thân nhìn vào liền nở nụ cười . Người nàng sáng nay là hóa trang để đi làm việc , cho nên trong gương hiện rõ một người mày rậm , mắt to , đầu chải tóc thôn cô , mặc quần áo quê mùa cũ kỹ , dáng của nàng không cao to , nhưng nhìn vào cũng điển hình một thôn cô cao lớn thô kệch .

Giang Lăng từ trong phòng ngủ đi ra , Giang Đào vừa thấy liền mở to hai mắt nhìn , hơn nửa ngày mới chỉ vào Giang Lăng nói : " Tỷ , ngươi đây là cái ý tứ gì ? "

" Muốn nhìn xem bọn hần có phải hay không trông mặt mà bắt hình dong a ! " Giang Lăng cười nói , cầm theo gói đồ có quần áo nam nhân , " Đi thôi , về nhà . "

Dù sao Giang Lăng cũng là đối tượng Giang Đào sùng bái , nàng nói cái gì , làm cái gì , Giang Đào đều thấy có lý . Tức thời cũng không nhiều lời , đi

theo Giang Lãng ra cửa .

Đi đến đầu thôn dưới chân núi , xa xa liền nhìn thấy trước cửa sân nhà Giang gia có hai con ngựa cao to ở ngoài , còn có một chiếc xe hoa lệ , ở cửa còn có hai người hộ vệ ăn mặc giống nhau .

Hai cái hộ vệ kia gặp người đi đến , lập tức ngó bên này nhìn xem , thật là cảnh giác . Thấy Giang Đào là chủ nhân của nhà này , lúc này mới trầm tĩnh lại , đối với Giang Đào gật đầu cười nói : " Giang công tử , đã trở lại ! " Nói xong tò mò đánh giá Giang Lãng một chút .

Giang Lãng kiếp trước , vô luận là ở bên lão gia tử , vẫn có vệ sĩ bên người . Vệ sĩ so với những hộ vệ này còn muốn cảnh giác hơn . Cho nên nàng cực kỳ tự nhiên , nhìn bọn họ liếc mắt một cái , liền hướng cửa nhà đi vào .

Nhưng còn Giang Đào , tuy rằng lúc đầu có chút thân phận , nhưng cũng là thiếu gia của gia đình bình thường , hoàn toàn không có thói quen có người hộ vệ . Khẩn trương , đi theo Giang Lãng vào một đoạn rất xa , nhưng trên mặt hắn tự nhiên vẫn là một bộ dáng hoảng sợ .

Giang Lãng lại không có tâm tình đi an ủi hắn , cũng không cố ý ở lại trong sân .

Vài cái nha hoàn đều kinh ngạc nhìn nàng , trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện , nàng hít sâu một hơi , liền lập tức tiến vào .

Phòng nằm ở hướng bắc , cửa nhìn về hướng nam , buổi sáng ánh mặt trời vừa vắn theo cửa chiếu vào trong nhà . Giang Lãng này đi vào , ánh mặt trời tươi đẹp liền bị che khuất , khiến cho mấy người đang nói chuyện ngẩng đầu nhìn qua .

Lí Thanh Hà giương mắt đến nhìn Giang Lãng , vui vẻ nói : " Lãng Nhi , ngươi đã trở lại . "

Lúc này mới thấy rõ bộ dáng của Giang Lãng , tươi cười trên mặt cứng lại , trong âm thanh chứa đựng một tia tức giận " Lãng Nhi " .

Giang Lãng cũng không lên tiếng , lẳng lặng đứng ở giữa phòng , đánh giá vài người xa lạ kia . Ngồi ở vị trí chủ vị là một người khách khoảng bốn mươi tuổi trung niên nam tử , dáng người tương đối khôi ngô , một mặt oai hùng , ánh mắt sáng ngời ; ngồi cạnh bên hắn là một nữ nhân trung niên dung mạo tú lệ ; ở phía sau hai người này , một người nghiêm túc đứng đó là một nam tử trẻ tuổi .

Nhìn đến người này , đồng tử của Giang Lãng chợt mở lớn --- người này chính là ngày đó ở Xuân Hương viện chuộc hoa khôi , cũng là người gặp gỡ A Phúc cướp tiền của nàng .

Lúc này ánh mắt nam tử chậm rãi đánh giá nàng , lập tức hơi hơi nhíu mày , trong ánh mắt , vẻ mặt toát ra vẻ thất vọng .

Giang Lãng híp híp mắt lại : Ngươi nha , còn nhíu mày ?

Ngươi nha , còn thất vọng ?

Ngươi là cái tên dính hoa thơm cò lạ bên ngoài .

Xú nam nhân không phân biệt thị phi ,

quỳ trên mặt đất cầu cưới bốn cô nương , bốn cô nương cũng không chấp nhận ngươi .

" Đâyđây là Giang cô nương sao ? " Trung niên nữ tử kia nhìn Giang Lãng , tươi cười nhàn nhạt .

Lí Thanh Hà hít sâu mấy hơi thở , lúc này mới hạ xuống chút tức giận trong lòng , trầm thấp thanh âm nói : " Lãng Nhi , còn không mau qua gặp công công , bà bà . "

Công công , bà bà ? Giang Lãng bị xưng hô này của Lí Thanh Hà hóa đá một chút , nhẹ nhàng phúc thân hạ xuống , thì lễ : " Giang Lãng gặp qua Tàn lão gia , Tàn phu nhân . "

Ta là thôn cô không có sai , ta bộ dạng xấu không có sai . Nhưng ta là thôn cô có tố chất , có tu dưỡng , phương diện lễ phép này vẫn không thể dọa người .

Tàn tướng quân nghe được Giang Lãng kêu một tiếng " Tàn lão gia , Tàn phu nhân " ánh mắt chợt loé , chậm rãi gật gật đầu , đứng lên đi đến trước mặt Giang Lãng , nhìn nàng , mở miệng nói : " Ngươi chính là Giang Lãng ? "

Giang Lãng nghe trong âm thanh của hắn tựa hồ run run , trong mắt cũng có vài phần kích động , trong lòng có chút mặc danh kỳ diệu , không rõ hắn kích động vì điều gì .

Đồng ý gật đầu nói : " Đúng vậy , ta chính là Giang Lãng . "

" Đứa nhỏ" Tàn tướng quân nhìn nàng , cổ họng động mấy lần , thật lâu sau mới nói : " Đứa nhỏ , ngươi chịu khổ ! "

Bên cạnh truyền đến âm thanh nức nở của Lí Thanh Hà .

Giang Lãng bị một trận này làm cho khó hiểu , chạy nhanh đi qua đỡ bả vai của Lí Thanh Hà : " Nương , người làm sao vậy ? "

"Nương không có việc gì, là nương cao húng." Lí Thanh Hà vỗ vỗ tay nàng, lấy khăn tay lau lau khóe mắt.

Tần phu nhân thật sâu thở dài một hơi, "Giang phu nhân không cần khổ sở. Chúng ta đã trở lại, tất nhiên sẽ không để các người chịu khổ, lập tức cùng chúng ta chuyển vào thành đi thôi."

Giang Lăng đứng ở phía sau của Lí Thanh Hà, dùng tay nhéo nhéo bờ vai của nàng.

"Việc này" cảm giác được ám hiệu của Giang Lăng, Lí Thanh Hà bình phục cảm xúc của bản thân một chút, nói "Chuyện này vẫn là bàn bạc kỹ hơn đi. Các người vừa mới trở về, trong nhà còn chưa có dàn xếp xong. Chờ các người dàn xếp tốt, sau đó chúng ta lại thương nghị chuyện hôn nhân của bọn họ."

Tần phu nhân tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu lại nhìn con nàng liếc mắt một cái, cười nói: "Vậy đi, bàn bạc kỹ hơn."

"Còn có cái gì mà thương nghị? Địa phương như thế này, các người không thể ở lại, hôm nay cùng theo chúng ta vào thành đi. Nếu Giang phu nhân cảm thấy ở lại phù tướng quân không ổn, vậy mua một tòa nhà ở chỗ khác là được rồi." Tần tướng quân quả quyết nói.

Giang Lăng nhìn Giang Đào mãi đứng ở cửa, liền trừng mắt nhìn hắn. Chuyện này, nàng ra mặt nói, tất nhiên sẽ không tốt, nhưng Giang Đào là nam tử duy nhất trong nhà, cho dù là đứa nhỏ, lên tiếng nói so với nàng có phân lượng hơn.

Vừa chớp mắt lại, trong lòng nàng liền có cảm giác khác thường. Quay đầu nhìn qua, vừa chống lại nàng là ánh mắt thâm thúy của "Vị hôn phu" kia.

Hôm nay, hẳn so với ngày Giang Lăng thấy lần đầu tiên khác nhau rất lớn, trên người khí chất sắc bén giảm đi rất nhiều, trên người mặc một kiện áo bào dài màu trắng non, nếu không phải làn da có chút ngăm đen, thô ráp, thì nhìn cũng giống một vị công tử có khí chất nhẹ nhàng, hàm xúc.

Hắn thấy Giang Lăng nhìn lại, ra vẻ là không có việc gì, quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa.

"Nương, chúng ta vẫn là đừng chuyển đi. Ngài đã quên là sáng nay đối với thẩm thẩm đã nói gì sao?" Giang Đào tiếp nhận nhiệm vụ vinh quang mà tỷ tỷ đã giao cho, mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Tranh cãi

Lí Thanh Hà nhìn nữ nhi, các con đều phản đối, hơn nữa nàng cũng nhìn ra được Tần phu nhân, đối với việc chuyển nhà cũng không thật nhiệt tâm, đang muốn mở miệng cự tuyệt, Tần tướng quân lại đưa tay lên gạt, nói:

"Giang phu nhân, nếu tình cảnh của các người tốt, ta cũng không nói gì. Nhưng mà người xem, các người qua được mấy ngày? Chúng ta không trở lại thì thôi, mà lúc này đã trở lại, ta nhất định không để đứa nhỏ phải sống qua ngày như vậy. Cái khác không nói, sự tình liên quyết định như vậy đi. Các người còn có cái này cái nọ muốn đem theo? Nói cho hạ nhân, cho họ giúp đỡ dọn dẹp một chút, rồi theo chúng ta trở về tướng quân phủ đi."

"Sinh nhật Lăng Nhi nếu ta nhớ không lầm

hẳn là ngày mười sáu tháng tám đi? Không đến nửa năm liền cập kê, đến lúc đó vừa vặn làm hôn sự. Năm tháng chuẩn bị hôn sự thời gian cũng không dư dả, sự tình nhiều thật.

Các người ở lại tướng quân phủ, làm việc cũng tiện, không cần chạy tới chạy lui. Đến trước ngày thành thân, ta sẽ giúp người mua một tòa nhà, đến lúc đi vào đón dâu, người ta cũng không thể nói nhảm."

Giang Lăng thấy Lí Thanh Hà nghe xong lời này của Tần tướng quân, thế nhưng gật gật đầu, trong lòng quỳnh lên, cũng bất chấp nhiều như vậy, mở miệng nói: "Tần tướng quân, tuy rằng nhà chúng ta cùng đường, nhưng vẫn còn có cơm ăn, có áo mặc, chúng ta đều cảm thấy thật vui vẻ."

Chuyển đến nhà người khác ở, chúng ta sẽ không thật tự nhiên. Cho nên, thật sự không cần phải chuyển nhà. Ý tốt của ngài chúng ta xin nhận.

Còn có chuyện thành thân, bản thân ta là một cô nương, cũng không thể từ ta mà nói gì. Nhưng mẫu thân và đệ đệ một lòng vì ta, ta cũng không thể lại ích kỷ, chỉ một mình đi qua ngày lạnh.

Tướng quân có lẽ không biết, mẫu thân ta thân thể không tốt lắm, đệ đệ tuổi cũng nhỏ, bản thân ta đã từng cấp một lời thề, chỉ cần đệ đệ chưa trưởng thành, ta liền không thành thân.

Bởi vậy , thỉnh tướng quân cùng phu nhân thành toàn cho ta tròn chữ hiếu này ."

Giang Lăng nói ra những lời này , là trải qua những suy nghĩ sâu xa . Nàng lúc đầu nghĩ kế là hủy đi hình tượng của bản thân , làm cho Tần tướng quân và Tần phu nhân ghét bỏ nàng . Lúc đó họ sẽ đưa ra từ hôn ---- vị hoa hoa công tử kia thì tất nhiên không cần lo lắng vì hình tượng của nàng trước mắt so với vị hoa khôi kia thì cách nhau một trời một vực , hẳn tất nhiên sẽ không nguyện ý cưới một người vợ xấu về nhà .

Nhưng mà , nếu nàng hủy đi hình tượng thì hẳn được lợi . Cái việc mà hại mình lợi người chính là việc ngốc , tất nhiên nàng sẽ không làm đâu . Lại nói , nếu nàng làm như vậy , Lí Thanh Hà không tức chết mới là lạ .

Cho nên nàng suy nghĩ một cách khác . Giang Đào còn chưa đến mười một tuổi , cô đại nam hài mười sáu tuổi tính là thanh niên , hai mươi tuổi nhược quán . Tính thế nào thì cũng phải đợi Giang Đào mười sáu đi ? Hắc hắc ! Còn phải chờ thêm năm tuổi đi .

Năm năm , vị hoa hoa công tử kia đã hai mươi lăm tuổi , hai mươi lăm tuổi mà không có thê tử thì sẽ bị người ta chê cười ; Tần phu nhân không vội có cháu mới lạ . Hơn nữa , nàng chụp mũ cái việc tấn hiếu vừa nói ra , Tần tướng quân cũng khó mà phản bác đi !

Lời kia vừa thốt ra , có thể nói là nói năng rất khí phách , trong phòng mọi người đồng loạt nhìn về phía Giang Lăng . Bốn người khác đều là kinh ngạc , duy độc nhất một vị Tần công tử , nhìn về phía Giang Lăng ánh mắt trừ bỏ nghi hoặc còn có một tia hứng trí .

Tần phu nhân là người phản ứng nhanh nhất , nàng không nghĩ đến vị cô nương Giang gia này , chẳng những bộ dạng không xinh đẹp , liên tốt xấu cũng không phân . Tần gia tuân thủ hôn ước tìm đến cửa , cũng không ghét bỏ nàng người xấu nhà nghèo , nàng thế nhưng đưa ra yêu cầu vô lý như vậy .

Cho nên trong lòng nàng cực kỳ bất mãn , hừ nhẹ một tiếng : " Giang cô nương , nếu chiếu theo lời cô nương nói mà làm , người tấn hiếu xong , Tần Úc nhà chúng ta phải đợi thêm bốn , năm năm nữa mới thành gia , ta cũng phải đợi thêm bốn , năm năm nữa mới được ôm hôn từ , người không biết là làm như vậy có điểm ích kỷ sao ? "

Nói xong , lại quay đầu trừng mắt nhìn con của nàng một cái : " Úc Nhi , cô nương nhà người ta nói chuyện kết thân đều không e dè , người đường đường là nam tử hán , cổ họng bị gì mà không nói một tiếng ? "

Tần Úc luôn luôn đứng phía sau Tần phu nhân , im lặng không lên tiếng , ánh mắt thâm thúy , cũng không biết là hắn đang nghĩ gì . Lúc này bị mẫu thân điểm đến tên , hắn quay đầu nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái , thanh thanh cổ họng nói : " Nương , Giang cô nương nói cũng có đạo lý . Con hai mươi năm qua cũng không có giao du với ai , thêm bốn năm năm nữa cũng không khác gì . Chuyện thành thân , vẫn là bàn bạc kỹ hơn đi . "

Tần phu nhân không nghĩ đến con mình phản chiến , hướng mình chiếu tướng , nhất thời nhìn sang hắn trừng mắt : " Người " Nàng nhìn đến ánh mắt của Tần Úc , liền minh bạch ý tứ của hắn , dừng lại không nói tiếp nữa .

Tần tướng quân thấy thê tử đã hết tức giận , chạy nhanh lên trợ giúp : " Lăng Nhi , người yên tâm . Người thành thân , thì mẫu thân và đệ đệ người chúng ta sẽ chiếu cố , tuyệt sẽ không để bọn họ sống khổ qua ngày . Đến lúc đó , ta sẽ thỉnh một lão sư giỏi cho đệ đệ của người , đọc sách thêm hai ba năm , ta sẽ đưa hắn đến kinh thành , đến lúc đó đều có việc cho hắn làm . "

" Lại nói , bá mẫu người nói cũng đúng , chúng ta đều ngóng trông ôm cháu đấy thôi , người sẽ không nhẫn tâm để cho Tần bá bá và Tần bá mẫu lại chờ thêm bốn năm năm đi ? "

" Đúng vậy , Lăng Nhi , liền ứng theo lời Tần bá bá nói mà làm đi . " Lí Thanh Hà cũng mở miệng hát đệm .

Giang Lăng nghe xong lời Tần Úc nói , bỗng nhiên thấy trong lòng bình phục . Xem ra Tần công tử quả nhiên không đồng ý cùng nàng thành thân .

Cho nên nghe xong lời Tần tướng quân nói , nàng hướng về Tần Úc trừng mắt , ý bảo hắn nên tỏ rõ thái độ . Ta là một cô nương đều đã không để ý hổ thẹn mà nói nhiều như vậy , người cũng giống nhau đều không đồng ý việc hôn nhân này , dù sao cũng phải nỗ lực lên chứ !

Cũng không nghĩ đến là Tần Úc kia làm như không thấy ý nàng bảo , liền tiếp nhìn chăm chăm cây xanh ở ngoài cửa , tựa hồ cây kia lập tức sẽ hái ra được hoa đến .

Giang Lăng hận nghiêng răng nghiêng lợi -- muốn cho nàng bắn phát đạn đầu , hắn ở phía sau nhặt chiến lợi phẩm à , hắn nghĩ thật là đẹp a ! Nhưng mà nàng nghĩ đến ở thời đại này , nam nhân có thể tam thê tứ thiếp , cưới nàng trở về , hắn còn thường ôm hoa khôi của hắn tiêu dao qua ngày , với ai thì được , còn với nàng thì không thể như vậy .

Nghĩ ngợi một chút tức giận --- hay là hướng lên trên quăng một trái bom đi , nhìn xem nhóm người các người gà bay chó sủa : " Cái kia Tần bá bá , Tần bá mẫu , kỳ thực căn bản các người không cần sốt ruột . Tần công tử hai ngày trước đã dẫn về cho các người một nàng dâu đâu . Cho nên , ta tin tưởng các người rất nhanh sẽ có hôn thê , hoàn toàn không cần phải chờ thêm bốn năm năm . "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Giai đoạn tính thắng lợi

" Ước Nhi ! " Tần tướng quân cao giọng quát lên một tiếng, hướng về Tần Ước trừng mắt . " Lại nói bậy , xem ta đánh người hay không đánh . " Phòng chừng vị tướng quân này tin tưởng đồn roi sẽ tạo ra được hiệu tử , nên đối với nhi tử nhà mình thường xuyên quyền cước mà đánh tới .

Tần phu nhân cũng kéo con một phen : " Ước Nhi , đừng có nói lung tung . "

Lí Thanh Hà chính là một người rất dễ mềm lòng , người khác nói ra hai ba câu nói hay , mặt nàng liền kéo cũng không xuống được . Lúc này thấy Tần tướng quân nói như thế , Tần Ước coi như là đã nhún nhường . Sắc mặt nàng hòa dịu một chút , thở dài một hơi nói :

" Tần tướng quân , ta xem nhà này cũng không cần chuyển , việc hôn nhân này cũng nên bàn bạc kỹ hơn đi . Nếu lệnh công tử quả thật chứng mất Lãng Nhi nhà chúng ta , chúng ta tự biết sẽ không trèo cao . Đợi qua hai ngày các người dần xếp tốt rồi , chúng ta lúc đó cũng bình tâm tĩnh khí lại , thì lại tiếp tục thương nghị việc hôn nhân này . "

Tần tướng quân nghe xong lời này liền nóng nảy : " Giang phu nhân , bây giờ đừng nói trèo cao hay không trèo cao . Hôn sự này nhưng lànhưng là phụ thân của Lãng Nhi khi còn tại thế đã đính xuống , nếu lúc này từ hôn , người là bảo ta thất tín với Giang huynh sao ? Hai cái hài tử này , bất quá là có chút hiểu lầm , này đã giải thích qua rồi , từ từ sẽ tốt lên thôi . "

Lí Thanh Hà không muốn nhiều lời , đứng lên nói : " Tướng quân cùng phu nhân mới từ biên quan trở về , lặn lội đường xa , đi đường mệt nhọc , còn thỉnh trở về nghỉ trước đi . Sau này các người còn ở lại Linh Lăng Thành , thời gian còn nhiều , còn rất nhiều lúc ở chung cùng nhau , việc này trước nhất vẫn là như vậy đi , về sau lại bàn tiếp . "

Tần tướng quân bản thân còn nghĩ nói tiếp , gặp Lí Thanh Hà hạ lệnh đuổi khách , chỉ phải đứng lên , chấp tay , cùng Tần phu nhân cùng nhau nói vài câu khách sáo , để lại một xe lễ vật , liền mang theo Tần Ước cáo từ .

" Nương , chúng ta không cần gì đó của bọn họ đâu . " Giang Lăng thấy tùy tùng chuyển một đồng lớn này nọ đến , kéo kéo tay áo của Lí Thanh Hà , nhỏ giọng nói .

Lí Thanh Hà lại không chịu để ý đến nàng , một đường đưa thẳng cả nhà Tần tướng quân ra đến cửa viện , lúc này mới trở về , phụng phịu ngồi ở giữa phòng , nhìn Giang Lăng , trầm giọng nói : " Xem ra ta bình thường thật sự đã đem người làm hư , đều không biết cấp bậc lễ nghĩa tiên thoái . Hôm nay là xảy ra chuyện gì , người nói rõ ràng cho ta nghe . "

Giang Lăng chu chu miệng : " Phía sau Vị Hương Cư chính là Xuân Hương viện , ngày đó ta chính mắt nhìn vị Tần công tử kia chuộc hoa khôi , còn vì giá tiền cùng người ta gây gổ . Ta đương nhiên sẽ không nguyện ý cửa hôn nhân này . Một nam nhân đạo kỹ viện , đường hoa khôi , ta mới không cần gả cho hắn đâu . "

" Lúc này không phải hắn đã giải thích rõ ràng rồi sao ? " Lí Thanh Hà trừng mắt nhìn Giang Lăng liếc một cái . " Từ lâu kia , không cho người đi lại nữa , một nơi loạn thất bát tao . Miệng đầy kỹ viện , hoa khôi , người nói mà không e lệ chút nào sao ? Bộ dáng của người có điểm nào giống tiểu thư khuê các ? Người cũng đừng kỳ quái nhà người ta Tần công tử chứng mất người . Nói thật , nếu ta là Tần phu nhân cùng Tần công tử , cũng giống nhau chứng mất người . "

Vươn ngón tay ra chỉ về phía Giang Lăng nói : " Người xem người một thân trang điểm cái gì ? Người nhìn lại người hôm nay , nói những lời này thật sự vô lý , cần quái phải không ? Cho dù là nhà ai cũng không nguyện ý lấy một nàng dâu như vậy . "

Giang Lăng từ lúc xuyên đến nơi này , Lí Thanh Hà đối với nàng chỉ có nồng đậm yêu thương , còn chưa bao giờ nói với nàng một lời nói nặng . Lúc này thấy nàng nói ra từng câu từng chữ sắc bén , cũng biết là bản thân hôm nay làm ra những việc này , ở thời đại này thì xem ra thật là khác người . Chỉ phải chu chu cái miệng , đứng nơi đó không nói chuyện .

Thấy Giang Lăng không nói chuyện nữa , Lí Thanh Hà tâm liền mềm lại , hạ giọng ôn nhu nói : " Nếu Tần công tử thật sự không nên thân , nương tuyệt đối sẽ không gả người cho hắn ; cho dù là người nguyện ý , nương cũng không nguyện ý . Nhưng hiện tại , cái gì cũng không thấy rõ , chỉ bằng một hai vấn đề , người lại cho hắn không phải là vị hôn phu tốt . Phụ thân hắn đối với người như con gái sinh ra , rất khó có được ở người khác , so với nương yêu thương người cũng không kém hơn . Chính là mẫu thân hắn , năm đó nương ở cùng nàng không phải một hai năm , biết nàng cũng là một người thông tình đạt lý , là người tâm địa vô cùng tốt . "

Chính là biểu hiện của người hôm nay là ra ngoài dự kiến của nàng , cho nên đối với người có cái nhìn khác . Đợi sau này ở chung lâu dài , biết người là một cái hài tử tốt , tự nhiên sẽ đối xử với người tốt lên . Lúc này sở dĩ ta làm về mặt đó với bọn họ , có như vậy lúc người đến nhà bọn họ , công công , bà bà sẽ đối với người tốt hơn , tất sẽ không bị ỷ khúc , nương sẽ an tâm hơn .

Cho nên , cửa hôn sự này trước hết hãy thả lỏng đi , nhìn xem Tần công tử kia như thế nào . Nếu hắn thực sự không nên thân , chúng ta lại từ hôn cũng không muộn . Dù sao người cũng còn nhỏ , còn năm tháng nữa người mới cập kê . Thời gian năm tháng này , người như thế nào cũng đều biết rõ . "

Giang Lăng nhìn chằm chằm mặt đất , chớp chớp ánh mắt , cũng không lên tiếng . Dù sao đi nữa , bản thân nàng sẽ tự tìm một nam nhân , đối xử tốt với nàng , đau nàng cả đời .

Nhưng mà trước hết phải tạo dựng nền tảng kinh tế vững chắc , bản cùng sẽ lạc hậu , lạc hậu sẽ bị đập đổ . Nàng nếu muốn nói chuyện kiên cường , thì

phải độc lập kinh tế , phải tạo cho chính mình trở thành một cường nhân . Năm tháng à ? Vậy thì năm tháng đi ! Năm tháng sau ai ghét bỏ ai , ai nịnh bợ ai cũng còn chưa biết được ! Hừ ! Hừ !

Lí Thanh Hà không biết lúc này trong lòng Giang Lăng còn có tính toán khác . Thấy nàng không nói chuyện , còn tưởng là bản thân mình đã thuyết phục được nàng , thở dài nhẹ nhõm một hơi : " Ngươi hiện tại chạy nhanh đến tử lâu xin thôi việc đi , nếu để Tần tướng quân biết được ngươi đến tử lâu làm tiểu nhị , nương cũng không chịu nổi lửa giận của hắn đâu . "

" Nương , ý của ngài là , bởi vì Tần tướng quân bọn họ đã trở lại , chúng ta có Tần gia nuôi sống , bản thân không cần kiếm tiền ? " Giang Lăng ngẩng đầu , nhìn chăm chăm Lí Thanh Hà hỏi . Không có biện pháp , lời này có chút sắc bén , nhưng Lí Thanh Hà cùng nàng khác biệt quá lớn , không dùng lời nói nặng kích thích , nàng sẽ không thanh tỉnh được .

Tần Úc nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái , hừ một tiếng , không nói nữa .

" Giang phu nhân , đứa nhỏ này nói vậy , ngươi đừng để ý . " Tần phu nhân nhìn Lí Thanh Hà ngồi một bên , sắc mặt trầm xuống , có vẻ thật mất hứng , vội vàng giải thích .

" Xin lỗi ! " Tần tướng quân đá Tần Úc một cước . " Chạy nhanh đến xin lỗi Giang cô nương ! "

Tần Úc đứng ở nơi đó , cũng không dám tránh né , từ lúc sinh ra đến giờ bị cha hắn đá đã thành quen , nên một cước này không tính là cái gì .

Nhưng mà nghĩ đến phải đi xin lỗi nha đầu kia , sắc mặt của hắn muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi . Hắn nhìn đến phụ thân đứng kế bên hung tợn trừng mắt , đành phải không tình nguyện đứng chấp tay đối với Giang Lăng : " Giang cô nương , thực xin lỗi . "

Giang Lăng chiến đấu trên sân nhà , tính đến giai đoạn này xem như đã thắng lợi .

Lúc này hận không thể đem việc này náo lớn một chút , đến khi đạt được mục đích từ hôn thì tốt . Nhưng thấy đối phương đã cò yên tĩnh lặng , nếu bây giờ lại đánh rần giập đầu thì có vẻ Giang gia có chút không phúc hậu , Lí Thanh Hà có sủng , có yêu thương nàng nhưng sợ nàng cũng không tha thứ .

Tiểu hân liếc nhìn Tần Úc một cái : " Không thành ý ! "

Tần Úc biến sắc , lại nghĩ phát tác cơn khủng bố , nhưng lại bị phụ thân hắn mạnh mẽ đạp thêm một cước , đành phải ngậm miệng lại không nói chuyện .

"... ...". Lí Thanh Hà ghen ở cổ một chút , trong ánh mắt vừa xấu hổ , vừa tức giận , một câu nói phản bác lại cũng không nói nên lời .

Hơn nửa ngày , mới nói : " Nương có thể thuê mấy cái bức tranh nuôi sống các ngươi , ngươi không cần lại xuất đầu lộ diện . " Khi nàng nói những lời này , chính nàng cũng không có lo lắng gì .

Dựa vào nàng bán bức tranh thuê , tiền này chỉ có thể sống cuộc sống nghèo khó qua ngày , còn muốn mua cho Giang Lăng hai bộ quần áo mới thì là hi vọng xa vời . Tần tướng quân nếu biết , tuyệt đối sẽ nhét tiền vào trong tay nàng . Mà đã như vậy , cùng Tần gia nuôi sống có cái gì khác nhau ?

" Vậy năm tháng sau , đồ cưới của nữ nhi đâu ? Hay là nghĩ làm cho Tần gia dùng một cổ kiệu nhỏ đem nữ nhi đưa vào phủ đi ? "

Lời này hỏi ra , Lí Thanh Hà á khẩu không trả lời được . Nàng thật đúng là không đồng ý Tần phủ đưa lễ hỏi phong phú lại , còn phải tiếp tục đưa đồ cưới qua đây . Nhưng mà nhà nghèo vô lực , không có tiền làm đồ cưới . Liên cho là người nhà Tần gia không tính toán , nhưng Giang Lăng sẽ bị hạ nhân của Tần phủ cười nhạo , đây chính là cả đời khốn nhục .

Giang Lăng gặp Lí Thanh Hà đã nói không ra lời , bèn rên sất khi còn nóng : " Ta cũng không nhất định ở tử lâu mà ngây ngốc . Chờ ta mấy ngày sau bàn xong chuyện đồ ăn với Lưu chương quỹ , ta sẽ không đến đó nữa . Đến lúc đó chúng ta mỗi ngày bán nguyên liệu nấu ăn , chờ đến khi nào có đủ vốn , sẽ chọn người thích hợp , mở ra một tiệm cơm nhỏ nhỏ , còn có tiền lời ổn định , không cần phụ thuộc , dựa vào sự bố thí của người ta mà sống qua ngày . "

Lí Thanh Hà đối với lời này đã không còn biện pháp mà phản bác , chỉ phải thờ dài , vô lực mà phát phát tay : " Được rồi . Tùy ngươi đi . Dù sao mấy ngày hôm trước ta đã nói ta đem nhà này giao cho ngươi , ngươi định đoạt đi . "

Nha ! Giang Lăng giờ hai ngón tay hình chữ V - dấu hiệu chiến thắng , quơ quơ phía sau lưng nàng . Nàng có lòng tin , nhất định sẽ đem Lí Thanh Hà về cùng chiến tuyến với mình cùng nhau đi lên .

Tuy rằng không có từ hôn , nhưng sự tình cũng giải quyết coi như tương đối viên mãn .

Lúc này còn chưa tới giữa trưa , Giang Lăng nghĩ nghĩ , quyết định trước không đi tử lâu . Đã muốn bán nguyên liệu nấu ăn , thì cũng làm phải làm cho có bộ dáng . Đem vườn rau trong viện thu thập một chút , làm cho đồ ăn trong không gian và trong viện cũng giống nhau , như vậy mới tránh được tai mắt của mọi người .

Hai ngày này hái rau diếp ăn cũng không ít , nên chỉ còn chưa đến một khối nhỏ . Còn trong không gian cải trắng trưởng thành rất nhiều . Lúc trước vì trồng xuống san sát nhau , chúng chen chúc nhau mà sống , hiện tại không có không gian để sinh trưởng .

Giang Lăng đến phòng bếp tìm một cái cuốc , đem đất trồng cuốc cho sạch cỏ , tơi xốp , rồi đem cải trắng trong không gian rút ra trồng ở đây một ít .

Lại lấy nước từ không gian tưới qua bãi đất trống này một lần .

Kỳ thực khối đất này tuy ở trong sân viện , nhưng mỗi ngày đều được tưới nước trong không gian , nên cây trồng sinh trưởng so với nơi khác lại nhanh hơn , cũng tươi tốt hơn .

Khi vừa mới chuyển nhà đến đây , Vương đại nương đã nói cây đậu nành phải qua tháng mới ra hoa. Bây giờ Giang Lăng nhìn nó , tựa hồ đã ra những nụ hoa nhỏ nhỏ , phỏng chừng thêm vài ngày nữa sẽ nở hoa. Mấy cây họ hôm trước bị cắt ngang , hôm nay lại mọc lên thật nhiều , càng xanh mượt hơn .

Lí Thanh Hà còn nói cho Giang Lăng biết , lúc nàng không có ở nhà , Vương đại nương thường ghé qua nhà chơi . Nàng nhìn rau cải trong viện sinh trưởng mà kinh ngạc , nói Giang gia phải chăng có bí quyết gì trồng rau , họ dọn qua nhà cũ của Giang gia cũng ăn được rau rất ngon so với những nơi khác .

Mà lúc này đối diện nàng là rau cải sinh trưởng dị thường , Giang Lăng cũng không nghĩ là muốn che giấu . Nàng chuẩn bị đem lý do đã nói với Lưu chương quỹ nói lại với hàng xóm , là do tổ tiên truyền lại bí quyết . Về phần Lí Thanh Hà - lại càng đơn giản hơn , tất cả đều nói trước kia ở trong phòng Giang Văn Hòa nhìn thấy được . Dù sao Giang Văn Hòa cũng không còn trên thế gian , văn thư thì cũng đã bán hết . Nàng nói dối hoàn toàn không sợ bị chọc thủng .

Đem rau cải trồng tốt , Giang Lăng nhìn thực vật xanh xanh trước mắt , ngửi mùi rau xanh cùng mùi bùn đất , tươi xanh , ướt át , những tâm tình phiền chán lúc này cũng không còn . Ở cùng người và ở cùng thiên nhiên , nàng tình nguyện ở cùng cỏ cây hoa lá . Thực vật chỉ cần tưới một chút nước nó liền sinh trưởng , cấp cho nó chút ánh nắng mặt trời nó liền xán lạn . Nàng hi vọng cuộc sống của nàng

, cũng như thực vật trước mắt một loại , như thế đơn giản thân nhiên , như thế bông bột hướng về phía trước , như thế vui sướng hướng về vịnh quang .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Người bán hàng trâu bò

" Ong , ong , ong " mấy con ong đang ở bụi hoa lấy mật khiến Giang Lăng chú ý . Nàng nhớ tới trong không gian có mấy bông hoa nhỏ màu tím , do dự không biết có nên thu mấy con ong vào trong không gian hay không .

Bên trong diện tích không lớn , có mấy con ong ở trong đó bay tới bay lui , đến lúc đó nàng đi vào luyện công , tưới cây , chẳng phải thật là bất tiện ? Nhưng mà không có ong mật thụ phấn , thực vật trong không gian của nàng liền không thể kết quả , thật là một vấn đề a !

Lo lắng một lát ,Giang Lăng nghĩ thu vào trước đi , sau này tính tiếp . Nếu thật sự không được , đến buổi tối nàng lại tiến vào không gian đưa ong mật xuất ra .

Nhìn chăm chăm vào một con ong mật , Giang Lăng lòng yên khí tĩnh , ý thức vừa động : " Thu " , cũng không ngờ là con ong mật kia vẫn tự do tự tại ở đất trồng bên kia đang thân nhiên hút mật .

Giang Lăng nhăn mày lại , ngày hôm qua nàng đã thử qua , là có thể dùng ý niệm đem này nọ thu vào a ! Chẳng lẽ không gian này không thể thu vật còn sống ? Nàng đến gần thêm vài bước , tận lực tới gần bên ong mật , ý niệm vừa động , con ong mật kia trong phút chốc biến mất trước mắt nàng .

Nàng ngậy người ngẩn ngơ , chạy nhanh vào trong không gian , phát hiện nó đang ở trong không gian nhìn đông ngó tây , tựa hồ không hiểu bản thân sao tự nhiên đến một nơi xa lạ .

Thật tốt quá ! Giang Lăng cao hứng vun nắm tay lên. Thì ra là do khoảng cách có vấn đề .

Kế tiếp nàng lại thử vài lần , phát hiện muốn thu gì đó thì khoảng cách không được vượt qua một thước. Bằng không , liền không có hiệu quả . Hơn nữa , ong mật này chỉ cần trong phạm vi một thước là có thể thu vào .

Giải quyết xong mấy vấn đề này , Giang Lăng nhìn sắc trời vẫn còn sớm , lo lắng từ lâu không có A Phúc , sợ là trong từ lâu vội vàng cũng không xong . Vẫn là quyết định đi từ lâu nhìn xem .

Mau chóng làm cho Vị Hương Cư kinh doanh món ăn đi lên , đây chính là đại sự trước mắt của nàng . Còn một xâu tiền thưởng kia , cùng nguồn tiêu thụ đồ ăn trong không gian , liền phải xem kết quả của Vị Hương Cư này .

Kỳ thực , nàng không lo lắng nguồn tiêu thụ đồ ăn trong không gian , mặc kệ là lấy ra bán ở lề đường , hay là bán cho Phúc Lâm Lâu đối diện Vị Hương Cư , sinh ý ở đó cực kỳ náo nhiệt , thì đồ ăn nàng bán tuyệt đối sẽ cung không đủ cầu . Nàng có hét giá cao hơn bình thường gấp năm lần , tin tưởng

cũng có người mua . Đại Đường thịnh thế này cái không thiếu nhất chính là người giàu có.

Bất quá thất phu vô tội , hoài bích có tội nha ! Nếu người khác mà biết nàng có đồ ăn mỹ vị như vậy , mà Giang gia chỉ là một gia đình bình thường , không có tiền , không có quyền .

Những người đó mà không dùng thủ đoạn cậy mạnh hiếp yếu đến cướp đồ của nàng thì thật là xin lỗi với quyền thế mà bọn họ đang có.

Mà bán cho chương quỹ Vị Hương Cừ thì không giống nhau . Xuất hiện trước mắt mọi người là mỹ thực đã thành phẩm , mà không phải là rau xanh . Người khác ăn thấy ngon thì sẽ nghĩ Vị Hương Cừ đầu bếp có tuyệt chiêu , sẽ không hoài nghi là do rau cải của nàng làm món ăn ngon lên . Lưu chương quỹ vì chính sinh ý của hắn , nhất định sẽ nghiêm cẩn giữ gìn bí mật .

Giang Lăng rửa tay sạch sẽ , thay đổi quần áo , nói vài tiếng với Lí Thanh Hà , liền ra khỏi thôn .

Lí Thanh Hà mới nói mọi việc đều do nàng làm chủ , lúc này cũng không tốt để ngăn trở , đứng ở cửa viện nhìn bóng dáng nữ nhi biến mất trong rừng cây , chỉ phải thở dài một hơi , lại quay vào phòng tiếp tục thu hoa kiếm tiền .

" Tiểu Giang , ngươi đã đến rồi ? " Lưu chương quỹ nhìn Giang Lăng từ bên ngoài tiến vào , trên mặt biểu cảm cực kỳ kinh hi , thanh âm tiếp đón cũng thực nhiệt tình .

Người mà không biết nhìn vô , còn nghĩ là Giang Lăng và hắn là nhiều năm không gặp , thập phần tương niệm nhau .

Tuy rằng từ lâu hôm nay cũng không có sinh ý gì , nhưng Lưu chương quỹ hôm nay không còn bộ dáng tinh thần sa sút nữa . Hôm nay hắn cực kỳ phấn chấn , thần thái sáng láng ngồi ở trên bàn cơm giữa đại sảnh .

Hắn dùng bàn tay mập mạp cầm lấy da sủi cào . Bên cạnh hắn là sủi cào đã cho nhân bánh vào tốt lắm . Đây cũng chính là một món trong thực đơn của nàng.

" Lưu chương quỹ sao ngươi lại làm sủi cào ? Lão Trương đâu ? " Giang Lăng đi qua nhìn nhìn , là thịt tôm bóc vỏ cùng rau hẹ làm nhân .

" Sủi cào ? Cái gì sủi cào ? " Lưu chương quỹ nghi hoặc hỏi . Ta đang làm là kiều nhĩ . Lão Trương đang ở phía sau , ta thấy hắn không có tinh thần , nên kêu hắn chuẩn bị nhân bánh cho ta , rồi cho hắn nghỉ ngơi rồi . "

" Ừm , kiều nhĩ a . " Giang Lăng lúc này mới nhớ đến , tới triều Thanh mới kêu là sủi cào , ở Đường triều đồ ăn này được gọi là " kiều nhĩ " , nó còn có một cái tên " văn thần hình trắng non " .

Kỳ thực , kiều nhĩ này là món ăn mọi người đều biết rõ , không coi là món ăn gì mới . Nhưng Đường triều người ta ăn món này có ý nghĩa giống như ăn văn thần , cùng nhau nấu rồi cùng nhau ăn , chỉ có điều nhân bánh ở đây không nhiều chủng loại .

Giang Lăng đưa món ăn này lên thực đơn , chỉ là một món ăn nhưng có bảy , tám loại nhân . Có mấy cách nấu như là nấu xong vớt lên chấm tương và dấm chua ăn , hay là bỏ vào nồi hấp , cũng có thể bỏ vào chảo dầu để chiên ... Có mấy cách ăn , da bánh cũng thực hiện không đồng dạng như vậy .

Lưu chương quỹ mua được món đồ ăn này , là có thể đem nó ra làm món ăn chính mới lạ , tuyệt đối là có lợi không hại .

Lại nói , đây là phía nam . Đồ ăn phương bắc đến nơi đây thì cũng được coi như là món ăn mới .

Lão Trương hôm qua đại khái là cả đêm không ngủ , mệt rũ rồi . Khi Giang Lăng đi đến phía sau phòng bếp rửa tay , nghe được tiếng ngáy của hắn trong phòng ngủ chấn động cả đất trời .

Rửa tay xong , Giang Lăng trở lại đại sảnh , ngồi xuống . Nhận chày cán bột trong tay Lưu chương quỹ , thuận thực làm vỏ bánh .

Nàng đòi trước là người sống ở phương bắc , đến thời điểm mừng năm mới , lão gia tử yêu cầu con cháu phải quay quần lại ở cùng nhau . Ba mươi Tết đêm đó là cả nhà cùng nhau làm sủi cào , phải chính tay bọn họ tự làm .

Giang Lăng lại là đối tượng trọng điểm mà lão gia tử chú ý , cho nên nàng luyện thành một thân công phu làm sủi cào.

Lưu chương quỹ nhìn Giang Lăng chỉ một lát lại quăng ra một cái vỏ bánh vòng tròn , chỉ chốc lát sau trước mặt đã một đồng vỏ bánh như là cái núi nhỏ , hắn giương miệng nửa ngày không thể khép lại . Nhưng mà ngẫm lại Giang Đào này thực đơn tổ truyền đều có , buổi sáng nấu cháo ngon như vậy , thì nấu ăn giỏi cũng là bình thường , Lưu chương quỹ bình tâm lại . " Tiểu Giang , những đồ ăn kia ngươi tính toán bán thế nào ? Có thể hay không bán hết toàn bộ cho ta ? Có bao nhiêu ta cũng lấy hết . " Kỳ thực Giang Lăng vừa tiến đến Lưu chương quỹ đã muốn hỏi câu này . Nhưng bản thân hắn sợ mình quá mức vội vàng , sẽ làm Giang Lăng treo giá thật cao , cho nên nệch trong họng này giờ mới lên tiếng.

Giang Lăng nhìn ánh mắt khẩn thiết của Lưu Chương quỹ , cười nói : " Bởi vì rau cải ta trồng ra không cùng phương pháp với người khác , chăm sóc rất là hao tâm tốn sức , cho nên sản lượng lại rất ít , bốn năm ngày giời lắm chỉ được mười cây . Ngươi muốn dùng nó làm rau xanh đãi khách là không có khả năng . Lại nói , nó chính là đồ ăn ngon , ta thực muốn bán đi thì không lo không có người mua . "

Lưu chương quỹ vốn định muốn ép giá , nhưng khi nghe Giang Lăng nói như vậy , chỉ biết đối với Giang Lăng hồ lộng sẽ không xong . Nghĩ lại cũng thật lạ , Giang Lăng chẳng qua là một thiếu niên nho nhỏ , có thể khoe khoang là làm cho từ lâu của hắn cải tử hồi sinh , hai mươi cái thực đơn bán hai xâu tiền , lúc này bán rau xanh thiên hạ có một không hai , chẳng lẽ còn có thể bán ra cái giá thật thấp ?

Không chiếm được tiện nghi giống như ý nghĩ, Lưư chương quỹ lúc này ra giá thật sự : " Như vậy đi, rau xanh này của người, ta ra mười lăm đồng một cân, có đủ thành ý chưa ? Mặc kệ người có nhiều ít ra sao, ta đều mua hết."

Giang Lăng nghĩ nghĩ, gật đầu nói : " Được. Nhưng mà còn một việc, người không thể nói đồ ăn này là mua được từ nơi của ta. Nếu quả thật có một ngày người để lộ chút tiếng gió, thì ngày đó cũng chính là ngày người đừng nghĩ sẽ mua được một gốc cây từ ta."

Lưư chương quỹ sùng sờ : " Nhưnglão Trương đã biết nha ! "

Giang Lăng khoát tay : " Ta mặc kệ người dùng phương pháp gì để bảo trụ bí mật này. Dù sao để người khác biết được xuất xứ của rau xanh này, chính là thời điểm ta và người chấm dứt mua bán."

Lưư chương quỹ cũng biết việc này phải theo Giang Lăng định đoạt, không có con đường sống để cò kè mặc cả, gật gật đầu nói : " Được rồi, ta đáp ứng."

" Số lượng ta cũng không thể cam đoan. Còn có, nếu một ngày ta không thể bán rau xanh nữa, người cũng đừng đến nhà tìm ta. Ta không thể cam đoan là có thể cung cấp lâu dài."

" Được". Lưư chương quỹ đáp ứng có chút bất đắc dĩ. Bán này bán nọ vậy mà gặp phải người trâu bò như Giang Lăng, Lưư chương quỹ sống hơn năm mươi năm, vẫn là lần đầu tiên hấn nhìn thấy.

Hắn vừa nghĩ xong, đã nghe Giang Lăng lên tiếng : " Một chút người đi mua mấy cái bát mới. Người nhỏ thì cái bát bằng ly trà lớn là được. Còn cho người lớn thì mua bát bằng hai phần ba bát cháo hiện giờ. Ta bán cho người rau xanh, người đều dùng để nấu cháo đi."

Nội trong năm ngày này, mỗi người khách đến ăn người sẽ đưa ra một chén cháo nhỏ, không cần nhiều, chỉ khoảng hai ba phần chén là có thể.

Lúc sau nếu họ muốn mua, cũng giới hạn mỗi người một chén, một ngày chỉ bán năm mươi bát, bán đủ số đó lập tức ngừng, tuyệt không bán thêm. Cháo vẫn là giá hai đồng một chén."

Lưư chương quỹ ngăn người : " Vì sao lại giới hạn mỗi người một chén ? Còn một ngày chỉ bán năm mươi bát ? Có tiền vì sao lại không kiếm ? "

" Ăn ít có nhiều vị ! Hơn nữa hắn ăn một chén cháo xác định không đủ no, còn phải muốn kêu thêm đồ ăn khác ăn. Người lúc này có thể nhân cơ hội mà đẩy mạnh tiêu thụ kiểu nhĩ hoặc là mấy món ăn mới. Một ngày chỉ bán năm mươi bát, người ngấm lại đi, người ta ăn không đủ có phải hay không đặc biệt khát vọng muốn có thêm nữa ? Từ lâu của người mỗi ngày sáng sớm đều chật ních người, bởi vì chờ đợi năm mươi bát cháo kia, có phải hay không sẽ rất nhanh sẽ có người đến hỏi chuyện gì đã xảy ra ? Lúc đó thanh danh của Vị Hương Cư có phải hay không liền bay rất xa ? "

Lưư chương quỹ càng nghe ánh mắt càng sáng, nghe được câu cuối cùng nhin không được chup ngay cái bàn kêu lên : " Đúng đúng ! Đúng ! Nói vậy quá đúng ! Cứ vậy mà làm." " Nhưng mà, cháo này người không thể bán quá sớm. Chờ lão Trương đem mấy món ăn mới học xong hết, sẽ đem mấy cái mộc bài ra treo phía bên ngoài, lúc đó lại bắt đầu bán cháo."

Hơn nữa, hai ngày này người tuyển thêm người đi, bằng không đến lúc đó khách đến nhiều, đại sảnh hay phòng bếp đều gấp không được việc."

" Tốt ! Ta lập tức mướn người." Lưư chương quỹ cũng không hoài nghi là sợ không có khách để tiêu nhị ngồi chơi, mà còn phải trả tiền cho họ. Bởi vì hắn biết, chỉ cần ăn qua một ngụm cháo này, sẽ không sợ hắn không tìm đến cửa.

Ý tưởng này nếu đổi lại trước kia, hắn sẽ cười nhạo người khác nói hư nói vượn. Nhưng từ lúc đã ăn qua cháo của Giang Lăng nấu, hắn hiện tại rất có lòng tin.

Không nghĩ tới, ta như vậy cũng có một ngày trâu bò, người khác cầu ta - ta còn không bán. Hắc hắc Lưư chương quỹ nghĩ, nhìn một bàn kiểu nhĩ nhin không được liền cười toe toét.

Giang Lăng nhìn Lưư chương quỹ khuôn mặt ngây ngô đang cười, cũng lý giải được tâm tình của hắn. Nàng lắc đầu, bản thân nhanh nhẹn đem kiểu nhĩ gói lại, mà Lưư chương quỹ đang ở trong mộng đẹp cũng tỉnh táo lại, chuyện chính thứ nhất là phải đi viết báo tuyển người.

Viết đã rất tốt, trở về đối với Giang Lăng thật thành khẩn nói : " Tiểu Giang, người trồng mấy cây rau kia đã hao tâm tốn sức, người cũng không cần phải mỗi ngày ở chỗ này ngồi."

Chờ ta tuyển được người, về sau người chỉ cần dạo qua xem, cấp cho Lưư thúc chủ ý là được. Hàng tháng tiền công năm mươi đồng kia Lưư thúc quyết không thiếu người.

Hơn nữa, đến lúc đó sinh ý của từ lâu thật sự náo nhiệt, một xâu tiền ban đầu ta sẽ đáp ứng người, tuyệt đối không quỵ nọ."

" Được, nhưng mà tiền công sẽ không cần." Nàng đang đứng ở vị trí kẻ dưới. Nàng vẫn là thích ở phía sau bày mưu tính kế, không thích bản thân xuất đầu lộ diện chiến đấu. Khoảng thời gian trước là vì không còn biện pháp nào khác, vì trả nợ cùng với tìm đường ra cho rau cải trong không gian, đành phải đến đây làm tiểu nhị.

Hiện tại, mục đích trên đã đạt đến, nàng cũng không cần ở lại nơi này, bị năm mươi đồng kia trói buộc dừng chân.

Có thời gian , phải tìm cách hào hào mà lợi dụng không gian kiếm thêm chút tiền đi .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người trong thôn đều biết đến

Đường triều người dân an cư lạc nghiệp , hơn nữa đại đa số mọi người đều làm nghề nông . Cũng không giống như ở hiện đại , công nhân đặc biệt rất nhiều , một tờ thông báo tuyển dụng được đưa ra , không đến nửa ngày là đã tuyển đủ người . Còn ở đây , ít người đi làm thuê , nên Giang Lăng đến đây xin làm tiểu nhị dù đã qua hai ngày mà vẫn xin được việc .

Cho nên bố cáo này của Lư chương quỹ đã dán phía ngoài hơn nửa ngày trời mà chẳng có ai đến hỏi han , tiểu nhị đều không muốn được , lại càng không nói đến muốn đầu bếp .

Mất thấy sinh ý lớn phía trước , bởi vì thiếu người làm mà bất thành , Lư chương quỹ làm sao chấp nhận điều đó , chỉ đành phải cho lão Trương và Giang Lăng ở lại canh giữ từ lâu , còn hắn thì đi kiếm người đi về các thôn lân cận tìm thuê tiểu nhị . Bản thân Lư chương quỹ thì đi thẳng một chuyến đến Linh Lăng Thành , cho đến khi từ lâu sắp đóng cửa , hắn mới từ trong thành trở về , nhưng mà vẫn lẻ loi một mình .

" Chương quỹ , không tuyển được người à ? " Giang Lăng thấy Lư chương quỹ uể oải nghiêm mặt vào cửa , hỏi thăm .

" Ai! Tiểu nhị là xác định được hai người , muốn ngày mai đến bắt đầu làm việc , nhưng mà đầu bếp thì thật là khó tuyển ."

Hắn " ùng ục ùng ục " hết một chén nước vào bụng , quay đầu đến nhìn Giang Lăng , mắt hắn sáng lên : " Ta nhìn người trù nghệ không sai . Tiểu Giang , nếu không , người đến làm đầu bếp đi ? "

" Ta ? " Giang Lăng chỉ vào cái mũi mình hỏi lại , xem chút là bị sặc nước miếng . Nàng ở hiện đại sở trường nhất là nấu mì ăn liền , tiếp theo là nấu cháo , làm cơm , chiến trứng thì có thể cho vào miệng được , trừ những món đó ra , những món còn lại thì nàng chỉ biết ăn mà thôi !!!

Cho nàng làm một mỹ thực gia bình phẩm thức ăn từ đầu đến chân thì còn may ra làm được .

"khụ khụ khụ , chương quỹ , nếu ngài không sợ từ lâu bị hủy trong tay ta , ta sẽ không có ý kiến . " Giang Lăng tếu tếu nói .

" Thật sự không được sao ? " Lư chương quỹ một mặt thất vọng .

" Thật sự không được ! " Giang Lăng lắc đầu . " Người chậm rãi tìm đi . Đầu bếp giỏi không phải một lát , nửa giờ là tìm được . Làm cho lão Trương thành người giỏi nhất ở đây đi . Còn có , người cũng có thể tìm ở trong thôn một đại nương , đại thẩm nào đó , đến để nấu cháo này nọ , không nhất định phải là chuyên môn đầu bếp . "

" Nữ ? " Lư chương quỹ nhăn mày lại .

" Nữ không được sao ? " Giang Lăng nhún mày lại . Nếu có một ngày , Lư chương quỹ biết nàng là một cái nữ tử , không biết biểu cảm là cái dạng gì .

" Cũng không phải không được . " Lư chương quỹ vẻ mặt đau khổ , nhức đầu . " Ta thế nhưng biết được ở gần nhà ta có một lão bà bà , nấu cơm làm được rất tốt . Nhưng mà ở phòng bếp còn có lão Trương , ta sợ hắn không vừa ý . "

" Vậy thì không còn biện pháp " . Giang Lăng đã lười quản nhiều như vậy . Việc này , để lại cho Lư chương quỹ buồn rầu đi . Hắn muốn không làm gì , để cho nàng ra chủ ý , mà sinh ý này cũng không lớn .

Nàng bắt quá ở nơi này chỉ là người khách qua đường , muốn được tiểu nhị mới nàng liền chạy lấy người , không cần ở đây chịu khổ cực mà quan tâm .

" Lư chương quỹ , một bài người đặt đã làm xong tốt lắm . " Một người hán tử khiêng một cái sọt tiến vào . Giang Lăng quay đầu qua xem .

Trong sọt tất cả một bài lớn nhỏ giống nhau . Mỗi một khối đều viết lên tên của đồ ăn , nước sơn phản chiếu ánh sáng .

" Được , tốt ! " Lư chương quỹ vội đi qua , từng cái đều cầm lên nhìn nhìn , thấy không có vấn đề gì liền thanh toán tiền .

Giang Lăng thấy hắn rảnh rồi liền hỏi : " Lão Trương học được mấy món ăn rồi ? "

Lư chương quỹ thờ dài một hơi : " Vốn đã học năm món . Hai ngày này nói học năm sáu món nữa . Mà lúc này lại xảy ra chuyện của A Phúc , không biết hắn có còn tâm tư để học không . "

Giang Lăng gật gật đầu , cũng không lên tiếng . Lư chương quỹ làm người không sai , nhưng mà có chút mềm lòng .

Một người chủ quản lí xí nghiệp , đối với nhân viên lại đem tình người ra quản lí . Mà nếu không có nguyên tắc , một mực nhượng bộ , rất nhiều này nọ sẽ không thể chấp hành mà đi xuống .

Xem ra , Lưu chương quỹ ở nơi này sợ rằng sinh ý sợ là làm không lâu a ! Giang Lăng đối với Vị Hương Cư có thể hay không bảo trụ bí mật của đồ ăn , tâm nằng ắn chứa sâu lo .

Nhìn trời đã sắp tối , Giang Lăng liền trở về nhà . Vừa đến cửa thôn đã nghe đến "uông uông uông " một con chó nhỏ từ nhà Vương đại nương chạy ra , lao thẳng về phía Giang Lăng .

" Hoa nhỏ , người sao lại ở chỗ này ? " Giang Lăng nhìn bộ dáng hưng phấn của hoa nhỏ , lễ lười vẫy đuôi , vỗ vỗ đầu nó nói .

Khoảng thời gian trước khi hoa nhỏ vừa đến Giang gia , là bò lên người Giang Lăng , giống y như một cái đuôi , Giang Lăng đi nơi nào , nó liền đi nơi đó .

Sau này Giang Lăng nghĩ , nàng xin Vương đại nương một con chó là để giữ nhà , không phải là xin về làm chó kiểng . Vì thế đối với hoa nhỏ hung tợn giáo huấn vài lần .

Cũng không biết tiểu gia hỏa này có hiểu hay không ý tứ của nàng , nước mắt rưng rưng cực kỳ ủy khúc nhìn Giang Lăng kêu to vài tiếng , liền không đi theo nàng nữa , thành thành thật thật ở trong nhà giữ nhà .

Nhưng mà tiểu gia hỏa này cũng không chịu yên tĩnh , vì khiến cho Giang Lăng đối với nó yêu thương , nên thường thường bắt đến vài con chuột đến trước mặt Giang Lăng tranh công . Lần đầu tiên Giang Lăng nhìn thấy một con chuột máu chảy đầm đìa , dù nàng là người tài cao gan lớn , cũng phải sợ hết hồn mà kêu to lên .

Hoa nhỏ sau khi được huấn luyện thông suốt , cũng không còn dọa người nữa , mà là theo ý tứ của Giang Lăng , bắt con chuột vụng trộm chạy ra ngoài đào một cái hố chôn xuống .

Mà Giang gia bởi vì có con chó chỗ mồm vào , nên trong nhà không còn bóng dáng của con chuột nào nữa . Điều này làm cho Lí Thanh Hà cực kỳ vui lòng . Trong lời , ngoài lời đều khen hoa nhỏ .

Con chó này được khen , nhất thời khoa trương lên mặt , hôm nay sáng sớm lại bắt một con chuột lạng lẽ đặt ở cửa phòng của Giang Lăng , làm nàng sáng sớm mở cửa phòng xem chút nữa là đầm nát lên người con chuột .

Xem ra vì lấy lòng Giang Lăng , để bù lại khuyết điểm buổi sáng , tiểu gia hỏa này giữ vững công tác giữ nhà , đặc biệt chạy đến đây nghênh đón nàng . Còn thuận đường chạy qua nhà mẹ đẻ , vẫn an mẫu thân là đồng chí lão hắc . " Giang cô nương , người đã trở lại ? " Vương đại nương thấy phản ứng của hoa nhỏ làm cho phát hoảng , cũng chạy theo đến . Nhìn đến Giang Lăng , lúc này mới hiểu ra , lên tiếng tiếp đón nàng .

" Giang cô nương , con chó này cô nuôi thế nào mà mới có vài ngày , lúc trước nó là con chó yếu nhất , bây giờ có da có thịt , lông rậm sáng bóng . Hơn nữa dường như là còn nghe hiểu tiếng người , ta kêu nó làm gì , nó liền làm cái đó , thật là có ý tứ . "

" A ! Nó rất lì lợm a ! Sáng nay còn dọa ta một cú sốc đó . " Giang Lăng bèn đem chuyện hoa nhỏ sáng nay bắt chuột ra nói , nghe được Vương đại nương chặc chặc lấy làm kỳ quái : "

Xem ra , nó thực sự là nghe hiểu tiếng người đó "

Hoa nhỏ vừa nghe Vương đại nương nói lời này , chạy nhanh về phía Giang Lăng " uông uông uông " kêu vài tiếng , phe phẩy đuôi , bộ dáng cực kỳ đắc ý .

Giang Lăng vỗ đầu nó một chút , đối với Vương đại nương cười nói : " Người cũng đừng có khen nó , vừa được khen không biết lại náo cái yêu mà quý quái gì ra nữa . " Nói xong nàng nhìn trời , nói : " Đại nương , ta về nhà trước . Bằng không trời tối xuống là nương ta lại lo lắng . "

" Giang cô nương , người đợi chút ! " . Vương đại nương do dự một chút , rồi đi đến gần bên , nhỏ giọng hỏi : " Nghe nói , bên nhà chồng đến tìm các người ? Họ vẫn làm quan à ? Trong nhà còn có rất nhiều tiền ? Nghe người ta nói , bọn họ dẫn theo rất nhiều hạ nhân , còn cưỡi con ngựa cao to đến ? "

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Đây là cái trứng gì ?

Giang Lăng vừa nghe lời này , mặt không khỏi hiện lên hai đường hắc tuyến , ai thán kêu trời . Chỉ nửa ngày công phu , phỏng chừng toàn thôn mọi người đều biết gia đình vị hôn phu của nàng đã đến . Thời đại bát quái đúng là không ở không nha !

Còn có con ngựa cao to ? Giang Lăng rất muốn nói cho Vương đại nương biết , cười bạch mã chưa chắc gì là hoàng tử , mà còn có thể là Đường Tăng ;

cánh dài chưa chắc là thiên sứ , mà có thể là một điều nhân .

Nói cho có lệ với Vương đại nương vài câu , Giang Lăng hôm nay tâm tình không được tốt , đi về trên con đường nhỏ mà trong lòng buồn bực không yên .

Nhưng hoa nhỏ thì cực kỳ khoan khoái , chạy tới chạy lui bên người nàng , một lát thì đuổi theo con bướm , một lát lại ghẹo chó chọc mèo , chỉ chốc lát sau khiến cho toàn thôn mọi người đều biết , nhân vật chính của chuyện xấu hôm nay đã trở lại .

Làm cho Giang Lăng đối với hoa nhỏ hận nghiêng răng nghiêng lợi , hung hăng khiển trách hai câu , có thể mới chịu yên phận mà thành thật chút xíu .

Khi về đến cửa nhà , hoa nhỏ lại khoan khoái lên , dùng miệng kéo kéo vạt áo của Giang Lăng , liều mạng kéo nàng hướng ra bờ sông .

" Này , buông ra , buông ra . Hoa nhỏ , ngươi là xú gia hòa , lại không nghe lời , ta sẽ không cần ngươi ." Giang Lăng nhìn nam trang của Giang Đào cho nàng mượn , xem bị hoa nhỏ cắn nát , nhất thời khí lực cực kỳ bại hoại .

Hoa nhỏ sợ nhất là Giang Lăng nói không cần nó , uy hiếp như thế lần nào cũng thành công . Lúc này vừa nghe lời này , không

thể không buông miệng ra , hai mắt rung rung nhìn Giang Lăng , thật ủy khúc nhìn nàng " uông uông " kêu to vài tiếng .

" Đến cùng là có chuyện gì ? " Giang Lăng nhìn bộ dáng tội nghiệp của nó , tâm mềm nhũn , ngồi xuống sờ sờ đầu của nó hỏi .

" Uông , uông , uông " . Hoa nhỏ hướng về phía bờ sông kêu to .

" Bên kia có cái gì ? "

" uông , uông " . Hoa nhỏ như là trả lời nàng , lại chạy đến ngậm vạt áo của nàng , nhẹ nhàng kéo về hướng bờ sông .

" Ta về nhà cùng nương nói một tiếng , rồi cùng ngươi ra đó nhìn xem ." Giang Lăng đành phải vỗ vỗ nó một chút , tiến vào sân nói cho Lí Thanh Hà yên tâm , liền cùng hoa nhỏ hướng bờ sông mà đi .

Nhìn Giang Lăng đi theo mình , hoa nhỏ cực kỳ hưng phấn , nhanh như chớp chạy đi thật xa , lại nhanh như chớp quay trở về . Giang Lăng nhìn xem thật buồn cười , trong lòng cũng âm áp cảm động . Được người khác ý lại , được yêu thích như vậy , thì đây xem ra cũng là một chuyện hạnh phúc .

Chạy đến bờ cát chỗ bờ sông , hoa nhỏ quay đầu nhìn Giang Lăng kêu lên hai tiếng " uông uông " , liền bay nhanh đến dùng móng vuốt nhỏ đào đất .

" Không phải là ngươi ở trong này chôn con chuột chết , cứng rắn muốn kéo ta đến nhìn xem ? " Giang Lăng nhìn hành động của nó kỳ quái , nhìn không được ác ý đoán bừa .

Hoa nhỏ dưới chân đang vội , còn không quên quay đầu lại " uông uông " vài tiếng , đối với ác ý của Giang Lăng lên tiếng kháng nghị .

" Ủa , đây là cái gì ? " Giang Lăng nhìn hoa nhỏ đào ra một đám nhỏ nhỏ tròn tròn , so với quả bóng bàn thì có nhỏ hơn một chút , chạy nhanh lại gần nhìn .

" Là trứng ? " Nhặt lên một cái cẩn thận quan sát nửa ngày , lại đưa lên tai lắng lắng nghe thử . Giang Lăng rốt cục đưa ra kết luận như thế .

" Uông uông " hoa nhỏ tỏ vẻ đồng ý .

" Là cái trứng gì ? " Giang Lăng ngồi xổm xuống , đưa cái trứng hỏi hoa nhỏ .

" Uông uông uông "

" Ách , được rồi , ta quên là ngươi không nói được tiếng người ." Giang Lăng vỗ vỗ đầu của nó nói .

" Xào xào" trên mặt hồ truyền đến tiếng khua nước , Giang Lăng đứng thẳng dậy , ngẩng đầu lên nhìn lại , chỉ thấy chiếc thuyền do Vương gia và Lư gia cùng hợp mua đang tiến đến . Nhưng vì sương mù mênh mông , tiểu tử đứng trên thuyền không biết là Vương tử ca hay là Lư Khánh Xuân .

Rất nhanh thuyền liền đến bên bờ . Giang Lăng nhìn thấy là Lư Khánh Xuân , trong lòng rất là vui vẻ . Nàng kỳ thực rất muốn cùng Lư Khánh Xuân làm một chút giao dịch - nàng hiện tại cũng có tiền , nghĩ là mua lại cá do Lư Khánh Xuân bắt được , bỏ vào hồ nước trong không gian , cho dù là nuôi dưỡng vài ngày , thì giá trị của con cá này sẽ lên gấp mười lần .

" Lư đại ca , lại đánh cá à ? " Giang Lăng đang có tâm tư , nên đánh chiêu chào hỏi thật là vang dội .

Lư Khánh Xuân ở xa xa nhìn Giang Lăng , sững sờ nửa ngày , mới hỏi : " Ngươi , ngươi là ai ? "

Giang Lăng lúc này mới nhớ ra là mình đang mặc nam trang , khó trách Lư Khánh Xuân nhìn không ra .

Nàng đi đến bờ sông , dùng nước lau sạch mặt , ngẩng đầu lên cười nói : " Ta hôm nay đi trên đường , sợ gặp phải người xấu , nên mặc quần áo của đệ ta . "

Lưu Khánh Xuân lúc này nhìn thấy khuôn mặt tươi cười, khoe ra hàm răng trắng sáng : " Nguyên lai là Giang cô nương . "

" Lưu đại ca , đánh được nhiều cá không ? " Giang Lăng thấy Lưu Khánh Xuân ôm theo thùng gỗ nhảy lên bờ , cũng đi qua hướng thùng gỗ nhìn xem .

" Ha ha .. không nhiều lắm , chỉ được có mấy con cá . "

Giang Lăng nhìn trong thùng thấy hai con cá trắm cỏ , một con cá trích , đều khoảng hai , ba cân . Ngượng ngùng dừng lại không muốn mua .

Người ở nông thôn , cải thiện cuộc sống đều dựa vào chúng nó . Hơn nữa hồ nước trong không gian của nàng quá nhỏ , cá lớn sợ là nuôi không được bao nhiêu con .

Vẫn là nuôi một ít tôm cá nhỏ , bỏ vào trong canh để tăng hương vị là được rồi . Thật sự không cần phải lớn như vậy .

Tăng hương vị ? Nghĩ đến cái này Giang Lăng giật mình . Ân ân cảm thấy có ý tưởng tốt rất nhanh sẽ hiện lên trong óc .

" Giang cô nương , người ... người lấy một con cá về nhà ăn đi . Ta có tới ba con . " Lưu Khánh Xuân cũng không biết Giang Lăng đang suy nghĩ đến thời khắc mấu chốt , đánh gãy suy nghĩ của nàng .

" A , không được . Đệ đệ ta hôm nay cũng câu được một con . " Giang Lăng khoát tay , ngừng suy nghĩ trong đầu lại , hỏi : " Lưu đại ca , người bình thường thì khi nào tới bắt cá ? "

Lưu Khánh Xuân nhúc nhủ : " Cũng không cố định , khi nào rảnh thì đến . "

" Mỗi lần người tát một lưới xuống , gặp cá tôm nhỏ đều không cần , lại thả chúng vào dưới sông lại ? "

" Đúng vậy . "

" Như vậy đi , người về sau bắt được tôm , cua , cá nhỏ , còn có mấy giống cá lạ như cá tầm , cá trúc , ta đều mua cho người , người xem như thế nào tính ? "

Lưu Khánh Xuân nhìn Giang Lăng , trong ánh mắt đều là nghi hoặc , không biết nàng lấy tôm cá này là để làm gì . Hắn tuy có chút lấp bắp , nhưng bộ dạng rất thông minh , cặp mắt kia tinh anh , thuần khiết giống như đứa trẻ mới sinh .

" Là như thế này , ta nghĩ ở nhà ta có một cái hồ nước , ta đem cá tôm nhỏ bỏ vào trong đó nuôi dưỡng , đến thời điểm muốn ăn bắt nó lên là được , không cần mỗi ngày chạy đến đây câu cá . "

Giang Lăng nhìn hắn như nhìn một đứa trẻ nhỏ , vội vàng tìm một cái lý do . Kỳ thực , nàng cũng biết , cái lý do này có bao nhiêu dở .

Đem cá nhỏ nuôi dưỡng thành cá lớn , không nói đến thời gian phải chờ thật lâu , riêng thức ăn cho nó là tốn biết bao công sức . Hiện tại cá trong hồ này còn rất nhiều , có thời gian mỗi ngày đến câu thì đều có cá để ăn , phí tình lực cùng công phu lại nhận được ít hơn .

Giang Lăng gặp Lưu Khánh Xuân muốn lên tiếng khuyên nàng , vội xuất tuyệt chiêu ra : " Lưu đại ca , van cầu người giúp ta đi . Dù sao người bắt được cá tôm nhỏ đừng ném đi là được . "

Lưu Khánh Xuân trong nhà có hai huynh đệ , trong nhà thân thích cũng không có biểu muội , đường muội , nơi nào được nữ hài tử nhờ qua ?

Hắn chỉ thấy trong lòng một trận mềm yếu , đầu liền cúi xuống : " Được , không thành vấn đề . Tiền ta sẽ không cần , dù sao cũng không tốn hao cái gì . "

" Ta thế nào lại không biết xấu hổ ? " Giang Lăng cũng không nghĩ là chiếm tiện nghi của hắn .

Lưu Khánh Xuân khoát tay : " Nếu như người trả tiền , ta cũng không bắt cho người . "

" " xem ra người thành thật cũng có lúc không thành thật a ! Cũng dám uy hiếp nàng .

Giang Lăng thật là không nói gì , âm thầm hạ quyết tâm đến lúc đó đưa hắn một hai khối vải dẹt tạ ơn là được .

" A ! Phien toái người xem giúp ta đây là trứng gì ? " Giang Lăng đang muốn cáo từ , bỗng nhiên nhớ đến trứng trong tay mình , vội đưa qua cho Lưu Khánh Xuân xem .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nóng trong người quá nặng

"Người lấy từ đâu đến ? Đây là trứng của ba ba ." Lư Khánh Xuân nhìn đến trứng này , mắt sáng lên .

"Nhà ta có con chó nhỏ phát hiện , ở nơi đó ." Giang Lăng chỉ chỉ vào bãi cát , trong lòng cao hứng tính tình cởi mở --- ba ba a , đại bổ à nha ! Nếu bỏ nó vào trong không gian chờ cho nó nở ra ba ba con , lại nuôi dưỡng nó thêm mấy tháng , chẳng phải là có đồ ăn đại đại đại bổ ? Sau đó ba ba sẽ sinh trứng , trứng sinh ra ba ba , trứng trứng ba ba ba ba vô cùng vô tận

"Uông uông uông " . Hoa nhỏ vừa nghe mặc kệ , hướng thẳng về Lư Khánh Xuân kêu to , nó dùng thân hình nhỏ bé chắn ngang ở phía trước hần , tựa hồ muốn ngăn trở không cho hần nhìn .

"Hoa nhỏ , người thật là keo kiệt ." Giang Lăng tức giận hoa nhỏ đánh gãy móng đẹp của mình , trực tiếp nhảy qua đánh vào đầu nó một cái .

"A ! Không nhìn được . Ta còn phải về gấp , nướng ta còn đợi ta mang cá về nấu com đây ."

Lư Khánh Xuân cũng là một người thông minh , vừa nhìn hoa nhỏ như vậy đã hiểu , chạy nhanh cười nói .

"Lư đại ca , người cần phải nhớ a , bắt được cá tôm nhỏ nhớ giữ lại cho ta . Buổi sáng và tối ta đều có ở nhà . Nếu không gặp ta , người ở ngoài kêu một tiếng được ."

"Được rồi , ta đi đây ." Lư Khánh Xuân nhìn Giang Lăng cười , mang theo thùng cá hướng về Lư gia mà đi .

"Hoa nhỏ , nhất trứng đi ." Giang Lăng hướng hoa nhỏ vung tay lên , thẳng đến bãi cát .

Giang Lăng tuy rằng không có kinh nghiệm sống ở nông thôn , nhưng thông thường vẫn biết một điểm , biết ba ba đẻ trứng trên cát .

Nàng nghĩ nghĩ , trước thu vào không gian một ít cát này đi , ở bên cạnh hồ nước bố trí hai , ba mét vuông cát , lúc này mới đem trứng nhất lấy , lại sợ trực tiếp quăng vào trứng sẽ bể .

Nhìn bốn phía không có người , đem một đồng trứng bỏ vào trong túi , trong tay cũng cầm thêm ba , bốn cái , lách mình đi vào không gian , cẩn thận đặt trên bãi cát , dùng cát phủ lên , có thể này mới xuất ra khỏi không gian .

"Uông uông uông " Hoa nhỏ thấy Giang Lăng đột nhiên biến mất , gấp đến độ ở bên ngoài kêu to .

Lúc này thấy nàng xuất hiện , lúc này mới ngừng kêu , vây quanh nàng vòng vo vài vòng , đại khái là muốn kiểm tra xem có phải thật là Giang Lăng không .

"Này , người không phải là người nào mà bị xuyên thành chó đi ? " Giang Lăng nhìn động tác của hoa nhỏ giống như con người , không khỏi cùng nó nói câu vui đùa . Kỳ thực nàng cũng biết , uống nước thần kỳ trong không gian , cầu cầu này so với cầu cầu khác thông minh hơn thì cũng thật bình thường .

"Ai ...! Nếu có thể thu phục được con rái cá kia luôn , kêu nó bắt cá cho ta , vậy thì tốt biết bao . Như vậy sẽ không cần phải đi nhờ vả Lư Khánh Xuân ." Giang Lăng nhìn mặt sông tĩnh lặng mà có ý nghĩ kỳ lạ .

"Uông uông uông ." Hoa nhỏ không biết chạy xa xa lúc nào , giờ hướng về Giang Lăng kêu to lên .

"Trời sắp tối rồi , về nhà thôi ! " Giang Lăng kêu lên , đứng ở đó không di chuyển .

"Uông uông uông " Hoa nhỏ thấy Giang Lăng không chịu đi qua , gấp đến độ lùi chạy lại , ngậm lấy vạt áo của nàng hướng bên kia mà kéo .

"Chẳng lẽ bên kia còn có trứng ba ba ? "

Giang Lăng nhìn nó như vậy , chạy nhanh theo tới . Quả nhiên , ngay bãi cát cũng bị hoa nhỏ đào bới ra vài cái trứng ba ba .

"Tốt lắm ! Không cần tìm nữa , chúng ta về nhà đi ." Giang Lăng đem trứng nhất lên , nhưng không có bỏ vào không gian nữa , không gian không lớn , nàng không hi vọng về sau đây loài bò sát này trong đó .

Lại nói , đến bờ sông một chuyến , cũng phải đem này nọ về báo cáo kết quả công tác với mẫu thân chứ .

Trở về trong nhà , quả nhiên bị Lí Thanh Hà thẩm vấn một phen . Cho đến khi Giang Lăng giao ra chiến lợi phẩm , lúc đó mới được giải thoát .

Ra khỏi phòng Lí Thanh Hà , Giang Lăng lau mồ hôi , nàng thật không biết thì ra Lí Thanh Hà còn có tiềm chất để làm Đường Tăng . Tuy đây là Đường triều , nhưng nhân vật Đường Tăng như vậy , người bình thường khó mà làm được .

Kế tiếp Giang Lăng tưới cây xong rồi tắm rửa , luyện công xong rồi ngủ , một đêm không mộng mị .

Buổi sáng thức dậy , Giang Lăng ở trong không gian mở mắt ra , trong ánh mắt loé ra kinh hi , trải qua nhiều ngày nỗ lực , nàng rốt cục cũng đã thông hai huyết nhâm đốc .

Võ công của nàng, về sau sẽ khôi phục rất mau. Nàng rất là kích động. Kiếp trước nàng có võ công cao cường, lại còn có vệ sĩ bảo hộ, nàng cơ bản không vì bản thân mà lo lắng gì.

Đi đến nơi này, bỗng nhiên võ công, sức lực, giá trị giảm xuống nàng luôn luôn có cảm giác không an toàn. Một lần A Phúc kia giết tiền, sau này nhớ lại nàng còn sợ ---- nếu nàng không có võ công, nếu a Phúc nghe hơi tiền nổi máu tham, tham tiền giết hại tính mạng, như vậy không phải nàng cô phụ lần xuyên không này hay sao?

Cảm thụ được cả người khí lưu thông trong cơ thể, nhìn ông mặt "ông ông" bay bay; cá, tôm, cua trong hồ nước thoỉ bong bóng, rau xanh bông bột sinh trưởng, Giang Lăng cảm thấy tất cả đều rất mỹ mãn. Nàng đứng lên vươn vai, lắc mình ra khỏi không gian.

Luyện công hiệu quả rõ rệt, tâm tình Giang Lăng vô cùng tốt. Dạy cho Giang Đào luyện quyền, lại cùng hắn câu cá một lát, trở về tưới rau cải, lại làm cơm ăn. Giang Lăng dị thường vui vẻ.

Nhưng mà tâm tình cực tốt của nàng chỉ duy trì đến sau buổi cơm sáng, đã bị một trận vó ngựa ở ngoài sân đánh vỡ.

Cưỡi con ngựa cao to đến, dĩ nhiên là cái tên điều nhân kia. Giang Lăng nghe tiếng động đi ra ngoài, vừa vận nhãn đến tên kia trương cái khuôn mặt đáng ghét đứng ngoài cửa viện, phía sau còn có nam nhân mặt sẹo đi theo.

Tần Úc giờ tay đang muốn đẩy cửa viện rộng ra, liền thấy Giang Lăng từ trong phòng bước ra. Hắn sừng sốt một chút, gương mặt vốn bình thản bỗng nhiên trầm mạnh xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Giang Lăng, ánh mắt toé lửa giận.

Giang Lăng thấy hắn biến sắc thì không hiểu tại sao, nhú mày mở miệng nói: "Tần công tử sáng sớm đến đây, có chuyện gì phải làm sao?"

"Ngươi là Giang Lăng?" Tần Úc hí mắt, trầm giọng hỏi.

"Ta.... .." Giang Lăng lúc này đột nhiên nhớ đến, bản thân hôm qua gặp hắn là có hóa trang. Hôm nay vẫn chưa đến giờ đi làm, nàng hiện giờ là mặt mộc không trang điểm, đối diện với Tần Úc.

Nàng âm thầm thề lười, không lên tiếng.

"A Uy, đêm này nọ bỏ xuống, chúng ta đi." Tần Úc cường chế lửa giận ở trong lòng, đối với nam nhân mặt sẹo kêu một tiếng, xoay người hướng con ngựa ngoài cửa đi đến.

Mặt sẹo nam nhân tên a Uy có tướng mạo không tốt, Tần phu nhân cảm thấy dẫn hắn theo bàn chuyện hôn nhân là điềm xấu, nên hôm qua không cho hắn đi theo.

Lúc này hắn nhìn Giang Lăng, ngây ngốc đứng đó một lúc lâu, không biết vì sao đối diện một cô nương như vậy, công tử nhà mình đột nhiên liền tức giận.

Nghe được tiếng kêu của Tần Úc, hắn vội vàng lên tiếng "Dạ", từ trên ngựa lấy xuống này nọ, cười với Giang Lăng một chút, liền xoay người lên ngựa chuẩn bị đi theo Tần Úc.

"Này, đợi một chút!" Giang Lăng thấy bọn họ phải đi, vội vàng đuổi theo kêu lên.

Tần Úc ghim ngựa lại, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Ngươi đêm này nọ lấy về đi, chúng ta còn có thể nuôi sống bản thân, không cần các ngươi phải giúp đỡ." Giang Lăng kêu lên.

Tần Úc quay đầu, trên mặt hàn ý càng sâu: "Này nọ là cha ta kêu lấy đến. Các ngươi không cần, tự gặp hắn mà nói, cùng ta không quan hệ." Nói xong "Giá" một tiếng, vọt ngựa bay nhanh, nghênh ngang mà đi.

Giang Lăng đứng ở nơi đó, dùng tay sờ mặt mình. Mặt nàng hôm nay cùng hôm qua không phải khác biệt quá lớn đi? Hắn phải dùng tức giận như vậy sao?

Phải chi là khác biệt quá lớn, đối mặt với mỹ nữ như thế, hắn không phải là nên cao hứng vì bản thân có vị hôn thê xinh đẹp sao? Còn tức giận cái gì?

Xem ra tên này bệnh nóng trong người quá nặng a! Lần sau gặp mặt, nhắc nhở hắn đi xem đại phu. Tốt xấu gì cũng quen biết một hồi, từng làm qua vị hôn thê, đừng không?

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thế gian hạnh phúc rất đơn giản

" Lãng Nhi , sao lại thế này ? " Lí Thanh Hà từ trong phòng đi ra .

Ngựa ở cổ đại phần lớn là dùng để đánh giặc . Không phải là người gia đình quyền quý , người bình thường chỉ có thể dùng con la hoặc con lừa làm phương tiện giao thông .

Cho nên vừa rồi nghe được tiếng vó ngựa , Lí Thanh Hà chỉ biết là người của Tần gia đến . Hơn nữa người cưỡi ngựa đến nhiều nhất có thể chính là Tần Úc hoặc là Tần tướng quân.

Nàng cố ý nhường cho Giang Lăng ra tiếp đón , đó là muốn tạo cơ hội cho Giang Lăng cùng Tần Úc tiếp xúc nhiều hơn . Lẫn nhau hiểu biết cùng hiểu biết , cả cái đầu cố ý nghĩ muốn từ hôn của nàng cũng được thay đổi .

Cũng không nghĩ đến chỉ một lát sau , chợt nghe tiếng vó ngựa rồi đi . Không phải là Giang Lăng mặt nặng mày nhẹ với Tần Úc chứ ? Hoặc là ngăn không cho người ta vào cửa ? Nhưng mà cũng không có nghe âm thanh tranh cãi a ?

" Vừa rồi là ai đến ? " Nàng nhìn Giang Lăng đứng ở trước cửa , trước mặt còn có bốn bao tải to , hỏi .

" Tần Úc " . Giang Lăng mở bao tải ra xem , thuận miệng lên tiếng .

Nàng phát hiện bên trong có gạo , bột mì , tương , dấm chua , cá , thịt , dưa và trái cây . Giang Lăng gật gật đầu . Hôm nay dưa này nọ ít nhất còn có chút đáng tin , không giống như ngày hôm qua , dưa qua cái gì là được liệu quý trọng , đồ sứ tinh mỹ , bạc như thiên ti , sa la Quý trọng thì quý trọng , nhưng đối với hiện tại , người Giang gia mà nói thì lại không dùng được , còn phải kiếm một phòng để chứa mấy thứ đó , còn phải phòng chuột , phòng mối , phòng trộm ... toàn bộ chính là một đồng phiền toái .

Nhưng mà , mặc kệ lễ vật là thực dụng hay là không dùng được , Giang Lăng cũng không muốn . Thanh cao ở trong xương tủy , nàng cảm thấy đây chính là bổ thí , càng là giao dịch -- bắt người chùn tay , ăn người miệng ngắn . Thu này nọ của Tần gia , Giang gia không thể hồi báo , chỉ có thể cho nàng lấy thân báo đáp Ngẫm lại thấy không tốt , hậu quả này khiến cho nàng sinh ra phản cảm đối với những thứ này .

" Người vì sao không cho hắn đi vào trong ngõi ? " Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng , sắc mặt có chút không tốt .

" Hắn cho hạ nhân ném mấy cái này xuống , xong rồi bỏ đi . " Giang Lăng lấy dây thừng cột miệng bao tải lại .

" Nương , mấy thứ này chúng ta không cần đi , một lát tìm hai người ở trong thôn cùng Giang Đào đưa trở về . Đưa mấy thứ hôm qua đi cùng luôn . "

" Lãng Nhi " Lí Thanh Hà âm thanh có chút cao , " Làm người không thể quá mức kiêu ngạo . Phải biết rằng người khác đưa này đưa nọ cho mình , vô luận là quý hay là tiện , nhưng cũng là biểu lộ một phen tâm ý của người ta .

Người nếu cự tuyệt , đó là đem phần tâm ý này nhốt ở ngoài cửa , kết quả làm tổn thương người khác , cũng cô lập chính mình .

Người ngẫm lại , đổi lại người là Tần gia , một phen hảo ý bị người ta cự tuyệt , trong lòng người sẽ có cái tư vị gì ? "

Nói xong , nàng nhìn gương mặt xinh đẹp của Giang Lăng , trong mắt bỗng nhiên lệ tràn ra .

" Nương , người làm sao vậy ? " Giang Lăng nghe âm thanh Lí Thanh Hà không đúng , liền chạy đến đỡ cánh tay nàng .

" Nương không thể cho người những ngày tốt nhất , Lãng Nhi . " Lí Thanh Hà vươn tay đến , nhẹ nhàng vuốt ve mặt Giang Lăng , lệ rơi đầy mặt , nghẹn ngào không biết nói sao . " Người đáng lẽ phải là cầm y ngọc thực , không sầu không lo , người phải ở cao cao tại thượng , người khác gặp người còn phải cúi đầu chào . Hiện thời đi theo nương nương làm cho người chịu ủy khuất rồi " .

" Nương , ngài đừng nói như vậy , ta cảm thấy những ngày qua thật sự vui vẻ . " Xem Lí Thanh Hà bộ dáng thương tâm , Giang Lăng nghĩ là nàng nhớ đến những ngày khi Giang Văn Họa còn sống mà thương tâm , chạy nhanh an ủi nàng .

An ủi xong , nàng một trận thở dài : Đời trước , nàng cũng từng thi ân cho người ta , cũng chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó mình bị người ta thương hại như vậy .

" Nương , tỷ tỷ , các người như thế nào ? " . Kết cấu phòng gỗ không được cách âm , Giang Đào mở cửa sổ trong phòng học bài , lúc này nghe hai người nói chuyện không đúng lắm , vội vàng chạy đến hỏi .

" Không có việc gì . " Giang Lăng vội vàng lấy ra khăn tay đưa cho Lí Thanh Hà . " Nương nhớ đến phụ thân khi còn sống . " Lại nói tiếp : " Đến đây , nâng tiếp tỷ mấy thứ này đi vào . "

" Giang cô nương , Giang cô nương " Xa xa truyền đến tiếng kêu của Vương đại nương .

Giang Lăng dừng tay , liếc nhìn Lí Thanh Hà một cái , thấy cảm xúc của nàng đã khôi phục lại bình thường , lúc này mới quay đầu lại nhìn Vương đại nương . " Đại nương , chuyện gì vậy ? "

"Chạy nhanh, Lưư chương quỹ đến nhà của ta, nhờ ta nói cho người. Nói ngày hôm qua có người đến ăn cháo, hôm nay họ lại đến ăn nữa. Tiểu hài tử kia luôn luôn ở đó nháo, đòi phải ăn cháo thịt của ngày hôm qua, Lưư chương quỹ nói không qua đây được, gọi người chạy nhanh đi."

"Được, tốt thôi. Ta sẽ chạy nhanh qua, cảm ơn Vương đại nương." Giang Lăng biết ý tứ của Lưư chương quỹ, muốn cho nàng mau đem rau xanh tới. Xem ra có thể kiếm tiền, Lưư chương quỹ dễ gì chịu bỏ qua.

"Vương đại nương, vào nhà ngồi chơi một lát?" Lí Thanh Hà ánh mắt hồng hồng tiếp đón.

"Không xong, tôn tử của ta không có người trông, ta sẽ không ngồi được." Vương đại nương nói xong, liền vẫy vẫy tay, xoay người trở về.

"Nhanh chút chuyển mấy cái này đi." Giang Lăng vốn định để cho Giang Đào làm, tránh cho hắn dưỡng thành thói quen ham ăn biếng làm. Lúc này sợ khách nhân đợi lâu, cũng không dưng lên, một tay xách một bao tải hướng phòng bếp mà chuyển đến.

"Tỷ, người quá lợi hại đi!" Giang Đào cùng Lí Thanh Hà hai người cùng nâng một bao, còn cảm thấy cổ hết sức, nhìn Giang Lăng hai tay hai cái dễ dàng, trong lòng hắn cực kỳ bội phục.

"Chờ người luyện công phu có hiệu quả, có thể cùng tỷ tỷ giống nhau." Giang Lăng lại không rảnh cùng hắn vô nghĩa, trôi chảy đáp cùng hắn một câu, liền vội vàng quay trở về phòng thay quần áo.

Thay đổi quần áo hóa trang xong, Giang Lăng nhìn cái trống trong viện do dự một chút, cuối cùng vẫn không có nhô lên, đi phía trước, thuận tay cầm theo một giỏ trúc.

Nhìn Lưư chương quỹ như vậy, phòng chừng rau cải này đưa ra bao nhiêu hắn sẽ lấy bấy nhiêu. Cho nên Giang Lăng quyết định mỗi ngày chỉ cung cấp cho hắn mười cây rau.

Từ trong không gian lấy ra mười cây cải, trong không gian nhìn thấy trống trải hẳn. Giang Lăng nghĩ một chút phải bớt một chút thời gian đi mua hạt giống về trồng lại. Suy nghĩ một chút liền đi đến Vị Hương Cư.

"Ô ô ô ô ... ta muốn ăn cháo, ta không cần uống cái loại cháo này, ta muốn cháo của ngày hôm qua, loại cháo này" Đứng ở ngoài cửa Giang Lăng có thể nghe thấy tiếng khóc của đứa bé kia. Nàng chạy nhanh đi vào.

"Oành" cùng với người bên trong đụng phải một cái, đau đớn cõi lòng.

"Trời ạ! Tiểu Giang, người rốt cục cũng đến. Cảm ơn trời đất. Ta đều đi ra nhìn xem người khi nào mới tới đã hơn mười lần rồi. Chạy nhanh, chạy nhanh. Chạy nhanh đem đồ ăn đến phòng bếp đi." Đi ra đúng là Lưư chương quỹ. Hắn vừa thấy Giang Lăng, cũng bất chấp Giang Lăng đụng phải hắn sinh đau, lôi Giang Lăng thẳng vào trong phòng bếp.

Đem đồ ăn giao cho lão Trương, lúc này Giang Lăng mới ngồi đến thở hổn hển một hơi. Vừa rồi sợ tiểu hài tử kia chờ đợi, nàng một đường đi đến đây thật vội.

Lão Trương lấy qua rau cải, nhanh chóng rửa rồi thái nhỏ, bỏ vào trong nồi cháo.

Hắn đối với chuyện của A Phúc tựa hồ đã nghĩ thông suốt, tinh thần khôi phục không sai. Nhưng mà ngồi đối diện Giang Lăng trong phòng bếp, lại không hề lộ ra khuôn mặt tươi cười, mặt trầm xuống lặng yên làm việc, không nói một lời.

Rất nhanh, cháo đã nấu xong, lão Trương đặt hai chén cháo trước mặt Giang Lăng, liền xoay người sang chỗ khác làm việc khác.

Giang Lăng nhún nhún vai, bung cháo lên thẳng hướng đại sảnh, vừa vào đến đại sảnh liền kêu lớn: "Cháo đến đây! Mỹ vị cháo đến đây."

Một tiếng này giống như tiên âm, tiểu hài nhi đang khóc nháo liền im bật, nước mắt rưng rưng quay đầu nhìn về phía Giang Lăng.

"Tiểu công tử, đây là cháo của ngài, thỉnh ngài dùng chậm." Giang Lăng nhìn gia đình kia, trừ bỏ nương của đứa nhỏ, thì bốn người kia đều đến. Nhưng gọi cháo thì chỉ có hai chén, hiển nhiên là cho lão thái thái cùng đứa bé. Nàng biết gia đình này rất thương yêu đứa nhỏ này, nên chén đầu tiên liền đưa đến trước mặt hắn.

"Bà nội, ngài dùng trước." Đứa bé kia tuy là khóc rất lợi hại, lúc này thấy hai chén cháo đều ở trước mắt, khuôn mặt béo dính nước mắt nước mũi, vẫn không quên mời bà dùng trước.

"Ai ai, bà nội ngoan, tôn tôn." Lão phụ nhân nghe xong câu này, trong lòng so với ăn mật còn ngọt hơn.

Nhìn một nhà lẳng lặng ăn cháo, trên mặt Giang Lăng hiện ra ý cười. Ở nhà bị Lí Thanh Hà làm cho có chút thương tâm, bây giờ tiêu tán hết.

Vô luận là bần cùng hay phú quý, chỉ cần có thể giống như gia đình này, đạt được hạnh phúc đơn giản nhất của thế gian - người một nhà tương thân tương ái, vui vẻ an khang, nàng biết vậy là đủ.

Nếu không có phần hạnh phúc này, vô luận là quyền thế ngập trời, hay là giàu có phú quý, đều chỉ là hư vô, đều giống như mây bay mà thôi.

"Chương quây, cho trên lầu hai chén cháo giống như thế." Từ cửa thang lầu đi xuống một đại hán, hướng về phía bên này hô lên.

Giang Lăng sừng sốt --- thanh âm này, thế nào nghe qua giống nam nhân mặt sẹo ? Tên Tần Úc kia, không phải là đến trên lầu để nhìn qua Xuân Hương viện, nhớ về vị "muội muội" ôn nhu, xinh đẹp kia sao ?

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Người gian như quỷ

" Có ngay ! Lập tức đến, lập tức đến ! ". Từ lâu này của Lưu chương quỹ đã lâu không có khách nhân gọi món ăn âm thanh ồn ào như vậy, vui vẻ cười đến ánh mắt híp lại thành một đường.

Gặp Giang Lăng sừng sờ ở đó không phản ứng đi lại, hần vội vã kêu lên : " Tiểu Giang, chạy nhanh nói cho lão Trương nấu cháo ."

" Dạ " Giang Lăng phục hồi tinh thần lại, cau mày hướng phòng bếp đi đến.

" Hai chén cháo thịt ". Đi đến cửa phòng bếp, Giang Lăng nói cho lão Trương biết một tiếng. Liền bỏ tay vào ống tay áo, đứng dựa vào cửa, trong đầu chuyển qua vô số suy nghĩ----- thật vất vả mới bắt được Tần Úc chỉ đi một mình với nam nhân mặt sẹo, mà không có đám người Tần tướng quân và Lí Thanh Hà ở đây, năng nề mà không làm chút gì, thì thật xin lỗi ông trời đã tạo cơ hội này cho nàng.

Nói thật, nhìn thái độ hai ngày nay của Lí Thanh Hà đối với nàng, kinh nghiệm cho thấy nàng làm trái lại ý của mọi người là hành vi thất sách, không khôn ngoan.

Lao tâm lại cho người khác được lợi, phí sức đi giúp đỡ người ta. Nàng vất vả như vậy để kiếm cách từ hôn, kết quả chính mình mệt mỏi, trên lưng còn gánh một cái ác danh, thật sự là không có lời.

Cho nên, phải đem những mâu thuẫn này đổ lên người Tần Úc mới được a ! Nhường cho hần chủ động đi từ hôn, mà nàng ở phía sau thân nhiên hưởng thụ thành quả của cách mạng thắng lợi, chẳng phải là rất tốt hay sao ?

Như vậy, phải làm như thế nào mới đạt được mục đích đây ? Nhìn ra được, hiện tại Tần Úc đối với nàng hoàn toàn phản cảm. Hay là châm thêm cho hần một ngọn lửa, để lửa giận trong người hần bùng cháy càng lớn.

Thí dụ như là làm cho Tần Úc phát hiện nàng ở từ lâu làm tiểu nhị, do đó sẽ nói nàng nữ nhân mà suốt ngày ở giữa đám nam nhân, càng chán ghét nàng hơn.

Hoặc là ra một chiêu mạnh mẽ hơn, nói cho Lão Trương biết, A Phúc là do chủ tớ Tần Úc bắt vào trong ngục. Làm cho lão Trương đối với hần phát ra mãnh liệt công kích. Bản thân đứng ở bên thân nhiên xem diễn đến khi làm hần phát hiện ?

Ai! Ngẫm lại Giang Lăng liền lắc đầu. Hai cái chủ ý này tựa hồ có điểm tổn thất a ! Nếu chủ ý thứ nhất thực hiện thì phải hi sinh thanh danh của bản thân, làm cho Tần Úc được giải thoát, thuần túy là hại mình lợi người, có thể nói là ngu xuẩn.

Loại chủ ý thứ hai, đến cuối cùng tên kia biết nàng là người ở phía sau thao túng, nếu thú tính trong người được kích hoạt, giận quá sinh ác tâm, đợi đến lúc nàng tan tâm về nhà làm gì gì đó, thì nàng có thể thảm. Tên kia, từ chiến trường trở về, giết người dẫu xác là chuyện bình thường a !

Nếu không thì giải quyết trong hòa bình ? Hiện tại hần cũng chán ghét nàng nhất, công bằng theo hần nói chuyện, hai người đồng tâm hiệp lực đem hôn ước lui đi ?

" Tốt rồi ! " Không đợi Giang Lăng suy nghĩ xong, Lão Trương đem hai chén cháo để trước mặt nàng.

Giang Lăng nhức đầu, bưng hai bát cháo lên đại sảnh.

Ở phía ngoài đại sảnh, tiểu gia hỏa kia đã ăn xong cháo, trên mặt lộ ra biểu cảm cực kỳ thỏa mãn.

Giang Lăng đi đến thang lầu, nghĩ nghĩ hay là giả bộ đau bụng, nhường cho Lưu chương quỹ bưng cháo lên trên kia. Nhưng do dự một chút, nàng vẫn bưng cháo lên lầu.

Không xâm nhập hang cọp, làm sao bắt được cọp con ? Trước hết nghe bọn họ nói gì rồi tính sau.

Vừa đi đến cửa thang lầu, chợt nghe âm thanh liên miên lời nhai của nam nhân mặt sẹo

: "công tử người tiêu sái anh tuần, tuổi trẻ vinh quang, khoảng thời gian trước ở kinh thành, có rất nhiều quý phu nhân đều hướng về phu nhân hỏi người có đính thân chưa, đều muốn cùng Tần phủ chúng ta kết thân đâu.

Không nghĩ tới hiện tại người bị Giang cô nương chướng mắt , công tử người cũng chịu đủ đè nén . Người"

" Ta nói này A Uy , người có thể hay không im cái miệng của người lại ? " Thanh âm của Tần Úc truyền đến " Ăn mau mau rồi còn đi trở về quân doanh ."

" Đi quân doanh ? Người không trở về trong phủ sao ? "

Tần Úc thanh âm có chút bất đắc dĩ : " Đờ phải nghe cha ta lời nhai ."

" Công tử , người đã không đồng ý , Giang cô nương cũng không nguyện ý , làm chi mà không nói qua cùng phu nhân ? Nhường cho phu nhân đi nói cùng tướng quân , trực tiếp cấp cho Giang gia một chút tiền , cùng bọn họ từ hôn không phải là xong sao ? "

" Ta nói người theo ta lâu như vậy , sao một chút tiền bộ cũng không có ? Động động một chút là người lại đưa cái óc heo ra ! " Thanh âm lười biếng của Tần Úc truyền đến .

Nam nhân mặt sẹo trầm mặc thật lâu , đứng mạnh lên kêu : " A ! Ta hiểu rồi . Công tử là vì Giang cô nương muốn từ hôn , cho nên người sẽ không sót ruột . Nhường cho nàng nào đi , nào đến cuối cùng , cửa hôn nhân này được lui đi , Tần phủ sẽ không bị người ta đàm tiếu , nói Tần phủ chúng ta phú quý rồi nên ngại bần yêu phú ."

" Cuối cùng cũng không uống ta tốn nhiều tiền cho người ăn cơm như vậy . " Tần Úc nói . " Mau ăn nhanh rồi đi ."

Đứng ở cửa cầu thang , Giang Lăng gắt gao căn cứ mỗi . Tần Úc người là tên xú gia hóa , đánh bản tính thật hay a ! May mắn là bốn cô nương tình ngộ sớm . Bằng không bị người bán , còn giúp người đếm tiền . Ăn , ăn . Ăn chết người đi !

Nàng xem hai chén cháo kia , rất muốn bỏ chất lỏng gì khả nghi vào , hoặc trở lại phòng bếp kiểm chút thuốc xổ mà ngày đó A Phúc dùng còn thừa lại . Cho hai tiểu gia hòa kia xổ ra một trận .

" Ta muốn cháo kia còn chưa có đâu . Tiểu hài nhi kia huyền não lợi hại như vậy , phòng chừng là ăn ngon lắm , chúng ta chờ để ném thử xem . " Mặt sẹo nam nhân bộ dáng cao lớn thô kệch , tướng mạo nhìn như hung thần , không ngờ cũng là một tên hay nói nhảm .

" Không ngờ cái tửu lâu này lạnh lùng thanh vắng , lại làm đồ ăn ngon như vậy . Kiểu nhĩ này hương vị rất không sai . May mắn công tử người anh minh , kiên trì đến nơi này ăn bữa sáng , nếu không liền lỡ mất thứ tốt . Nhưng mà công tử , người làm sao biết tửu lâu này đồ ăn ngon ? Người có tới qua đây à ? "

Tần Úc thở dài một hơi , chỉ tiếc là rèn sắt không thành thép : " Ta hỏi người , vị Giang cô nương kia , làm sao mà biết ta ở Xuân Hương Viện chuộc muội muội của Ngô Hùng ? "

" Chẳng lẽ ngày đó nàng cũng vừa lúc ở Xuân Hương Viện ? Việc đó không có khả năng a , một cái cô nương khuê phòng , nàng chạy đến Xuân Hương Viện làm gì ? "

Nếu không là nghe người trong thôn nói ? Nhưng mà lúc đó cũng đâu có ai nhận biết người a ? Liền tính là có người biết đi , cũng không ai biết người cùng Giang cô nương có hôn ước a , ngày hôm qua chính người còn mới nghe được Giang gia ."

A Uy một người ở nơi đó lắm bầm lâu bầu , lắm bầm lâu bầu .

" Từ nơi này nhìn lại , người nhìn thấy gì ? " Đại khái là nhìn một người gương mặt ngốc như vậy , Tần Úc cũng không nói gì , trên mặt có chút bất đắc dĩ .

" Đồng " tiếng cái gì đó rơi vào trong tô canh . " Công tử ý người là nói nàng đến đây ăn cái gì , sau đó ở trên lầu này nhìn đến ? "

Tần Úc từ chối cho ý kiến : " Cháo người muốn thế nào còn chưa đến ? Chạy nhanh đi xem đi . Muốn đi quân doanh phải đi cho sớm , phải xem quân đội ở đây là cái tính tình gì ."

" Ta ăn xong hai cái kiểu nhĩ này rồi đi xem . " A Uy nói .

Giang Lăng nghe đến đó , chạy nhanh theo cửa thang lầu nhẹ nhàng đi xuống . May mắn là công lực của nàng hai ngày nay tiến bộ rất nhanh , khinh công rất cao , đi không nghe tiếng động , bằng không cũng không thám thính được nhiều tin tình báo như vậy , nếu không sẽ không biết cái tên trên kia thì ra là có phẩm hạnh phúc hắc như vậy .

Lưu chương quý gặp Giang Lăng đi xuống dưới , vốn tưởng rằng nàng đã đưa cháo xong , thấy nàng hướng phòng bếp mà bay nhanh , trong tay thế nhưng còn mang hai chén cháo , vội vàng đuổi theo đến hậu viện : " Tiểu Giang , sao lại thế này ? Chẳng lẽ khách nhân ngại cháo không tốt , không cần ? "

Giang Lăng gặp Lưu chương quý theo đến , chớp mắt , lời kéo hần đến cạnh bên phòng bếp , cố ý nói cho lão Trương nghe được : " Chương quầy , ta lúc này là đưa cháo lên , lại nghe đến bọn họ đang đàm luận chuyện của A Phúc . Thì ra là tối hôm đó chính bọn họ bắt A Phúc ."

" A ! Không phải nói là người trong quân đội sao ? " Lưu chương quý lấp bắp kinh hãi .

" Nghe những lời bọn hắn nói , giống như bọn hắn chính là người trong quân đội . Cái người trẻ tuổi bộ dáng tuấn tú , còn giống như là cái gì thiếu tướng "

quân, họ Tần."

"Tần Thiếu tướng quân?" Lưu chương quỹ nhíu mày "Hình như ta đã từng nghe qua."

"Được rồi, Lưu chương quỹ, ta xem việc này người cũng đừng nói với Lão Trương. Ta sợ hắn ở dưới bếp, cấp cho khách nhân ăn chút thuốc xổ thì hỏng bét."

"Ừ, Lão Trương là người biết phân biệt nặng nhẹ, không cần lo lắng, hắn sẽ không làm như vậy." Lưu chương quỹ thật yên tâm mà nói.

Nói xong nhìn nhìn cháo trong tay Giang Lăng: "Cháo này chuyện gì xảy ra? Sao không đưa lên đi?"

"Ta vừa rồi đứng ở ngoài nghe bọn họ bàn chuyện A Phúc một lát, cháo này đã nguội rồi, ta mang cho Lão Trương hâm nóng lại." Giang Lăng nói xong, không đợi Lưu chương quỹ nói chuyện, liền mau mau xoay người sang chỗ khác, đi vào phòng bếp.

Vừa đến bếp, đã thấy Lão Trương giương miệng đứng ở cửa, giống như là đang nghe bọn họ nói chuyện.

Giang Lăng làm bộ dáng như cái gì cũng không biết, đem cháo đưa cho Lão Trương: "Trương sự phụ, cháo này nguội rồi, phiền người làm cho nóng lại."

"Được được." Lão Trương bị Giang Lăng đánh vỡ suy nghĩ, dọa giật mình quên luôn làm mặt giận đối với Giang Lăng, tiếp nhận chén cháo trong tay nàng, còn hướng về nàng nở nụ cười một chút, lúc này mới lấy cháo cho lên lò làm nóng.

"Một lát xong người gọi ta, ta phải đi nhà vệ sinh." Giang Lăng vì muốn sáng tạo cơ hội cho Lão Trương hành động, chuẩn bị đi nhà vệ sinh.

"Được, đi đi." Lão Trương rõ ràng có chút mất hồn mất vía, trong tay động tác ngập ngừng, nói xong lại cười với Giang Lăng một cái. Nhưng trong mắt Giang Lăng, nụ cười này có chút khủng hoảng.

Giang Lăng một bên hướng nhà vệ sinh đi đến, một mặt ở trong lòng nhắc đến: "Tần Úc a Tần Úc, người có phúc khí ăn thuốc xổ hay này nọ gì đó không liền phải nhìn tạo hóa của người."

Lão Trương lương tâm nếu thật tốt, người bỏ chạy thoát vận rủi này; nếu Lão Trương khó chịu một chút, hừ hừ, người liền xong đời. Lão thiên gia a lão thiên gia, việc này ta không có làm à nha! Ta chẳng qua là nói thật với Lưu chương quỹ thôi, ngài muốn tức giận thì tìm người khác đi, đừng có tìm ta nha!

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Vị tinh xuất thế ngang trời

Cháo này tuyệt đối Giang Lăng sẽ không đưa lên đâu. Nàng phỏng đoán Lưu chương quỹ sẽ bị A Uy hối thúc, nên sẽ tự mang lên.

Cho nên nàng đi đến phía sau phòng bếp, ngay chỗ vườn rau, tìm một góc chết mà phía bên ngoài từ lâu sẽ không nhìn thấy đứng ở đó. Một mặt thường thức mấy cây rau do Lão Trương trồng, mặt khác lặng lẽ chờ đợi tình huống phát triển.

Quả nhiên, Giang Lăng vừa mới đứng đó, chợt nghe tiếng Lưu chương quỹ theo trong đại sảnh truyền đến: "Lão Trương, cháo kia đã nóng tốt chưa? Khách nhân đã chờ sốt ruột rồi!"

"Tốt lắm" trong phòng bếp truyền ra thanh âm của Lão Trương.

"Tiểu Giang đâu?" Lưu chương quỹ vào phòng bếp liền hỏi.

"Đi nhà vệ sinh."

"Ừ, thôi để ta đưa đi cho." Thanh âm chưa dứt, Lưu chương quỹ bản thân liền bụng cháo theo phòng bếp xuất ra, sai bước thẳng đến đại sảnh.

Giang Lăng ở nơi đó ngây người một lát, lúc này mới đi về phòng bếp, đối với Lão Trương đã biết rõ còn làm bộ hỏi: "Cháo kia có phải hay không Lưu chương quỹ đã mang lên?"

"Ừm". Lão Trương nhìn nàng một lát, rất nhanh liền đem ánh mắt dời đi.

Giang Lăng không nói chuyện tiếp, cầm lấy giỏ trúc ở trong phòng bếp, hướng đại sảnh đi đến. Nàng phỏng chừng chủ tử Tần Úc ăn cháo còn thêm một chút thời gian, mà Lưu chương quỹ hẳn là từ trên lầu đi xuống. Liền lợi dụng chút thời gian này, rồi đi khỏi hiện trường gây án, đến chợ mua một ít mầm mống cây về trồng.

Đi vào đại sảnh , Giang Lăng thấy gia đình đứa nhỏ kia đã không còn ở đây , phỏng chừng là đã quay trở về . Mà Lư chương quỹ bụng một cái khay đứng ở dưới lầu , đang nói chuyện cùng với hai thiếu niên xa lạ .

Vừa thấy Giang Lăng tiến vào , Lư chương quỹ liền hướng nàng vẫy vẫy tay : " Tiểu Giang , đến đây cho các người nhận thức nhau . Đây là A Căn , còn đây là Tiểu Ngũ , bọn họ ở cùng một thôn , đến chúng ta nơi này là làm tiểu nhị . " Nói xong lại hướng hai người kia giới thiệu Giang Lăng .

Giang Lăng đối với bọn họ gật gật đầu cười , quay đầu đối với Lư chương quỹ nói : " Chương quỹ , vừa vặn , rau cải ta trồng cũng không còn được bao nhiêu , ta muốn đi mua một ít mầm mống về trồng . Hiện tại đã có A Căn bọn họ đến , ta đi ra chợ một chút . "

" Được được , người đi đi . " Lư chương quỹ hiện tại đều dựa vào rau cải này mà duy trì , không cần nói có A Căn bọn họ đến , cho dù là không có đến , hẳn cũng không thể không cho Giang Lăng đi .

Giang Lăng lúc này cũng không dám nói lời vô nghĩa , nhắc chân liền ra cổng chính . Nhưng mới vừa ra đến cổng , Lư chương quỹ liền ở phía sau đuổi theo , kêu lên : " Chờ một chút , Tiểu Giang . "

" Chương quỹ , có chuyện gì ? " Giang Lăng nhìn trên lầu liếc mắt một cái , hơi hơi nhíu mày .

" Ai...! Tiểu Giang , chút nữa người mua mầm mống về ương , có thể hay không mua nhiều giống một chút ? Người hiện tại lấy đến chỉ có cải trắng , chỉ có thể nấu cháo . "

Mà những đồ ăn khác , cho dù là món mới do người đưa ra , nhưng họ đã ăn qua cháo ném thử món khác chỉ sợ là vô vị . Ta sợ mọi người đến ăn cái gì , cũng chỉ sợ là đều muốn cháo kia , cái khác đều không cần .

Nếu mỗi ngày chỉ bán năm mười bát , bọn họ còn không đem từ lâu của ta hủy đi sao ? Người có thể hay không trồng chút đậu đũa , cà tím , dây mướp , bầu hồ lô , mấy cái nào mà có thể nấu cùng với thịt , chẳng phải là lại có thêm nhiều món ăn cho khách nhân lựa chọn ? Giá mấy rau cải này ta ra mười đồng một cân , người xem coi như thế nào ? "

Giang Lăng nhìn Lư chương quỹ liếc mắt một cái , trong lòng thở dài một tiếng : xem ra , tâm con người không khi nào biết đủ a ! Có mỹ vị rau xanh , Lư chương quỹ bắt đầu nghĩ đến cái khác .

Nhưng mà , hẳn làm như vậy cũng có thể lý giải , có tiền mà không kiếm mới là ngu ngốc . Dù là ai đi nữa đều cũng muốn kiếm thật nhiều tiền đi .

Nhưng mà có nên trồng xuất ra các giống cây khác hay không , Giang Lăng còn chưa suy nghĩ thật kỹ . Trên mặt nàng lộ ra thần sắc khó xử : " Không đối gạt Lư chương quỹ , tổ tiên của ta truyền lại phương pháp trồng mấy cây này , ta tìm mất hai năm công phu , mới học được cách trồng cải trắng .

Về phần mấy loại rau khác , ta còn đang học . Về phần khi nào trồng ra loại đồ ăn mỹ vị thì ta không dám cam đoan . "

" A ! như vậy a ! " Lư chương quỹ giật mình , an ủi nói : " Chuyện đó cũng không sao , người hảo hảo mà học , chờ người trồng xuất ra , cái thứ nhất cần phải nhớ là bán cho Lư thúc a ! " "

" Ủ ù " Giang Lăng dùng sức gật đầu . "Được , nhất định ta sẽ làm . " Nói xong hướng Lư chương quỹ vẫy vẫy tay , dưới chân bay nhanh hướng trên đường mà đi . " Chương quỹ , ta đi đây . Mua mầm mống , còn phải về nhà trồng nữa . "

" Tốt tốt , đi đi . " Lư chương quỹ cười tùm tùm đáp . Đối với Giang Lăng cự tuyệt , hẳn không có chút nghi ngờ --- nếu Giang Lăng có thể trồng được này nọ , không lấy ra bán thì để dành ở nhà ăn à ?

Đi đến trên đường cái , Giang Lăng lẫn vào trong đám người , rốt cục lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi . Xem ra , con người không thể làm chuyện xấu a ! Vừa rồi đứng ở trước cửa , sợ chủ tớ Tần Úc đi ra gặp mặt , nàng luôn luôn lo lắng đến khiếp đảm . Tư vị này , thật đúng là không dễ chịu !

Hôm nay trên đường người đặc biệt nhiều . Đến nơi này đã nhiều ngày như vậy , tới bây giờ Giang Lăng mới hiểu rõ : nguyên lai Thanh Sơn trấn này mười ngày mới họp chợ một lần .

Vừa đến ngày này , bốn phương tám hướng mọi người đều sẽ tập hợp lại . Bán gì so với ngày bình thường đều nhiều hơn , cũng tương đối đầy đủ hết . Ngày đó Lí Thanh Hà mua mầm mống về trồng đúng ngày họp chợ .

Mà hôm nay , vừa khéo có phiên chợ . Lúc này chính là giờ Tý , những người ở xa cũng chạy đến , trên đường người đến người đi thật là náo nhiệt .

Đi vào trong chợ , chỉ thấy toàn đầu là đầu . Mọi người đều đem này nọ đặt ở trên đất , tự động xếp thành hai hàng , để lại một con đường ở giữa cho người vội tới mua này mua nọ vội đi .

Mua bán song phương cò kè mặc cả lẫn nhau , người nhiều chỉ có một cảm giác ầm ầm , không lớn tiếng nói chuyện căn bản không nghe được đối phương nói gì .

Giang Lăng vẫn là lần đầu tiên thấy chợ như vậy , cảm thấy thật là tươi mới . Dù sao thời gian cũng không có gấp , nàng liền một đường nhân nhả đi dạo qua , nhìn xem một chút xem họ bán cái gì .

Mấy cái chỗ phía trên người ta bán gì đó thật nhiều, có phụ nhân bán mặt hàng may thêu, có nhà thì bán mấy cái thức ăn, có thợ săn thì bán con mồi, có mấy cái vật dụng bằng trúc, cái cuốc, cái liềm, còn có gà, vịt, chó, heo

Trừ mấy cái đó ra, có một chỗ còn giữ độc quyền về thực vật: hạt giống các loại rau, mấy cây ăn quả con. Nhìn đến cây ăn quả, mắt Giang Lăng sáng lên - trong không gian trồng cây ăn ngon như vậy, nếu như trồng trái cây trong đó, chẳng phải xuất ra trái cây là mỹ vị nhân gian sao?

Nếu trồng trong đó một cây đào, đến khi có quả xuất ra, phỏng chừng so với bàn đào của Vương mẫu nương nương không khác là bao.

Nhưng cần thận ngẫm lại năng lực của mình. Không gian của mình quá nhỏ, trồng một chút rau cải thì coi như hoàn hảo. Còn nếu trồng cây ăn quả như vừa nghĩ, chỉ có thể trồng hai ba cây.

Hơn nữa, trong không gian tuy là có thể rút ngắn thời gian sinh trưởng, nhưng trồng một cây ăn quả ít nhất cũng phải một hai năm mới kết quả đi?

Còn trong không gian nếu muốn sản xuất trái cây, thì nhanh nhất cũng phải ba đến năm tháng. Trong mấy tháng này, năng lực trồng rau cải ít ra còn có chút kinh tế và lợi ích?

Lại nói, quả này trồng ra rồi sau này bán cho ai? Hiến cho hoàng đế hay là bán cho các quan lớn? Đó không phải là rước họa vào thân sao?

Bỏ qua ý niệm này, Giang Lăng lại đi đến nơi khác nhìn xem. Khi nhìn đến lưới đánh cá, nàng bắt đầu nghĩ nghĩ. Tát vồng đánh cá là nàng không có khả năng, nàng không có thuyền, cũng không có kỹ thuật, còn không bằng câu cá đâu.

Mà nếu dùng lưới đánh cá chặn một khoảnh trong hồ nước trước sân nhà, làm thành một chỗ nuôi cá, có được không đây? Có chỗ nuôi cá, về sau còn nói được xuất xứ của thủy sản. Bằng không vô duyên vô cớ xuất ra cá tôm đến, thì thật rất kỳ quái.

Lo lắng một lát, Giang Lăng thở dài một hơi, kỳ thực nàng dựa vào lớn nhất là nước ở trong không gian, nếu ở trong sân đào một cái hồ, thì có thể rót nước từ không gian vào, đường ra cá hương vị sẽ không kém nơi nào đi.

Tựa như rau cải ở trong viện và rau cải ở trong không gian giống nhau, mặc dù có chút khác biệt, nhưng khác biệt cũng không phải là rất lớn.

Mà nếu dùng lưới đánh cá vây cái hồ lại, thì không thể dùng nước trong không gian, phóng vào bao nhiêu đều bị pha loãng bấy nhiêu, vậy còn có tác dụng gì?

Lo lắng không có kết quả, Giang Lăng ở chợ vòng vo một vòng lớn, cuối cùng chỉ mua một ít hạt giống rau cải, cùng một bao lưới câu.

Mấy ngày hôm trước nàng đã nghĩ, đến chợ mua một ít thịt heo cho Giang Đào ăn đỡ thèm, nhưng kế hoạch không được tiến hành mau chóng, sáng hôm nay Tần Úc đem này nợ đến, tựa hồ còn có thịt, nàng liền tắt yếu không phải mua.

Nghĩ đến thịt heo, Giang Lăng bỗng nhớ lại trong nhà trừ bỏ có dầu và muối, cái gia vị gì cũng đều không có. Ướp thịt không có bột tiêu, cùng nước tương thì không thể ăn a! Xem ra phải mua một chút gia vị trở về.

Hỏi thăm một chút, Giang Lăng đến trước một cái tiệm, nhìn ở trên kệ chứa một đám đủ loại bột phấn gì đó. Giang Lăng bỗng nhiên có chút sững sờ.

Nàng nghĩ ra! Rốt cục nàng đã nghĩ ra. Tối hôm qua, thời điểm cùng Lưu Khánh Xuân nói chuyện, khi nàng nghĩ đến tăng hương vị, nàng liền có ý niệm loé qua trong đầu, sau này nói chuyện với Lưu Khánh Xuân liên tục qua hương khác, không nhớ đến nữa.

Hiện tại, nhìn mấy cái đồ gia vị này nàng mới nhớ lại. Ở hiện đại, không phải vị tinh, kê tinh đều là gia vị hàng đầu sao?

Nếu nàng đem cá, tôm, cua trong không gian, thậm chí là rau xanh nữa, đều đem đi hong khô, hong khô, nghiền thành phần mịn, như vậy không phải là trở thành vị tinh bán ra sao?

Làm như vậy, đồ ăn của nàng trong không gian sẽ không xuất hiện nguyên hình trước mặt mọi người.

Bột phần này, nếu có người hỏi, thì nói là bí phương tổ truyền. Dù sao ở đây cũng không có dụng cụ hóa học, chỉ cần nguyên liệu của nàng nghiền thật kỹ, người khác cũng không nhận ra cái gì làm thành.

Nhưng mà, đi chỗ nào bắt được cá tôm nhiều như vậy? Làm thế nào để Lí Thanh Hà không thể hoài nghi đây?

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Thu phục rái cá

Đối với vấn đề này, Giang Lăng cảm thấy trừ khi trong nhà có hồ nuôi cá, bằng không cũng không có biện pháp gì.

Nhưng mà hiện tại tiền không còn đủ hai xâu, thỉnh người làm hồ nuôi cá không biết có đủ hay không? Lại nói, đến lúc nướng cá có phải hay không muốn thêm người làm? Còn dùng phương pháp gì đem cá tôm nghiền nát ra?

Suy nghĩ một lát, Giang Lăng liền cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát không thèm nghĩ đến nó nữa, mua một cái cuốc, khiêng trên vai bước ra khỏi chợ, hướng trong thôn đi đến.

Về nhà Giang Lăng đem nằm mộng một ít trong không gian, còn lại bao nhiêu nàng đều trồng ở đất ngoài sân viện. Mấy cây rau trồng xuống, tất cả đều là cải trắng, ở Đường triều này người ta gọi nó là bạch tùng.

Lúc trước nàng có chút cảm thấy bán mấy cây rau này cho Lưu chương quỹ là không sáng suốt, hiện tại đã có ý tưởng mới, nàng càng may mắn lúc trước chỉ mua cải trắng ương.

Cải trắng này vẫn là trồng để bán cho Lưu chương quỹ, dù sao Lưu chương quỹ ngay lúc khó khăn cũng giúp đỡ nàng. Nhưng những thứ khác còn lại, nàng liền quyết định không để chúng nguyên hình dạng mà bán ra.

Trồng xong rau cải, nàng nhìn nhìn mặt hồ phía trước sân, cầm lấy cái cuốc đến cách mặt hồ không xa, đào một cái hố.

Nàng nghĩ đào một cái hồ nước, thử xem xem có thể hay không nuôi cá trong đó. Sở dĩ nàng chọn nơi gần hồ nước, là hi vọng đào một chút sẽ có nước xuất ra.

Bằng không đào một cái hố đất y như lời nói, đến thời điểm nàng đem nước trong không gian đều rót vào đó, mà cái hố này không có chống thấm linh tinh gì đó, chẳng phải là nước trong không gian đều thấm xuống đất hết đi.

"Lăng Nhi, người làm cái gì?" Lí Thanh Hà nghe được âm thanh, từ trong phòng đi ra.

"Ta đào một cái hồ nuôi cá." Giang Lăng cũng không quay đầu lại, trả lời một câu.

Lí Thanh Hà nhìn nàng, nặng nề thở dài một hơi, một mặt vô cùng đau đớn, một mặt cảm thấy mình vô lực.

Giang Lăng biết nàng ấy lại cảm khái bản thân không giống tiểu thư khuê các, mà là giống một cái anh nông dân. Giang Lăng cũng mặc kệ nàng, tùy nàng ở nơi đó mà cảm hoài bi thương.

Nhưng mà, anh nông dân cũng thật không dễ làm. Chỉ chốc lát sau, Giang Lăng cảm thấy tay mình đau, nóng đỏ bừng, thắt lưng cũng giống như bị chặt đứt, nửa ngày đứng thẳng dậy không được.

Nàng nhìn cái hố nhỏ do mình đào được, lại nhìn nhìn đến bàn tay nổi bóng nước chảy máu, cười khổ một chút, đem cái cuốc hướng vào góc tường ném một cái: "Không được, nghỉ ngơi một lát."

"Đến, để nướng nhìn xem." Lí Thanh Hà phát hiện bóng nước trên tay nàng, một phen giữ cánh tay của nàng, cẩn thận mà nhìn, đau lòng lệ rơi xuống: "Người đợi một lát, ta đi vào phòng lấy kim châm hết mấy cái mục nước này."

Một lát nàng quay lại, trên tay còn cầm theo hai cái ghế nhỏ, cho Giang Lăng ngồi xuống, nàng nhẹ nhàng lấy kim chọc mấy mục nước, mở miệng nói: "Lăng Nhi, hiện tại chúng ta cũng không phải thật sự quá khó khăn....."

"Được rồi, ta đi câu cá đây. Buổi chiều ta lại đi từ lâu nhìn một cái." Giang Lăng đánh gãy lời của nàng, rút tay về đứng lên, chạy đến phòng bếp cầm lấy cần câu, một con giun cũng chưa lấy bỏ chạy ra sân. Ma âm Đường Tăng của Lí Thanh Hà mỗi lần nàng "niệm" lên là Giang Lăng rất sợ.

Lúc này đúng là giữa trưa, nhưng lại không có thấy ánh nắng mặt trời, trời âm u tựa hồ như sắp đổ mưa. Hoa nhỏ khoan khoái theo bên người Giang Lăng, chạy qua chạy lại. Giang Lăng đi đến nơi mà nàng đã từng câu trước đó, ngồi xuống.

Từ trong lòng móc ra lưỡi câu mới vừa mua ở chợ, cột vào dây câu. Nhưng mà mỗi câu đâu?

Giang Lăng linh cơ vừa động, từ trong không gian lấy ra một con tôm nhỏ, bắt nó gắn vào trong lưỡi câu, ném vào trong nước. Chỉ một lát công phu, cần câu nàng tự chế liền trầm đi xuống, Giang Lăng vội vàng đem cần câu nhấc lên mặt nước. Chỉ thấy một con cá nặng chừng ba bốn cân, đang bị mắc câu, ở trong nước bơi qua bơi lại giãy giụa.

Giang Lăng đang muốn nghĩ biện pháp kéo nó lên, cũng không nghĩ đến cần câu đột nhiên bị kéo mạnh xuống, một cổ lực lượng rất lớn đem nàng kéo xuống sông.

"Không tốt" Giang Lăng hiểu ra vấn đề, vội vàng buông cần câu trong tay ra, để tránh bị kéo dài xuống nước. Nhìn cần câu bị kéo tha đi như vậy, trong lòng nàng buồn bực: Hay là có một con cá lớn đến, đã đem con cá vừa rồi tha đi ăn?

"Uông, uông, uông...." Hoa nhỏ hướng về mặt nước phía bên kia kêu lên.

Chỉ chốc lát sau, "Chi" một tiếng kêu to, một con rái cá bốc lên từ trong nước xuất ra, cái cần câu kia nổi trên mặt nước cùng nó bơi qua lại, hiển nhiên vừa rồi ăn cá mắc câu chính là nó.

" Thì ra là rái cá . " Giang Lăng ngẩn người , sau đó hừ một tiếng : " Xứng đáng , ai kêu nguoi lấy cá của ta ăn . "

" Xèo xèo " rái cá kêu lên .

Giang Lăng muốn thử câu cá lớn , cho nên ở chợ mua mấy dây câu to . Hôm nay trên lưỡi câu cũng là một loại móc câu đặc biệt . Rái cá này tham ăn , liền cả cá và tôm đều nuốt luôn vào bụng , cũng không thèm để ý là cá kia là ở nơi nào , cho đến khi nó đau quá liền bốc lên trên mặt nước .

Ép buộc một lát , đại khái là rái cá này đau quá nên ngoan , cũng không còn nhớ là trên bờ còn có người , chạy tới chạy lui thế nào mà chạy vào bờ , cùng Giang Lăng khoảng cách rất gần . Giang Lăng nhìn nó đau như vậy , trong lòng nổi lên thương hại , nhớ đến nước trong không gian có thể trị thương , ý niệm vừa động liền bắt nó thu vào trong không gian .

Nhưng mà rái cá vẫn không có động tĩnh , vẫn lười biếng nằm ở trên đất , chỉ dùng con mắt tròn xoe đảo qua đảo lại kỳ vọng nhìn nàng .

Xem ra con rái cá này thời gian ở trong không gian còn quá ngắn , cho nên không thể nào nghe hiểu lời của nàng . Giang Lăng chỉ phải vươn tay , đem miệng con rái cá mở rộng ra .

Lúc này rái cá thể nhưng lại cực kỳ phối hợp mở miệng ra , nhường cho Giang Lăng kiểm tra vết thương của nó .

Thì ra cái lưỡi câu kia đã phá nát đầu lưỡi của nó , chui vào thật sâu phía trong lưỡi . Nếu Giang Lăng không giúp nó xử lý , con rái cá này phỏng chừng cũng không sống nổi , căn bản là ăn không xong này nọ , cuối cùng chỉ có thể đói chết tươi .

Tuy rằng biết nó nghe không hiểu lời nói của bản thân , Giang Lăng vẫn là dặn trước một tiếng : " Đừng nhúc nhích a , ta lấy lưỡi câu ra cho nguoi . "

Phải biết rằng rái cá này răng nanh cực kỳ sắc bén , nàng nếu lỡ mồm đưa tay đi vào , nó bị một lần đau , cò tay Giang Lăng thế nào cũng bị nó cắn cho bị thương .

Nhưng đã đến nước này , con rái cá này không thể không cứu , Giang Lăng đã không do dự , vỗ nhẹ lên đầu của nó , liền đưa tay vào miệng nó cẩn thận dò kiểm lưỡi câu .

Cái lưỡi câu kia thật sự là đâm vào rất sâu , rái cá rõ ràng là đau đớn , trong mắt lệ chậm rãi trào ra , nhưng vẫn giương miệng rất lớn cho tay Giang Lăng đi vào giúp nó .

Rốt cục cũng lấy ra được . Giang Lăng rút tay lại , thở nhẹ một hơi , đặt mông ngồi bệt trên đất , lấy tay lau đi mồ hôi còn trên trán .

" Về sau đừng có tham ăn , có nghe hay không ? " Nhìn đến rái cá kia vô cùng thân thiết , cọ cọ vào chân nàng , Giang Lăng vươn tay ra vỗ nhẹ vào đầu nó .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nướng thử cá

" Oanh " một âm thanh vang lên , bên ngoài có sấm sét , mắt thấy sắp đổ mưa . Hoa nhỏ thì ở phía bên ngoài " uông ,uông " gọi bầy.

Nếu không về nhà lúc này Lí Thanh Hà sẽ lại nhớ thương . Giang Lăng đứng lên , do dự mà nhìn rái cá , cuối cùng vẫn là vỗ vỗ nó nói : " Nguoi không thể đến bên hồ nước kia a ! Nếu chạy đến hồ nước , ta liền đem nguoi ném ra bên ngoài . "

Nói xong cũng không quản rái cá nghe có hiểu hay không , lắc mình ra khỏi không gian , vội vàng hướng về nhà mà chạy .

Một mặt chạy , một mặt còn nhìn vào không gian giám sát . Nhìn thấy rái cá quả nhiên ngoan ngoãn , nằm im trên đất bất động , Giang Lăng lúc này mới yên tâm lại . Nước trong không gian của nàng , là dùng cho trong nhà uống , nếu rái cá nhảy xuống tắm rửa , trong nhà mọi người uống vào xem như thấm .

Chạy đến ngay cửa viện , thấy cửa viện đã mở , nàng chạy thẳng vào trong . Lại nghe " A nha " một tiếng , phía trước một bóng người lao thẳng đến . Giang Lăng phản ứng mau , nhanh chân phóng qua một chỗ khác , có thể mới tránh được một sự kiện giống như xe đụng .

" Đứa nhỏ này làm ta sợ muốn chết . " Lí Thanh Hà hét hồn không phải nhẹ , ôm ngực nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần .

Giang Lăng nhìn đến tay nàng đang cầm một cái ô , hiển nhiên là đang muốn đi tìm Giang Lăng , trong lòng ấm áp , đỡ cánh tay nàng nói : " Nương , ngài đây là muốn đi đón ta à ? "

" Không đón nguoi thì đón ai ? Nguoi đứa nhỏ này , hiện tại so với Tiểu Đào còn muốn lì lợm hơn , đổ mưa mà cũng không biết về nhà . " Lí Thanh Hà trách cứ một tiếng .

" Xào xào " mưa này tuy là mùa xuân , cũng không giống mưa mùa hè , nhưng cũng báo là mùa hè sắp đến . Vài giọt nước mưa rơi trên đầu các nàng , tiện đà càng lúc càng lớn .

" Chạy nhanh vào nhà " Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng còn muốn đi xem cái hồ nhỏ do nàng đào , mạnh mẽ túm lấy nàng kéo vào trong phòng .

Giang Lăng đứng dưới mái hiên , nhìn tấm màn mưa nháy mắt liền đến gần chỗ mấy cây cổ thụ , phía xa xa hồ nước cũng bị màn mưa bao phủ , làm cho tất cả trở nên mơ hồ , mênh mông .

Ở vùng phụ cận , cái hồ nàng mới đào giờ đã đầy ngập nước mưa , nhất thời biến thành một nơi đầy bùn nhão ; đất mới đào ra bị nước mưa xối vào , bừa bãi giẫm giụa , chỉ một lát công phu mà trong viện đã biến thành một nơi đầy bùn lầy , ngập nước .

Giang Lăng thề lười , nhìn Lí Thanh Hà xin lỗi , liếc mắt một cái .

" Lăng Nhi , phòng ở sẽ không dột nước mưa đi ? " Lí Thanh Hà lúc này đâu có tâm trí mà trách mắng Giang Lăng , nghe hạt mưa đánh vào mái ngói " ào ào , xào xào " lòng nàng đầy sầu lo đi hướng về phòng .

" A , chạy nhanh nhìn xem . " Giang Lăng lúc này mới nhớ đến lúc trước thời điểm đổi nhà , nàng liền lo lắng mái ngói này rất cũ , trời đổ mưa rất dễ dàng bị dột . Sau khi chuyển nhà thì trời không mưa , nàng liền đem chuyện này quên mất .

Bốn gian phòng luôn luôn mở cửa , phòng của Giang Lăng kế bên phòng Lí Thanh Hà , còn phòng của Giang Đào lại nằm trong cùng , cách một căn phòng với phòng Lí Thanh Hà .

Lí Thanh Hà đi vào phòng Giang Lăng xem đầu tiên , Giang Lăng thấy thế trong lòng ám áp , hướng về phía phòng Giang Đào kêu một tiếng : " Tiểu Đào , người xem trong phòng người có dột mưa không ? " . Liền hướng phòng Lí Thanh Hà chạy đến .

Giang Lăng cũng không có kinh nghiệm ở nhà ngói , nhà ngói dễ dàng bị dột nước mưa là khi học đại học nghe bạn ở chung ký túc xá nhắc tới qua .

Cho nên lúc này đi vào trong phòng , nàng thật mờ mịt nhìn lên nóc nhà , lại ngưng thần muốn nghe xem có hay không âm thanh nước mưa rơi . Nhưng mà bên ngoài tiếng mưa rơi vang rất lớn , trong phòng có một hai giọt mưa cũng bị âm thanh kia lấn át , nghe không được gì .

" Gì ? " . Nàng bỗng nhiên cảm giác tóc bị mưa xối xuống , ngửa đầu lên vừa thấy , mới phát hiện ngay trên đỉnh đầu nàng , có một giọt nước mưa thật nặng hạt theo từ trên nóc nhà nhỏ xuống .

" Thế nào ? Có chỗ nào dột mưa không ? " Lí Thanh Hà vội vã chạy vào .

" Có , nơi này . " Giang Lăng chỉ cho nàng nhìn xem .

" Đến phòng bếp lấy chậu cùng thùng tới đây hứng nước . " Lí Thanh Hà xử lý vấn đề rõ ràng là có kinh nghiệm hơn so với Giang Lăng .

" Đúng a ! " Giang Lăng lên tiếng , chạy nhanh đi ra ngoài . Đi ngang qua phòng Giang Đào , lại hỏi hần : " Tiểu Đào , phòng người có bị dột không ? " .

" Có , có hai chỗ dột " . Giang Đào từ trong phòng xuất ra , trên tay còn cầm bút .

Giang Lăng chạy nhanh vào phòng bếp , cầm hai cái thùng nước cùng một cái bồn rửa rau bằng gỗ , chạy về phòng để đưa cho Giang Đào cái thùng , còn bản thân mang cái bồn gỗ vào phòng Lí Thanh Hà .

" Trừ bỏ nơi này còn có một chỗ kia kia , phòng của người cũng có một chỗ . " Lí Thanh Hà tiếp nhận cái chậu , đưa đến một chỗ bị dột khá lớn .

" Ách " Giang Lăng nhìn nhìn , lại chạy nhanh đến phòng bếp , đem cái bình lúc trước Vương đại nương dùng để muối dưa lưu lại cho nhà nàng , lấy nó đến để hứng nước mưa .

Nhìn chung quanh nhà bị dột nước mưa , Giang Lăng không thể không thở dài . Trong nhà còn nhiều thứ phải dùng tiền nhiều lắm . Nàng biết Lí Thanh Hà luôn luôn vì chuyện Giang Đào đến trường mà phát sầu , tiến vào trường học ở quê hay đến tư thục đều phải chi ra một khoảng tiền lớn , hiện tại hai xâu tiền kia cho dù không dùng đến đồng nào , thì vẫn không dậy nổi a !

Mà nàng nghĩ đem bột cá , tôm kia xuất ra , đặt tên là " Vị tinh " , thì phải thỉnh người đào hồ nước , mua giá sắt nướng cá , mua dụng cụ nghiền làm bột , đem vị tinh xuất ra còn phải khai thác thị trường , trên người chỉ có bao nhiêu đó tiền , không biết là có đủ hay không ?

Nhìn những lễ vật để ở phòng kia , Giang Lăng lắc đầu . Nàng thật sự không thích vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người ta . Tình người như thế , còn điều khó xử . Vài thứ kia , vẫn là không bán cho thỏa đáng . Quên đi , vẫn là đi một bước tính một bước đi .

Nhìn xem mưa rơi có ý không muốn ngừng , hơn nữa từ lâu nơi đó không tắt yếu phải đi , Giang Lăng nhàn rồi không có việc gì , liền muốn đi nướng cá thử một lần , nhìn xem bản thân có thể làm được hay không , lại càng tiết kiệm được tiền đem bột kia chế tạo ra .

Nhưng mà chung quy nàng vẫn lo lắng cho rái cá kia , nó xa nước đã lâu rồi , thừa dịp nàng không chú ý có vào trong nước không ? Cho nên khuyên Lí Thanh Hà trở về phòng thêu thùa , nàng liền đi đến tận cùng mái hiên , đem rái cá xuất ra , ý bảo nó chạy nhanh trở về trong hồ nước đi . Cũng không nghĩ đến tên kia tựa hồ không muốn trở về , ở dưới chân nàng kêu " xèo xèo " .

Gặp con rái cá này ý lại nàng như thế , Giang Lăng quyết định thử một lần kêu nó bắt cá cho nàng , ánh mắt nhìn chăm chăm nó , tuyên bố một đạo mệnh lệnh : " Đi bắt cho ta một con cá lên ! "

" Xèo xèo" rái cá căn bản không để ý đến nàng , ở dưới chân kêu to .

Giang Lăng gặp nó không nghe sai sử , lại sợ Lí Thanh Hà nghe thấy , chạy nhanh lấy một cây sào trúc đuôi nó trở vào trong hồ .

Rái cá đã chạy đi , Giang Lăng liền đi đến phòng bếp , từ trong không gian xuất ra một con cá nhỏ nhỏ . Giang Lăng kiếp trước kiếp này chỉ ăn cá , chưa từng giết qua cá . Cũng may nàng cũng đã thấy qua người xử lý cá , cũng biết đến thủ pháp , nhưng mà chính là tâm lý qua không được , cho đến nửa ngày niệm xong chú phóng sinh , lúc này mới xuống tay mổ cá . Con cá quần quai xém chút là cắt vào trong tay nàng , thật vất vả mới thanh lý được nội tạng , rồi đem cá làm sạch vậy , lúc này mới đem cá cắt ra làm hai đoạn , dùng que trúc xuyên ngang .

Mồi lửa trên bếp , chuẩn bị đem cá này nướng .

Nhưng lần này , Giang Lăng thật sự mới biết cái gì là nói thì dễ , làm lại gian nan . Tay nàng cử động đến nhức mỏi , vậy mà con cá kia chỉ hơi biến sắc trắng trắng mà thôi , cách xa tường tượng của nàng là vàng óng ánh cả ngàn dặm .

Hơn nữa nàng nướng bằng củi gỗ , để gần quá thì cháy khét , để xa thì cá lại không chín . Nướng được nửa ngày , nàng giờ lên nhìn xem , tốt thôi ! Có một chỗ đã bị cháy khét , còn có chỗ huyết vẫn còn ứ hồng hồng .

" Ô , không nướng nữa ! " , Giang Lăng đem cá ném vào trong một cái chén . Bản thân thì ôm lấy cái tay đau nhứt mảy .

" Đi đến nhà Vương đại nương nhìn xem ." Nàng đứng lên , hướng ngoài cửa đi đến . Vương đại nương có kinh nghiệm sống rất là phong phú , có lẽ biết cách như thế nào làm ra bột cá . Dù sao sau này bán ra vị tình bọn họ cũng sẽ biết , hiện tại hỏi một câu cũng không ngại .

Mưa cũng đã nhỏ lại một chút , Giang Lăng nói cùng Lí Thanh Hà một tiếng . Ở ngoài giày vải còn mang thêm một đôi guốc gỗ , liền lấy một cây dù giấy chống đỡ đi ra ngoài , đi trên đường nông thôn nhỏ mưa bụi bay bay .

Sau một cơn mưa , cây cối như được tắm sạch qua , lá càng xanh , cây cỏ được hồi sinh , một đường hoa đại pháp phối , trong không khí lan tràn hơi thở tươi mát .

Nhưng mà Giang Lăng lúc này không có chút gì là tình thơ ý họa , trong đầu chỉ nghĩ đến làm sao kiếm tiền , kiếm tiền mà thôi .

" Vương đại nương , có ở nhà sao ? " Đến trước cửa nhà Vương đại nương , Giang Lăng kêu lên .

" Uống uống " một đạo bóng đen lao thẳng lại . Nhưng mà Giang Lăng đã có phòng bị , hướng bên cạnh loé qua , lão hắc liền chụp vào khoảng không .

" Ô ô....." Lão hắc thấy Giang Lăng tránh né nhiệt tình của bản thân thì rất có ý kiến , thấp giọng nức nở vài tiếng , có thể này mới chịu nhường đường .

" Giang cô nương ? Mời vào . Thế nào mà hôm nay nhớ mà ghé thăm nhà này ? " Vương đại nương nhìn thấy Giang Lăng thật bất ngờ . Nàng biết Giang Lăng giờ này phải làm việc ở tử lâu , lúc này tới cửa nếu không có việc thì vô sự sẽ không đến điện tam bảo .

Giang Lăng hàn huyên vài câu , liền trực tiếp đem vấn đề ra thỉnh giáo Vương đại nương .

" Đem cá hong khô rồi nghiền nát ? " Vương đại nương nhướn mày .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nam tử yêu nghiệt

" Không cần nướng ăn ngon , chỉ để ý làm sao hong khô và nghiền thành phần , không có mùi là tốt rồi ." Giang Lăng chạy nhanh bổ sung thêm .

Vương đại nương cười nói : " Ta biết một cái phương pháp , làm sẽ biến thành ăn ngon . "

Giang Lăng mắt sáng lên : " Mời nói ! "

" Ngươi giết cá sạch sẽ xong rồi lấy muối xát lên nó , qua hai canh giờ đem chúng nó rửa sạch , như vậy có thể khử được mùi tanh , cũng có thêm vị muối .

Sau đó dùng gừng , hành , rượu , cám gạo trộn đều , trải bằng phẳng dưới đáy nồi , rồi đem cá đặt mặt trên . Trên mặt lại bỏ thêm một ít cỏ thơm . Chờ đến khi mặt cá đục ra liền chín .

Lúc này mà có cái thùng thiếc là tốt nhất, dùng một cái chậu than cùng cắm bỏ dưới thùng thiếc mà đốt. Mặt trên thùng thiếc để một giá sắt, trên có củi thơm, lại bỏ cá vào. Đem cái thiếc thùng này chậm rãi nướng.

Nhưng mà người muốn bảo trì hỏa lực thì phải thường xuyên bỏ củi vào chậu than. Như vậy cá nướng ra mới khô giòn, chẳng những không tanh, còn có mùi củi thơm, rất là mỹ vị."

Giang Lăng đem phương pháp này chắt chẽ nhớ kỹ, lại hỏi: "Vậy có cách nào đem cá này nghiền thành phần không?"

"Người dùng sống dao đem cá này nhẹ nhàng khua vỡ, lại dùng cối xay. Nhưng mà trong thôn cối này là dùng để xay gạo, cá của người là không thể dùng cối này, bằng không sẽ để lại mùi, người trong sẽ không tha cho người."

Người đến chỗ thợ đá mua một cái cối đá đi, để trong nhà dùng cũng tiện. Cá đã xay nát, lại dùng một cái sàng, lọc lại một lần, nếu thấy còn thô thì lại xay tiếp, như vậy có thể tạo ra bột phần tinh tế."

"Cảm ơn đại nương, chờ ta đem vị tinh tổ truyền làm ra đến, sẽ đem cho ngài nếm thử". Giang Lăng đứng lên cáo từ.

"Được rồi, ta đây chờ!" Vương đại nương cười nói.

Đi tới cửa Giang Lăng lại đứng lại: "Đại nương, trong nhà ngài có cá không? Có thể hay không bán cho ta?"

"Cái kia không thành vấn đề. Lúc nào người muốn thì cứ việc đến lấy, ta trừ bỏ lưu lại một ít cho gà ăn, cũng không dùng vào việc gì."

Vương đại nương trong nhà nhân khẩu nhiều, lương thực lại là bản thân ở nhà trồng, bình thường xay lúa gạo cũng được không ít củi. Lúc này chính là Trình Quán thống trị, chỉ cần người nọ không lừa dối mạng, cơm ăn không thành vấn đề, không cần phải ăn củi thay cơm.

Từ nhà Vương đại nương đi ra, Giang Lăng trong lòng vô hạn cảm khái. Tại đây cái thời đại này, chỉ làm có cái bột cá mà phải phí nhiều sức lực tay chân như vậy. Ở hiện đại, nơi nào mà phiền toái, cá nướng thì đã có lò điện, làm bột phần thì có máy nghiền nát cơ, chỉ cần có điện nhấn một nút khởi động, hết thảy đều OK!

Khoa học kỹ thuật là đứng thứ nhất trong sản xuất a! Giang Lăng xuyên không ngàn năm rốt cục cũng thấm thiết lý giải những lời này.

Giang Lăng làm việc cũng không suy nghĩ nhiều, lẹ tay lẹ chân. Đã quyết định xong chủ ý, thừa dịp lúc này mưa đã tạnh, nàng liền lên phố, đi thẳng đến nhà thợ đá mà Vương đại nương giới thiệu, đặt một cái cối đá nhỏ.

Lại đi đến nhà thợ rèn, đặt nguyên bộ thùng thiếc cùng giá thiếc. Đặt mua xong mấy thứ này, trên người Giang Lăng chỉ còn lại một xu tiền.

Khi đi ngang qua Vị Hương Cư, Giang Lăng nhìn thấy tiểu nhị đang bung đồ ăn ra. Lúc này đến giờ ăn cơm chiều cũng không sai biệt lắm, xuyên thấu qua cửa lớn đang mở, có thể nhìn thấy trong sảnh đang ngồi một ít người, phân phối ở mấy bàn đang kêu la gọi món ăn, cùng với lúc trước quán lạnh lùng thanh thanh nay đã khác nhau rất xa.

Giang Lăng vẫn chưa đi vào. Trong tửu lâu là bao ăn cơm chiều, nếu nàng giờ phút này mà đi vào, đám người Lưu chương quỹ có phải hay không sẽ nghĩ nàng chuyên môn đi ăn ké cơm chiều?

Trở về trong nhà, Lí Thanh Hà đã nấu xong cơm. Con cá bị Giang Lăng ném ở trong chén kia, được nàng lấy đem đi nấu canh, uống vào canh cá kia hương vị vẫn ngon thập phần.

Ăn xong cơm chiều, Giang Lăng liền dẫn Giang Đào đi theo câu cá. Chuẩn bị nguyên liệu cho đợt sản xuất vị tinh lần đầu.

Đến bên hồ chỉ ngồi một chốc lát công phu, trong nước bỗng xuất hiện một cái bóng đầu màu đen xám, trên miệng còn ngậm theo một con cá.

"A! Đó là cái gì?" Giang Đào nhìn thấy liền phát hoảng.

"Rái cá." Giang Lăng cười nói. Nhìn rái cá kia bò lên bờ, cái mõng nhỏ kia lắc lư đi đến trước mặt nàng, đem cá đặt xuống đất.

Ngẩng đầu lên kêu "xèo xèo" vài tiếng, bộ dáng kia, cùng với bộ dáng khi hoa nhỏ lấy lòng giống nhau như đúc, Giang Lăng cười ha hả, vươn tay ra vỗ vỗ đầu nó, giờ lên một ngón tay khen ngợi.

Hoa nhỏ nhìn cũng không nguyện ý, ở một bên hướng về phía này tranh thủ tình cảm, kêu "uông uông uông uông" cực kỳ hung ác, bị Giang Lăng khiển trách một tiếng, có thể mới chịu thành thật xuống dưới.

Rái cá đắc ý hướng về hoa nhỏ "xèo xèo" kêu lên hai tiếng, lại xoay người lặn vào trong nước.

"Tỳ, này ... này đến cùng là sao?" Giang Đào bị một màn này làm sợ ngây người.

Mất thấy rái cá sắp thành trợ thủ đắc lực giúp mình bắt cá, nguyện vọng của Giang Lăng rốt cục đạt thành, trong lòng thập phần cao hứng. Cao hứng cùng phần chán đem chuyện mình cứu rái cá nói qua một lần, tất nhiên đã loại bỏ đi cái phần không gian là không nhắc đến.

Rái cá kia tuy rằng vẫn nghe không hiểu lời Giang Lăng nói, nhưng bản năng động vật làm cho nó thập phần nguyện ý lấy lòng Giang Lăng.

Gặp hành vi của bản thân chiếm được cảm tình của Giang Lăng, rái cá càng bắt cá tích cực hơn. Giang Lăng sợ lưỡi câu của mình làm ngộ thương rái cá, liền thu hồi cần câu, cùng Giang Đào ngồi trên bờ không làm mà hưởng.

Rái cá kia chính là một tay cao thủ bắt cá, nửa canh giờ công phu, nó liền giúp Giang Lăng bắt lên hơn mười con cá.

Nhưng mà cái tên này không biết nặng nhẹ, có khi trực tiếp đem cá cắn chết mới đưa lên, làm cho Giang Lăng nhìn mà đau lòng. Cuối cùng phải đưa ra biểu cảm cùng giọng điệu hung ác làm cho nó biết, nằng không thích nó bắt cá nữa, lúc này thì những con cá còn lại trong hồ mới tránh được một kiếp.

"Tiểu Đào, người về nhà lấy cái thùng gỗ ra đựng cá". Giang Lăng phân phó nói.

"Dạ". Giang Đào tuân lệnh, không nói hai lời hướng trong nhà mà chạy tới.

Giang Lăng nhìn Giang Đào không thể nhìn đến nơi này, chạy nhanh đem mấy con cá còn chưa chết ném vào trong không gian. Nước trong không gian có thể phục hồi, hi vọng mấy con cá này sẽ sống được.

Chờ cho Giang Đào đem cái thùng chạy đến, phát hiện trên đất chỉ còn lại năm con cá chết.

Không đợi hán đặt câu hỏi, Giang Lăng liền tự động giải thích: "Cá nhiều lắm, ăn không hết, dễ dàng thôi. Cho nên ta đem mấy con còn sống ném lại trong hồ. Bao nhiêu đó hong khô cũng được đi."

"Ừm". Giang Đào gật gật đầu, cũng không thật để ý lắm.

Trong khoảng thời gian này, trong nhà ăn cá cùng rau cải đặc biệt ngon. Giang Lăng giải thích cá ăn là một loại cá đặc biệt, còn rau cải là mua của một lão bà bà. Cũng may Lí Thanh Hà cùng Giang Đào không phải loại người soi mói kỹ càng, cho nên việc này bị nàng đưa bốn qua đi. Ngày hôm sau thức dậy, Giang Lăng sợ Lưu chương quý vội đến giờ chẵn, làm cơm ăn thật sớm, liền cầm theo rau cải đi đến tửu lâu.

Tửu lâu quả nhiên đã mở cửa, hai người tiểu nhị mới đến đang ở đó quét dọn vệ sinh, thấy nàng tiến vào, thật cung kính kêu nàng một tiếng: "Giang ca."

"Tiểu Giang, người đã đến rồi?" Lưu chương quý nghe được âm thanh, vội vàng từ trong phòng bếp chạy đến. Nhìn đến giỏ trúc của nàng đựng rau cải, hai mắt sáng lên, đích thân nhận lấy, nói: "Lão Trương còn đang đợi nó đấy."

Thanh âm chưa dứt, ngoài cửa lớn liền vang lên tiếng xe ngựa, chỉ chốc lát sau người một nhà tiểu hài tử kia liền vào đến. Lúc này chẳng những người một nhà đều đến, còn có thêm bốn năm gương mặt xa lạ.

Lưu chương quý mừng rỡ, đem cái giỏ đồ ăn để vào tay Giang Lăng, nói: "chạy nhanh đưa cho lão Trương." Liền tự mình đích thân nghênh đón khách nhân.

Giang Lăng nhún nhún vai, cầm giỏ trúc vào phòng bếp.

Đến lúc nàng quay lại đại sảnh, lại thấy đại sảnh nhiều lên bốn năm người. Lưu chương quý tiếp nhận lời của Giang Lăng đề nghị, có khách đến thì an bày họ ngồi dưới đại sảnh, như vậy có vẻ nhân khí vượng, có thể hấp dẫn người bên ngoài tiến vào. Cho nên những người này vừa đến, đại sảnh dưới lầu có vẻ náo nhiệt hẳn lên.

Những người này tất cả đều đến đây ăn cháo, A Căn chạy tới chạy lui báo cho lão Trương. Giang Lăng thì vội vàng dâng trà mời khách, ngoài cửa lại vào thêm ba người, mọi người thoáng nhìn đến, đại sảnh đang huyền ảo bỗng nhiên yên tĩnh xuống, chỉ còn lại tiếng nói thanh thúy của tiểu hài tử kia.

Người nào mà làm cho mọi người rung động vậy a? Giang Lăng nghi hoặc quay đầu lại nhìn, lại thấy một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu trắng non, mũi cao thẳng, da trắng nõn nà, môi đỏ mọng manh, một đôi mắt sáng giống như hắc thạch trên trời, thâm thúy mà sáng ngời, tướng mạo tuấn mỹ y hệt như yêu nghiệt.

Hắn tựa hồ có thói quen bản thân mang đến rung động cho mọi người, nhìn quét qua đại sảnh yên tĩnh một lần, liền đi thẳng lên lầu.

Mà đi theo phía sau hắn là một thư đồng thiếu niên, quay đầu lại phân phó Lưu chương quý: "Ba chén cháo vị bát tiên" --- cháo vị bát tiên là danh hào Lưu chương quý đặt ra.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diễm Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tần phu nhân lại tới nữa

" Có nghe hay không ? Ba bát cháo vị bát tiên ." Vị thư đồng kia nhìn Lưư chương quỹ ngoảnh mặt làm ngơ , nhũu mảy đề cao âm thanh .

" A? " Lưư chương quỹ đang đại ra , lúc này mới tỉnh táo lại , chạy nhanh khom người bồi cười đáp : " Dạ dạ dạ , ba chén cháo vị bát tiên , lập tức có ngay , lập tức có ngay ."

Giang Lăng nhìn xem buồn cười . Nàng đòi trước yêu nghiệt trình độ người này làm sao so được , cho nên nhìn đến người này , cũng không thấy như thể nào là rung động . Đơn giản chỉ là một cái túi da , ngũ quan tỉ lệ cân đối chút mà thôi , thật sự không có gì là rất giỏi . Dùng mấy cái này chuyện bé xé ra to sao ?

Nhìn đến Lưư chương nhanh như chớp chạy nhanh về phòng bếp , thân mình mập mập so với mọi hôm đều linh hoạt hơn , Giang Lăng lắc lắc đầu .

Nàng châm hết một lượt trà cho khách nhân dưới lầu , Lưư chương quỹ liền bung ba bát cháo đã trở lại , về mặt hưng phấn mà lên lầu . Giang Lăng ngạc nhiên : Dưới lầu khách nhân người ta đến trước , cháo này phải đưa cho đứa nhỏ là đúng rồi phải không ? Vị kia yêu nghiệt thì thế nào ? Lưư chương quỹ đã già như vậy đi , thế nào mà sắc tâm còn nặng như vậy ?

Kỳ thực là nàng đã oan uổng Lưư chương quỹ . Lưư chương quỹ làm vậy có một phần là vì nam tử kia có bộ dạng tốt , giống như tiên nhân nên bình thường luôn được đối xử ưu đãi . Mà trọng yếu hơn còn có một nguyên nhân , quần áo trên người vị công tử kia nếu chú ý , thì thấy áo choàng nguyên liệu cùng cách may thêu không phải người bình thường nào cũng có được .

Người này nha , không phú thì cũng quý , mà người như vậy lại hạ mình đến Vị Hương Cư , đó là mùi vị vinh hạnh . Nếu đem hần hầu hạ cho tốt , làm cho hần thật vừa lòng , từ lâu này thanh danh không muốn vang xa cũng khó .

Hơn nữa người như thế ăn thấy vừa lòng sẽ ra tay thưởng cho , tiền thưởng kia so với mấy người dưới lầu trả tiền cháo còn muốn nhiều hơn kia . Người nói một chút , Lưư chương quỹ có thể không kích động , hưng phấn sao ?

Cũng may A Căn cùng Tiểu Ngũ đã theo sát phía sau , cùng bung cháo tiến vào , không khiến cho nhiều người dưới lầu tức giận . Giang Lăng giúp đỡ đem cháo phân phát cho mỗi người một chén , vội vàng như vậy lúc này mới thở hắt ra một hơi .

" Tiểu Giang " Lưư chương quỹ đi từ trên lầu xuống dưới , chuyện thứ nhất chính là đem Giang Lăng kéo đến hậu viện , nhỏ giọng hỏi : " Cháo này lập tức có thể bán hết a ! Nhưng mà hai đồng một chén thì kiếm cũng không được bao nhiêu đồng . Nếu không , ta đem giá cháo này nâng cao lên , người xem được không ? "

" Đây là từ lâu của ngài , ngài muốn như thế nào đều được , không cần hỏi ta ." Giang Lăng vừa nghe hần nói lời này , trong lòng thở dài một hơi .

Đạo lý này nàng đã từng nói với hần , hần nếu ham muốn cái lợi nhỏ trước mắt , nàng cũng không có biện pháp . Xem bộ dạng này của Lưư chương quỹ , cũng không phải là người có thể làm đại sự , song phương hợp tác kéo dài cũng không xong . Xem ra vị tính của nàng nhanh chóng làm ra mới tốt , chuyện của từ lâu nàng cũng không có tính lực đâu mà đi quản .

Quả thực , Giang Lăng vừa thở dài xong , Lưư chương quỹ liền lấp bắp nói : " Cái kia Tiểu Giang a , mấy cái giống rau khác người trồng không ra , còn bạch tung này người có thể hay không trồng nhiều lên một chút ? Số lượng bao nhiêu đây , thật sự không đủ bán a ! "

Giang Lăng nhìn trời , nặng nề mà hít một hơi , có thể này mới nhẫn nại nói : " Lưư chương quỹ , rau cải này rất khó trồng ra , sản xuất rất ít , phí tổn rất cao , bằng không cũng không là mặt hàng mới như vậy , hơn nữa số lượng còn ít như vậy . Yêu cầu của người , ta thật sự là không có biện pháp thỏa mãn ."

" Vậy người xem như vậy được không ? Ta ra một ít tiền , xem như hùn vốn , người trồng ra rau cải , ta bao tiêu hết ; nhân thủ không đủ ta cũng sẽ tìm người cho người sai sử , tiền công là do ta trả . Người xem coi như thế nào ? "

Giang Lăng rốt cục cũng biết bản thân sai lầm rồi , hơn nữa sai thật sự rất nhiều . Vừa mới giảng Lưư chương quỹ nhân giới không cao , ham món lợi nhỏ . Hiện tại mới hiểu được , nguyên lai người ta là đại trí mà đi giả ngu nè , chụp nguyên cái mũi lớn ở phía sau .

Nếu bản thân nàng thật sự là một đứa nhỏ mười bốn tuổi choai choai , có phải hay không bị hần bắt luôn còn được . Nàng nói là do kỹ thuật trồng rau , Lưư chương quỹ này râu lại dài ra đi lại , nguy hiểm là muốn đánh cắp kỹ thuật trồng rau của nàng , sau này trồng những thứ rau cải còn thiếu , giá bán cao hay thấp nàng không thể định đoạt được nữa . Những người của Lưư chương quỹ đến đây là học kỹ thuật của nàng trước , còn nàng thì nuôi một nhà nhân viên kỹ thuật cao cấp của Lưư gia a !

Nghĩ đến đây , Giang Lăng cười một chút , tươi cười nhân nhậ nói : " Lời này ta nói thật cùng ngài đi , lúc trước có một vị Tàn tướng quân từ biên cương trở về thành , đối với gia đình ta có thâm tình rất sâu xa . Một nhà bọn họ hôm trước còn ở trong nhà của ta , ngài hỏi thăm một chút rồi sẽ biết .

Cho nên một thời gian nữa người trong nhà đối với ta sẽ có an bày khác , mấy cái rau cải này chắc là không trồng được nữa . Vốn nghĩ đến thời điểm mới cùng ngài nói , nhưng hôm nay đã nói đến đây , ta cũng nói trước cho ngài thấu hiểu , ngài cũng còn chuẩn bị tâm lý tốt hơn ."

" Cái gì ? " Lưư chương quỹ tròn mắt há hốc mồm . Từ lâu của hần có sinh ý cũng bởi vì có cháo này , mới vừa có chút khởi sắc , định dùng toàn lực chuẩn bị làm một trận thật lớn đây .

Nhưng Giang Lăng nói cho hần nghe sẽ không trồng rau nữa , cái tin này chẳng khác gì như thiên lôi giáng xuống , thật sự là làm cho hần tâm hoảng ý loạn .

Hắn há mồm còn nghĩ khuyên thêm một câu thân thiết , bắt đầu đi Giang Lăng lại không muốn nhiều lời , chấp tay liền muốn cáo từ , đã thấy Tiểu Ngưu từ đại sảnh tiến vào , đối với Lư Chuông quý nói : " Chuông quý , vị công tử ở trên lầu nói muốn gặp đầu bếp vừa làm ra vị cháo kia . "

Cổ đại đầu bếp địa vị cũng không cao , cho nên trong tửu lâu có một tập tục bất thành văn : Nếu khách nhân của người ăn thấy đồ ăn ngon , muốn gặp đầu bếp , cấp cho vài câu khen ngợi , cấp thưởng cho vài cái , cũng là chuyện thập phần tự nhiên .

Cho nên vị yêu nghiệt công tử kia ăn cháo vị bát tiên , muốn gặp lão Trương thì Lư Chuông quý cũng không để ý . Nếu bình thường gặp gỡ loại sự tình này , hẳn nhất định sẽ tự mình đi lên . Nhưng mới vừa nghe lời nói của Giang Lăng , hắn chính là tâm phiền ý loạn , chỉ phát phát tay , ý bảo bản thân Tiểu Ngưu đi gọi lão Trương , còn hắn đối với Giang Lăng bắt đầu tiến hành khuyên bảo .

" Như vậy đi . Nhà chúng ta còn có một loại bí phương , có thể chế tác ra một loại vị tinh , chỉ cần trong đồ ăn bỏ thêm vào một ít vị tinh , vô luận là cái đồ ăn gì , hương vị đều ngon thập phần , cùng với loại rau xanh ta trồng cũng không sai biệt lắm .

Đến lúc đó , nếu ta có thể thành công đem vị tinh này chế xuất ra , liền ưu tiên bán cho người . Thức ăn của người ở nơi này sẽ càng thêm ngon . Cho nên đối với chuyện rau xanh , người cũng không cần quá thất vọng . " Giang Lăng nhìn hắn sầm mi khổ kiếm , ngấm lại vị tinh của bản thân cũng phải cần quảng cáo , lợi dụng cái này để an ủi hắn .

" Phải không ? " Lư Chuông quý buồn bã ỉu xiu lên tiếng . Trên tay không cầm nắm được , mắt lại không nhìn thấy , bây giờ về ra một cái bánh nướng , hoàn toàn không khai dạ được hứng thú trong lòng hắn .

" Trong nhà còn có việc , ta đây trở về . Trong khoảng thời gian này rau xanh vẫn phải có , mỗi ngày nhị khắc ta sẽ đưa tới cho người . Nhưng mà sau này chuyện của tửu lâu ta sẽ không nhúng tay vào nữa . " Giang Lăng nói xong , lại chấp tay , xoay người hướng đại sảnh tửu lâu mà đi .

Lư Chuông quý đứng ở phía sau nàng ngốc lảng một chút , mắt thấy nàng đi vào đại sảnh , bỗng nhiên tinh ngộ kêu lên : " Đợi chút , Tiểu Giang , để ta trả cho người tiền rau cải hai ngày nay . "

" Được , tốt . " Có tiền thu vào , Giang Lăng vẫn nguyện ý chờ một chút . Nàng dừng lại bước chân ở trong đại sảnh , chờ Lư Chuông quý lấy tiền ra đưa cho nàng .

" Tổng cộng mười tám đồng , người tính đi . " Lư Chuông quý lấy ra chìa khoá , xuất ra một chuỗi tiền đồng , số dây ra lấy mười mấy đồng đưa cho Giang Lăng .

Bán rau cải nàng cố ý không chọn lựa cân nặng , nhưng không gian của nàng rất kỳ quái , mặc kệ người trước đó mằm mồm là lớn hay nhỏ , chỉ cần trồng xuống vài ngày sau , mỗi cây rau trưởng thành đều không sai biệt lắm .

Giống như mấy cây cải trắng này , trồng xuống vài ngày rồi lấy ra , nắm cây rau này chính là nửa cân , sai biệt chỉ một hai vòng . Cho nên mỗi ngày lấy bao nhiêu đồ ăn đến thì trong lòng nàng đều biết , Lư Chuông quý đưa số tiền này thật không sai kém đồng nào .

" Không sai " Giang Lăng đem tiền bỏ vào trong lòng .

" Trương sư phụ , ngài hôm nay có phải hay không được thưởng rất nhiều a ? " Nhìn đến lão Trương từ trên lầu đi xuống , Tiểu Ngưu cùng hắn đùa . Tiểu Ngưu là người vui vẻ hòa đồng , chỉ mới một hai ngày công phu , liền cùng lão Trương rất thân thuộc .

" A , không có , không có gì . " Lão Trương tươi cười có chút mất tự nhiên .

" Khách nhân chưa nói gì sao ? " Lư Chuông quý nhíu nhíu mày . Vốn nếu đây thực sự là do đầu bếp có tay nghề giỏi , thì tiền thưởng vậy thì chính hắn hưởng , làm Chuông quý sẽ không mất hứng .

Mà tình huống lúc này hoàn toàn không phải như vậy , cháo kia hương vị ngon , tất cả đều là do công lao Giang Lăng trồng ra rau cải . Còn Lư Chuông quý lại bỏ ra tiền vốn lớn để mua cái rau cải đó , kết quả tiền khách nhân thưởng thì lão Trương một mình độc chiếm , vậy thật là khó nói .

" Không , không có . Vị công tử kia chỉ hỏi ta một ít vấn đề , ta một mực nói là bí phương tổ truyền , hắn thấy không hỏi được gì , nên cho ta đi xuống . " Lão Trương lúc đầu nói có chút lấp bắp , lúc sau liền có thứ tự . Nhưng mà hắn là người thành thật , dù có tận lực che giấu , sắc mặt hắn vẫn có chút không bình thường .

Lư Chuông quý nhìn hắn theo dõi một lát , chung quy cũng là nhiều năm hiểu biết mà lựa chọn tin tưởng hắn , ý bảo hắn quay trở về phòng bếp . Bất quá vẫn là tính toán khi khách nhân tính tiền , bản thân sẽ tự mình lên hỏi chuyện này .

Mấy chuyện này đối với Giang Lăng đều không quan hệ , nàng cáo từ một tiếng , liền đi khỏi Vị Hương Cư , thẳng đến chỗ thợ rèn .

Thùng thiếc , bồn thiếc , giá thiếc , này cũng tương đối dễ làm , hôm nay là có thể lấy .

Một tay dẫn theo thùng thiếc , một tay cầm theo bồn thiếc cùng giá thiếc , Giang Lăng từ nhà thợ rèn xuất ra , liền trở về thôn . Nhưng mà làm nàng đau đầu là , trên đường dù là gặp bất kỳ ai , đều rất hiếu kỳ trong tay nàng cầm cái gì , đều đến hỏi một phen , muốn biết cái đồ kỳ lạ đó là để dùng làm gì , làm cho Giang Lăng phiền thật là phiền .

Thật vất vả mới về đến nhà . Nhìn từ nơi xa thấy trước nhà nàng có một xe ngựa đang ngừng lại , còn có hai cái gia đình ở đó . Xem ra là người Tàn gia lại đến . Hơn nữa , tám chín phần mười là Tàn phu nhân .

Giang Lăng lại thêm một trận đau đầu, người của Tần gia thế nào lại phiền như vậy? Suốt ngày hướng nhà Giang gia mà chạy đến, bọn họ không có việc gì để làm sao?

Nhìn xem linh kinh đồ đặc trong tay, nhà này có nên trở về hay không, Giang Lăng thật sự không đưa ra được quyết định. Đang lúc nàng đang mạo hiểm chuẩn bị ứng phó một loạt câu hỏi của người trong thôn, khi đến nhà Vương đại nương lánh nạn, thì Giang Đào từ trong cửa viện chạy ra.

Nhìn đến Giang Lăng, hai mắt hấn sáng lên: "Tỷ, người đã trở lại! Ta đang muốn đi tìm người đây". Nghe được lời này của Giang Đào, hai cái gia đình đều xoay qua nhìn đến Giang Lăng.

Giang Lăng bị điểm ngay tên, muốn tránh cũng không có khả năng. Nàng chỉ còn cách đi lên phía trước, đem bòn thiếc, giả thiếc đưa cho Giang Đào: "Cầm lấy này!"

Giang Đào nhận lấy, cầm có chút nặng. Nhìn nhìn qua tay Giang Lăng còn cầm thùng thiếc, trong lòng hiện tại bội phục tỷ tỷ có thể đem chúng nó về đường xa như vậy: "Trở về đi, Tần phu nhân đã tới, nghĩ là tiếp chúng ta đến Tần phủ dạo chơi, nương đã đáp ứng nàng."

"Cái gì?" Giang Lăng vừa nghe thật là mất hứng. Lí Thanh Hà thế nào mà không cùng nàng thương lượng việc này, lại đáp ứng người ta? Chẳng lẽ nói nhường cho nàng làm đường gia là tùy tiện nói thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đáp ứng dự tiệc

Đi đến cửa viện, Giang Đào bỗng nhiên kéo Giang Lăng lại, quay đầu nhìn thoáng qua gia đình đang canh giữ ở cửa, ghé sát vào Giang Lăng, vẻ mặt đau khổ, nói nhỏ: "Tỷ, nương nói người thay đổi quần áo, hóa trang rồi hãy đi vào. Nương nói người trang điểm thế kia, bây giờ biến thành dung mạo như vậy, bọn họ sẽ nhận không ra."

Giang Lăng vừa nghe, xém chút nữa đã cười ra tiếng. Cái vị làm nương kia, thật đúng là dụng tâm lương khổ. Nàng ấy nếu biết Tần Úc đã sớm nhìn ra hình dáng của bản thân, phỏng chừng sẽ ảo não không thôi. Nàng ấy chẳng lẽ không biết câu giấy không gói được lửa sao? Còn canh cửa hai vị gia đình này không lẽ lại là người mù?

Làm như vậy không bằng quang minh mà thừa nhận sự thật đâu, còn thắng được cái thanh danh quanh mình lỗi lạc.

Dù sao Giang Lăng là hạ quyết tâm không cần cái ép duyên loại này. Nghĩ xem nàng đời trước sống đến hai mươi mấy năm, luyện ái cũng chưa từng đàm luận qua, liền đi đời nhà ma. Chuyện này đối với nữ nhân mà nói là có bao nhiêu tiếc nuối a? Cho nên cả đời này, nàng quyết định phải oanh oanh liệt liệt luyện ái một hồi, gả cho người mình yêu và cũng thật sự yêu mình.

Nàng sẽ không bao giờ cô phụ sinh mạng thứ hai này. Vừa đến nơi đây, đã bị ràng buộc với Tần gia, hiện tại nàng phải làm chính là đem sợi dây này kéo dài ra, để cho bản thân có được một cái tự do.

Cho nên, nàng mới không cần Tần phu nhân đối với nàng ấn tượng tốt hay xấu đâu. Ấn tượng xấu thì càng tốt, trong trận đấu từ hôn thì bên quân doanh của ta lại có thêm một vị đồng minh.

Cho nên Giang Lăng đối với Giang Đào chỉ cười cười, vẫy vẫy tay, quang minh hướng thẳng cửa viện mà đi đến. Vừa vào sân, hai tỷ đệ liền nhìn đến Lí Thanh Hà cùng Tần phu nhân đang đứng dưới mái hiên.

Lí Thanh Hà bồi cùng bên người Tần phu nhân, nhìn gương mặt Giang Lăng trang điểm, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Vừa rồi, đang ngồi bên trong tán gẫu thật tốt, Tần phu nhân bỗng nhiên đứng dậy nói ngắm phong cảnh trong viện, Lí Thanh Hà trong lòng còn buồn bực: sớm không xem, muộn không xem, nói chuyện đến một nửa thì đòi xem phong cảnh, cái này là trong hồ lô của Tần phu nhân là bán thuốc gì?

Hiện tại nàng mới hiểu được, thì ra là Tần phu nhân đại khái nhĩ lực khá thính, sớm đã nghe được âm thanh của bọn Giang Đào nói chuyện, cho nên cố ý nói muốn đi ra xem cảnh đẹp bên ngoài.

"Đây là Lăng Nhi đi?" Tần phu nhân cũng không hiện lên tức giận, trên mặt nhàn nhạt tươi cười, nhìn Giang Lăng nói.

Lúc này tuy là trên mặt Giang Lăng cũng có hóa trang, nhưng bởi vì lần trước làm cho Tần Úc không nhận ra nàng là người đêm đó bị A Phúc giật tiền, cho nên cách ăn mặc trang điểm cách rất xa. Ngày hôm nay Tần phu nhân nhìn đến dung trang của nàng, ngày trước so với hôm nay xấu xí hơn rất nhiều.

Nàng thế nào mà khẳng định ta là Giang Lăng mà không phải là người khác? Nghe Tần phu nhân hỏi câu hỏi như thế, trong lòng Giang Lăng hưng trí, liếc mắt nhìn nàng, suy nghĩ chính là: Chẳng lẽ cái tên Tần Úc kia là một nam nhân nhiều chuyện, về nhà khóc kể với mẫu thân?

Nhưng mà cái liếc mắt này của Giang Lăng vẫn để lại dư quang, làm cho mặt của Lí Thanh Hà lúc trắng lúc hồng, phải quay mặt đi vào. Giang Lăng thờ dài một hơi, đem ánh mắt chuyển hướng đến Tần phu nhân giải thích:

"Dạ, ta chính là Giang Lăng. Bởi vì nhà khó khăn, ta mỗi ngày đều lên trấn trên kiếm chút việc làm. Sợ gặp gỡ người xấu, cho nên giả dạng thành như vậy. Lần trước phu nhân đến, cũng là gặp gỡ ta từ bên ngoài về, chưa kịp tẩy trang."

"À, thì ra là như vậy!". Tần phu nhân lần này thái độ tốt một cách thần kỳ, hoàn toàn không giống như ngày đầu gặp Giang Lăng soi mói cùng bất mãn.

"Đến, vào trong nhà nói chuyện đi." Lí Thanh Hà thấy Giang Lăng náo một trận long trời lở đất, cứ như vậy mà dễ dàng qua đi, không khỏi có cảm giác như là được sống sót sau tai nạn.

Thấy mọi người đều vẫn còn đứng ngoài sân, mà trên tay Giang Lăng còn mang theo một cái thùng thiếc đen đen thật là to, nhìn bộ dạng y như một đứa bé ở nông thôn, nhìn vào rất là chói mắt, vội vàng mở miệng:

Lăng Nhi, chạy nhanh đi rửa cái mặt, thay bộ đồ khác."

"Dạ" Giang Lăng ngoan ngoãn đáp. "Ta đem cái thùng thiếc này về phòng bếp trước."

"Cái này là để làm gì?". Tần phu nhân đối với việc đi vào nhà không có hứng thú. Nàng nhìn nhìn trong tay Giang Lăng thùng thiếc, lại nhìn nhìn trong tay Giang Đào bồn thiếc cùng giá thiếc, hưng trí bưng bưng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tiểu trạch dưới chân núi

Tiền bước Tần phu nhân, Giang Lăng bắt đầu nướng cá. Ngày hôm qua mấy con cá mà rái cá bắt trở về, ở hồ nước trong không gian khôi phục thật sự rất mau, lúc này bơi lội rất là vui vẻ, nhìn không ra dấu vết đã từng bị thương.

Mấy con cá trong không gian tương đối pha tạp đủ chủng loại, trừ bỏ cá tầm và cá trúc còn có hai loại cá mà Giang Lăng cũng không nhận biết. Thêm mấy con cá bỏ vào không gian, liền đem cái hồ nước nhỏ nhỏ kia biến thành chật chội. May mắn là trong không gian có linh khí, nước trong hồ cũng khác biệt so với nước khác, có thể mới không phát sinh sự kiện cá đá nhau.

Bất quá nhìn chung vẫn là không tốt, Giang Lăng vẫn là quyết định đem một ít cá đi làm thịt.

Đại khái là mọi thứ trong không gian cùng linh thức của nàng có liên quan. Từng cái cây, ngọn cỏ, từng con cá con tôm, thậm chí là mấy con ong kia, Giang Lăng có thể phân biệt rõ ràng từng khác biệt nhỏ của chúng nó.

Cho nên đối với mấy con cá này trong hồ nước, con nào đã dưỡng lâu, con nào mới bỏ vào, Giang Lăng đều rõ ràng rành mạch.

Cá mới bỏ vào hương vị sẽ không ngon bằng cá dưỡng đã lâu. Cho nên Giang Lăng chọn ba con cá chép đã dưỡng lâu nhất, đem chúng nó làm thịt sạch sẽ, sau đó trát muối lên. Đợi qua đến hai canh giờ, nàng đã mua ở trấn trên than củi cùng gia vị, đến nhà Vương đại nương mua cá trở về, lại hỏi Vương đại nương xin chút cỏ thơm, liền bắt đầu động thủ nướng cá.

Làm giống y như lời Vương đại nương đã nói, đem gia vị cùng cá trộn lẫn vào nhau rồi để dưới đáy nồi, để cá lên phía trên, trên mặt còn bày một ít cỏ thơm, phía trên đặt một cái nắp lại, còn phía dưới thì chậm rãi đốt lửa dưới hỏa lò.

Vì để cho cá từ từ ngấm gia vị của cá phía dưới, cho nên một lúc thì Giang Lăng trở mình cá. Một nén hương đi qua, mặt cá liền trắng đục, thân cá cũng biến trắng.

Giang Lăng tắt lửa, đem than đang cháy chuyển qua bồn thiếc, rải cá lên, đem cá để lên phía trên thùng thiếc, lại dùng một tấm ván gỗ ở phía trên cái trụ. Chỉ chốc lát sau, cá kia liền "Tư tư" da cá bắt đầu rậm lại, hương vị cá nướng tràn ngập phòng bếp.

Một lúc lâu sau, ba con cá nướng vàng óng ánh tươi mới ra lò. Dùng chiếc đũa đụng vào, đã phát ra tiếng giòn vang. Giang Lăng vừa lòng lấy bát đụng vào, cấp cho Lí Thanh Hà cùng Giang Đào mỗi người một con, còn một con vẫn để ở chỗ cũ nướng.

"Đây là cá người đã dùng thùng thiếc nướng ra ư?" Lí Thanh Hà nhìn cá trong chén được nướng vàng tươi thì kinh ngạc hỏi. "Xem ra không sai, nhưng mà người định nướng ra để làm chi?"

"Con cá này như vậy mà ngon, ta chuẩn bị hong khô, nghiền nát, bán cho người ta làm gia vị." Giang Lăng trước giờ chưa từng nói với Lí Thanh Hà kế hoạch gây dựng sự nghiệp, chỉ sợ nàng không hiểu mà ở bên trong tiến hành can thiệp.

Tuy rằng bản thân có tin tưởng là thuyết phục được nàng, nhưng hai mẹ con vì chuyện này mà nổi lên tranh chấp thì cũng không ổn lắm. Hiện tại cá đã nướng tốt xuất ra, nắm quyền lời nói, hiệu quả cũng tốt hơn rất nhiều.

"Nương, ngài ném thử xem." Giang Lăng nói.

Xem nữ nhi hai mắt sáng long lanh, Lí Thanh Hà cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng cá bỏ vào trong miệng.

"Như thế nào?" trong lòng Giang Lăng cực kỳ khẩn trương.

"Ăn ngon, rất thơm, thật đậm đà, cá này so với nấu thì hương vị ngon hơn rất nhiều." Lí Thanh Hà hí mắt gật gật đầu, nhìn không được lại gấp thêm một khối bỏ vào trong miệng.

Nàng luôn đau lòng nữ nhi, nên Lí Thanh Hà luôn nhường nữ nhi, giờ phút này lại bị con cá này dụ hoặc đã bất chấp việc nữ nhi làm, Giang Lăng yên lòng, cũng xả một khối cá cho vào miệng.

Quả thật giống y lời Lí Thanh Hà vừa nói, vừa cho vào miệng, điều đầu tiên cảm nhận là hương vị đậm đà, kế tiếp ăn vào miếng cá là hương thơm của gừng, hành, rượu, cá, có thơm tạo thành một hỗn hợp nhàn nhạt thơm ngát, chất thịt cá ngon càng được kích thích phát ra đến cực hạn. Mà hương vị ngon đậm đà, cùng thơm ngát của cá vào trong miệng, cái cảm giác này thật sự tuyệt không thể tả.

A, mặc dù chưa làm thành bột cá, chỉ mới làm được công đoạn nướng cá, nhưng kia có thể làm giàu a! Làm giàu a! Giang Lăng vui cực kỳ. Cùng Lí Thanh Hà phân chia con cá ra ăn sạch sẽ.

"Hồngбет!" nhìn đến cái bát trống trơn, Giang Lăng bỗng nhớ đến trong thùng còn có một con cá nướng, phóng cước chạy bay ra ngoài.

May mắn là lửa còn lại Giang Lăng không bỏ thêm cám vào. Con cá còn lại ở trong thùng vàng óng ánh, phát ra âm thanh "Tư tư", cũng không có bị cháy đen. Cá này là Giang Lăng chuẩn bị để nghiền thành bột. Cho nên cá này so với cá của nàng và Lí Thanh Hà vừa ăn thì khô giòn hơn.

Dùng lửa nhỏ lại nướng nó thêm khoảng thời gian hai nén hương, Giang Lăng đem nó cầm lấy. Hơng gió cho nguội bớt, lại dùng sống dao nhẹ nhàng gỡ lên, cá giòn tan liền bị chia làm mấy khối, có một chút thậm chí đã thành bột phấn. Giang Lăng cẩn thận đem nó khua vỡ, lại dùng một cái bình sứ bỏ vào. Đây là vật phẩm thí nghiệm, không có nghiền thành phấn cũng không sao.

Vì ba con cá này, Giang Lăng đã một cá một ngày. Lúc này đã đến thời gian cơm chiều, lúc mua gia vị, Giang Lăng ở ngoài chợ đã có ý mua rau cải thông thường, làm cho Lí Thanh Hà khi nấu chín một phần thì cho chút bột cá này vào, sau đó nấu chín hoàn toàn.

Đồ ăn đã nấu xong, Giang Lăng cũng không kịp đi gọi Giang Đào ăn cơm, liền lấy đũa gấp thử hai món ăn. Không thả bột cá đương nhiên sẽ ăn không ngon. Từ lúc ăn đồ ăn trong không gian, ăn những đồ ăn khác lại cảm thấy vô vị; mà một món khác thả thêm vào bột cá, hương vị tốt lên rất nhiều, hơn nữa một chút mùi tanh cũng không có, nước canh cũng ngon hơn.

"Thật tốt quá, thành công!" Giang Lăng ôm lấy Lí Thanh Hà kêu lớn lên.

"Đứa nhỏ này!" Lí Thanh Hà thấy nữ nhi vui vẻ mà cao hứng.

Ngày hôm sau, Giang Lăng đưa rau cải đi đến từ lâu, lại trở về ăn qua điểm tâm, đã bị Lí Thanh Hà bắt được kéo nàng đi trang điểm. Tần phu nhân đưa đến quần áo cho Lí Thanh Hà là một cái quần rộng màu đỏ tía, tay áo rộng cùng áo cánh, cộng thêm một dây vải màu xanh ở sau lưng dài đến gót chân.

Mà Giang Lăng còn lại là một thân quần áo màu vàng nhạt, tay áo hẹp, cùng áo cánh. Một kiện áo khoác màu xanh đậm đến nửa cánh tay --- Những thứ quần áo này đều dùng chỉ vàng bạc thêu lên, kiểu dáng mặc dù không phiền phức, nhưng thợ may khéo cực kỳ tinh mỹ. Tần phu nhân còn đưa tới trang sức có châu hoa, ngọc trầm, bộ điều, thoạt nhìn giá trị rất xa xỉ.

Giang Lăng kiếp trước đã quen nhìn thứ tốt, nhìn đến mấy cái thứ này, trừ bỏ cảm khái cổ đại trang sức thật là phiền phức, cùng với thiếu nợ nhân tình của người ta, cũng không còn cảm giác gì nhiều.

Lí Thanh Hà giúp Giang Lăng thay xong quần áo, lại chải đầu thật đẹp, đối với Giang Lăng kiên trì bắt nàng đeo lên đầu mấy kiện trang sức cùng vòng đeo tay, xong rồi nói: "Tốt lắm!" Nói xong liền nghĩ đem chỗ này sửa sửa, Giang Lăng liền không chịu, chạy thoát ly khai đi.

Lí Thanh Hà đành phải từ bỏ, cảnh cáo Giang Lăng nói: "Người không chịu sửa chân mày, liền không cho người hóa trang, để như vậy được rồi."

Giang Lăng uống nước trong không gian đã được một thời gian, lại mỗi ngày đều luyện công, cho nên làn da ám vàng trước đây, lúc này đã trở nên trắng nõn mịn màng, trên mặt cũng lộ ra một tầng hồng hồng. Trừ bỏ chân mày còn hơi có vẻ oai hùng, làn da, ngũ quan đều biến thành xinh đẹp.

Lí Thanh Hà cảnh cáo nàng, sợ Giang Lăng đem bản thân hóa trang cho xấu đi. Tâm tư của nha đầu kia, nàng sao có thể không biết?

Giang Đào cũng có một thân áo nhỏ dài màu thiên thanh rất nổi bật, dây cột tóc cũng cùng màu. Sau khi mặc lên trang phục này, đứa nhỏ này thế nhưng lại lộ ra một cổ hương vị nho nhã, người muốn giả bộ thì cần phải có trang phục, quả thật không sai.

Thay xong quần áo thì chỉ một chốc lát công phu, xe ngựa của Tần phu nhân liền đến. Yên hội ngày hôm nay nàng chính là chủ nhân, vốn hẳn là phải ở

nhà bận rộn , cũng không ngờ là lúc này đích thân nàng lại tự mình đến .

Xuống xe vào nhà , nàng cẩn thận đánh giá Giang Lăng một chút , vừa lòng gật gật đầu , cười nói : " Minh châu rốt cục không lại bị long đong ." Nói xong cũng không hàn huyên gì nhiều , đối với Lí Thanh Hà nói : " Đi thôi , lên xe ."

Toa xe thật là rộng , chỗ ngồi cũng thật thoải mái , mỗi bên ngồi ba người cũng còn dư dả . Tàn phu nhân một đường giảng về chút phong thổ ở biên quan , nói nói cười cười . Giang Lăng cảm giác cũng không quá lâu , liền đã tới cửa thành Linh Lăng .

Vào thành , Giang Lăng liền không nói chuyện tiếp , mà là đem màn xe kéo ra một chút nhìn xem . Chỉ thấy cờ ở trên thành Linh Lăng oai phong uốn lượn trước gió . Sông ngòi khe nước ở khắp nơi , toàn thành thế nhưng hiện ra " thất sơn linh khí , nửa ruộng vườn , một phần đường đều là trang viên ." Nhìn chung phong cảnh quả là xinh đẹp tuyệt trần .

Đối với hành động của Giang Lăng , Tàn phu nhân cũng không quá để ý , nhìn Lí Thanh Hà nói : " Linh Lăng Thành này , ta cũng là xem không đủ . Lúc trước những năm ở biên quan , nơi đó tất cả đều là cát vàng , núi cũng rất ít , giống như mấy cái hồ nước lớn này càng là không có gặp qua . Cây cối ở đó cũng có , nhưng toàn là trụi lủi lá .

Còn phía nam giống như chúng ta đây , sơn sơn thủy thủy , xanh ngắt một màu , nhìn thật là đẹp mắt ."

Đang nói , xe ngựa ly khai lộ lớn , chạy vào một con đường nhỏ , theo hướng chân núi mà đến . Từ trên xe nhìn đến , ngọn núi kia cây cối sum xuê , hoàn cảnh thật là tươi tốt , mát mẻ .

" Đi thôi , xuống xe ." Đợi xe đã dừng lại ổn định , Tàn phu nhân đứng lên , dẫn đầu đi xuống .

Giang Lăng xuống xe , nhìn thấy trước mắt là một tòa nhà , trong ánh mắt có chút nghi hoặc . Chỗ này so với tưởng tượng của nàng về Tàn phủ không giống nhau .

Theo nàng nghĩ đến , Tàn tướng quân chiến công hiển hách , lên chức thật nhanh , hơn nữa kiến công cũng không phải vì ham quyền thế , tự động xin đi giết giặc đến Linh Lăng này trấn thủ ở Trung Nam , cho nên địa phương vị tướng quân này đứng đầu vô luận như thế nào hẳn cũng phải rộng rãi , uy nghiêm , có khí thế .

Nhưng mà trước mắt tòa nhà này tuy là thiết kế có tính mỹ , nhưng diện tích quá nhỏ , hoàn cảnh cũng quá mức thanh vắng , giống như một thiếu nữ xinh đẹp bị giấu ở khuê phòng . Thật sự so với tính cách thương vàng ngựa sắt của tướng quân thật là không cân xứng .

Tàn phu nhân nhìn đến trong mắt Giang Lăng nghi hoặc , cũng không giải thích , cười nói : " Đi thôi , chúng ta vào xem ." Nói xong , đi đầu bước vào cửa chính .

Vào đại môn , dọc theo hành lang đi đến , nghênh diện là một tòa núi giả , vòng quanh núi giả có rất nhiều hoa cỏ , cây cối , cảnh lá sum xuê , muôn hồng nghìn tía . Qua núi giả , đó là một gian phòng rộng rãi . Tàn phu nhân không có chút ý tứ nào đãi khách tại đây , mà là dẫn các nàng đi chuyển nhìn xem , liền lại đi ra , theo hướng bên trong mà đi .

Đi được vài chục bước , Giang Lăng trước mắt sáng ngời --- nàng tâm tâm niệm niệm tha thiết ước mơ có cái hồ nước , liền ở đây xuất hiện trong mắt .

Hồ nước này không lớn , đại khái cũng khoảng hai , ba trăm mét vuông . Nước ao trong suốt , còn gặp cá nhỏ bơi qua bơi lại ; trong ao những đóa hoa sen vừa hé lộ làm đẹp ở một góc hồ ; bên cạnh ao là những hòn đá hình thù kỳ lạ lờm chờm , cỏ mọc xen xen trong đá , càng giống thiên nhiên hoang dã .

Đường dẫn vào phòng cách xa nhau mấy chục thước , phân kiến thành hai nơi phòng ở , một chỗ nhỏ , một chỗ lớn . Phòng ở này ẩn trong đám cây xanh , mái ngói cong cong , nóc nhà cao cao lẫn trong rừng cây in bóng xuống nước . Vừa không quá hoang vắng , lại không quá nhiều nhau .

Giang Lăng thở dài : nếu có tiền , cũng mua tòa nhà ở một chỗ giống như vậy , nhân hạ thì phẩm phẩm trà , thưởng ngoạn , ngắm hoa . Cuộc đời chỉ thế là đủ !

" Đi thôi , hướng nơi này là phòng bếp và phòng của hạ nhân ." Tàn phu nhân không dẫn mọi người vào nhà , mà chỉ chỉ vào hành lang phía sau , dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước .

Kỳ quái , trừ bỏ các nàng , thế nào mà nơi này cũng chưa từng gặp qua hạ nhân ? Giang Lăng đi ở phía sau , xem trong vườn hoàn toàn yên tĩnh , trong lòng âm thầm kinh ngạc .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Tàn gia nhị cô nương

Tần phu nhân mang theo một nhà Lí Thanh Hà vòng qua mặt sau phòng ở mà đi đến . Phía trước phòng bếp là một mảnh đất trống rất rộng , tựa hồ chính là đất trồng rau , lúc này không có người trồng vì thế trở nên hoang vu , nhưng mà cỏ mọc ra nơi này cũng bị người ta bạt đi hết , lộ ra đất bùn đất đen đen vàng vàng .

Cách phòng bếp không xa là một loạt gian phòng của hạ nhân , Giang Lăng không có đếm qua , bộ dáng đại khái là khoảng bảy , tám gian .

Nhưng mà vô luận là phòng bếp hay là phòng hạ nhân , đều trống không , không thấy một vết chân -- tòa nhà này kỳ thực là một tòa nhà nhưng không phải là nhà .

" Các người xem tòa nhà này như thế nào ? " Đi đến chỗ này , Tần phu nhân nhìn Lí Thanh Hà cười hỏi .

Giang Lăng lúc này đã hoàn toàn hiểu hết thâm ý , nhìn Tần phu nhân liếc mắt một cái , cũng không có lên tiếng . Nàng ả ả đoán được ý tứ của Tần phu nhân .

" A , không sai . " Lí Thanh Hà cười nói . Nàng cũng là cái thấu hiểu lòng người . Lần trước Tần tướng quân cất lực khuyên bảo các nàng chuyển nhà , hôm nay Tần phu nhân lại cố ý đưa các nàng đến xem tòa nhà không người này , ý tứ tương đối rõ ràng : tòa nhà này cố ý vì ba người Giang gia mà chuẩn bị .

Bất quá Lí Thanh Hà mò không ra chủ ý của Giang Lăng , đưa nhò kia rất là mạnh mẽ , nàng thế nhưng lại không có cách nào . Dứt khoát hàm hồ đáp đại một câu " Không sai " .

" Lăng Nhi người xem sao ? " Giang Lăng không lên tiếng , Tần phu nhân cũng đâu chịu buông tha nàng .

Giang Lăng cười cười : " Tòa nhà này , tự nhiên là tốt . Ở trong thành , hoàn cảnh lại thanh tịnh ; có sơn có thủy , có hoa có cỏ , phòng ốc thì tinh xảo . Chờ có một ngày ta buồn bán có lời , ta cũng sẽ cấp trong nhà mua một tòa nhà giống như vậy . Nói xong chuyển hướng nhìn sang Lí Thanh Hà cùng Giang Đào : " Nương , Tiểu Đào , các người chờ thêm hai , ba năm , ta nhất định sẽ cho các người ở trên tòa nhà giống như vậy . "

" Tỷ , ta sẽ nỗ lực đọc sách , đến lúc đó cho người cùng nương ở trên tòa nhà thật tốt . " Giang Đào đáp lại nói . Tỷ đệ hai người nói xong thì nhìn nhau cười .

Tấm gương của lực lượng là vô cùng lớn , tuổi này của Giang Đào , đúng là thời điểm hình thành nhân sinh quan , thế giới quan , lúc này đã bị Giang Lăng ảnh hưởng , hiện tại cả đầu đều suy nghĩ tự lực cánh sinh , tự tưởng muốn tự mình tạo ra cơm no áo ấm .

Tỷ đệ hai người nói xong câu này , thành lí do thoái thác lớn nhất , đem những lời sắp nói của Tần phu nhân nghẹn lại trong cổ họng . Nàng nhìn Lí Thanh Hà cũng không có ý định muốn khuyên giải , đành phải đem những lời này nói ra : " Tòa nhà này , là tướng quân cố ý vì các người mà tuyển chọn ra .

Hắn mới đến đây , mọi việc giao tiếp , công vụ cực kỳ bận rộn . Hôm qua sau khi quán gia chọn được căn nhà tốt này , hắn còn cố ý đến nơi đây nhìn qua một chuyến , cuối cùng mới xác định là mua xuống nơi này , cho các người vào ở .

Chúng ta là người một nhà , Lăng Nhi , Đào Nhi , các người không cần nói những lời như người ngoài , để tránh tướng quân bị thương tâm , vẫn là tùy ý chuyện vào đi .

Lại nói , nếu Đào Nhi bái sư thành công , sau này nhất định phải ở lại Linh Lăng Thành . Tuy rằng đến lúc đó hắn cũng có thể ở lại nhà của ta . Nhưng mà ta nói thật , không bằng các người chuyển đến đây .

Hắn đi vào thành , chỉ còn lại Giang phu nhân cùng Lăng Nhi , hai người nữ tử ở lại chân núi hẻo lánh , chúng ta đây đều sẽ lo lắng . "

Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà tâm tư bắt đầu lay động , chạy nhanh nói : " Việc này không vội , đến lúc đó rồi nói sau . "

Tần phu nhân cũng biết việc này không thể nóng vội , cười nói : " Chúng ta hồi phủ thôi . "

Đoàn người ra khỏi tòa nhà , lại ngồi lên xe . Chỉ một lát công phu , xe liền ngừng lại . Tần phu nhân nói : " Đến , thỉnh Giang phu nhân . "

Chờ Giang Lăng bước xuống xe , một tòa trạch viện cao lớn uy nghiêm , cửa viện thật lớn xuất hiện trước mắt nàng . Trước cửa là hai con sư tử đá oai phong lẫm lẫm , thủ vệ hai bên vạm vỡ , mặc áo giáp cùng với đeo đao , khí trên người tự nhiên làm cho người ta không khỏi run sợ .

Giang Lăng âm thầm gật đầu , đây mới chính là khí thế của phủ tướng quân .

" Mời vào trong . " Tần phu nhân nhìn Giang gia ba người đi vào bên trong , chỉ có Giang Đào là trong mắt lộ ra một tia khiếp ý , Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng trong mắt tuy có chút ngạc nhiên , nhưng mà thần sắc không có chút gì là khiếp đảm , nao núng , nhớ tới những lời hôm qua tướng quân đã nói với nàng , trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần .

Giang Lăng một đường đi theo phía sau Tần phu nhân , đối với kiến trúc bên trong âm thầm tán thưởng không thôi . Kiếp trước nàng đã từng đi qua không ít thành cổ , xem qua rất nhiều kiến trúc của các triều đại cổ , nhưng đến hôm nay , nàng chân chính cảm nhận được kiến trúc của Đường triều , rộng rãi , khí thế , chính là lộ ra phong phạm của một đại quốc khí thế hiên ngang , cường thịnh .

" Một đường một nhọc , các người ở đây nghỉ ngơi một lát đi . " Tần phu nhân đưa các nàng đến một gian phòng , nói : " Giang phu nhân cùng Lăng Nhi hôm nay liền ở nơi này đi . Các người nghỉ ngơi cho tốt , ta phải đi an bày một chút yến hội của đêm nay , hiện thời không thể tiếp chuyện được . Đến thời

gian ta sẽ cho nha đầu đến gọi các người .

Về phần Đào Nhi , một lát ta sẽ cho người dẫn ra ngoại viện nghỉ ngơi , nơi đó sẽ có người chiếu cố hẳn , Giang phu nhân không cần lo lắng ."

Lí Thanh Hà liền cười nói : " Như thế chúng ta liền làm phiền . Người vội thì đi thôi , không cần lo lắng cho chúng ta ."

Tần phu nhân giới thiệu hai cái nha đầu đứng kế bên , lại khách khí hai ba câu , thế này mới chịu mang Giang Đào rời đi .

" Giang cô nương , nếu người muốn nghỉ ngơi , xin mời theo ta . " Vị nha đầu tên là Liễu Lục kia đối với Giang Lăng nói .

Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà có chút mệt mỏi , liền đi theo Liễu Lục đến một cái phòng khác , lấy cớ muốn nghỉ ngơi , đem nha đầu kia cho đứng ở ngoài cửa , còn bản thân lách mình vào không gian luyện công .

" Có một vị là Giang cô nương ở nơi này nghỉ ngơi sao ? " Không biết qua bao lâu , ngoài cửa vang lên âm thanh của một nữ tử .

" Dạ , cô nương . Giang cô nương chính là nghỉ ngơi ở bên trong . Cô nương muốn nô tì đánh thức nàng sao ? " Đây là tiếng nói chuyện của Liễu Lục .

" Đúng , đánh thức nàng đi . " Nàng kia nói .

Lòng hiếu kỳ của Giang Lăng nổi lên . Vị cô nương này là ai ? Liễu Lục kêu nàng ta là cô nương , vị kia chắc là tiểu thư của Tần phủ , bằng không cũng là dòng họ gì đó . Tần Úc đã lớn như vậy , phỏng chừng sẽ không phải là tỷ tỷ của hẳn . Vậy kia hẳn là muội muội của hẳn ?

Hai ngày nay gặp , Tần phu nhân chẳng bao giờ nhắc đến mình có nữ nhi nha ? Hay là vị Minh Nguyệt cô nương kia ? Tần Úc nhận làm muội muội ?

Đang nghĩ như vậy , nàng cũng không muốn luyện công nữa , nàng muốn biết vị muội muội này của Tần Úc chạy tới tìm nàng để làm cái gì .

Từ trong không gian xuất ra , Giang Lăng kiểm tra một chút quần áo của bản thân , nhìn xem có mang theo ra cỡ đại gì không .

Nàng vừa thu thập sẵn sàng , ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa , Liễu Lục nói : " Giang cô nương , người tỉnh sao ? "

Giang Lăng đi qua , đem cửa mở ra , nhìn Liễu Lục : " Chuyện gì ? "

" Cô nương nhà ta đến nhìn người . " Liễu Lục nhẹ nhàng hạ lễ , xoay người sang phía khác cũng không nói chuyện .

Cửa này mở ra , ánh mắt Giang Lăng liền dừng ở trên người cô nương mặc áo cánh màu hồng lựu . Bất quá có chút ngoài dự kiến của nàng , vị cô nương này không phải là Minh Nguyệt cô nương mà nàng đã nhìn thấy ở Xuân Hương viện . Mà là một vị đại khái khoảng chừng mười ba , mười bốn tuổi , ngũ quan , bộ dạng tương đối xinh đẹp , sáng láng -- một vị cô nương xa lạ . Mặt mũi cùng với Tần Úc cũng có chút nét giống nhau .

Vị cô nương kia xoay người lại , đi đến trước mặt Giang Lăng , đánh giá nàng vài lần , mở miệng nói : " Người chính là Giang cô nương ? "

Chỉ một cách liếc mắt này , Giang Lăng đối với nàng đã hiện ra tia không vui . Ánh mắt kia nhìn nàng có hèn mọn , khinh thường . Giang Lăng khinh , nhẹ gạt đầu , thần nhiên nói : " Đúng , ta là Giang cô nương . Không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào ? Có gì chỉ giáo ? "

Vị cô nương kia cũng không nói chuyện , hai mắt lại nhìn chằm chằm Giang Lăng , ngược lại phân phó Liễu Lục : " Liễu Lục , nói cho nàng ta biết ta là ai . " Bộ dáng thật là cao ngạo .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Mẹ con tâm sự

" Người người còn mặc trên người là đồ của ta đấy . " Nhị cô nương rốt cục cũng theo tiếng khóc nức nở nói .

Nếu không phải sợ quá kích thích vị cô nương này thì Giang Lăng đã cười ra tiếng . Mấy chuyện này nói không lại thì giờ tuyệt chiều khóc nhè ra , chuyện quần áo thì giống như tiểu hài tử cãi nhau , ầm ĩ mà vẫn không thắng , giống như : người ngày hôm qua ăn của ta cây kẹo hồ lô đâu ? Trả lại cho ta .

" Vậy à ? Phải không ? " Giang Lăng chậm rãi vươn tay đến vãn về ống tay áo , cười tủm tỉm nói : " Quần áo này là Tần phu nhân đưa cho ta , ngày khác ta giặt sạch sẽ thì sẽ trả lại cho nàng . Đến lúc đó ta sẽ dặn dò nàng chuyển lại cho người . Bất quá người yên tâm , tiền thưởng sẽ không đưa thiếu cho người . "

" Lăng Nhi , bên ngoài là ai đến ? " Trong phòng vang lên tiếng của Lí Thanh Hà . Kỳ thực từ lúc nhị cô nương đến kêu Liễu Lục gõ cửa , thời điểm đó nàng đã bị đánh thức .

Tiếp đến lại nghe vị cô nương Tần phủ này bắt đầu vô lễ , nhưng mà Lí Thanh Hà cũng biết bản lĩnh của Giang Lăng vô cùng bur hần . Trương Lưu Phương đến còn bị nàng nói cho hoa rơi nước chảy , chạy trời chết . Cô nương Tần phủ này làm sao là đối thủ của nàng .

Cho nên Lí Thanh Hà cũng lười đi ra , ở trong phòng im lặng xem xét . Cũng không ngờ là mới nói có hai ba câu , Giang Lăng đã đem người ta khóc đến như vậy . Nàng sợ sự tình huyền ảo quá lớn sẽ không xong , liền lên tiếng hỏi .

" Nương , chúng ta đem ngài đánh thức ? " Giang Lăng nhìn nhị cô nương liếc mắt một cái : " Là Tần phủ nhị "

" Đừng nói , không cho nói . Còn có chuyện quần áo cũng không cho nói với bá mẫu ta . " Nhị cô nương vội vàng tròn tròn mắt , nhỏ giọng uy hiếp Giang Lăng một câu , lau một phen nước mắt , xoay người chạy nhanh ra khỏi viện môn .

" Cô cô nương " . Luôn luôn ở phía sau nhị cô nương là một nha đầu giống y như con rối gỗ , gặp cô nương nhà mình bỗng nhiên chạy nhanh thoát đi , ngay người một trận , giờ này mới phản ứng lại , chạy đuổi theo chủ tử của mình .

" Vừa rồi sao lại thế này ? " Lí Thanh Hà đẩy cửa đi ra .

" Nhị cô nương của Tần phủ . " Giang Lăng vốn định không dám chột xúi giục . Nhưng mà nghĩ lại có một ý nghĩ , làm cho Lí Thanh Hà biết những người khác trong Tần phủ suy nghĩ như vậy cũng tốt .

Miễn cho nàng luôn cảm thấy đem nữ nhi gả vào Tần phủ là tốt nhất , liền đem chuyện nhị cô nương Tần phủ nói qua một lần .

Lí Thanh Hà nghe xong cũng không nói cái gì , chỉ nói : " Về sau không cần cùng người ta đấu võ mồm tranh chấp làm gì . Cô nương gia , cần phải nhã nhặn . "

" Được , Tốt ! " Giang Lăng ngoan ngoãn gật đầu . " Sau này có người muốn mắng ta , vũ nhục ta , ta chỉ cần nhường nàng mặc cho nàng chửi mắng , nhường cho nàng vũ nhục ta ; người ta muốn đánh ta , ta cũng chỉ đứng để cho nàng đánh . Nương , đây không phải ý ngài nói là nhã nhặn sao ? "

" Người đưa nhỏ này , lại nói hươu nói vượn . Đến , đừng nhúc nhích , để ta đánh trước . " Lí Thanh Hà cười nói , nhẹ tát nàng một cái , Giang Lăng lại " khanh khách " cười , vận người một cái liền tránh khỏi .

" Lăng Nhi , đến đây , cùng nương vào phòng nói chuyện . "

Lí Thanh Hà thấy hai cái nha đầu của Tần phủ không biết đã đi nơi nào , liền lôi kéo Giang Lăng vào phòng .

Bình thường nàng ở nhà hay nghĩ , làm nhiều đồ thêu một chút , kiếm thêm được nhiều tiền , thì Giang Lăng sẽ không cần đi làm tiểu nhị ho người ta , cho nên mấy hôm nay không có thời gian rảnh để cùng Giang Lăng tâm sự .

Lúc này nhàn rồi không làm gì , nàng liền hỏi một chút suy nghĩ của Giang Lăng .

Nhìn Giang Lăng đã ngồi vào chỗ , Lí Thanh Hà vuốt vuốt mái tóc đen nhánh của nàng , nói : " Ta xem Tần công tử rất không sai nha , người vì sao lại chường mặt hần ? "

Giang Lăng đã sớm nghĩ muốn đem Lí Thanh Hà từ đầu tường , triệt để kéo về trận doanh của bản thân , liền đem chuyện Tần Úc chuộc hoa khôi ở Xuân Hương viện kể lại lần nữa , cùng với chuyện nàng bị cướp tiền có gặp qua Tần Úc cũng nói qua một lần .

" Cái gì cái gì ? Người bị người ta cướp tiền ? Có bị thương gì không ? Sao không cùng nương nói qua ? " Lí Thanh Hà vừa nghe đến sự kiện phía sau đã bị dọa cho choáng váng , đem Giang Lăng kéo đến gần thận nhìn qua một lần , xác nhận nàng lông tóc đều không hao tổn gì , lúc này mới yên lòng .

" Không có việc gì , ta không sao . " Giang Lăng sờ dĩ không trực tiếp nói chuyện từ hôn cho Lí Thanh Hà nghe , đó là một khi muốn nói , thì phải đem hai sự kiện này nói ra . Nếu Lí Thanh Hà biết mặt sau từ lâu chính là kỹ viện , hơn nữa trên đường về còn phát sinh chuyện bị cướp , nàng lo lắng cho nữ nhi như vậy , nhất định sẽ đem Giang Lăng nhốt lại , không cho nàng ra khỏi cửa nữa .

Lúc đó chuyện bán đồ ăn cùng vị tinh , nhiều đại sự cũng chưa có xong , Giang Lăng không muốn cho Lí Thanh Hà buộc chân nàng ở trong nhà . Hơn nữa Lí Thanh Hà cũng đã đáp ứng chuyện hôn nhân sau này mới nói , cho nên cùng Lí Thanh Hà khơi thông chuyện , nàng tất nhiên cũng không thể sốt ruột .

Hiện tại Lí Thanh Hà đã chủ động muốn hỏi chuyện này , hơn nữa việc bán đồ ăn đã cùng Lưu chương quỹ đàm luận ổn thỏa , việc ở từ lâu có thể không làm , Giang Lăng liền quyết định đem sự việc này nói rõ ra .

Chuyện bị cướp đã qua lâu , hơn nữa Giang Lăng cũng không có việc gì , Lí Thanh Hà liền thả lỏng tâm trạng , nghi hoặc nói : " Cái kia hoa khôi , Tần công tử đã giải thích qua nha , là muội muội của huynh đệ chết trận . "

" Hần đã giải thích như vậy , vậy thì chúng ta tạm thời tin tưởng như vậy đi . Nhưng ngài không nghe hần nói sao ? Hần hiện tại đem vị Minh Nguyệt cô nương kia thành muội muội . Đây ca ca muội muội ở cùng nhau lâu dài , thì dù sao cũng phát sinh tình cảm đi ? Đem nàng nạp thành tiểu thiếp gì đó , thì cũng là bình thường thôi phải không ? "

Nghe đến đó , Lí Thanh Hà trừng mắt nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái : " Cái gì ca ca , muối muối , cảm tình tiểu thiếp , người một cô nương gia"

Giang Lăng vung tay lên chặn ngay lời nàng đang nói : " Chẳng lẽ người hi vọng nữ nhi của người là đứa ngu ngốc cái gì cũng không biết , cái gì cũng không hiểu , về sau bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền ? Ta hiện tại những cái nên biết , không nên biết , ta đều đã hiểu , người nói ta phải làm sao bây giờ ? "

"...." Lí Thanh Hà nghe xong lời này ghen một chút .

" Nàng kia ta đã thấy , bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần , động lòng người , điềm đậm đáng yêu . Lại là người từ địa phương kia đi ra , là một cao thủ số một lung lạc tâm của nam nhân . Người cảm thấy , hiện tại Tần công tử đối với ta phản cảm , vậy tâm của hắn sẽ thả trên người ai ?

Đối với một người không thích nữ nhi của người , không có tâm của nam nhân , người cảm thấy đem ta gả cho hắn , nữ nhi của người sẽ hạnh phúc sao ? "

Lí Thanh Hà bị những lời này không còn lời gì để mà chống đỡ . Giang Văn Họa có lẽ trái tim vẫn chưa đặt lên người của nàng , nhưng cả đời cũng chưa nếm qua thiếp , đối với nàng tốt lắm . Cho nên nàng thật sự không dám tưởng tượng đến tình huống Giang Lăng miêu tả .

" Còn có , nhìn xem chuyện mà ta bị cướp tiền đi , hắn không có phẩm chất của một nam nhân . Làm một người nam nhân chính trực , thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ , đó mới là nam nhân đi ?

Nhưng mà người xem hắn làm như thế nào ? Ngay từ đầu hắn liền trắng đen không phân biệt được , thiện ác không rõ . Chờ khi biết rõ nguyên do sự tình , hắn thật là tốt , phẩy tay áo bỏ đi mặc kệ , lưu lại ta một cái thiếu nữ nhỏ tuổi đối mặt với tên cướp đường hung hãn .

Nam nhân như vậy , người cảm thấy về sau nếu nữ nhi gặp nguy hiểm , hắn sẽ xả thân cứu giúp sao ? Nếu không thể , vậy thì ta gả cho nam nhân như vậy để làm gì ? "

Lí Thanh Hà lại một lần nữa bị câu hỏi này của Giang Lăng hạ gục . Đúng vậy , gả cho nam nhân như vậy để làm cái gì ?

" Tốt thôi , bỏ qua một bên chuyện của hắn , nhìn lại Tần phủ này đi . Trừ bỏ Tần tướng quân còn nhớ kỹ một chút tình cảm năm đó , trừ bỏ Tần phu nhân vì nể mặt Tần tướng quân , đối với chúng ta không xem như người ngoài .

Nhưng người nhìn những người khác xem , đó là một người sống nhờ Tần phủ nhị cô nương , đều có thể chạy đến trước mặt chia vào mũi ta mà mắng , nhục nhã ta một kiện quần áo cũng không có .

Người cảm thấy ta về sau gả vào đây , tương công không đau , cô em chồng hèn mọn , ta ở trong này có thể vui vẻ sao ? "

Nói tới đây , Giang Lăng nhìn nhìn Lí Thanh Hà đã từ từ động dung , cuối cùng cho thêm một mối lửa : " Nương , nếu nhà chúng ta thật là nghèo đến nỗi không có cơm ăn , phải nhờ đến bán nữ nhi cầu vinh hiển , vì cuộc sống , nữ nhi gả chịu khổ , chịu vất vả sẽ không tính .

Mà lúc này , chúng ta rõ ràng là dựa vào hai tay chính mình kiếm ra tiền , ngày cũng từ từ tốt lên , những ngày khó khăn nhất cũng đã qua đi , ngại vì sao vẫn còn nhẫn tâm gả ta vào đây chịu dày vò ?

Người nghĩ người muốn cái gì thì cứ nói thẳng , nữ nhi dù có khó khăn cũng sẽ mua cho người . Nữ nhi thật sự không muốn đến Tần phủ này cuộc sống ghen ghét nhau . "

" Không có , nương không có , nương không phải là dạng giống như người đã nghĩ , nương chưa từng nghĩ bán nữ nhi cầu vinh ." Những lời Giang Lăng vừa nói , làm Lí Thanh Hà kích động , " Đẳng " một tiếng đứng lên , nước mắt cũng mãnh liệt chảy ra , lấy ra khăn tay mà ghen ngào nói không nên lời .

Nàng một lòng chỉ muốn cho nữ nhi sống qua ngày cuộc sống tốt đẹp nhất , nào ngờ nghe phản tích xong nàng thật là kinh hách . Ý nghĩ này của nàng cũng giống như là hại nữ nhi , cùng bán nữ nhi cầu vinh cũng không sai biệt lắm . Trong lòng nàng lúc này nhất thời vừa thẹn lại vừa ngượng , vừa ủy khúc lại vừa hối hận .

" Ừ , ừ , không có , không có , ta biết ngại không có , ngại chính là cho rằng như vậy là tốt với ta , sau này ta sẽ sống những ngày tốt nhất , cho nên mới dốc hết sức thúc đẩy cho ta gả đến Tần phủ ." Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà cảm xúc quá kích động , chạy nhanh trấn an nàng , cũng giống y như là dỗ tiểu hài tử .

Hơn nửa ngày , cảm xúc của Lí Thanh Hà mới dần bình tĩnh trở lại . Nàng lấy khăn tay chùi lên ánh mắt và cái mũi bị đỏ , thở dài một hơi nói : " Lăng Nhi , người trưởng thành , suy nghĩ so với nương còn minh bạch hơn . Sau này việc hôn nhân của người , người nghĩ thế nào liền như thế đó đi . Nhưng mà , việc hôn nhân với Tần phủ , cũng đừng vội vã lui đi . Chờ người nhìn trúng nhà nào , nương sẽ giúp người lui . "

" Gì ? " Giang Lăng mở to hai mắt . " Tần gia công tử người ta đã hai mươi tuổi , chúng ta như vậy không phải là chậm trễ nhà người ta hay sao ? Vậy cũng là quá mức đi thôi . Kỳ thực ta đưa ra ý định từ hôn , hơn phân nửa cũng vì tốt cho hắn .

Ta mới có mười bốn tuổi thôi , mười bảy , mười tám tuổi thành thân cũng không muộn . Tần công tử phải đợi chờ ta ba bốn năm , lúc đó lại nói lời từ hôn , nhà người ta không có ý nghĩ giết chúng ta mới lạ . "

" Thôi được được . Việc hôn nhân của người ta mặc kệ , chính người tìm Tần tướng quân thôi lui đi ." Lí Thanh Hà thở dài một hơi , lại làm bộ đáng đau đầu , chính là đáng về thương yêu Giang Lăng .

" Hắc hắc , nương yên tâm . Nữ nhi của ngươi nhất định sẽ được gả đi ra ngoài . " Giang Lăng nhìn nàng như vậy , hi hi ha ha khuôn mặt tươi cười , vì nàng lần nữa khao khát ước mơ ở tương lai .

Lại nghe đến cửa viện có tiếng bước chân chậm rãi đến gần , Giang Lăng nuốt xuống lời muốn nói , chuyển sang nói đề tài khác : " Nương , ngài vừa rồi đang ngủ sao ? "

" Ừm , nhắm mắt một lát . " Lí Thanh Hà gật gật đầu , định hỏi Giang Lăng nghỉ ngơi được không , chợt nghe tiếng gõ ngoài cửa phòng .

Giang Lăng đi ra mở cửa , Tàn phu nhân phái một nha đầu khác đến , nha đầu này tên là Hồng Đào , đứng ở trước cửa làm một cái lễ , nhẹ giọng nói : " Giang phu nhân , Giang cô nương , phu nhân cho nô tì chuyển lời đến hai vị , còn khoảng thời gian hai ly trà , yến hội sẽ bắt đầu , thỉnh hai vị chuẩn bị , một lát nữa đi qua .

Phu nhân còn dặn nô tì chuyển lời , trên yến hội sẽ ngồi cùng nhau , cũng chỉ là phu nhân của Lục đại nhân , cùng thứ sử phu nhân của Linh Lăng Thành , còn có vài nữ quyến trong nhà .

Phu nhân nhà ta còn sợ lúc đó nhiều người , không thể chiếu cố nhị vị chu đáo , sợ Giang phu nhân cùng Giang cô nương buồn , nên đã thỉnh thêm thẩm phu nhân và đường tỷ muội của quý phủ đến bồi chuyện . "

" Gì ? " Lí Thanh Hà mở to hai con mắt nhìn , cùng Giang Lăng liếc mắt nhìn nhau một cái . Tiện đà cũng nhớ lại Tàn phu nhân đại khái không biết nhà mình cùng nhà Trương Lưu Phương có ân oán , gật gật đầu nói : " Tốt , chúng ta đã biết . "

Hai người cũng không cần chuẩn bị gì nữa , quần áo cũng không cần đổi , cũng không cần hóa trang gì . Có nha đầu Tàn phủ ở một bên , mẹ con hai người liền ngồi ở đó hàn huyên một ít việc nhà .

Hai ly trà đó khoảng nửa giờ , cũng là rất nhanh liền đi qua . Lí Thanh Hà sửa sang lại quần áo cho Giang Lăng , lại kiểm tra lại quần áo của bản thân không có gì không ổn , rồi cùng dắt nhau đi , Hồng Đào , Liễu Lục dẫn đường hướng địa phương thiết yến của Tàn phủ mà đi đến .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Gặp lại công tử yêu nghiệt

Vừa đi , Hồng Đào một đường liền giới thiệu kiến trúc của Tàn phủ ở khắp nơi . Bây giờ hiển nhiên Lí Thanh Hà có chút không yên lòng , sau đó nhịn không được ho một tiếng , đối với Hồng Đào hỏi : " Cái kia , Hồng Đào cô nương có biết Lục phu nhân là người như thế nào không ? "

Giang Lăng vừa nghe muốn phì cười mà không được . Vì Giang Đào , quan tâm quá sẽ bị loạn . Lí Thanh Hà đúng là bệnh quan tâm quá mức , hết thuốc chữa .

Quả nhiên Hồng Đào cười nói : " Phu nhân bỏ qua cho . Nô tì là theo nhà của phu nhân nhà ta từ biên quan trở về , đối với các phu nhân ở Linh Lăng này , không quen thuộc đâu , thực không biết Lục phu nhân tính tình như thế nào . "

" Nương , không cần rất lo lắng . Loại sự tình này phải xem cơ duyên , nếu Tiểu Đào tạo hóa tốt , không cần ngài làm cái gì , hấn cũng sẽ bị Lục đại nhân nhìn trúng .

Ngài chỉ cần nhớ kỹ , làm nhiều sai nhiều , làm ít sai ít , không làm không sai , là được rồi . " Giang Lăng an ủi nàng .

Lí Thanh Hà bị Hồng Đào nói vậy có chút lúng túng , nhân cơ hội trống mắt nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái : " Ngươi đứa nhỏ này , ngày càng giỏi , còn dạy mẫu thân của ngươi làm việc . "

" Đó là còn phải xem nữ nhi là con của ai . " Giang Lăng nói lời này làm Lí Thanh Hà cười ra thành tiếng , cảm xúc khản trương lúc này cũng tiêu đi không ít .

Dọc theo hành lang đi khoảng một ly trà nhỏ công phu , liền đến chỗ một hoa viên . Giang Lăng nhìn hai cái nha đầu Hồng Đào , Liễu Lục , lại nhìn nhìn cảnh sắc trong vườn , nhịn không được hé miệng mà cười . Linh Lăng Thành nguồn nước phong phú , đại phủ trạch có hồ nước là chuyện thật bình thường .

Lúc này cảnh sắc đúng thật mùa xuân , bên hồ nước trong xanh trồng rất nhiều cây liễu cùng hoa đào , xanh xanh hồng hồng thật là nổi bật , in bóng ngược trên mặt hồ , làm cho người ta cảm thấy trong mắt tràn ngập ý xuân .

Hồng Đào , Liễu Lục hai cái tiểu nha đầu nếu hướng vào chỗ kia vừa đứng , sắc diện hồng hồng như hoa đào , thật hợp với cảnh đẹp .

"Chị dâu, Lăng Nhi, các người đến?" "Xa xa đã nghe được một âm thanh quen thuộc."

Giang Lăng vừa nghe âm thanh này chỉ biết nhìn trời mà thở dài một hơi. Người này không cần phải giới thiệu, chính là vị thẩm thẩm cực phẩm Trương Lưu Phương.

"Giang phu nhân, Lăng Nhi". Tiếp đến là âm thanh của Tần phu nhân vang lên. Giang Lăng theo chỗ âm thanh kia nhìn lại, thấy phía dưới mấy cây xanh, bồn hoa hai bên bày biện một ít bàn, mà đứng bên cạnh Tần phu nhân chính là Trương Lưu Phương, đang đi lên phía trước đón các nàng.

Ở phía sau Tần phu nhân cùng Trương Lưu Phương, là vị nhị cô nương của Tần gia cùng hai nữ tử nhìn có chút quen mặt.

Giang Lăng tìm tòi trí nhớ trong đầu, nghĩ hai vị này là người ra sao, sao cũng ở đây? Chỉ thấy Tần phu nhân đến cạnh Giang Lăng và Lí Thanh Hà cười nói: "Mấy người nam nhân còn bận rộn công vụ, cho nên yến hội giờ Thân canh ba mới bắt đầu. Ta nghĩ các người ở trong phòng cũng buồn. Giang gia thẩm thẩm đến, liền mời các người đến nơi đây chơi đùa, mọi người nói chuyện phiếm, ăn một chút điểm tâm, thời gian cũng qua mau một chút. Không có quấy rầy các người nghỉ ngơi đi?"

"Không có quấy rầy, cũng đang muốn đi ra ngoài một chút đây." Lí Thanh Hà cười nói. Ba người lại hàn huyên với nhau vài câu.

Lí Thanh Hà là người dễ mềm lòng, chỉ cần người khác bởi khuôn mặt vui vẻ tươi cười, nói thêm mấy lời hay, khuôn mặt nàng liền kéo không xuống.

Cho nên đối với Trương Lưu Phương trong ngoài nịnh bợ, nàng mặc dù thái độ không thật thân thiết, nhưng vẫn cho nàng chút mặt mũi.

Ba vị phu nhân bên này hàn huyên vô cùng náo nhiệt, Tần phu nhân nhìn Giang Lăng không chủ động đi lại cùng với hai vị đường tỷ. Giang Lăng không có quá khứ cùng hai vị đường tỷ này.

Tần phu nhân liền hướng Tần nhị cô nương vẫy tay: "Tần Tâm, đến đây, bá mẫu giới thiệu cho người một vị tỷ tỷ."

Nhị cô nương cắn môi, do dự một lát, vẫn là chậm rãi đi đến trước mặt Tần phu nhân.

"Lăng Nhi, đây là Tần Tâm, trong nhà chính là đường muội của Tần Úc, là nữ nhi của nhị thúc hần." Tần phu nhân chỉ vào Tần Tâm, hướng Giang Lăng cười nói. "Nàng với người cùng tuổi, so với người nhỏ hơn nửa tháng, sau này cũng chính là tỷ muội với người."

Nói xong lại đối với Tần Tâm nói: "Đây là chị dâu tương lai của người, gọi là Giang cô nương, mau đến kêu tỷ tỷ."

Tần Tâm mắt cúi xuống, nhỏ giọng kêu một tiếng "tỷ tỷ", thanh âm so với tiếng muỗi kêu không sai biệt lắm.

"Tốt lắm, chúng ta vài cái lão thái bà nói chuyện, Lăng Nhi người cùng muội muội và hai vị đường tỷ chơi đi." Tần phu nhân giới thiệu xong rồi, thấy hai nữ hài tử này vẫn là đứng ở một bên, không nói chuyện gì với nhau, nên mở miệng nói.

"Ta thích nghe người lớn nói chuyện, Tần phu nhân, ngài sẽ không chê ta ở một bên vương vẩn đi?" Giang Lăng cười nói. Nàng đã nhớ được, hai vị kia chính là nữ nhi của Trương Lưu Phương. Một người mười sáu tuổi tên là Giang Ninh Nhi, một người mười bốn tuổi rưỡi tên, so với mình lớn hơn nửa tuổi, tên Giang Hình Nhi.

Hai người này, lại thêm một cái Tần Tâm, cùng bản thân bất tự không hợp. Ngồi nói với các nàng còn hơn là chịu tội, còn không bằng ngồi ngốc một mình đầu.

"Đứa nhỏ này." Lí Thanh Hà tự nhiên là biết Giang Lăng nghĩ gì, nàng vỗ vỗ tay Giang Lăng, đối với Tần phu nhân nói: "Đứa nhỏ này sợ người lạ, để cho nàng ngồi ở đây ngốc đi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều lộ ra biểu cảm cổ quái. Trương Lưu Phương cùng Tần Tâm đã từng ăn một của Giang Lăng, vừa nghe nói nàng như vậy liền bờ ngỡ; Còn hai vị đường tỷ nghe danh Giang Lăng bur hần đã lâu trong lòng còn mang sợ hãi; Tần phu nhân thì đã cùng Giang Lăng tiếp xúc vài ngày, cũng biết nàng là người có chủ kiến, nói chuyện làm việc gì cũng cực kỳ quyết đoán, cùng với mấy chữ "sợ người lạ" thật không ăn nhập gì với nhau.

Bất quá Lí Thanh Hà đã nói như vậy, Tần phu nhân cũng không miễn cưỡng Giang Lăng, chỉ phải nói: "Chúng ta đây đến bên kia ngồi nói chuyện đi."

Mấy người theo hướng mấy cái bàn kia mà đi đến, Tần Tâm tất nhiên vẫn còn ngồi tại chỗ. Nhưng mà hai vị đường tỷ ở nhà đã được mẫu thân dẫn qua, đối với nhị cô nương này phải hết sức lấy lòng. Chỉ chốc lát sau, ba người đã nói nói cười cười. Tần Tâm còn không quên khiêu khích, liếc mắt nhìn Giang Lăng một cái, tựa hồ khoe khoang bản thân có người chơi chung mà Giang Lăng thì không.

Giang Lăng đối với hành vi ngây thơ của Tần Tâm thì chỉ cười nhạt. Nàng ngồi cạnh bên người Lí Thanh Hà, trên tay nâng một cái đĩa mút hoa quả mà Tần phu nhân cứng rắn nhét vào tay nàng, nhàn tản sung túc, vừa ăn vừa nghe ba vị phu nhân nói chuyện, thật là thích ý.

Tần Tâm thấy vậy, nhất thời tức giận, đối với hai vị cô nương kia mắt mặt cũng mặc kệ.

Ba vị phu nhân đều là người thành thực, có tu dưỡng, nếu không ngồi nói chuyện cũng không khó có lời để nói cùng nhau. Cũng may Tần phu nhân lúc trẻ đã cùng Lí Thanh Hà ở chung với nhau, hai người tán gẫu chút chuyện trước đây cùng cảm khái thời gian trôi qua làm cảnh tượng thay đổi này nọ, nói rất là vui vẻ.

Mà cái người hay mắng chửi người, cãi nhau rất là lợi hại, tài ăn nói cùng giao tiếp cũng thuộc dạng số một, Trương Lư Phương muốn nịnh bợ, lấy lòng hai người nên phối hợp cực kỳ tự nhiên. Ba người nói chuyện thật là náo nhiệt.

"Phu nhân, lão gia đã trở lại." Luôn luôn đi theo bên người Tần phu nhân là đại nha đầu Linh Lung, đi đến bên người Tần phu nhân nhỏ giọng nói.

"Hắn có nói gì thêm không?" Tần phu nhân xoay đầu đi, nhỏ giọng hỏi.

"Lão gia nói Triệu đại nhân cùng Triệu phu nhân phòng chừng cũng sắp đến, nhường ngài hết bên này liền ra ngoài nghênh đón một chút."

"Tần phu nhân, người bận việc thì chạy nhanh đi. Chúng ta tự mình ở đây, không cần khách khí như vậy." Tần phu nhân hai người nói chuyện cũng không tránh những người ở đây, Lí Thanh Hà nghe được chạy nhanh khuyên nhủ.

"Được, ta đây trước thất bại một chút, hai vị phu nhân cứ chậm rãi mà tán gẫu." Đêm nay một nhà thứ sử đại nhân là khách quý. Linh Lăng Thành nếu muốn chính quyền hài hòa, thì yến hội hôm nay chính là mấu chốt. Cho nên Tần phu nhân cũng không khách khí nhiều, đứng dậy xin lỗi một tiếng, liền mang theo Linh Lung hướng đại sảnh mà đi đến.

Tần phu nhân vừa đi, Lí Thanh Hà cùng Trương Lư Phương liền diễn cảnh lạnh lùng. Trương Lư Phương thật vất vả vét hết mấy đề tài trong bụng, cố gắng cười muốn sái cả quai hàm, nghĩ là muốn cùng Lí Thanh Hà tiếp tục tán gẫu, nhằm thúc đẩy thêm một chút tình cảm.

Giang Lăng lại một mực túm lấy Lí Thanh Hà: "Nương, ta nhìn cảnh bên hồ kia rất đẹp, ngài đi cùng ta một chút đi." Tươi cười trên mặt Trương Lư Phương nhất thời đông cứng lại.

"Được, đi một chút cũng tốt." Lí Thanh Hà cùng Trương Lư Phương làm mười mấy năm chị em bạn dâu, nếu thời điểm lúc trước không xé rách mặt, thì cũng rất ít thời điểm vui vẻ. Cho nên cũng không có hứng thú nói chuyện với nàng, đứng lên liền hướng Hồng Đào nói: "Hồng Đào cô nương, không biết chúng ta có thể hay không đến bên cạnh hồ xem?"

"Giang phu nhân, Giang cô nương thỉnh." Hồng Đào cũng là nha hoàn đắc lực bên người Tần phu nhân, lần này cùng với Liễu Lục hai người được Tần phu nhân phân phó nhất định phải hầu hạ Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng cho thật tốt. Cho nên nghe nàng nói xong lời này, tự nhiên sẽ không từ chối, mang theo các nàng hướng bờ hồ mà đi.

Theo đường nhỏ đi đến bên bờ hồ, đi được mấy vòng, liền đến một cây cầu. Đứng ở trên cầu, nhìn đến mấy cây cổ thụ xa xa ngoài đường lớn, con đường này cây trồng hai bên thẳng tắp, hẳn chính là kiến trúc được thiết kế kỹ càng của Tần phủ.

Giang Lăng nghĩ Tần phu nhân vừa rồi hướng về phía đó mà đi, lo lắng hội ngộ một nhà thứ sử đại nhân --- thứ sử đại nhân gì đó nàng cũng không có sợ hãi, rụt rè. Nhưng lại chán ghét cùng những người qua đường Giáp, Ất, Bính... nói những lời khách sáo vô nghĩa. Cho nên đang muốn mở miệng kêu Hồng Đào đưa các nàng trở về. Cũng không nghĩ đến vòng vo một hồi, trên cây cầu ở đầu bên kia một người bỗng nhiên xuất hiện, lại đúng là Tần Úc.

Tần Úc hôm nay mặc kiện áo màu xanh nhạt, áo gấm thêu chỉ vàng, trên đầu cũng buộc tóc bằng dây cùng màu áo. Đại khái là phía nam phong thủy dễ chịu, nét phong sương lần đầu tiên gặp hẳn đã giảm đi không ít.

, trên mặt anh tuấn, mày kiếm, mắt tinh anh, thần sắc kiên nghị, bộ pháp mạnh mẽ, dáng người cao ngất, hùng vĩ giống như cây cổ thụ bạch dương. Từ xa nhìn lại, cũng là một cái làm cho cảnh đẹp ý vui, là một người rất suất.

Tần Úc mang theo một gã sai vặt mi thanh mục tú hướng trên cầu vội vàng đi đến. Giương mắt nhìn Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng đứng trên cầu, hẳn ngẩn ra, lông mày nhíu lại một chút, liền dừng bóng dáng lại, hướng Lí Thanh Hà thi lễ, tiếp đón một tiếng: "Giang phu nhân."

Lí Thanh Hà tuy rằng trải qua sự phân tích của Giang Lăng, đối với Tần Úc không có cảm tình bằng trước kia. Nhưng hôm nay đến Tần phủ làm khách, Tần Úc tốt xấu gì cũng là công tử phủ tướng quân, dù không tốt thì cũng là con cháu, cho nên thái độ không có một tia lãnh ý: "Tần công tử vội vàng như vậy, đây là muốn đi đâu?"

"Mẫu thân phái người gọi ta từ quân doanh trở về, vừa thay đổi quần áo, đi ra bồi thứ sử công tử." Tần Úc đáp trả câu này, chấp tay: "Thất bại." Liền mang theo người hầu lách mình đi qua hai mẹ con Giang gia. Hiên nhiên vô tình bắt chuyện, khoé mắt không hề liếc nhìn Giang Lăng lấy một cái.

Giang Lăng nhíu mày, trong lòng không vui. Nghe ý tứ của Tần Úc nói lời này, hẳn mới từ quân doanh trở về là để bồi vị thứ sử công tử kia? Giang Đào kia đâu? Hắn ở đâu? Ai là người bồi hắn? Tần phủ này không phải để cho Giang Đào một người ngồi ngốc, còn cả nhà đi vây quanh tiếp đãi cả nhà thứ sử kia sao?

"Đi thôi, chúng ta trở về." Lí Thanh Hà lo lắng gặp gỡ thứ sử đại nhân kia, kéo kéo Giang Lăng, mang theo Hồng Đào một đường quay về.

Trở lại hoa viên, vừa ngồi vào chỗ của mình không lâu, chỉ thấy Tần phu nhân cùng một vị phu nhân rất xinh đẹp, hướng bên này nói nói cười cười đi đến.

Đi sau các nàng còn có mấy người, trong đó có một người đúng là Tần Úc, mà ở bên người nói chuyện cùng hắn chính là vị công tử yêu nghiệt mà Giang Lăng đã gặp ở Vị Hương Cư, còn đi bên cạnh nam tử yêu nghiệt là một cô nương trẻ tuổi, xinh đẹp chói lọi cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Yến hội ở Tần Phủ (nhất)

Tần phu nhân dẫn đoàn người hướng Lí Thanh Hà mà đi đến . Lí Thanh Hà biết vị phu nhân xinh đẹp này chính là người Tần phủ coi trọng --- thứ sử phu nhân . Còn người đi cạnh Tần Úc tự nhiên chính là thứ sử công tử . Nàng đương nhiên không dám thất lễ , dẫn Giang Lăng nghênh đón .

Mà Trương Lưu Phương đến đây mục đích chính là muốn leo lên nhà quyền quý , biết là thứ sử phu nhân đến , tự nhiên cũng dẫn theo nữ nhi đi ra đón . Nhưng mà cũng may là còn biết bản thân có thể tham gia yến hội này , cũng là vì có quan hệ với Lí Thanh Hà . Cho nên trong lòng nàng tuy là vội vàng , nhưng cũng không dám đi vọt qua Lí Thanh Hà đi nhanh về phía trước .

Hai bên gặp nhau , Tần phu nhân là chủ nhân trước đem ba vị phu nhân giới thiệu một phen , lại đem mấy người trẻ tuổi giới thiệu qua một lần .

Vị công tử yêu nghiệt kia tên là Triệu Thanh Minh , đứng ở bên cạnh hẳn chính là muội muội tên Triệu Vi Vũ .Mà vị Triệu Thanh Minh này cũng thật là kỳ quái , giới thiệu người khác thì hẳn không để ý lắm , đến khi Tần phu nhân giới thiệu đến Giang Lăng , Triệu Thanh Minh lại nâng lên cặp mắt xèch kia , chuyên chú nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái .

Cái liếc mắt này khiến Giang Lăng mặc danh kỳ diệu , không biết có phải hay không vừa rồi đi tản bộ có lá cây nào đó rơi dính lên mình hay không . Bằng không phản động mỹ nữ ở phía trước , vì sao Triệu Thanh Minh không nhìn , liền chỉ nhìn một người đơn thuần như nàng ?

Nàng cũng không tự kỷ đến nỗi nhận nàng có mỹ lực hơn người khác , chỉ cần nhìn đến " vị hôn phu " của nàng - Tần Úc kia thì biết , một mặt hồ hững , trực tiếp đem nàng trở thành không khí .

Mà Tần phu nhân lúc này cũng làm Giang Lăng khó hiểu . Khi mà giới thiệu Giang Lăng , đôi mắt thấy ánh mắt Triệu Thanh Minh kia rõ ràng là hứng thú , Tần phu nhân giới thiệu chỉ nói là Giang cô nương , nhưng không nói rõ Giang Lăng và Tần Úc có quan hệ .

Nàng ta giới thiệu như vậy , không thể không làm Giang Lăng suy nghĩ nhiều ---- Tần phu nhân tựa hồ không thừa nhận quan hệ hai nhà kết thân trước mặt mọi người a ! Đây không phải là Tần phu nhân có ý ghét bỏ Giang gia , nhưng ngược lại coi trọng vị đại mỹ nữ Triệu Vi Vũ này , nghĩ là muốn đặt cửa hôn sự lên phủ thứ sử đây ?

Giang Lăng kiếp trước sinh hoạt tại trung tâm chính trị , đương nhiên biết một trưởng quan hành chính cùng chung khu với quân đội , nếu lẫn nhau tranh đấu , cả hai ngăn chặn nhau sẽ cản trở rất lớn . Nếu hai bên hòa thuận cùng tồn tại , thậm chí cấu kết cùng nhau , chỗ tốt nhiều không đếm xuể .

Cho nên bên trong người phụ nữ như Tần phu nhân có ý muốn đổi con dâu cũng là một chuyện bình thường , không có gì là quá đáng . Nếu không phải có kỳ hoàng đế có tâm nghi ngờ , mấy người lớn trong hai phủ chắc là sẽ vui mừng lắm .

Bất quá thiên hạ rộn ràng đều vì cái lợi đến ; thiên hạ nhốn nháo vì cái lợi rồi xa . Tần phủ nếu thật sự lảng tránh Giang gia mà chọn lấy Triệu phủ , Giang Lăng thế nhưng sẽ không thương tâm , ngược lại còn cảm thấy cao hứng .

Chỉ nhìn Tần Úc cùng Triệu Thanh Minh hai người ở đây , trong mắt Giang Lăng hiện ra một tia lãnh ý . Nàng trước giờ cứ nghĩ Đường triều tuy rằng cõi mở , nhưng nam nữ hẳn là cũng không được ở gần nhau . Nếu nơi này tất cả đều là nữ quyền , Tần gia đem Giang Đào an bày ở bên ngoài , nàng tất nhiên là không có ý kiến .

Mà lúc này Tần Úc cùng Triệu Thanh Minh hai cái đại nam nhân trộn vào trong nội viện , mà đem đệ đệ nhà nàng mới mười một tuổi ném ở viện ngoài . Đứa nhỏ kia là lần đầu tiên đến hào môn nhà giàu có , không người hướng dẫn không biết là tâm sẽ sinh ra sợ hãi tự ti như thế nào , vừa nghĩ đến đây trong lòng Giang Lăng liền tức giận không thôi .

Một đám người ầm ầm giới thiệu hàn huyên xong , Tần phu nhân đang muốn thỉnh mọi người an tọa , liền nghe nha hoàn đến báo nói Lục đại nhân cùng Lục phu nhân đã tới .

Triệu phu nhân cười nói : " Ngươi chỉ cần để ý đi nhanh , không cần tiếp đón chúng ta . "

Tần phu nhân cười cười , nói lời xin lỗi , hướng Tần Úc vẫy vẫy tay : " Úc Nhi , ngươi theo ta cùng đi . " Lại nói với Triệu Thanh Minh : " Ngượng ngùng với Triệu công tử , làm phiền ngươi ngồi lâu một chút . " Triệu Thanh Minh chấp tay , cũng không thêm đề ý .

Tần phu nhân mang theo Tần Úc đi rồi , Triệu phu nhân nhìn Lí Thanh Hà tú lệ đoan trang , trên người cũng có một loại khí chất văn nhã , hơn nữa nàng cũng biết Lí Thanh Hà là vợ góa của tài tử Giang Văn Họa nổi danh ở Linh Lăng Thành , trong lòng liền sinh ra cảm giác muốn thân cận .

Lúc này đã có nha hoàn đem ghế dựa lại , nàng liền lôi kéo Lí Thanh Hà ngồi xuống , hơn nữa còn có Trương Lưu Phương , ba người liền nói chuyện huyên huyên .

Giang Lăng đứng ở một bên nghe một lát , cảm thấy thật là mất mặt . Ba vị phu nhân này bởi vì không quen , không tìm được đề tài gì chung , đành phải tăng bốc nữ nhi của đối phương , không phải nói nữ nhi của người bộ dạng đẹp mắt , thì cũng khen nữ nhi người tài giỏi .

Giang Lăng ở một bên bị Triệu phu nhân khoa trương làm cho ngượng ngùng, lại nhìn sang bên kia Tần Tâm cùng tỷ muội Giang Ninh Nhi, vây quanh Triệu Thanh Minh giống y như là mấy con ong mật gặp được đóa hoa, "Ong ong ong" kêu không ngừng.

Giang Lăng lắc lắc đầu, mang theo Liễu Lục đi đến bên bờ hồ, cho Liễu Lục đi lấy cái ghế lại, tìm một chỗ bóng cây râm mát mà ngồi xuống, nhìn ra hồ nước mùa xuân mà xuất thần.

"Lạc hoa mẫn xuân quang, sơ liễu ánh tân đường." Bỗng nhiên một giọng nam trong sáng từ phía sau vang lên.

Giang Lăng nhú mày, chậm rãi đứng lên, xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy Triệu Thanh Minh trương cái gương mặt yêu nghiệt ra đang nhìn nàng mỉm cười.

"Giang cô nương thật là có nhã hứng." Triệu Thanh Minh đi đến kế bên người nàng. Hắn cao chừng một mét tám, nhất thời làm cho Giang Lăng có cảm giác như bị Thái Sơn đè áp.

Giang Lăng cười cười: "Triệu công tử thế nào lại đến nơi này? Muội muội tìm không được người sẽ nóng nảy."

"Vậy à?" Triệu Thanh Minh dùng cặp mắt xé rách mê người kia, thật sâu liếc nhìn Giang Lăng một cái. Ý tứ của Giang cô nương, là không muốn ta đến nơi này?"

Giang Lăng xoay người sang chỗ khác, nhìn hồ nước in bóng ngược của một cây liễu, nói: "Nơi này là Tần phủ, ta là khách nhân, Triệu công tử cũng là khách nhân, ta làm sao có tư cách mà đi hạn chế bước chân của công tử. Công tử muốn chạy đi đâu thì cứ tự nhiên."

Triệu Thanh Minh cười, trên mặt như hoa xuân nở rộ: "Ta thế nào mà nghe cô nương nói lời này, ý tứ như là trách ta không nên đến hậu viện này đây."

"Không dám" Giang Lăng thanh thúy đáp, ánh mắt vẫn nhìn vào hồ nước, còn cái tên kia như xuân hoa bùng tỉnh thì nàng vẫn không để ý đến.

"Ca ca, người kêu chúng ta chạy đi lấy điểm tâm, bản thân thì chạy đến nơi này, làm chúng ta đi tìm thật mệt." Triệu Vi Vũ thờ phỉ phỉ đem điểm tâm đi đến.

"Cô nương" nha hoàn của Triệu Vi Vũ thờ hồn hèn khiêng một cái bàn và ghế đến, Giang Ninh Nhi và Giang Ninh Nhi một người thì bưng điểm tâm, còn một người thì ôm ấm trà cũng đang đi lại.

Giang Lăng nhìn mấy người này bày trận, nhìn hồ nước mà trừng mắt.

"Triệu công tử, người muốn ăn điểm tâm gì, để ta lấy cho người?" Giang Ninh Nhi nhìn bóng lưng của Triệu Thanh Minh, một mặt si mê.

Triệu Thanh Minh xoay người lại, tìm một cái ghế, vung áo choàng liền ngồi xuống, cầm cây quạt quạt tới, lớn tiếng nói: "Không nhọc cô nương lo lắng, lúc ta muốn ăn, sẽ tự mình đi lấy."

Giang Ninh Nhi cắn cắn môi, ần ần liếc mắt nhìn Triệu Thanh Minh một cái.

"Ca, vừa rồi người nói tự chúng ta đi lấy điểm tâm thì ăn mới ngon. Hiện tại điểm tâm đã lấy đến, người lại không ăn. Ca có ý định đùa giỡn chúng ta phải không?" Triệu Vi Vũ thấy nha hoàn đã chuyển ghế đến, cũng ngồi xuống lấy quạt ra quạt, cao giọng ồn ào chất vấn.

"Vừa rồi là vừa rồi, hiện tại là hiện tại." Triệu Thanh Minh lười biếng đáp. Hắn nhìn thoáng qua Giang Lăng vẫn luôn mãi nhìn hồ nước khẽ cau mày, ánh mắt chuyển động, đem cây quạt quạt mấy cái, xoay người nói: "Như vậy đi, chúng ta đến đây làm thơ đi. Các người bốn vị cô nương, ở thời gian một nén hương phải làm ra một bài thơ. Nếu làm không ra, liền phạt ăn nửa bàn điểm tâm; còn làm tốt nhất ta liền viết cho nàng một bức thư hoặc là họa một bức tranh. Ý của các người như thế nào?"

"Phạt" Triệu Vi Vũ nở nụ cười, nàng lúc này cũng không còn giận, ánh mắt chột loé xem Triệu Thanh Minh vừa nháy nháy mắt, vừa cười mị mị nhìn Giang Lăng, lại nhìn xem Giang Ninh Nhi các nàng, liền không lên tiếng, dù sao thì làm thơ nàng vẫn không có sợ.

"A, ăn nửa bàn?" Giang Ninh Nhi nhìn điểm tâm trên bàn, thờ nhẹ một tiếng.

"Nè" Một tiếng kêu kèm tiếng thờ lớn vang lên. "Triệu công tử, Triệu cô nương, các người thế nào lại đến nơi này? Nếu không phải là nha hoàn nói các người ở đây, ta vẫn còn không tìm thấy các người." Là Tần Tâm đến. "Triệu công tử, đây là tập thơ mà ngài muốn".

"Được, cảm tạ." Triệu Thanh Minh nhận lấy tập thơ, để ở trên bàn, cũng không có mở ra xem.

"Tần cô nương, chúng ta đang muốn làm một trận thi đấu thơ, người muốn tham gia không? Ai thua thì phải ăn hết nửa bàn điểm tâm đó." Triệu Vi Vũ tủm tỉm cười nhìn Tần Tâm, đem quy tắc nói cho nàng nghe một lần.

"Tốt tốt". Tần Tâm nghe nói được Triệu Thanh Minh tặng tranh chữ, tự cao bản thân tốt xấu gì cũng làm được mấy bài thơ, liền một ngụm đồng ý.

"Vậy... ta cũng tham gia đi." Giang Ninh Nhi cắn môi, trên mặt một bộ biểu cảm giống như người từ cõi chết trở về. Trương Lưu Phương nói các nàng là nữ hài tử, không cần học cái gì mà thơ a ầm a linh tinh gì đó, cũng không thành qua phụ tử đến dạy các nàng làm thơ.

Thanh âm của nàng còn chưa dứt , Giang Lăng đã đứng lên , quay lại đối với Triệu Thanh Minh và Triệu Vi Vũ cười cười : " Ngượng ngùng , Triệu công tử , cùng các vị cô nương , ta chưa bao giờ học qua làm thơ , còn chữ thì ta nhận không ra vài cái , liền không ở nơi này bêu xấu . "

Triệu Vi Vũ nhìn thấy ánh mắt ca ca cấp bản thân mình sai sử , vội đi lại nắm lấy cánh tay Giang Lăng , hét lên : " Đều tham gia , đều tham gia . Trừ bỏ ca ca ta đang ngồi ra , tất cả nữ tử ở đây đều phải tham gia . "

Giang Lăng cô nương , ta nói cho ngươi nghe , ca ca ta thế nhưng ở Linh Lăng này là một đại tài tử , làm thơ thì thật là có tiếng tăm . Hàng năm đến ngày ngắm hoa hội ,

những người được kỳ hoa đều đến nhờ ca ca ta giúp làm thơ , phí nhuận bút còn đến năm mươi lượng bạc một bài thơ đó . "

Giang Lăng bị Triệu Vi Vũ giữ chặt cánh tay , trong lòng cực kỳ không kiên nhẫn . Nhưng nàng cũng không nguyện phá vỡ thế ổn định , vô cớ cùng công tử , tiểu thư nhà thứ sử trở mặt .

Nàng dĩ nhiên rất biết các loại hình ăn chơi trác táng . Nàng đang nghĩ hay là tùy tiện về đại một bài , lại nghe Triệu Vi Vũ nói những lời này , kia " ngắm hoa hội " , " kỳ hoa " cùng " năm mươi lượng bạc " làm cho ánh mắt nàng phát sáng mạnh mẽ : " Ngắm hoa hội ? Cái gì ngắm hoa hội ? "

Triệu Thanh Minh thấy Giang Lăng nghe đến ngắm hoa thì hưng trí , vội tiếp nhận đề tài nói : " Ngắm hoa hội chính là hàng năm vào cuối tháng tư , từ quan phủ đến dân gian đều cùng tổ chức sự kiện này một lần .

Nếu ngươi có một chậu hoa cỏ cực mỹ , cực hiếm lạ , hơn nữa phải có tài làm thơ , là có thể dự thi , nếu không làm thơ được thì cũng không sao , có thể nhờ người khác làm . Đến lúc đó quan viên của quan phủ cùng với người tài cao đức trọng trong dân gian sẽ công chính bình chọn hoa cỏ xinh đẹp , quý hiếm cùng với thơ ca ngợi về xinh đẹp của hoa mà phân biệt cho điểm .

Hai hạng cộng lại phân cao thấp , tuyển ra ba cái đứng đầu , phân biệt cho một trăm lượng , sáu mươi hai lượng , cùng hai mươi hai lượng tiền thưởng . "

" Cũng là ngắm hoa hội , chỉ cần hoa đẹp là được rồi , tại sao còn phải làm thơ ? " Giang Lăng không hiểu hỏi .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Yên hội ở Tần Phủ (nhị)

Triệu Thanh Minh ngẩng đầu lên , trong mũi hừ một tiếng " Nếu đem hoa ra so sánh , mấy người thôn phu lên núi lấy ra một gốc kỳ hoa là sẽ có thứ hạng sao ? Ngắm hoa hội là một sự kiện tao nhã , điểm này thôn phu còn phải học hỏi thêm . "

Giang Lăng không có tinh thần cùng khí lực vì nhà nông bản cùng mà biện bác , lúc này nàng đang nhíu mày trầm tư . Nàng vất vả mới lôi kéo bán được hai mươi cái thực đơn cho Lưu chương quỹ được hai xâu tiền , tức là hai lượng bạc . Nếu nàng có thể lợi dụng không gian trông ra được một ít kỳ hoa , đoạt được đầu bảng , chẳng phải là sẽ kiếm được một trăm lượng bạc tiền thưởng sao ?

Hoặc là chính mình không tham gia ngắm hoa hội , mà đem hoa đó bán cho những người dự thi thì cũng có thể kiếm hơn mười lượng bạc đi ?

Nghĩ đến đây , nàng thực là hưng phấn , lại hỏi Triệu Thanh Minh : " Năm rồi kỳ hoa dị thảo gì đoạt được giải quán quân ? "

" Dị thảo thì không được . " Triệu Thanh Minh nở nụ cười , miệng cười cực kỳ tuần mỹ , nhìn xem tỷ muội Giang Ninh Nhi cùng Tần Tâm đều đang ngây dại , " Đây là ngắm hoa hội , nên phải là kỳ hoa , hơn nữa ở thời điểm dự thi đoá hoa còn phải nở rộ .

Nếu ngươi có một chậu hoa cúc tím vô cùng tốt , nhưng nếu mùa xuân mà nó lại không nở hoa , cũng không hữu dụng . Năm rồi

được các thứ hạng cao nhất chính là hoa lan .

Các loại hoa lan biến dị , đều có hơ hội cực cao đoạt giải quán quân . Bất quá cũng có một ít là giống khác . Thí dụ như năm trước có một gốc cây đỗ quyền biến sắc , trong quá trình nở hoa , lại biến ra màu sắc bất đồng , thật là kỳ lạ ; Còn có một năm kia , có một người ra một số tiền lớn mua một gốc cây mẫu đơn quý bảo từ Lạc Dương đem về , cuối cùng cũng đoạt hạng nhất . "

Giang Lăng gật gật đầu . Hoa đỗ quyền biến sắc thì nàng biết . Đó là hoa đặc chủng ở trên núi huyện Kim Tú ở Quảng Tây . Trên núi kia có vạn mẫu rừng là hoa đỗ quyền cả trăm năm .

Biến sắc đỗ quyền khi còn nụ hoa là màu hồng phấn , lúc mới nở thì màu hồng đậm , đến lúc nở to thì màu phấn trắng , phía dưới có màu tím , cuối cùng lại chuyển sang màu vàng mà héo tàn , cực kỳ kì diệu .

Linh Lăng Thành này cách Quảng Tây không xa , vì một trăm lượng bạc , phái người lên núi hái biển sắc đồ quyền thì cũng đáng giá.

"Này, đừng có nói nhiều như vậy, chúng ta vẫn là làm thơ đi." Tần Tâm từ lúc Triệu Thanh Minh cười giờ đã tỉnh táo lại, giờ thấy Giang Lăng hấp dẫn được sự chú ý của Triệu Thanh Minh thì cực kỳ bất mãn.

Triệu Thanh Minh cũng không để ý đến nàng ta, đối với Giang Lăng lại nói: "Nếu Giang

Lăng cô nương có hứng thú, thì đến ngày ngắm hoa hội khai mạc ta liền phái người thông báo cho cô nương?"

"Tốt" Giang Lăng cao hứng gật đầu, đang muốn hỏi hần tham gia trận đấu thì phải làm những thủ tục gì, có phải hay không phải giao nộp một số tiền nhất định, chợt nghe một nha hoàn đến bẩm báo: "Lục phu nhân tới, phu nhân nhà chúng ta thỉnh các vị công tử, cô nương đi đến bên kia."

Tần Tâm không có cơ hội ở trước mặt Triệu Thanh Minh trở ra tài làm thơ, tự nhiên lại mất đi cơ hội được thơ và họa của hần, không khỏi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Giang Lăng một cái. Vốn định thừa dịp thời điểm bọn người Triệu Thanh Minh không để ý, cảnh cáo Giang Lăng một chút, cũng không nghĩ đến Triệu Thanh Minh đứng lên giờ tay thủ thế: "Giang Lăng cô nương, mời."

Ý bảo nàng đi trước, hoặc cùng hần sóng vai mà đi. Hành động này của hần làm cho mấy vị cô nương ở đây nhìn muốn lòi tròn mắt ra, còn sinh ra nồng đậm ghen ghét với Giang Lăng.

Đang ở trong trạng thái tràn ngập hưng phấn, Giang Lăng cũng không nghĩ nhiều như vậy, gật đầu liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Cái loại hành động nhường nàng đi trước này, ở kiếp trước chỉ là một hành động rất đỗi bình thường. Nếu một ngày nào đó nàng biến thành một cái đuôi đi theo người ta, đó mới chính là hành động không bình thường.

Thấy Giang Lăng dẫn đầu đi trước, Triệu Thanh Minh bước nhanh, cùng Giang Lăng sóng vai mà đi. Giang Lăng liếc nhìn hần một cái, lại nhìn xa xa thấy Tần phu nhân các nàng, đành nuốt xuống lời muốn hỏi, dưới chân cố ý đi tốc độ chậm lại, cùng Triệu Thanh Minh tạo ra chút khoảng cách.

"Triệu công tử, thỉnh sang bên kia." Tần Tâm bước nhanh đi đến bên người Triệu Thanh Minh, chiếm cứ vị trí vừa rồi của Giang Lăng, dẫn đường Triệu Thanh Minh hướng một cái sân mà đi đến.

Triệu Thanh Minh quay đầu nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái, cặp mày xinh đẹp nhíu lại.

"Giang Lăng cô nương." Triệu Vi Vũ đi đến bên người Giang Lăng, thật thân thiết nắm lấy cánh tay của nàng. "Ta năm nay mười lăm tuổi, người thì sao? Chúng ta hai người ai lớn hơn?"

Giang Lăng nhìn nàng một cái, mỉm cười nói: "Ta đây nên gọi người một tiếng tỷ tỷ."

"A! Ta đang muốn có một người muội muội đây." Triệu Vi Vũ cao hứng cười rộ lên, "Giang Lăng muội muội ngày thường hay làm cái gì? Có rảnh hay không để ta cho người đón người đến phủ thứ sử du ngoạn?"

"Ách" Trên mặt Giang Lăng lộ ra tươi cười có chút cổ quái. Nếu để cho vị Triệu cô nương này biết nàng cả ngày trồng rau, bắt cá, không biết bộ mặt tinh xảo của nàng sẽ lộ ra bộ dạng biểu cảm như thế nào đây.

Hôm nay hai huynh muội Triệu gia biểu hiện thật là kỳ quái. Vô duyên vô cớ đối với nàng cảm thấy hứng thú, vô duyên vô cớ đối với nàng thân thiết, cái này thật là làm cho người ta phải phí tâm cân nhắc. Vô sự hiền ân cần, không phải gian thì cũng là trộm cắp. Giang Lăng luôn luôn suy nghĩ cẩn thận, nhà của nàng một nghèo, hai trắng tay, có cái gì có thể làm cho Triệu công tử cùng Triệu tiểu thư mưu đồ đây?

Hay là, Triệu Thanh Minh này nghĩ hy sinh bản thân, muốn thành toàn cho hôn sự của Triệu cô nương cùng Tần Úc? Giang Lăng nhíu mày, bị suy nghĩ của bản thân cuốn lấy nàng một chút.

Vào một cái sân cách đại sảnh không xa, Giang Lăng nhìn xuyên qua bóng dáng của Triệu Thanh Minh và Tần Tâm đi phía trước, nhìn thấy trong đại sảnh các cửa đều rộng mở, bên trong xiêm áo ngồi tròn một cái bàn lớn. Nha hoàn như nước chảy từng nhóm mang thức ăn lên.

Mà ở sảnh bên trái ghé thái sư, Lí Thanh Hà cùng một vài vị phu nhân bồi ở bên người một vị thái thái khoảng sáu, bảy mươi tuổi. Lúc này thấy các nàng tiến vào, Tần phu nhân vội đứng lên, đi đến bên cạnh cửa cười nói: "Bọn nhỏ đến, chạy nhanh đi rửa tay, ăn cơm."

Mà Triệu phu nhân cũng đi đến, nhỏ giọng nói với Triệu Thanh Minh: "Minh Nhi, người mau quay lại sảnh ngoài đi, ở trong này pha trộn, cẩn thận cha người lại mắng người."

Giang Lăng vừa vắn đi ngang qua người bọn họ, lời này nghe được rành mạch, nhin không được hé miệng cười. Hay là vị Triệu Thanh Minh này cùng Giả Bảo Ngọc không khác nhau mấy, thích nhất pha trộn trong này?

"Đến đây, Lăng Nhi, chạy nhanh đi lại gặp qua Lục phu nhân." Lí Thanh Hà chính là đang tán gẫu hăng say cùng Lục phu nhân, vừa quay đầu lại thấy Giang Lăng đi đến, vội vẫy tay hướng Giang Lăng kêu lên.

Lục phu nhân là một lão thái thái hiền lành, nhưng mà nhìn qua thân mình có chút gầy yếu, sắc mặt nhìn qua không được tốt lắm. Nàng nghe Lí Thanh Hà nói lời này, cười tùm tùm nhìn lại phía Giang Lăng. Liếc mắt một cái liền mạnh mẽ gạt mình, hơi hơi đứng lên, nhìn chằm chằm Giang Lăng một lúc

lâu sau , há miệng muốn nói , lại như là bỗng nhiên tỉnh ngộ ra , im miệng lại nhìn Lí Thanh Hà .

Lí Thanh Hà nhìn đến Lục phu nhân thần thái như thế , trong lòng cả kinh , lại thấy nàng nhìn qua mình , vội dò hỏi : " Lục phu nhân ngài làm sao vậy ? Nhìn đến Lăng Nhi nhà ta bộ dáng giống như là gặp người quen ? "

" Hắc , cũng không phải , là lão thân hồ đồ thôi . " Lục phu nhân cười rộ lên , trên mặt đầy nếp nhăn . " Đây là nữ nhi của người ? Lớn lên thật giống một đứa cháu gái của ta , vừa mới trông thấy , ta còn tưởng rằng nàng đã đến . "

Lí Thanh Hà thở dài nhẹ nhõm một hơi , hướng Giang Lăng cười nói : " Lăng Nhi , còn không hướng Lục phu nhân hành lễ ? "

" Giang Lăng thỉnh an Lục phu nhân . " Giang Lăng nghiêng người vén áo thi lễ .

" Ủ , ừ . Người kêu là Giang Lăng ? " Lục phu nhân tinh tế đánh giá Giang Lăng , trong mắt lão bà ánh lên tia tinh quang không thấy rõ .

" Dạ " Giang Lăng đáp . Nhìn Triệu phu nhân cùng Triệu Vi Vũ đứng đó đã lâu , vội lui về sau một bước , nhường cho các nàng tiến lên chào hỏi Lục phu nhân . Tần phu nhân hôm nay là chủ , mời khách là Lục phu nhân cùng Triệu phu nhân , nàng cũng không thể đoạt nổi bật của Triệu Vi Vũ .

" Tốt lắm , đều ngồi vào vị trí đi . Tần phu nhân đợi cho Triệu Vi Vũ và mấy vị cô nương hành lễ với Lục phu nhân xong liền tiến lên nói , cũng tự mình đến giúp Lục phu nhân đứng lên , đem nàng thỉnh ngồi vào ghế chỗ tôn kính .

Tần tướng quân cùng Triệu thứ sử tuy rằng là đại quan ở biên giới , nhưng so với Lục đại nhân từng làm qua chức vị đề sử , lão nhân lại lịch lại thâm sâu mà nói , địa vị tự nhiên được xác định rõ ràng . Cho nên Triệu phu nhân liền ngồi xuống cái ghế khách vị trí thứ hai .

Lần này Giang Lăng cũng chưa nhìn thấy Tần Úc ở trong đại sảnh , phòng chừng hẳn đã lưu lại ở viện ngoài . Mà Triệu Thanh Minh cũng nhường Triệu phu nhân phải người đưa hẳn ra viện bên ngoài .

Lưu lại ở đây một nhà già trẻ lớn bé , phu nhân thì có năm người , lớn lớn nhỏ nhỏ cô nương cũng có năm người , vừa vặn làm thành một bàn .

Khi đã ngồi vào bàn , Lục phu nhân nhìn Tần phu nhân đem Giang Lăng an bài bên kia chủ tọa , ánh mắt liền nhìn sang Tần phu nhân , mỉm cười hỏi : " Tần phu nhân , mạo muội hỏi một câu , Giang Lăng cô nương là thân thích gì của nhà các người ? "

" A ! " Tần phu nhân không nghĩ đến Lục phu nhân đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này , bất quá nàng đáp cũng là khía cạnh bên ngoài , cười nói : " Là con dâu chưa qua cửa của ta . "

Lời vừa nói ra , mẹ con Triệu gia liền lấp bắp kinh hãi . Nhất là Triệu Vi Vũ , lúc này hận không thể lập tức buông chiếc đĩa , chạy đến viện ở ngoài nói cho ca ca nghe tin tức này . Mà Tần Tâm cùng Giang Ninh Nhi đều nhẹ nhõm thở dài một hơi --- chỉ cần Tần phu nhân đem thân phận của Giang Lăng vạch trần , Triệu Thanh Minh sẽ không đem lực chú ý đặt trên người của nàng , vậy thì bản thân

Tần phu nhân nói xong , hướng về Triệu phu nhân gật đầu xin lỗi . Nàng lúc trước không nói rõ , chủ yếu là bởi vì Giang Lăng không quá nguyện ý cùng nhà nàng kết thân . Nếu thực sự có một ngày hai nhà từ hôn , thì không phải chỉ có một nhà Giang gia mất mặt . Lúc này hai tiểu oan gia còn nao nao không rõ ràng

phía trước , việc hôn nhân của hai nhà không thể thông báo ra ngoài . Nhưng mà lúc này Lục phu nhân đã hỏi , tình huống này tự nhiên không thể không nói .

Tần phu nhân hôm nay đã mời một ít người đến , thức ăn tất nhiên là cực kỳ phong phú . Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng tuy là bình thường chỉ ăn cá và rau xanh , nhưng hương vị này dù có tinh tế tỉ mỉ cũng không sánh bằng . Những thức ăn này không gây cho Giang Lăng cảm giác thêm ăn . Giang Lăng đối với vị tinh phía trước ngày càng có tin tưởng ----- nhìn cảnh hào môn nhà giàu mà xem , nhất định nhu cầu đối với vị tinh cực kỳ lớn , nàng lúc này lại lo lắng vấn đề định giá cả . Năng lực sản xuất của nàng quá nhỏ , chỉ còn cách là đề cao giá , vừa không mệt người mà lại còn kiếm thêm được nhiều tiền .

Cổ nhân ăn cơm có quy định là ăn không nói , ngủ không nói . Một bữa ăn này đãi tiệc rất là phong phú , ngay tại lúc này trong đầu Giang Lăng đều là đại kế kiếm tiền , im lặng tính toán mà trôi qua hết bữa ăn .

Ăn cơm xong chính là uống trà , Đường sơ Lục Vũ " Trà Kinh " còn chưa có xuất hiện , Đường triều lúc này người ta thịnh hành uống trà là pha trà pháp , tức là đem hành , gừng , táo , vỏ quýt cùng bạc hà bỏ vào nấu chung với trà , còn cho thêm chút muối .

Giang Lăng ở kiếp trước lão gia tử rất thích uống trà , đối với trà đạo cũng rất sâu nghiên cứu , nơi nào uống qua trà đã bị Lục Vũ phê bình . Giang Lăng uống lên hai hộp trà liền bỏ xuống , bị Tần Tâm dùng ánh mắt hèn mọn nhìn thoáng qua .

Lúc uống trà nói chuyện phiếm , Lục phu nhân lại cực kỳ hứng thú với Giang Lăng , lôi kéo nàng ngồi kế bên mình , hỏi nàng rất nhiều về cuộc sống hằng ngày , yêu thích cái gì ? Thích ăn món gì ? Cái gì tốt cho nhan sắc ? Hồi nhỏ có bú bình hay không ? Có đi qua kinh thành hay chưa? Làm cho Giang Lăng thật là buồn bực . Nếu bản thân nàng không phải xuyên không ngàn năm về Đường triều , nàng thật hoài nghi lão thái thái này có phải hay không chính là một fan cuồng , nàng đi vệ sinh thích như thế nào hay dùng giấy vệ sinh gì cũng đều muốn biết .

Chương 58: Người tới lúc nửa đêm

Bây giờ không có đóa hoa Triệu Thanh Minh ở đây , mấy con ong mật Tần Tâm và Giang Ninh Nhi mới chịu yên tĩnh xuống dưới . Chính là lúc này , Lục phu nhân chỉ coi trọng độc nhất một mình Giang Lăng , nói chuyện trọng tâm đề tài cùng các nàng không có quan hệ , trong mắt liền lộ ra vẻ không kiên nhẫn .

Lục phu nhân thân thể cũng không được tốt lắm , ngồi một trận trên mặt cũng lộ ra mệt mỏi , liền rời đi . Triệu phu nhân cũng thừa dịp này cáo từ , yến hội này ở Tần phủ cũng từ từ giải tán .

Tần phu nhân ở lại chậm rãi đưa tiễn khách nhân , mẹ con Lí Thanh Hà được Hồng Đào cùng Liễu Lục đưa về nghỉ tại phòng dành cho khách .

Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà tinh thần và bộ dáng không yên , hỏi nàng sao lại thế này , nàng lại nói không sao . Giang Lăng nghĩ nàng đang lo lắng cho Giang Đào , liền an ủi vài câu , bản thân thì quay về phòng tắm rửa .

Lúc đi đến đây , Giang gia ba người đều cầm theo một gói đồ nhỏ , quần áo để tắm rửa xong thay ra đều có mang đến . Sau khi tắm rửa , Giang Lăng định lấy quần áo của bản thân thay ra , cũng không nghĩ đến Liễu Lục lại cầm một bộ quần áo đi ra , nói là Tần phu nhân đã chuẩn bị tốt lắm .

Giang Lăng nhớ đến Tần Tâm nói những quần áo này đều là của nàng , cười khổ một chút , vẫy vẫy tay , nhất định không chịu lại mặc quần áo của Tần phủ , thay quần áo của bản thân .

Giang Lăng để cho nha hoàn đem nước tắm ra ngoài , chợt nghe bên ngoài có tiếng người đi vào cửa viện , đồng thời nghe nha hoàn thấp giọng kêu một tiếng " phu nhân " , nàng nghe được Lí Thanh Hà đi ra ngoài đón . Giang Lăng lúc này cũng đi ra cửa .

" Chúng ta lúc này mới vừa chuyển đến , mọi việc còn chưa an bày thỏa đáng . Nếu như có chỗ chiếu cố không chu toàn , thỉnh thứ lỗi cho . " Tần phu nhân hướng Lí Thanh Hà khách khí , " Có cần cái gì thì hướng Hồng Đào , Liễu Lục mà nói . Các nàng đã theo bên người ta nhiều năm , coi như cũng đặc lực , Giang phu nhân có thể sai sử . "

" A ! Hết thấy đều thỏa đáng . Tần phu nhân không cần khách khí . " Lí Thanh Hà cũng khách khí .

Tần phu nhân lại đem ánh mắt chuyển hướng đến Giang Lăng , nhìn đến nàng quần áo cùng trang điểm cũng ngăn ra , đi đến trước mặt Giang Lăng , ánh mắt nhìn sang Liễu Lục " Quần áo của cô nương đâu ? Thế nào không lấy đồ mới cấp cô nương mặc ? "

Liễu Lục lập tức quỳ xuống , cúi đầu nói : " Dạ thưa phu nhân , cô nương nàng "

Tần phu nhân không cần trách cứ Liễu Lục , là ta kiên trì mặc như vậy . Mặc quần áo của bản thân thì thoải mái một chút . " Giang Lăng vội nói .

Tần phu nhân ánh mắt phức tạp nhìn Giang Lăng , thật lâu không nói chuyện .

" Đứa nhỏ này thật cứng đầu , tùy nàng đi . " Lí Thanh Hà thấy , vội vàng hòa giải .

Tần phu nhân thở dài một hơi : " Trời cũng đã trễ rồi , Giang phu nhân , Giang cô nương , các người cũng đi nghỉ sớm đi . "

" Nương , ngài mời Tần phu nhân vào trong phòng ngồi , trò chuyện đi . " Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà đối với nàng trừng mắt . Nàng hi vọng Lí Thanh Hà nhân cơ hội này , cùng Tần phu nhân đem chuyện từ hôn mà nói ra . Giải quyết cho xong chuyện lớn trong lòng nàng .

Lí Thanh Hà cũng không có phản ứng gì , lại cùng Tần phu nhân khách khí hai câu , liền nhìn xem nàng mang nha đầu , bà từ chậm rãi đi xa . Lúc này trời đã tối đen , có bà từ đốt đèn lồng đi ở phía trước , đoàn người đi càng lúc càng xa .

Các nàng vừa đi , viện này nhìn vào có vẻ trống trải . Đoàn người Tần phu nhân đến làm các côn trùng nhỏ trong viện đình chỉ ăn uống , lúc này lại hân hoan " chiêm chiêm " kêu lên .

Lí Thanh Hà lại nhìn đến vẻ mặt thất vọng của Giang Lăng , lôi kéo nàng vào trong phòng : " Người tới đây . "

Vào tới trong phòng , Lí Thanh Hà lôi kéo Giang Lăng ngồi lên trên giường , nhẹ giọng nói : " Lăng Nhi , tâm tư của người nương rõ ràng . Nhưng nương sau này nghĩ lại , vẫn là cảm thấy không ổn . Việc hôn nhân này một khi đã lui đi , thanh danh của người cũng hỏng rồi .

Đến lúc đó lại muốn kiếm một chàng rể khác , đó là muôn vàn khó khăn . Chỉ bằng bây giờ chúng ta tiếp xúc những người đó , nơi nào kiếm được người trong sạch ? Mà trong thành nhà người ta biết được Tần công tử mà người cũng không nguyện gả thì ai mà dám cưới người ?

Lại nói , người làm sao biết được công tử nhà ai tốt , ai không tốt ? Tục ngữ nói tri nhân tri diện bất tri tâm , liền tính là trước đó tốt với người ngàn tốt vạn tốt , lại qua hai ba năm tâm tư phai nhạt , còn không phải cùng hoa tâm giống nhau ?

Cho nên tuyển hôn phu , cũng chỉ có thể xem hán có thể cho người qua những ngày tốt nhất . Về phần những cái khác , dù có cường cầu cũng không được .

Người cũng biết là những cô nương trong thôn , đó là làm cho các nàng gả Tần công tử làm thiếp , họ ngàn vạn lần còn chấp thuận . Cho nên Lăng Nhi , cửa hôn sự này vẫn là không nên lui đi . Người cũng không cần náo loạn , như vậy sẽ tốt sao ?

Nương sẽ nói với Tần gia đợi chờ người hai năm , hai năm sau lại thành thân . Lúc này mình sẽ thấy rõ nhân phẩm của Tần công tử thôi . Nếu nhân phẩm Tần công tử thật sự không tốt , chúng ta từ hôn cũng không muộn , người coi như thế nào ? "

Giang Lăng thở dài một hơi thật sâu . Nói tới nói lui , thế nào đề tài đã vòng trở lại . Không ngờ những lời nàng giảng buổi trưa cho Lí Thanh Hà giờ đã không còn lại gì . Tại cô đại này muốn tìm một nam nhân tốt , nàng cũng biết là vô cùng khó khăn .

Nhưng khó khăn thì thế nào , chẳng lẽ để cho nàng mười bốn tuổi , mang theo thân phận địa vị một nghèo hai trắng tay , gả cho một nam nhân không có cảm tình . Tự nguyện tự động đem bản thân nhốt lại trong thâm trạch , lại đi vì một nam nhân mà cùng những nữ nhân khác tranh đấu , đây vô vàn chục năm u ám ?

Trừ khi nàng có bệnh không kiếm ra được nam nhân tốt , cùng lắm thì cả đời này nàng sẽ phần nam trang , nỗ lực gầy dựng sự nghiệp , nỗ lực kiếm tiền , có tiền thì ngao du sơn thủy , cả đời không thành thân .

Những lời này Giang Lăng đã lười nói tiếp , nàng cùng Lí Thanh Hà có cả ngàn năm khác nhau . Hơn nữa lấy cá tính của Lí Thanh Hà , tới ngày mai nàng lại đem những lời này phủ định tiếp .

Nếu bản thân thật sự đáp ứng thành thân cùng Tần Úc thì sợ người lo lắng , sợ hãi , phản đối chính lại là Lí Thanh Hà .

" Trời đã không còn sớm , chúng ta ngủ đi , mai về nhà sớm . "

Giang Lăng đứng lên , đi tới cửa lại thở dài một hơi " Cũng không biết Tiểu Đào ngày hôm nay qua như thế nào . " Nói xong nàng cười xấu xa trở về phòng mình . Hắc hắc , vẫn là để Lí Thanh Hà cân nhắc cho Giang Đào nhiều đi , đem việc hôn nhân rối rắm của nàng quên luôn đi .

Đem nền thổi tắt , Giang Lăng tiến vào không gian . Trong không gian ánh mặt trời ấm áp , màu xanh nồng đậm . Cũng có ong mật bay qua bay lại , con cá lâu lâu lại ngoi lên đón nước .

Giang Lăng hít sâu một hơi , ở Tần phủ ghen cả ngày hôm đều được phóng thích ra . Cùng mấy phu nhân , công tử , tiểu thư ở chung , thực sự không bằng ở đây cùng động thực vật nói chuyện thật là thư thái .

Cái cây nở ra cái hoa màu tím tím , hôm nay đã bắt đầu kết quả . Một đám màu tím dài dài phía dưới lá cây , dù là Giang Lăng ngũ cốc chẳng phân biệt được gì , lúc này cũng nhận ra nó chính là cà tím .

Mấy ngày nay không chú ý , cà tím thế nhưng hôm nay trưởng thành lên rất nhiều , có thể hái xuống để ăn ; ngoài ra còn có một loại bò trên giàn trúc cũng có tình kết trái . Rau muống dài ra sắp đến rồi , trong khoảng thời gian này trong nhà luôn luôn ăn nó , như vậy nó mới không thể xâm chiếm địa bàn của các loại rau khác .

Mà cái trắng hai ngày nay rút ra cấp cho Lưu chương quỹ , bây giờ trở nên thừa thớt . Cũng may Giang Lăng lần này học ngoan , ở trên chợ đã mua sẵn mầm mống cái trắng . Sau khi mua trở về liền vẩy xuống một ít hạt giống , lúc này cũng tình tế mọc mầm , lấy ra ương .

Làm cho Giang Lăng phát sầu chính là mấy con cá trong hồ , nước trong không gian có tác dụng thật không phải giả , mấy con cá này mới bỏ vào được vài ngày , tựa hồ lại trưởng thành lên một ít . Mặc dù hôm qua Giang Lăng mới đem ra ngoài ba con cá lớn , nhưng trong hồ nước kia vẫn rất là chật chội .

Ai....! Phải chi không gian này có thể biến thành lớn thì tốt rồi . Giang Lăng thở dài .

Không gian này diện tích nhỏ như vậy , lúc này phải trồng rau cho cả nhà ăn , còn phải cung cấp cho Lưu chương quỹ nơi đó , dù cho không còn cung ứng rau cho Lưu chương quỹ nhưng khối đất nhỏ này vẫn phải bảo trì như vậy . Hôm nay ăn yến hội ở Tần phủ mà thức ăn thật là vô vị , Giang Lăng liền biết , nếu để cho người trong nhà đi ăn đồ ăn ở ngoài thì thật là ăn không vô .

Như vậy còn đất ở đâu mà trồng hoa ?

Nghĩ đến trồng hoa , Giang Lăng không còn tâm trí đâu mà luyện công . Nàng lẳng lặng ngồi ở trong không gian , đối với con ong mật đang ong ong vui vẻ lấy mật , nhũm nhụi suy nghĩ .

Trồng hoa gì cho tốt đây ? Tốt nhất là cái loại hoa nào không chiếm diện tích trong không gian . Nếu mà hai gốc cây lớn như hoa quế hay là ngọc lan , hai gốc cây này có thể đem không gian này chiếm hết , thật là không có lời .

Trồng hoa gì tốt mà không chiếm diện tích đây ? Kỳ hoa thì khiếp trước Giang Lăng gặp qua không ít . Nhưng tất cả đều là lão gia tử ra lệnh một tiếng , sẽ có người chuyển đến trước mặt . Về phần nó là nơi nào sản xuất , Giang Lăng cũng thật không rõ ràng .

Hiện tại ở đây , dưới tình huống muốn người không có người , muốn tiền cũng không có tiền , muốn cho người đi tìm kỳ hoa đến thì thật không thể nghĩ ngờ chính là người ngốc nằm mơ đi .

Lại nói, liên tính là thực sự có một gốc hoa quý báu đặt trước mặt, nàng cũng mua không nổi a! Tiêu tốn một trăm lượng bạc để tham gia ngắm hoa hội, kia tuyệt đối là hành vi phá sản của người có tiền nhà.

Xem ra, chỉ có bản thân lên núi tìm thôi, Giang Lăng nghĩ. Hoa lan? Hoa lan ở sâu trong rừng núi.

Muốn tìm hoa lan, cần phải đi sâu vào trong núi đi? Nàng sống ở đây không quen, lại là người mù đường, đó là ở trong núi tìm được hoa lan, bản thân sợ là cũng không tìm thấy đường ra khỏi núi.

Hơn nữa, sợ là Lí Thanh Hà cũng không cho nàng chạy vô núi sâu rừng già đi, liên tính là có người đồng hành cũng không được.

Không tìm hoa lan, vậy kiếm mấy hoa cỏ bình thường, trồng trái mùa, như vậy thần kỳ đoạt giải quán quân? Có không gian, muốn cho thực vật nào nở hoa thì cũng thật dễ dàng. Nhưng cách này chính là hành động nghịch thiên, dễ dàng trên chọc phiền toái a!

Giang Lăng phiền não thay đổi đáng ngồi khác.

Nàng đang muốn nghĩ tiếp, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có động tĩnh. Tựa hồ bên ngoài có người mở cửa sổ, hướng ở trong phòng ném một viên đá vào.

Dò đường trước khi hành động?

Giang Lăng giờ giờ mi lên, lắc mình ra khỏi không gian.

Nếu gặp gỡ người xấu, nàng chỉ cần ý niệm nhanh như chớp mắt là thoát khỏi ma trảo; mà nếu để cho người ta biết nàng không có ở trong phòng thì thật là phiền toái. Hơn nữa, nàng cũng muốn biết, tại đây là trọng binh Tần phủ, đêm hôm khuya khoắt, ai mà to gan lớn mật như vậy, thế nhưng chạy đến khuê phòng của nàng tìm tòi trước khi hành động.

Ra khỏi không gian, Giang Lăng nín thở, đi đến bên cạnh cửa sổ, muốn nhìn xem có ống trúc thổi thuốc mê giống trong truyền thuyết hay không.

Cũng không ngờ đến nàng vừa động dậy, cửa sổ liền mở ra, một cái bóng đen từ ngoài tiến vào. Nhìn đến Giang Lăng đang đứng ở trước mặt, người nọ rõ ràng là sợ run một chút, hiển nhiên không nghĩ đến Giang Lăng giờ này còn thức, đang ôm cây đợi thỏ.

Người này vừa tiến đến, bóng dáng cao lớn kia làm Giang Lăng có cảm giác Thái Sơn đè ép. Nhìn đến bóng đen này cao một mét tám, Giang Lăng nhủ mày lại, tại Đường triều này, người mà Giang Lăng nhận thức được, chỉ có ba nam nhân có dáng người này, một là Tần Ưc, hai là Triệu Thanh Minh, còn một người là phụ thân của Tần Ưc, Tần tướng quân.

Còn không đợi nàng đem ba người này nghĩ xong, bóng đen kia liền động thủ. Hơn nữa động tác cực nhanh. Giang Lăng vừa mới phản ứng lại, đã bị kéo vào trong một lồng ngực trần ngập khí nam nhân mạnh mẽ, sau đó chỉ cảm thấy gió mát bên tai, thì ra đã bị người nọ nhẹ nhàng ôm nhảy ra cửa sổ, hướng tường ở viện bên ngoài lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Luang Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đấu trí cùng đấu dũng

Người nọ võ công mạnh hơn Giang Lăng lúc này không phải ít, chờ cho Giang Lăng phát hiện hắn đã chạy xa thì nàng thử giãy giụa, có thể này mới phát hiện bản thân bị tẹn kia cố định ở trong lồng ngực, làm thế nào cũng thoát không ra.

Tùy thân không gian là bí mật lớn nhất của Giang Lăng, cũng là tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng của nàng, không đến vạn lần bất đắc dĩ, nàng sẽ không dùng đến;

Hơn nữa nàng đi ra cùng người này, chính là muốn biết người này đối với nàng định làm gì. Dù sao địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, tư vị thật là không dễ chịu, còn không bằng ngay từ lúc đầu tìm hiểu sự tình rõ ràng sẽ tốt hơn.

Cho nên còn chưa đạt được mục đích, Giang Lăng sẽ không lợi dụng không gian mà chạy trốn, yên lặng để người đó tùy ý đem đi.

Đi được một lúc lâu, Giang Lăng chỉ thấy trước mắt xẹt qua vô số kiến trúc cùng cây cối, người nọ mới rốt cục chịu dừng chân.

Giang Lăng từ trong lồng ngực rộng lớn của hắn lộ cái đầu ra nhìn, đánh giá một chút bốn phía xung quanh, phát hiện xung quanh đều là những cây cỏ thụ to lớn, nhìn không thấy kiến trúc gì.

Nàng đối với Tần phủ này nhận biết thật là sơ sài, thật sự nhìn không ra đây là nơi nào.

Người nọ nhẹ buông tay, đem Giang Lăng buông ra. Giang Lăng vừa được tự do, chạy lui về phía sau hai bước, ngừng đầu lại nhìn trên mặt người nọ, vừa nhìn xong không nhịn được tức giận, quát: "Tần Úc, người cướp ta đến nơi này là muốn làm gì?"

Tần Úc thấy Giang Lăng vẻ mặt giận dữ, Tần Úc bước gần đến hai bước, lại một lần nữa vươn một bàn tay giống y như cái kiềm sắt, nắm chặt chẽ cầm của Giang Lăng, nhìn chăm chăm nàng, mở miệng nghiêng răng nói: "

Bắt người đến đây là muốn cảnh cáo người. Người muốn từ hôn, thì cứ việc thối lui, bản công tử ước gì như vậy.

Nhưng là người phải nhớ kỹ, trước khi người chưa từ hôn, thì vẫn là vị hôn thê của Tần Úc ta, người cùng nam nhân khác câu kết làm bày, mắt qua mây lại thật là không biết xấu hổ. Tần gia chúng ta còn phải giữ thể diện.

Nếu như người dám làm cho Tần phủ chúng ta mất mặt, ta sẽ không để ý đem người ném vào trong hồ, không tin người cứ thử xem."

Nói xong hần mạnh mẽ buông tay ra, xoay người định rời đi.

"Nè, người nói cho rõ ràng, ta khi nào thì cùng nam nhân câu kết làm bày, mắt qua mây lại? Tần Úc người có phải là nam nhân hay không? Nhìn trúng vị cô nương ấy, nghĩ muốn cưới người khác thì nói thẳng là tốt rồi, không cần miệng lưỡi không sạch mà hướng chậu nước thúi lên đầu bổn cô nương." Giang Lăng nghe xong liền phát hỏa, hướng về bóng lưng hần kêu to.

Tần Úc dừng lại bóng dáng, xoay người lại y như một con gió, đến trước mặt Giang Lăng, cầm tức nàng mà quát lên: "Ta đem chậu nước thúi hắt lên trên đầu người à? Người soi người vào trong vũng nước tiểu mà xem chính người, muốn phẩm không phẩm, muốn đức không đức, muốn mạo không mạo, điểm nào đáng giá để bản công tử hao tâm tốn trí?"

Nếu người ngốc thì ta nói cho người biết, vị Triệu công tử mê người kia, hần ta sở dĩ hôm nay tìm người nói chuyện, đó là vì cha hần theo dõi phò cha ta không được, hần theo ta đối phó cũng không xong.

Cho nên mới đến mê hoặc người, một nữ nhân ngu xuẩn như heo, để chọc giận bản công tử. Người đã minh bạch chưa?"

Giang Lăng vừa nghe lời này, tức giận đến cả người phát run, bay lên một cước liền hướng trên người Tần Úc mà đá vào. Cũng không ngờ Tần Úc hừ lạnh một tiếng, bay nhanh về phía sau lao đi, nháy mắt liền biến mất phía sau bóng cây, ở trong không trung bỏ lại một câu nói: "Công phu mèo quào của người, liền muốn đá bản công tử, nằm mơ!"

"Tần Úc, người đừng có chạy" Giang Lăng kêu lên, nhìn chăm chăm vào bóng cây chỗ Tần Úc biến mất, tức giận chửi ầm lên: "Tần Úc, người chính là cái bình dấm chua, cái tên keo kiệt, cái người nhát gan, nam nhân nhiều chuyện"

Nói xong vọt đến chỗ cái cây mà Tần Úc biến mất, một trận loạn đâm loạn đá, cho đến khi lá cây rụng rơi là tả, lúc này mới thờ phỉ phò dừng lại. Sau khi dừng lại, lại nhìn không được đá thêm một cước.

Nha nha, tức chết nàng mà. Tần Úc thế nhưng dùng lời ghê tởm như vậy nói nàng cùng Triệu công tử kia? Ai cùng hần câu kết làm bày? Tần Úc này chính là một tên phán đoán cuồng. Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là cái nha đầu Tần Tâm chết tiết kia, trở về thêm mắm dặm muối nói lung tung với Tần Úc - Giang Lăng thông suốt, nhất định là như vậy, xem ngày mai làm sao ta hảo hảo thu thập nàng.

Con giận qua đi, Giang Lăng nhìn hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn lạ lẫm mà cảm thấy phát sầu. Nàng là cái trời sinh mù đường, đời trước cùng đứa bạn gái đi dạo vòng quanh các phố mà vẫn bị lạc. Hiện tại nơi này chung quanh tối om, nàng lại càng không biết đông tây nam bắc. Hơn nữa nàng bản thân đang đứng ở cái địa phương nào cũng không biết, nghĩ là nhìn sao trời tìm đường ra cũng khó.

Tùy ý tìm đại một phương hướng ra khỏi rừng cây, Giang Lăng thật không ngờ phía bên trái cách đây mấy trăm thước có ánh sáng mờ mờ.

Có ngọn đèn có nghĩa là có người, Giang Lăng mừng rỡ, hướng ánh sáng kia mà đi đến, một cái vườn dần dần xuất hiện trước mắt nàng.

Cái ánh sáng kia thì ra đúng là từ ngọn đèn ngoài cửa viện này, màu đỏ thắm mờ nhạt chiếu rọi, tựa hồ như chờ người về lúc đêm khuya.

Trên tường viện màu nước son còn mới "Thu thủy viên" ba chữ thật to, ở ngọn đèn mờ ảo giống như phát ra ánh sáng.

Thu thủy viên? Không phải chính là cái vườn nơi nàng ở hay sao? Giang Lăng mừng rỡ, nàng nhớ được khi buổi trưa nàng đến Tần phủ, Hồng Đào các nàng đã dẫn Giang Lăng đến nơi đây, còn cố ý ở đây dừng một chút, chỉ vào tấm biển nói, đến mùa thu ở vườn này nhìn ra hồ nước là đẹp nhất.

Không ngờ Tần Úc thối như thế kia mang theo nàng một vòng lớn, lại quay trở về cách Thu thủy viên không xa?

Giang Lăng nhìn nhìn cửa viện khép chặt, vòng qua cửa lớn, đi đến bên tường vây xung quanh, đang muốn nhảy qua, dưới chân vừa động nàng đột nhiên ngừng mạnh lại --- nếu nàng im hơi lặng tiếng mà trở về như vậy, chẳng phải là không công làm cho tên Tần Úc bại hoại kia được lời?

Không được, cái bờ hồ này tuyệt đối là không thể ăn. Giang Lăng xem trái phải, quyết định làm ra chút động tĩnh.

Nàng đi đến một cái cây ở vườn bên cạnh, bay nhanh đá mấy cái, làm trên người cùng trên đầu dính một chút lá cây, trên mặt cũng dùng bùn đất mà lau qua, cảm thấy hình tượng của bản thân đã tương đối chặt vật, lúc này mới đi đến cửa chính, gõ gõ cửa.

"Thùng thùng thùng" trong đêm yên tĩnh, tiếng đập cửa có vẻ phá lệ vang vọng. Chỉ chốc lát sau, Giang Lăng chợt nghe đến trong vườn có động tĩnh

tựa hồ có người đã đi ra .

Đĩ nhiên sau , " dất " một tiếng mở cửa vang lên , có tiếng bước chân từ phòng kia đi lại .

" Người có phải nghe lầm hay không ? Không có người kêu cửa đâu ? " Âm thanh của Liễu Lục từ xa lại gần .

" Không có a . Ta ngủ luôn luôn không ngủ mê , rõ ràng là nghe có tiếng người đập cửa . " Tiếng của Hồng Đào vang lên .

" Nửa đêm như thế này , ai sẽ đến gõ cửa ? Hồng Đào tỷ tỷ , người người đừng có làm ta sợ . "

Nghe đến đó , Giang Lăng vừa bực mình lại vừa buồn cười , chạy nhanh vươn tay lại vỗ cửa viện , sau đó dùng lực nhéo bắp đùi non của mình , mang theo tiếng khóc nức nở nói : " Hồng Đào , Liễu Lục mở cửa ra nha , ô...ô..... "

" Aiai ? " âm thanh của Liễu Lục có chút phát run . Sau đó Giang Lăng nghe nàng nói nhỏ với Hồng Đào " Thế nào giống như là thanh âm của Giang Lăng cô nương ? Nàng nàng ... ta rõ ràng đã nhìn thấy nàng nằm xuống ngủ mà . Nàng làm sao có thể chạy ra bên ngoài ? Hơn nữa hơn nữa cửa này vẫn đang cài chốt bên trong . "

Thanh âm Liễu Lục tuy là nhỏ , nhưng vẫn không thoát được lỗ tai của Giang Lăng . Giang Lăng nghe xong lời này cảm thấy bức bách , chạy nhanh lên tiếng , còn không quên nức nở thêm vài cái . " Liễu Lục , là ta , Giang Lăng cô nương . "

" Người đến phòng của Giang Lăng cô nương xem đi . " Hồng Đào nói nhỏ .

" Ta ta không dám . "

" Chuyện gì ? " Thanh âm của Lí Thanh Hà từ phòng bên kia truyền đến , tiếng bước chân từ xa đi đến gần , đi đến trước cửa " Đây là như thế nào ? Ta nghe hình như là thanh âm của Lăng Nhi ? "

" Nương " Giang Lăng vừa nghe thanh âm của Lí Thanh Hà , lại hung hăng nhéo đùi thêm lần nữa , nước mắt rớt cục cũng ào ào rơi xuống , tiếng kêu càng thêm thê thảm .

" Lăng Nhi " Lí Thanh Hà kinh hãi , bị tiếng " Nương " thê thảm ở ngoài cửa kêu lên ,

trong lòng hốt hoảng , dùng sức đẩy đẩy Hồng Đào nói : " Mở cửa nhanh . "

" Giang phu nhân " Liễu Lục định đem nghi hoặc của bản thân giãi giải , lại bị Lí Thanh Hà gầm lên một tiếng : " Chạy nhanh mở cửa " liền phát hoảng , vội vươn tay đến đem cửa mở ra .

" Dất " một tiếng , cửa mở ra , ba người ở phía trong đều giương to mắt ra mà nhìn . Cái người đứng ở ngoài cửa kia không phải Giang Lăng thì là ai ?

Chỉ thấy gương mặt trắng nõn của nàng bây giờ toàn là bùn đất , cùng nước mắt , trên đầu , trên người đều dính cây cỏ , toàn thân nhìn qua bộ dáng cực kỳ chật vật .

" Nương " Giang Lăng vừa thấy Lí Thanh Hà , liền bỏ nhào vào trong lòng nàng , ôm nàng làm bộ khóc lên .

Nghĩ đến xuyên không ngàn năm , đi đến thời đại trọng nam khinh nữ , ở cổ đại này chịu đủ loại buồn rầu cùng ủy khuất , nên đang giả khóc thành ra khóc thật . Nước mắt làm cho bả vai Lí Thanh Hà bị thấm ướt .

" Như thế nào ? Như thế nào ? " Lí Thanh Hà nghe được tiếng khóc thê thảm của nữ nhi , nhin không được cũng rơi lệ , trong lòng lại lo lắng khó chịu , không biết Giang Lăng đến cùng là phát sinh chuyện gì , khóc thương tâm đến vậy .

Từ lúc nữ nhi sinh bệnh đến giờ tốt lên , đã có thể chưa từng rơi nước mắt . Hiện giờ đêm hôm khuya khoắt , một thân chật vật trở về , vừa khóc thương tâm như vậy , nhất định là phát sinh chuyện đại sự gì đây .

Hồng Đào là người ngoài cuộc , xưa nay cũng tương đối trầm ổn , lúc này thấy mẹ con hai người ôm đầu khóc rống , nàng ở bên cạnh kéo nhẹ ống tay áo của Lí Thanh Hà , khuyên nhủ : " Phu nhân , có chuyện gì vẫn là vào trong phòng nói đi . Đứng ở chỗ này bị người ta nhìn thấy sẽ không tốt lắm . "

Lời này nhất thời làm cho Lí Thanh Hà thanh tỉnh , nàng vội vỗ vỗ vào Giang Lăng đang dựa vào lòng mình , khuyên nhủ : " Đi thôi , cùng nương đi vào trong nhà nói . " Nói xong , nửa nâng nửa đỡ đem Giang Lăng mang về trong phòng .

Hồng Đào thấy Giang Lăng đã vào trong phòng , thở dài nhẹ nhõm một hơi , đối với Liễu Lục nói : " Đem chốt cửa cài lại . " Nói xong liền muốn vào trong phòng cùng theo Lí Thanh Hà , cũng không ngờ là tay áo bị Liễu Lục nắm kéo lại , xem chút nữa là lão đảo .

" Đào Hồng Đào tỷ tỷ , người xem người xem nơi đó . " Liễu Lục lo lo sợ sợ chỉ vào cái lồng đèn ngoài cửa .

Hồng Đào đang muốn mở miệng quở trách Liễu Lục , nghe vậy ngăn ra , hướng tới phương hướng Liễu Lục chỉ mà nhìn lại . Nhìn thấy một chữ " Tàn " viết trên lồng đèn treo bên ngoài .

" Đây lồng đèn này từ đâu mà đến ? " Dù là Hồng Đào trầm ổn , lúc này cũng nhin không được trong lòng sợ hãi . Nàng quay đầu lại nhìn sang phòng

Lí Thanh Hà , lại nhìn nhìn sang phòng Giang Lăng ở , cùng Liễu Lục liếc nhìn nhau , sắc mặt hai người trở nên trắng bệch .

" Khôngkhông sao đâu , đi xem một chút ." Hồng Đào nghĩ nếu Giang Lăng xảy ra chuyện gì thì các nàng cũng không sống được , cắn răng một cái , xoay người đem cửa đóng lại , lôi kéo Liễu Lục đi vào phòng Lí Thanh Hà .

"...thật là , buồn cười ." Vừa vào đến cửa , đã nghe Lí Thanh Hà tức giận đỏ mặt cắn răng .

Thấy Lí Thanh Hà hạo hạo mà ngồi ở chỗ kia , Giang Lăng ở kế bên nàng không có cái gì bất thường , Hồng Đào nhẹ lòng chút xíu , hỏi : " Giang phu nhân , sao lại thế này ? "

Vốn các nàng là nha hoàn , nếu Lí Thanh Hà không nói , không thể loạn hỏi , nhưng việc đêm nay quá mức quý dị , nếu không hỏi cho minh bạch , nàng cùng Liễu Lục vô luận thế nào cũng không thể an tâm . Lí Thanh Hà ôn nhu hiền lành , hẳn là sẽ không trách các nàng lỗ mãng .

Lí Thanh Hà cũng biết Giang Lăng chặt vật như vậy trở về , nếu không giải thích rõ ràng , còn không biết hạ nhân sẽ truyền ra là cái dạng gì , liền đem chuyện Giang Lăng bị Tần Ưc cướp đi uy hiếp , bỏ nàng ở trong rừng cây mặc kệ , Giang Lăng một mình sờ soạn trở về nói lại một lần , sau đó nói : " Việc này ngày mai ta nhất định phải hướng lão gia , phu nhân nhà các người để nói rõ ràng . "

Giang Lăng cúi đầu làm bộ ní non , trong lòng âm thầm phát nhạc : Tần Ưc à Tần Ưc , dám uy hiếp bản cô nương , ngày mai không làm cho cha người đem người đánh cho da tróc thịt bong , làm sao mi trả hết món nợ này .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kết quả sự tình

Đã minh bạch nguyên do của sự tình , hai cái nha đầu tâm rớt cục cũng định xuống . Bất quá chuyện của thiếu gia cùng thiếu phu nhân tương lai , các nàng là hạ nhân không thể xen vào . Làm nha hoàn của Tần phủ , chuyện các nàng có thể làm lúc này là làm cho Lí Thanh Hà con giận hạ xuống .

Hồng Đào nhìn nhìn quần áo trên người Giang Lăng , nhẹ giọng nói : " Giang cô nương , nô tì đi nấu cho ngài chút nước tắm , ngài tắm rửa một cái đi ? "

" Không cần . " Giang Lăng đến Đường triều này , sớm đã thành thói quen ngủ sớm , dậy sớm . Bị ép buộc như thế này , nàng đã cảm thấy có chút mệt mỏi . An ủi Lí Thanh Hà vài câu , liền trở về phòng , nhường Liễu Lục đi múc nước rửa mặt , rửa tay , rồi đem quần áo thay đổi .

Nhìn Liễu Lục mang nước đem đi , Giang Lăng bỗng nhiên nói : " Liễu Lục , quần áo ta hôm nay tắm rửa thay ra giờ để đâu ? "

Liễu Lục sùng sốt , xoay người lại : " Cô nương tắm rửa xong , nô tì đã giúp cô nương giặt sạch , giờ phơi dưới mái hiên . Thế nào ? cô nương hiện tại muốn nó ? "

Giang Lăng nhìn cái cây bên ngoài bị gió lạnh thổi không ngừng lay động , cười cười , vẫy vẫy tay : " Không cần . Sáng mai người xem nó có khô hay không , nếu không thì dùng lửa hong khô . Khi mà thu thập hành lý , bỏ nó vào một bao riêng đem ra , đối với ta hữu dụng . "

" Dạ " . Liễu Lục lên tiếng , gấp Giang Lăng lại không phân phó gì , bưng nước đem ra khỏi cửa .

Giang Lăng đi vào trong không gian luyện công một lát , liền xuất ra đến giường đi ngủ . Tuy rằng thông qua chuyện đêm nay , nàng ý thức được võ công của bản thân còn rất kém , đối phó với người bình thường không thành vấn đề , nhưng gặp cao thủ so chiêu thì lại không được . Nhưng dục tốc bất đạt , đây là thời điểm mấu chốt , phải từng bước từng bước , sau này thành tựu mới có thể lớn hơn nữa .

Hơn nữa , đã thông hai huyết âm đốc , lại có không gian luyện công , Giang Lăng tin tưởng , không đến một năm , bản thân có thể cùng Tần Ưc chống đỡ , cho nên không cần phải sốt ruột .

Giang Lăng không phải là một người có tính tình đa sầu đa cảm , sự tình phát sinh liền phát sinh , thế nào thì thế nào đi , quyết định sẽ không suy nghĩ nhiều , cho nên một đêm này nàng ngủ thật ngon .

Đến ngày hôm sau khi rời giường , Giang Lăng phát hiện sắc mặt Lí Thanh Hà thật là không tốt , ánh mắt đỏ lên , hốc mắt biến thành màu đen , hiển nhiên chính là một đêm không có ngủ . Nàng đành phải an ủi , khuyên giải vài câu , Lí Thanh Hà gượng cười nói không có việc gì , sau khi rửa mặt xong , tinh tể trang điểm , có thể này mới che giấu một ít mệt mỏi .

Thời gian ở Đường triều , theo thời gian biểu ở hiện đại chỉ ra , buổi sáng sáu giờ rời giường , tám chín giờ ăn điểm tâm , sau khoảng bốn giờ chiều thì ăn cơm chiều , buổi tối tám chín giờ thì đi ngủ . Vốn ngày hôm qua Lí Thanh Hà cùng Tần phu nhân nói thật tốt , buổi sáng ăn xong điểm tâm sẽ về nhà .

Nhưng tối hôm qua đã phát sinh chuyện , nàng ở Tần phủ gốc không được , thật vất vả chờ đợi qua bảy canh giờ , Giang Lăng khuyên bảo mới miễn cưỡng ăn được hai khối điểm tâm , liền cùng Hồng Đào nói : " Người đi bẩm báo lão gia , phu nhân nhà người , ta muốn gặp bọn họ . "

" Dạ " Hồng Đào biết Lí Thanh Hà cũng không phải muốn cáo từ đơn giản như vậy , một mặt trịnh trọng lên tiếng , liền vội vàng ra khỏi cửa viện.

Qua không lâu , Hồng Đào đến bẩm : " Lão gia và phu nhân nhà ta ở đại sảnh chờ phu nhân . "

Lí Thanh Hà gật gật đầu , đứng lên . Máy thứ lật vật đã được Lí Thanh Hà thúc giục hạ nhân thu dọn xong . Lúc này Liễu Lục cầm theo ba gói đồ , Hồng Đào đỡ Lí Thanh Hà , một hàng bốn người hướng đại sảnh mà đi đến .

" Giang phu nhân . " Vừa vào đến đại sảnh , Tần phu nhân liền bước ra đón , trên mặt biểu cảm có chút phức tạp , hiển nhiên từ miệng Hồng Đào đã biết rõ ngọn nguồn sự tình .

" Mời ngồi đi . " Lăn nhau làm lễ , Tần tướng quân lại tiếp đón mọi người ngồi xuống . Bên cạnh đó nha hoàn đang dâng trà cho Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng .

Tần phu nhân phát phát tay , đối với vài cái nha đầu nói : " Các người đi ra ngoài đi . "

" Lăng Nhi , người cùng Liễu Lục các nàng ra ngoài chơi đi . " Lí Thanh Hà nhìn Giang Lăng liếc mắt một cái , mở miệng nói .

Giang Lăng biết Lí Thanh Hà muốn cho nàng tránh mặt đi , là muốn nói chuyện từ hôn , trong lòng mừng thầm , đáp : " Dạ " .

" Cũng tốt . " Tần phu nhân thấy thế , liền biết tình huống rốt cục cũng đi đến bước này . Nhưng nàng cũng bất lực , chỉ phải nói với Hồng Đào : " Người gọi nhị cô nương lại bồi chuyện Giang cô nương . "

" Không cần . " Lí Thanh Hà sắc mặt trầm trầm . " Lăng Nhi nhà ta cùng nha hoàn một nhóm ngốc sẽ tự tại hơn , không dám làm phiền nhị cô nương của quý phủ . "

Lí Thanh Hà nói ra những lời này , làm cho Tần tướng quân cùng Tần phu nhân có chút sững sờ . Hay là cái Tần Tâm nha đầu kia cũng làm qua chuyện gì vô lễ không thành ?

Đi ra khỏi cửa , Giang Lăng hé miệng cười . Xem ra , Lí Thanh Hà cũng không phải là quả hồng mềm a , thời điểm cần kiên cường , nàng cứng rắn cực kỳ có trình độ .

Hồng Đào , Liễu Lục tiếp đón Giang Lăng đến một sảnh nhỏ ngồi , lại cho người đem điểm tâm cùng nước trà cho nàng . Giang Lăng biết lúc này cũng không nên đi dạo loạn , liền thành thành thật thật ở tiểu sảnh ngồi ăn điểm tâm , uống nước trà .

Ngồi ở tiểu sảnh , tiếng nói chuyện ở đại sảnh Giang Lăng tuy là nghe không được , nhưng người ra ra vào vào lại có thể nhìn thấy được rõ ràng .

Chỉ một lát , Giang Lăng nhìn thấy Linh Lung ở đại sảnh vội vàng đi ra , ra cửa lớn . Qua không lâu , nàng liền mời Tần Ưc đi vào . Ngay sau đó ở đại sảnh liền truyền đến âm thanh tức giận của Tần tướng quân , Linh Lung chạy đến truyền gia pháp .

Lúc này , Lí Thanh Hà cũng từ đại sảnh đi ra . Nàng đi đến chỗ Giang Lăng nói : " Đi thôi , chúng ta trở về , đệ đệ của người đã ở ngoài cửa lớn chờ . "

" Được . " Giang Lăng đứng lên , cầm gói đồ trên tay Liễu Lục , đối với Hồng Đào nói : " Phương diện này là phu nhân nhà người hôm kia đưa đến nhà ta quần áo cùng trang sức . Nhị cô nương hôm qua nói đều là của nàng . Có phải hay không phải của nàng ta không rõ ràng , chỉ biết là phu nhân của nhà người đưa cho ta . Cho nên giờ đã giặt sạch , hong khô , còn làm phiền cô nương trả lại cho phu nhân . "

Nói xong nàng lại từ trong lòng lấy ra năm đồng tiền , đặt trên bao quần áo . " Dem quần áo của nhị cô nương mặc cũ , ta thật sự ngượng ngùng , này là năm đồng tiền , xem như bồi thường đi . Nếu không đủ , thỉnh phu nhân phái người đi đến nhà ta lấy , tự ta sẽ không quýt nợ . "

Nói xong , nàng xoay người , nắm lấy cánh tay của Lí Thanh Hà : " Nương , chúng ta đi thôi . "

Ở đại sảnh , ầm ầm truyền đến tiếng đánh bằng roi và tiếng khóc thút thít của Tần phu nhân . Giang Lăng cười yếu ớt đi ra cửa , đi theo Hồng Đào hướng cửa lớn mà đi đến .

Đến nơi đó , quả nhiên nhìn thấy Giang Đào đang đứng kế bên xe . Nhìn thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ , hai mắt của hắn sáng lên , bay nhanh về phía bên này nghênh đón : " Nương , tỷ tỷ . "

" Lên xe đi , về nhà trước . " Lí Thanh Hà có một bụng lời muốn hỏi đối với Giang Đào , cũng có một bụng lời muốn nói cùng Giang Lăng . Bây giờ nha hoàn Tần phủ cùng xa phu đều ở đây , nàng cũng không nói được lời gì tốt , chỉ phải thúc giục chạy nhanh về nhà .

Linh Lăng Thành đến Thanh Sơn trấn thời gian bất quá chỉ là một hai ly trà nhỏ , xe ngựa của Tần gia vừa mau vừa vững chắc , rất nhanh liền chạy đến cửa lớn của Giang gia .

Hai người hộ vệ lúc trước được Tần phu nhân phái ở lại giữ nhà cho Giang gia , nhìn thấy xe ngựa đến đều đi ra nghênh đón bọn họ . Lí Thanh Hà khách khí vài câu , lại thưởng cho bọn họ mấy đồng tiền . Nhìn theo bọn họ cưỡi ngựa cùng xe ngựa rời đi , người một nhà lúc này mới đi vào phòng .

" Trước tiên là nói chuyện của Tiểu Đào " . Đến đại sảnh vừa ngồi xuống , Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà đang nhìn mình , lại nhìn nhìn Giang Đào , không biết nói chuyện ai trước thì tốt đây , chạy nhanh mở miệng nói .

"Đào Nhi, chuyện người bá sư như thế nào rồi?" Lí Thanh Hà cũng biết chuyện của nữ nhi không vội, hướng Giang Đào hỏi trước.

Giang Đào gương mặt còn đang cười, nhất thời cúi đầu xuống: "Lục đại nhân đối với Tần bá bá nói, hần tuổi đã lớn, hơn nữa Lục phu nhân thân thể cũng không tốt, hần cũng không có tâm tư cùng tính lực mà đi thu đồ đệ."

"A!" Đáp án này ngoài dự kiến của Lí Thanh Hà cùng Giang Lăng. Các nàng nghĩ là có Tần tướng quân biện hộ cho, Giang Đào lại là một đứa nhỏ cực kỳ thông minh, chuyện bá sư này phần thắng sẽ là rất lớn, cũng không ngờ là cơ hội tra khảo cũng không có, đều đã bị Lục đại nhân cự tuyệt.

Giang Lăng lại đem tình huống hỏi kỹ càng Giang Đào một lần nữa, thế mới biết Giang Đào đến phủ Tần tướng quân, liền cùng Tần tướng quân ở cùng nhau, sau này đi theo hần cùng nhau đón Triệu đại nhân cùng Lục đại nhân. Trước mặt hai người, Tần tướng quân còn đem Giang Đào khoe ra, hần tiến cử Giang Đào coi như cũng tận tâm.

Bất đắc dĩ nói mấy lời dò xét, Lục đại nhân liền nói lời từ chối thẳng, Tần tướng quân cũng không thể không nê hà, việc này đành phải từ bỏ.

Hôm qua tiễn bước Lục đại nhân, Tần tướng quân còn nói với Giang Đào sẽ giúp hần liên lạc với thư viện.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện của Giang Đào, Giang Lăng đã hỏi thăm một chút chế độ giáo dục của Đường Triều, dân chúng giống như Giang gia muốn theo con đường làm quan, một là giống như Tần tướng quân cùng Tần Úc theo trên lưng ngựa ra trận giết địch lập công; nếu không thì hương học, huyện học, quốc tử giám từng bước mà học lên.

Hơn nữa bởi vì hần không phải là đệ tử quý tộc, khảo thí cử chỉ có khảo kinh học mới có cơ hội. Nếu khắc khổ dụng công, vận khí cũng tốt, cuối cùng luật, thư, tính, y bọn họ cuối cùng cũng phải biết.

Mà nếu có thể bá Lục đại nhân làm thầy, tình huống kia sẽ không giống nhau. Một khi vào môn đình của vị danh sư, chẳng khác nào đạt được thân phận của đệ tử quý tộc, chẳng những khởi điểm lúc học đã bất đồng, ngay từ đầu đã có thể nhập học quốc tử giám.

Hơn nữa môn hạ đệ tử của Lục đại nhân đều là các đại quan, Giang Đào về sau đều có thể cậy vào, con đường làm quan của Giang Đào sẽ thật là sáng lạng.

Mà lúc này bị Lục đại nhân một mực cự tuyệt, mới vừa triển lãm con đường làm quan bằng phẳng đã bị phá hỏng, hiện tại làm cho người ta phải thở dài.

Lục đại nhân đã lấy cơ thân thể của hần cùng Lục phu nhân mà từ chối. Lục phu nhân đối với bản thân Giang Lăng lại bất đồng, như vậy có thể hay không viết văn chương từ Lục phu nhân? Nhớ tới tác dụng của nước ở trong không gian, Giang Lăng nhú nhú mày.

Mà Lí Thanh Hà ở bên cạnh thờ dài một tiếng, đối với Giang Đào nói: "Việc đã đến nước này, người cũng đừng nản lòng. Đến lúc đó nhờ Tần bá bá giúp người liên hệ với cái thư viện, hảo hảo mà đọc sách. Chỉ cần nỗ lực, cơ hội cũng giống nhau."

"Đúng vậy, nương, ta minh bạch." Giang Đào đứng lên đáp.

"Tốt lắm, người trở về phòng nghỉ tạm đi, ta có điều muốn cùng tỷ tỷ người nói." Lí Thanh Hà đứng lên, đi đến trước mặt con, hiền lành thay hần sửa lại vạt áo, có thể này mới để hần rời đi.

"Lăng Nhi". Thấy Giang Lăng cau mày không biết là đang nghĩ cái gì, Lí Thanh Hà kêu nàng một tiếng, mới nói: "Vừa rồi ở Tần phủ, ta đem chuyện tối hôm qua nói cùng tướng quân bọn họ, lại đem chuyện từ hôn nói ra."

Tướng quân lúc đầu là không đồng ý, lúc sau gặp ta kiên trì, đã nói, chuyện từ hôn coi như ba chúng ta ngầm đồng ý. Nhưng mà vì thanh danh của người, cũng nghĩ vì thanh danh của Tần phủ, chờ nhà ta có đối tượng kết thân hợp ý, sẽ đem chuyện từ hôn này nói rõ ra.

Lui thân, tướng quân sau đó liền nhận người làm con gái nuôi, cho người thuận lợi xuất giá, người xem coi như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Bí phương trồng rau

"Thật sự?" Giang Lăng kinh hi nói "Kia thật sự là tốt quá."

Tần tướng quân cùng Tần phu nhân có thể đưa ra quyết định này là thập phần khó có được a! Thuần túy là tổn hại lợi ích của Tần gia mà thành toàn cho nàng.

Giang Lăng đi đến nơi này cũng được một đoạn thời gian, nàng hiện tại cũng biết, nếu thực từ hôn như lời đã nói, thanh danh cô nương gia thế nào cũng bị tổn hại. Hiện thời có thể như vậy, đó là không thể tốt hơn.

Lại nói , nàng không chuẩn bị lập tức sẽ lập gia đình . Lúc trước nàng vội vã từ hôn , chủ yếu là cảm thấy thực xin lỗi họ , không muốn chậm trễ họ ôm hôn từ mà thôi . Dù sao Tần tướng quân cùng Tần phu nhân đối với nhà nàng vẫn là rất tốt .

Mà lúc này nghe ra quyết định như vậy , nàng một chút cảm giác tội lỗi cũng không có . Tần Úc , người nghĩ là sẽ thành thân ? Hắc hắc , chờ bốn cô nương ngoạn đủ hai ba năm , tìm được lang quân như ý rồi nói sau .

Nghĩ đến đây , Giang Lăng bỗng nhiên nhớ đến chuyện Tần Úc bị đánh bằng roi , chạy nhanh hỏi : " Đúng rồi , cái kia Tướng quân đối với Tần Úc xử phạt như thế nào ? "

Nhìn thấy Giang Lăng một mặt hưng phấn , Lí Thanh Hà im lặng một chút , mở miệng nói : " Lăng Nhi , chúng ta làm người phải khoan dung cho thỏa đáng , không cần khắt khe quá mức , người khác đắc tội chúng ta đã nghĩ muốn trả thù , làm như vậy đối với bản thân cũng có chỗ không tốt . Tục ngữ nói , tìm chỗ khoan dung mà độ lượng "

"Ừ ừ được được , mẫu thân ngài nói rất đúng , nói rất đúng ." Giang Lăng gật đầu y như chim mổ thóc , một mặt làm ra bộ dáng như là đã tiếp thu , nhưng mà hai mắt vẫn như cũ phát sáng : " Nương , người nói mau , Tần Úc có phải hay không bị đánh bằng roi ? "

Lí Thanh Hà thở dài một hơi , bất đắc dĩ nói : " Đúng vậy , vốn ta nói xong việc này , nói bọn họ quên đi , không cần trách phạt đứa nhỏ . Dù sao việc từ hôn chúng ta thật là xin lỗi nhà người ta , lại làm cho bọn họ đem đứa nhỏ ra đánh , bọn họ miệng không nói , nhưng trong lòng không biết nghĩ nhà chúng ta như thế nào đâu .

Cũng không nghĩ đến Tần tướng quân nghe xong liền nổi giận , một chưởng liền đem cái bàn chụp nát , liên tục kêu Linh Lung đi gọi Tần Úc đến , ta lúc đó cũng không ngăn được .

Tần Úc kia cũng là một đứa nhỏ thật cường , nói vài câu xuôi tai liền qua thôi . Đẳng này hán cùng cha hán tranh luận , biến thành Tần tướng quân rít gào , cố ý muốn đánh hán , còn cho người đưa ta đi ra . Ta là nữ nhân có quy tắc của nữ nhân , muốn khuyên cũng khuyên không được , lại không tiện để nói , liền đành phải đi ra , chuyện sau đó ta cũng không rõ ràng . "

" Hay ." Giang Lăng tưởng tượng bộ dáng Tần Úc bị đánh bằng roi , nhin không được cười rộ lên , vỗ tay nói : " Rốt cục cũng trừng phạt đúng tội . "

" Đứa nhỏ này " Lí Thanh Hà oán trách nói " Một nữ hài tử , làm người phải "

" Nương , ta đi tưới cây đây . " Giang Lăng vừa nghe liền đánh gãy lời của nàng , chạy nhanh ra bên ngoài . Lí Thanh Hà bắt đầu niệm kinh , cái này là làm cho người ta đau đầu a .

Hôm qua lúc Tần phu nhân đón đi , Giang Lăng đã để trên hành lang hai thùng nước đầy , phân phó hai hộ vệ tối qua cùng sáng hôm nay tưới giúp vườn rau , quét sân nhà .

Hơn nữa , cày quá mức là nàng còn cho người ta đào thêm cái hồ nước kia , biến thành cái hồ đường kính dài ba bốn mét , hồ sâu cũng ba bốn mét . Nếu không phải chỉ có hai người , nhà lại không có công cụ , phỏng chừng Giang Lăng còn chưa có hải lòng . Lão gia tử đã dưỡng thành thói quen , Giang đại tiểu thư sai sử người , đó là tuyệt đối yên tâm thoải mái . Hoàn toàn không nghĩ đến họ là hộ vệ của Tần gia , không ngược ngồng khi sai họ làm việc .

Cho nên lúc này , chẳng những trong viện có thêm một cái ao nhỏ , bùn lầy lúc trước cũng được dọn dẹp sạch sẽ , rau cải trong vườn cũng được tưới nhuận ướt át , hoàn toàn không cần tưới thêm một lần nữa .

Nhưng mà Giang Lăng vẫn nhìn một lần đất trồng rau . Hiện tại mấy rau cải này bộ dạng kia thật là tươi tốt , lá cây so với những nhà khác trồng thì lớn hơn rất nhiều , màu sắc cũng xanh hơn , trên bề mặt lá càng sáng bóng .

Ban đầu Vương tam tử trồng xuống cây non , hiện tại đã trưởng thành , một vườn cây bí đỏ lá thật to , dọc theo dây mây hướng hàng rào trúc mà leo lên , phía trên thậm chí đã có những nụ hoa vàng vàng .

" Giang cô nương , các người đã trở lại ? " Phía ngoài cửa truyền đến âm thanh của Vương đại nương , tiếp đó nàng liền đi đến , trên tay còn ôm một đứa nhỏ .

" Đúng vậy , đại nương ." Giang Lăng tiếp đón . " Ngài vào nhà ngồi . "

" Không xong , đứng ở chỗ này rất tốt , cùng người nói vài lời thôi . " Vương đại nương cười nói .

Thấy Vương đại nương nhất định không chịu vào nhà , Giang Lăng vội đi lấy hai cái ghế đem ra , Lí Thanh Hà nghe tiếng cũng chạy nhanh ra ngoài phòng , cầm trong tay bức tranh thêu cũng ra ngoài viện ngồi .

Thì ra là lúc Giang Lăng đi từ lâu làm việc , Vương đại nương cũng thường la cà đến đây , nàng cùng Lí Thanh Hà đều rất là quen thuộc , lúc ở chung so với người khác tùy ý thoải mái hơn nhiều lắm .

" Bé , đến đây ăn cái điểm tâm . " Giang Lăng các nàng từ Tần phủ trở về , tuy là Tần phu nhân không có đưa tiền , nhưng vẫn cho người gói lại mấy bao điểm tâm cho nàng đem về . Lúc này Giang Lăng liền lấy ra một khối bánh đậu , đưa cho tiểu gia hòa hai tuổi trong lòng Vương đại nương .

"Giang cô nương, người trồng rau thật giỏi nha." Vương đại nương tiếp nhận cái bánh Giang Lăng đưa cho đứa nhỏ, đứng lên nhìn đất trồng rau kia tươi tốt dị thường.

"Ha ha, trồng lung tung thôi." Giang Lăng thật khiêm tốn nói. Đúng thật, nàng chỉ trồng lung tung, cũng không bón phân, làm cỏ, cũng không diệt sâu bọ, mỗi ngày chỉ tưới nước hai lần, thế là xong chuyện.

"Kỳ nha, rau của người thế nhưng lại không có sâu bọ, còn bộ dạng lớn nhanh như vậy, bí đồ này thế nào mà đã ra hoa rồi? Rất là kỳ quái a." Vương đại nương là cả đời trồng rau, chưa bao giờ gặp qua cây cối trưởng thành như vậy, rau họ kia bộ dáng xanh mượt, trắng kiện như một chiếc dưa, nhìn không được ngắt một chiếc lá cho vào miệng ăn.

"Vương đại nương, rau này chúng ta trồng cũng ăn không hết, người hái đem về ăn đi. Lí Thanh Hà cười nói. Nhà Vương đại nương đã giúp qua nhà nàng không ít, dân quê, cho nhau một ít rau trong vườn là chuyện rất đời bình thường. Lúc trước các nàng cũng ăn qua không ít đồ ăn của Vương đại nương.

"Tốt, ta đây sẽ không khách khí." Vương đại nương miệng ăn rau họ, bị hương vị trong veo kia dụ dỗ, nơi nào còn nói cái gì khách khí, bản thân đã quen thuộc nơi này, liền đi vào phòng bếp lấy ra một cây dao đem rau họ kia cắt đi một ít, lại đem cải trắng rút lên hai ba cây.

Giang Lăng ở một bên nhìn có chút bất đắc dĩ. Mấy cây rau này xem như cũng khác lạ, nếu Vương đại nương về nấu ăn thử, có phải hay không sẽ cảm thấy kỳ quái? Ở nông thôn trồng được cái gì, chỉ cần là người không quá keo kiệt, người khác muốn hỏi phương pháp gieo trồng, thì sẽ dễ dàng truyền thụ, tựa như Vương đại nương dạy nàng phương pháp nướng cá cũng giống nhau. Mấy cây rau này nàng ăn xong, một lát thế nào nhất định cũng sẽ tới để hỏi nàng cách trồng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lên núi

Vương đại nương đi rồi, Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà mân mê bức tranh thêu trong tay mà xuất thần, còn nghĩ là nàng đang trách cứ bản thân mập mờ lừa gạt Vương đại nương, nên chạy nhanh đến phía sau của nàng, lắc lắc bờ vai: "Nương, ngài đừng nóng giận"

"Cha người" Lí Thanh Hà bỗng nhiên nhìn nhìn về phía vườn rau liếc mắt một cái, đánh gãy lời nói của nàng: "Cha người lúc còn sống, thật sự là thích trồng hoa. Hoa cỏ trái qua bàn tay hẩn chăm sóc, đều trở thành đáng về kiều diễm.

Nhớ được năm kia, người khác ném ra một gốc hoa mai, hẩn nhất trở về, trồng ở phía sau viện. Ta còn cười hẩn làm bừa, kết quả, cây hoa mai kia thế nhưng vẫn sống, năm sau còn nở ra được hoa thật là kiều diễm"

Giang Lăng nhìn Lí Thanh Hà trong mắt toàn là hoài niệm cùng thâm tình, bỗng nhiên trong lòng cảm giác như có cái gì đọng phải một chút.

Có một người để yêu thương, mặc kệ là kết quả như thế nào, có lẽ đây cũng là một loại hạnh phúc.

Giang Văn Họa đã mất, nhưng những ngày hẩn còn sống ở trong lòng Lí Thanh Hà, sẽ làm bạn với nàng vượt qua năm này đến năm khác tuổi già.

Hơn nữa trải qua bao năm tháng lắng đọng lại, ở trong lòng nàng những khi nhớ lại, tất cả đều là cảm giác ấm áp, tốt đẹp nhất.

Mà bản thân nàng thì sao? Đời trước sống hai mươi mấy năm, không hưởng qua tư vị của tình yêu. Còn đời này, không biết sẽ trải qua như thế nào?

Suy nghĩ miên man một chút, Giang Lăng bỗng nhiên nở nụ cười, thuộc về ta thì đó là hạnh phúc, còn không được thì đó là số mệnh ta. Loại sự tình này, cho dù có cầu nguyệt lão cũng cầu không được, hiện tại nghĩ nhiều có lợi ích gì?

Đẹp hết suy nghĩ đa sầu đa cảm trong lòng, Giang Lăng nhẹ nhàng đi đến bờ hồ. Trong hồ đã lấy nước tốt. Nước phía dưới hồ chảy ra đã được một nửa hồ. Trải qua một ngày lắng đọng lại, nước đã bắt đầu biến thành trong hơn. Lại dùng nước trong không gian rót cho đầy hồ, là có thể ở bên trong nuôi cá.

Trong không gian của Giang Lăng đã có hơn mười con cá, còn có một bộ thùng thiếc cùng cối đá đều đã làm tốt, chỉ cần đi trên đầm đem về là được.

Nhưng mà thật muốn làm bột cá y như lời nói, chỉ một người làm mười con cá này phỏng chừng tiêu tốn thời gian khoảng năm sáu ngày.

Sau khi làm xong, có phải hay không còn phải tốn thêm thời gian ở trên đường tiêu thụ đây? Đẩy mạnh tiêu thụ thành công, tiếp theo làm sao cung cấp đủ mới được?

Giang Lăng nhìn mặt hồ rộng lớn xa xa mà nhú mày. Nếu mọi việc tự làm từng chút một, bắt cá, nướng cá, nghiền thành phần, đi tiêu thụ những việc này nếu một mình nàng làm như đã nói, một chết nàng, lại kiếm không xong vài cái tiền.

Hiện tại tốt nhất chính là mướn người làm việc . Nhưng nếu mà ở trong thôn mướn người , chuyện giữ bí mật rất khó được cam đoan , thị phi cũng nhiều .

Biện pháp tốt nhất là mua một ít nô bộc , ký tử khế ước , như vậy mới trung tâm . Nhưng bây giờ tiền đâu mà mua nô bộc ? Mua xong phòng cũng không đủ ở , lương thực cũng không đủ ăn . Nghĩ tới nghĩ lui , xét đến cùng , vẫn là bởi vì tiền , không có tiền tất cả ý tưởng cũng đừng mong mà nghĩ đến .

Hội ngắm hoa còn cách nay khoảng hơn mười ngày . Xem ra , chuyện vị tính nằng tạm thời không nghĩ đến nữa đi , đem một trăm lượng tiền thưởng ở ngắm hoa hội kia lấy đến tay trước đi rồi tính sau .

Nghĩ đến đây , Giang Lăng quay đầu đi , nhìn nhìn ngọn núi kia ở phía sau . Ngày mai , còn phải đi lên ngọn núi kia xem có loại hoa gì . Nếu có thể gặp một hai cây Chu Lan Hoa thì không còn gì tốt hơn .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hoa tử đằng

Giang Lăng vừa nghe âm thanh kia , sắc mặt liền thay đổi , dĩ nhiên âm thanh " Ong ong " càng lúc càng lớn , giống như là một đàn ong vàng đang hướng bên này mà bay tới .

Lúc này mà thi triển khinh công hướng đường xuống núi mà chạy thì có lẽ nàng cũng thắng được bầy ong vàng kia . Nhưng mà đi một chuyến thật xa mới đến được nơi này , mắt chưa thấy được loài hoa xinh đẹp mà Lưu Khánh Xuân đã nói , cứ như vậy mà chạy trốn chết , nàng thật là không cam lòng .

Suy nghĩ xong nhìn lại , một đám ong vàng đông nghìn nghịt trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Giang Lăng . Lúc này hoa nhỏ thấy Giang Lăng vẫn đứng yên bất động , nhìn không được gấp đến độ buông vạt áo của nàng ra kêu to " uông uông ".

Tiểu gia hỏa này, trong thời khắc mấu chốt biểu hiện đầy đủ sự trung thành đối với chủ nhân , không có bỏ Giang Lăng mà chạy đi , làm cho Giang Lăng thật là cảm động .

Có không gian trong người , Giang Lăng tự nhiên là không sợ hãi . Khoảnh khắc ong vàng tiến đến , nàng sử dụng ý niệm , đem hoa nhỏ cùng nàng tiến vào trong không gian .

Hoa nhỏ phát hiện cảnh tượng trước mắt phút chốc biến đổi , bản thân liền đứng ở một nơi hoàn toàn xa lạ , thể nhưng ngờ ngác có chút ngốc , cho đến khi nhìn thấy Giang Lăng đang đứng cạnh bên người , lúc này nó mới an tâm nhìn đồng , ngo tây , bắt đầu quen thuộc với hoàn cảnh mới.

Mà lúc này bên ngoài hàng trăm con ong vàng trong lúc đó đột nhiên mất đi mục tiêu tấn công , thấy thật là hư ảo , ở chỗ Giang Lăng biến mất chúng nó bay lượn vài vòng nữa , lúc này mới chịu tập trung lại thành đội mà bay trở về .

Kỳ quái , mấy con ong này làm sao có thể vô duyên vô cớ mà công kích hoa nhỏ đây ? Giang Lăng trong lòng nghi hoặc , quyết định đi ra để nhìn xem . Để hoa nhỏ ở lại trong không gian , Giang Lăng lách mình ra ngoài , nhẹ nhàng hướng về chỗ ong vàng bay đi mà lao đến .

Đi đến đại nham thạch ở trước mặt , Giang Lăng nhìn cảnh trước mắt hoàn toàn sợ ngây người . Chỉ thấy khối đá nham thạch kia cao chừng ba tầng lầu , một phiến hoa tử đằng trải dài đem khối nham thạch hơn mười thước che đi hơn phân nửa .

Màu tím của hoa nông nông sâu sâu chồng chất ở cùng nhau , xán lạn giống như chân trời mây tím , làm cho người ta nhìn vào cảnh đẹp này mà thật sâu rung động.

Cho đến khi lại nghe tiếng ong vàng " ong ong " hướng bên này bay đến , Giang Lăng lúc này mới từ trong say mê mà tỉnh táo lại . Nàng vụt trốn vào trong không gian , ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thác nước màu tím bên ngoài , trong lòng thật lâu vẫn chưa bình tĩnh lại .

Thật đẹp , thật sự là rất đẹp .

Hoa tử đằng không phải là Giang Lăng chưa từng thấy qua , ở công viên hiện đại , hàng năm đều có sự kiện ngắm hoa mùa xuân xem tử đằng nở hoa . Nhưng hoa tử đằng ở đây nở rộ , um tùm giống như thác nước màu tím đổ từ trên trời xuống , đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Khó trách Lưu Khánh Xuân nói nơi này có hoa đẹp đâu . Trong lòng Giang Lăng thật là tiếc nuối vì không có máy ảnh , không thể đem cảnh đẹp như thế này mà quay chụp xuống dưới .

Qua hồi lâu , nàng mới đem ánh mắt chuyển tới nơi khác . Xem phía ngoài không gian , ong vàng không kiếm được bóng dáng của nàng , lại buồn bực bay lộn trở về.

Lúc này nàng mới phát hiện bên cạnh nham thạch có một cây đại thụ , trên cây có một cái tổ ong vĩ đại .

Ông vàng này , có con thì vợ vàng ở bên giàn hoa hải mật , có con thì ở bên cạnh tổ bay tới bay lui kêu " ông ong ."

Đại khái là hoa tử đằng nở rất tươi tắn , xán lạn , cho nên mấy con ong vàng quần gia cũng chuyển đến nơi này , lợi dụng đầy đủ lợi thế ở đây thu thập càng nhiều mật hoa càng tốt .

Hoa đẹp như vậy , nếu xuất hiện tại hội ngắm hoa thì kinh người thế nào a ! Nếu không đạt thứ nhất thì thật không có thiên lý .

Bạn đang đọc truyện *Lương Diễm Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đến tử lâu nghe sự kiện ngắm hoa

Qua sáng ngày hôm sau , Giang Lăng từ trong không gian rút ra mấy cây cải trắng , chuẩn bị một lát đem đi cho Lưu chương quỹ .

Hải xong rau , trên đất giờ đây đã trồng ra một khoảng đất nho nhỏ . Lần trước lúc Giang Lăng mua mầm mống ở chợ , nghe ngóng mới biết được cải trắng muốn ương là dùng hạt giống gieo trồng .

Cho nên lần trước mua mầm mống trở về , rơi rớt ở một góc . Trải qua hai ba ngày , giờ đã mọc lên những cây con chi chít , trưởng thành ra hai phiến lá . Đối với những cây này lớn lên rất khả năng đủ ăn .

Nàng từ lúc đầu mua về đông , tây , trái , phải gì cũng quăng một hai viên hạt giống , đến khi đã mọc ra cây con mới đem đến bãi đất trống , như vậy mới tận dụng hết mảnh đất trong không gian .

Trừ bỏ việc đó ra , nàng còn lưu lại trong không gian một hai cây cải trắng , để cho chúng nó ra hoa kết hạt . Đến lúc đó nhìn xem mầm mống đó có thể đem ra ngoài gieo trồng được không , có phải hay không so với các loại rau cải khác đều ngon hơn không .

Nếu không gian này có tác dụng làm thay đổi giống cây , vậy thì khối đất không gian nho nhỏ kia của nàng làm ra được chuyện rất lớn rồi .

Trồng xong cải trắng , Giang Lăng nhìn qua cây cà tím trái hai ngày nay đã trưởng thành lên không ít , hoàn toàn có thể thu hoạch được . Trong lòng nàng tính toán , một lát đưa đồ ăn cho tử lâu xong , sẽ mua một ít thịt trở về . Buổi sáng làm món thịt kho cà tím , hương vị nhất định sẽ là ngon cực kỳ .

Nhìn đến trong hồ nước mấy con cá nhân nhả bơi qua bơi lại , Giang Lăng bỗng nhiên nhớ tới ở hồ nước mới tới hôm qua đã bỏ vào hai con cá . Nàng xuất ra khỏi không gian , chạy nhanh ra đến bên cạnh hồ nhỏ , thấy hai con cá vẫn sống rất tốt . Hồ nước lúc trước mới vừa lắng đọng , nay bị chúng nó quậy lên thành một vùng bùn đục ngầu .

Đối với vấn đề này , Giang Lăng vẫn không có cách giải quyết , liền đem một câu nói ra ngụy biện --- Không phải người ta nói : " Nước trong quá sẽ không có cá " sao ? . Hiện tại trong này có cá , nước trong cũng không xong .

Sau khi rửa mặt xong , Giang Lăng thay đổi quần áo , hóa trang , cùng Li Thanh Hà nói qua một tiếng , liền hướng trần trên mà đi .

Vừa ra khỏi cửa thôn , xa xa Giang Lăng đã thấy trước cửa Vị Hương Cư đã đứng một đám người . Đây là đang chờ uống cháo hay sao ?

Giang Lăng trong lòng còn đang nghi hoặc , đã thấy một đám người xôn xao một trận , mọi người đều bắt đầu ồn ào lên , qua một hồi lâu , trong đám người mới có một người thoát ra .

Người nọ lau mồ hôi trên mặt , thân hình mập mạp di chuyển , vợ vàng hướng cửa thôn mà đi tới .

Lưu chương quỹ ? Giang Lăng thấy được gương mặt quen thuộc kia , nhất thời cảm giác có chút không ổn . Những người ở cửa nhất định là chờ cháo uống không sai .

Bây giờ mà Lưu chương quỹ mà hướng nơi này chạy đến , lại đem giò rau xanh đi vào , tiếp đó cháo bát tiên lại được đem lên bàn đãi khách . Người có đầu óc nhìn vào sẽ biết được cháo bát tiên và rau xanh của nàng là có liên quan .

Hơn nữa từ lúc bán rau xanh cho Lưu chương quỹ , hắn đã mấy lần đến Thanh Sơn thôn hỏi thúc đưa rau . Vương đại nương mới tới hôm qua ở nhà nàng hái rau xanh đem về nhà , người có tâm chỉ cần chú ý nghe ngóng một chút , ngọn nguồn từ nàng rất nhanh sẽ bị người ta tìm được .

Thấy Lưu chương quỹ vẫn lo ôm đầu chạy trốn , chưa nhìn thấy bản thân đang đứng ở đó , Giang Lăng đem cái giò đồ ăn bỏ vào trong không gian , liền nghênh đón Lưu chương quỹ , kinh hi kêu lên : " Lưu chương quỹ , là người nhà , sáng sớm muốn đi đâu đây ? "

" Tiểu Giang ? " Lưu chương quỹ nhìn thấy Giang Lăng , ánh mắt sáng ngời lên , trên mặt biểu cảm thật là xúc động , giống như là thấy được người thân đã lâu không gặp , dưới chân bước cũng nhanh hơn .

Nhưng mà nhìn lại thấy Giang Lăng chỉ đi hai tay không, hần thả chậm bước chân lại, thất vọng hỏi: "Đồ ăn đâu?"

"Ta nhìn trời thấy còn sớm, nghĩ một lát mới đem lại cho ngươi." Giang Lăng nhìn thân hình ít hoạt động của Lưu chương quỹ, liền chạy nhanh đến đón.

"Đi... chạy nhanh đưa tới!" Lưu chương quỹ thở hổn hển, chỉ vào phương hướng Vị Hương Cư "Ngươi xem, khách nhân đều đang chờ đó."

"Được rồi, ngươi mời khách nhân vào trong ngồi chờ trước, ta một lát đem đồ ăn đến." Giang Lăng nói xong, liền xoay người muốn chạy.

"Đợi chút, Tiểu Giang." Lưu chương quỹ đuổi theo hai bước, "Nếu không sao này ta phải lão Trương đến nhà của ngươi lấy đồ ăn đi, miễn cho mỗi ngày đều phải chờ ngươi mang đồ ăn đến. Nếu ngươi có việc phải chậm trễ, ta đây liền xong đời."

"Lưu chương quỹ, nếu ngươi làm như vậy, qua không được hai ngày, bí mật đồ ăn của chúng ta sẽ không bảo đảm." Giang Lăng nhìn hần: "Hai ngày nay sinh ý của ngươi như thế nào?"

"Tốt, sinh ý tốt lắm." Lưu chương quỹ nở nụ cười, ánh mắt híp lại thành một đường chỉ. "Mọi người ăn món ăn mới, đều khen ngon miệng. Nhưng mà....."

Hần quay đầu nhìn hướng Vị Hương Cư, quay đầu lại nói: "Càng nhiều người muốn ăn cháo bát tiên. Ta đã đem giá đề cao đến mười đồng một chén, vậy mà ngươi xem, trước cửa vẫn chen đầy người như thế."

Tiểu Giang, ngươi có thể hay không bán đồ ăn cho Lưu thúc nhiều thêm một chút? Lưu thúc trả cho ngươi ba mươi đồng một cân, ngươi xem như thế nào?"

"Thực không được." Giang Lăng lắc lắc đầu, liền chạy trở về: "Lưu thúc, ngươi đi về trước đi, ta chạy nhanh về nhà lấy đồ ăn cho ngươi."

Lưu chương quỹ nhìn Giang Lăng rất nhanh liền biến mất ở cửa thôn, thất vọng thở dài một hơi.

Tiền tài động lòng người. Lưu chương quỹ bản thân đều không biết, nếu Giang Lăng không nói có thân thích với Tần tướng quân, có phải hay không hần sẽ có ý nghĩ xấu bức bách Giang Lăng trồng thêm rau cho hần.

Giang Lăng không đi về nhà, mà đi qua nhà Vương đại nương. Vương đại nương tối hôm qua ăn rau do nàng lấy nước trong không gian tưới xuất ra, Giang Lăng sợ nàng ồn ào làm cho người cả thôn đều biết đến.

"Đặt tắc kiềm tế thiên hạ, cùng tắc chỉ lo thân mình." Giang Lăng lúc này cũng không có năng lực đi trợ giúp người khác, ngày hôm qua lừa gạt Vương đại nương cũng vì như thế.

"Uông uông" Giang Lăng vừa đến cửa viện của Vương đại nương, một bóng đen liền hướng Giang Lăng bay tới. Giang Lăng đã quen cách nghênh đón thân thiết của lão hắc, vươn tay vỗ vỗ đầu nó.

"Biết là chỉ có Giang cô nương, nếu không lão hắc cũng không như vậy." Vương đại nương từ trong phòng đi ra, cười nói.

"Đại nương, ta là đến nói cho ngươi biết, nếu thấy rau cải nhà ta ăn ngon thì cứ việc đến hái ăn, không cần khách khí." Giang Lăng cười, đi ra phía trước.

"Ăn ngon, ăn ngon, ăn quá ngon." Vương đại nương vỗ bàn tay nói "Tối hôm qua a, rau cải từ nhà của ngươi hái trở về, nấu ăn đều bị cháu gái ta liếm ăn sạch sẽ."

Nha đầu kia lanh lẹ miệng, ăn xong còn chạy qua bên lão Tam, lão Tứ khoe, làm hại ta còn bị lão Tam, lão Tứ oán trách một chút, nói có đồ ăn ngon mà không gọi bọn họ."

Giang Lăng cười nói: "Vậy thì chút ngài đến hái thêm về ăn đi."

"Đặt tắc kiềm tế thiên hạ, cùng tắc chỉ lo thân mình" (Nghèo thì lo cho bản thân mình trước, khi thành đạt thì lo cho mọi người.)

Bạn đang đọc truyện *Lương Diên Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Phúc Lâm Lâu mời

Giang Lăng suy nghĩ khó khăn, nhìn thấy Tiểu Ngủ đã bụng bát cháo đi đến, phòng chừng đợi chút nữa thì hỏi không được, lúc người ta ăn cũng không tốt để quấy rầy. Chạy nhanh đứng lên, đối với Văn tiên sinh và Chu lão gia khom người hành lễ, vái chào:

" Học sinh mạo muội , quấy rầy hai vị tiên sinh . Học sinh muốn hỏi , kỳ hoa như lời hai vị tiên sinh nói , trần trên hoặc trong thành nơi nào bán hoa đó ? "

Vân tiên sinh cùng Chu Lão gia đang hứng thú nói chuyện , bị Giang Lăng cắt ngang , trong lòng có chút không vui . Đến khi nhìn thấy Giang Lăng mặc nho phục trên người cũng là quần áo vải thô , liền biết nàng gia cảnh bần hàn .

Gia cảnh bần hàn còn muốn tham gia ngắm hoa hội , đơn giản chỉ vì muốn lấy trăm lượng bạc kia . Chuyện này đối với người tự cho là cao nhả như Vân tiên sinh cùng Chu lão gia mà nói , quả thực hành động này chính là vũ nhục bọn họ . Cho nên trong lòng lại càng không vui .

Nhưng mà Chu lão gia cũng biết rõ đạo lý : " Ninh lẩn bạch tu ông , chớ lẩn thiếu niên cùng . " Trước mặt vị tiểu tử này là người đọc sách , nếu một ngày kia hắn ra làm quan , ai biết có phải hay không bởi vì hôm nay lạnh lòng mà tìm đến phiên toái ?

Nghĩ đến đây , liền nhân nhạ trả lời Giang Lăng : " Hàng năm đều có người bán hoa đưa tới cửa nhà ta , chờ ta chọn lựa . Ta cũng không biết đến nơi nào bán hoa . "

Vân tiên sinh là thầy dạy học có tiếng ở Linh Lăng Thành , học sinh vô luận có phải là đệ tử của hắn hay không , cũng sẽ thường xuyên đi báỉ phỏng hấn , hướng hấn thỉnh giáo rất nhiều . Hắn nhìn Giang Lăng rất là lạ mặt , đoán đại khái là học sinh học trường tư thục ở nông thôn , liền giáo huấn nói :

" Người trẻ tuổi , hoa cỏ này a , cũng không phải là như người nghĩ gì đó , kia thế nhưng là một chỗ tiêu tiền , một gốc cây hoa tốt phải đến mấy lượng đến mười mấy lượng . Ta nhìn ngươi vẫn là chơi không nổi , vẫn nên chuyên tâm học nghiệp đi . "

" Dạ , đa tạ nhị vị tiên sinh đã chỉ điểm cùng dạy bảo . " Giang Lăng biết hai vị này khinh thường nàng , nhưng nàng cũng không cảm thấy tức giận . Tuy rằng không hỏi thăm được gì , vẫn là lễ phép nói một tiếng cảm tạ .

" Nhị vị khách quan , đây là cháo bát tiên và ba món kiểu nhĩ mà hai vị đã gọi . " A Căn rốt cục cũng đem đồ ăn đưa đến bàn này .

Hắn làm việc so với Tiểu Ngũ có phần lão luyện hơn , thấy Giang Lăng đang cùng khách nhân nói chuyện , hơn nữa thấy Lưu chương quỹ đối với Giang Lăng có phần kính trọng , cho nên cũng không nhờ Giang Lăng giúp một tay , nhếch miệng cười với nàng , đem đồ ăn của Chu lão gia và Vân tiên sinh bưng lên .

Giang Lăng vừa thấy hai chén cháo kia , không khỏi ngạc nhiên . Chén cháo này Lưu chương quỹ thay đổi giá lên đến mười đồng một chén , hơn nữa cái bát này cũng thay đổi thành một cái nhỏ hơn , số lượng so với trước kia chỉ còn một nửa .

Xem ra Lưu chương quỹ lợi dụng mấy cây rau kia , một ngày nấu trên trăm bát cháo đi . Chỉ cần bán cháo một ngày còn có một hai lượng bạc tiền lời , trừ hết phí tổn cũng có thể kiếm được năm sáu trăm đồng .

Giang Lăng nhớ đến mấy cây rau mình trông ra , chỉ bán được có hơn mười đồng , nhin không được lấ đầu cảm khái .

Nàng hiện tại thứ nhất không tài chính , thứ hai không có thế lực , thứ ba không có người làm thích hợp . Liền cho là nàng có thể mở một quán cháo thật tốt , tuy rằng tiền kiếm được cũng không ít , nhưng chuyện phiên toái kéo đến cũng sẽ không ít .

Dùng đồ ăn hùn vốn với một người , không phải là nàng không nghĩ đến , nhưng đối tác tốt chỉ gặp được chứ không thể cầu , không có lòng tin đối với họ , chuyện kia hay là thôi đi .

Thấy Chu lão gia cùng Vân tiên sinh đều đang ăn , liên tục ở nơi đó tán thưởng cháo này mỹ vị . Ngoài cửa lại lục tục có người tiến vào , trên lầu thì có người tìm kiếm chỗ ngồi , một mảnh thanh âm thật là ầm ầm .

Giang Lăng xoay người định rời khỏi lầu , cũng không nghĩ đến vị lão nhân mặc cẩm bào , ban đầu nàng xin ngồi cùng bàn ở phía sau nàng kêu lên : " Vị tiểu công tử này , ngươi muốn kiếm chỗ chuyện bán hoa mặc à ? "

Giang Lăng kinh hỉ xoay người lại , đối với lão nhân làm một cái vãi chào thật sâu , nói : " Dạ . Mong rằng lão tiên sinh chỉ giáo . " Nghe ngữ điệu người nói , vị lão nhân này gọi nàng lại như thế , khẳng định là biết chợ hoa ở nơi nào .

Quả nhiên , vị lão nhân kia vuốt râu , nhìn nhìn Giang Lăng , cười nói : " Chợ hoa ở phía đông của Linh Lăng Thành , ngươi tới đó nghe ngóng liền biết . "

Giang Lăng mừng rỡ , lại cúi đầu thật sâu cảm tạ : " Đa tạ lão tiên sinh . "

Lão nhân kia cười gật gật đầu , cũng không nói chuyện tiếp .

Giang Lăng nhìn trước mặt hắn vừa có một chén cháo , thấy không tốt ngồi tại đây quấy rầy người khác ăn cơm , cáo từ một tiếng ra khỏi lầu , âm thầm suy nghĩ một lát ăn xong điểm tâm liền đi đến chợ hoa nhìn thử .

Bạn đang đọc truyện *Lương Điền Thiên Khoảnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

